

МАРК ХИМЕНЕС ВСИЧКИ ЕКСТРИ

Превод от английски: Екатерина Йорданова, 2008

chitanka.info

*Справедливост ли? Справедливост има на
оня свят, в този има закони.*

Уилям Гадис, „На
собствена глава“

ПРОЛОГ

Тя стоеше до лимузината с още десетина момичета както се скупчваха незаконно пребиваващите мексиканки, които си търсеха работа по улиците на Лос Анджелис.

Шеста улица предлагаше изобилие от екстри.

Той се беше върнал в Тексас за Филмовия фестивал в Остин. Е, не беше Кан или дори Сънданс, но тук безброй изумителни тексаски момичета винаги с готовност влизаха в ролята на фенки за един ден на някоя известна филмова звезда. *Господи*, тези невероятно красиви студентки се появяваха неочаквано, особено в колежанско градче като Остин, и смятаха, че ако се изчукат с някоя филмова звезда, самите те биха могли да станат известни.

Естествено, оставаха си единствено с чукането.

Той обаче гледаше на фенките както на частните самолети, на личните фитнес инструктори, шведските масажистки и лимузините с шофьори като тази, в която се возеше днес: те всички бяха екстри на занаята. Беше двацет и девет годишен красавец, чийто последен филм беше отбелязал 250 милиона долара приходи само на вътрешния пазар. Получаваше много екстри.

И току-що беше видял следващата — красива, руса, с тяло на момиче от корица на „Плейбой“.

Беше в навечерието на Нова година и тя носеше бяла блузка, толкова прозрачна, че и слепец можеше да забележи липсата на сутиен; впити черна минипола и черни обувки на висок ток; поклащаше черната си чантичка като хипнотизаторка, полюшваща джобен часовник пред погледа на клиента си, и той се захласна.

Свали затъмненото стъкло на прозореца и я посочи, все едно избираше парче хубаво месо в някой магазин. Тя едва не се гмурна в лимузината през отворения прозорец.

Беше толкова лесно.

Той смръкна още една магистрала от белия прах и го прокара с глътка уиски, докато тя се настаняваше на скъпата кожа срещу него и

се оглеждаше като дете в Дисниленд. Нищо не можеше да изтрие усмивката от лицето ѝ.

— Винаги съм искала да се возя в лимузина — каза тя.

— Скъпа, ще получиш много повече от просто едно возене.

— Аз съм Хайди Фей — представи се тя, все едно утре щеше да си спомня името ѝ. — Един ден ще стана голяма звезда.

— Разбира се, миличка. От Тексаския университет ли си?

— Тъъ, да.

Той потупа мястото до себе си и тя се прехвърли до него. Той зарови лице между гърдите ѝ и плъзна ръка нагоре по гладкото ѝ бедро, достигайки късче от рая. Тя се отдръпна.

— Може ли нещо за пиене?

Играеше си на труднодостъпна, така ли? Е, той имаше лек за това. Извади ръката си изпод полата ѝ и се изправи; тя държеше мобилен телефон.

— Никой няма да ми повярва какво ми се случва.

Мисълта, че току-що го е снимала, изобщо не мина през замаяното му съзнание, защото в момента помътненият му разсъдък можеше да се фокусира само върху едно-единствено нещо.

— О, всеки момент ще ти се случи, скъпа.

Той се пресегна към барчето и извади бутилката с уиски. Когато се обърна, видя, че тя още си играе с мобилния телефон.

— Нали няма да се обаждаш на никого? — Той измъкна телефона от ръката ѝ и го хвърли на седалката срещу тях. След това напълни чашата и ѝ я подаде.

Тя каза:

— Имах предвид нещо като кола.

— Миличка, опитай моята кола. До дъно.

Тя изгълта уискито и едва не се задави. Той отново напълни чашата ѝ, двойна доза, за по-сигурно. След това оформи малка магистрала кокаин върху огледалцето и ѝ подаде една сламка.

— Не вземам наркотици — каза тя.

Да бе, и сигурно си девствена.

— Значи не искаш наистина да станеш звезда. — Той посочи навън със сламката. — Може да направя едно от онези момичета звезда.

Тя погледна през прозореца като дете, което напуска дома си за пръв път, след което си пое дълбоко въздух, взе сламката, наведе се и смръкна кокаина. Изправи се и кихна. Два пъти. Може наистина да ѝ беше за пръв път. Може и да беше девствена. Това го възбуди още повече и той натисна главата ѝ за още две дълги линии. Когато се изправи, сините ѝ очи бяха толкова разширени, че изглеждаха черни. Той разкопча блузата ѝ, без да срещне съпротива — така беше по-добре — и зарови лице в меките ѝ гърди. Наведе се към нея и двамата паднаха на седалката. Той пхна ръка под полата ѝ и свали прашките ѝ, след което се разкопча.

Издържа почти цяла минута.

Отдръпна се от нея и отпи уиски от бутилката. Тя се опита да стане, падна на пода, а след това успя да пропълзи до седалката срещу него. Закрепи се в седнало положение. Изглеждаше ужасно: блузата ѝ висеше разкопчана и голите ѝ гърди го гледаха като близначки, полата ѝ беше омотана около кръста, а черните ѝ дантелени прашки висяха около глезена ѝ. Тя обаче все още се усмихваше сладко и попита заваляно:

— Можеш ли да ми уредиш прослушване в Холивуд?

Всички задаваха този въпрос. Но още преди да получи готовия му отговор — „Миличка, това беше прослушването ти“ — тя подбели очи и падна назад като каскадьорка, която току-що са застреляли.

— О, мамка му.

— Всичко наред ли е при вас? — провикна се Руди, без да извързва глава.

— Тя припадна.

Красавецът я погледна и поклати глава. *Какво, по дяволите, щеше да прави с нея сега?* Не можеше просто да отвори вратата и да я претърколи на тротоара на Шеста улица, която гъмжеше от агенти, сценаристи, мениджъри, групари, просяци, пияни колежанчета и ченгета. Не можеше обаче и да метне през рамото си една изпаднала в безсъзнание студентка, да влезе през главния вход на петзвездния хотел „Дрискил“ в центъра на Остин, помахвайки на феновете си, и да мине през кордона от папараци до апартамента „Барона на скотовъдците“. Това не би се възприело добре от шефовете на студията, да не говорим за бременната му жена. А не можеше да я остави да се наспи и да се оправи. Ами ако полицаите я откриеха в

лимузината? Със сигурност щеше да стане хит новина в шоуто „Вечерни забавления“. Освен това имаше нужда от лимузината, както един рибар имаше нужда от стръв: нощта едва започваше, а рибата кълвеше.

Щеше да я заведе у тях. Спокойно можеше да я захвърли в апартамента ѝ без фанфари и уличаващи снимки. Предположи, че живее близо до кампуса, след като учи в Тексаския университет. Грабна чантата ѝ и започна да търси студентската ѝ карта. Откри я, втренчи се в нея, тръсна глава да проясни поглед и отново се втренчи. Сякаш нещо в него умря.

Хайди не беше студентка. Картата ѝ не беше от Тексаския университет. Не беше на двайсет и една, на двайсет или дори на деветнайсет. Хайди Фей не беше пълното ѝ име — казваше се Хайди Фей Гизел. *И Хайди Фей Гизел беше шестнайсетгодишна ученичка!*

Последва обичайната реакция, когато се почувстваше притиснат: той полудя. Смръкна още една линия и гаврътна още една чаша, което го поуспокои и отключи мисленето му. Донякъде. И тогава му хрумна един план. Същият план.

Щяха да откарат Хайди в дома ѝ.

Тя обаче не живееше в Остин. Той пропълзя до предната част на колата и подаде ученическата ѝ карта на Руди, който се консултира с картата в жабката на лимузината и откри родния ѝ град — на стотина километра от Остин. Трийсет минути по-късно те внимателно следяха ограничението за скоростта по тъмната магистрала, за да не бъдат спрени от някой Барни Файф, жадуващ за своята петнайсетминутна слава: *Шерифът на област Подънк арестува филмова звезда с малолетна ученичка в лимузината.*

Не се надявай.

Той се провикна към Руди за пети път:

— Стигнахме ли вече? Още колко остава?

Руди просто поклати обръснатата си глава и сви широките си рамене. Руди Харамильо му беше шофьор и бодигард още от „Трудна нощ“, първия му филм, донесъл 100 милиона долара приходи. Шофьорите/бодигардове също бяха екстри на занаята.

Вече минаваше полунощ и заваля. Далечни светкавици осветяваха нощното небе и полуголата Хайди в колата. Имаше

страхотно тяло... страхотно изпаднало в безсъзнание тяло... шестнайсетгодишно тяло.

Мамка му.

Той се вторачи в тъмния тексаски пейзаж отвън и въздъхна. Нощта му беше провалена и той започваше да се отегчава, а не можеше дълго да понася подобно състояние. Извади мобилния си телефон и с изненада установи, че има покритие. Набра номера на мениджъра си в Лос Анджелис; на запад беше два часа по-рано, но той се беше обаждал на Били и в 3 посред нощ, когато имаше нужда. Били отговори на третото позвъняване.

— Как е Тексас, момчето ми?

Били винаги му казваше „момчето ми“, което го вбесяваше.

— Правя се на каубой пред местните селяндури.

— А ти си толкова добър в това.

— Аз съм актьор, Били. — Той си пое дълбоко въздух и попита:
— Какви са клюките?

— Клуни — въздъхна от другата страна Били.

Кръвното му мигновено се вдигна.

— Клуни? Бъзикаш ли ме? Че той на колко е, четирийсет!?

— Всъщност на четирийсет и две.

— Четирийсет и две? Прекалено стар е, за да е най-сексапилният мъж. Аз съм най-сексапилният мъж на планетата!

— Естествено, че си ти, момчето ми. Абсолютно! Не е справедливо. Изобщо не е справедливо.

Веднага реши, че мениджърът му е виновен; Клуни имаше по-добър мениджър и затова беше спечелил! Щом се върнеше в Лос Анджелис, щеше да уволни Били и да си наеме по-добър мениджър. Може би дори мениджъра на Клуни. Или поне някой, който няма да го нарича „момчето ми“.

Когато кръвното му се нормализира, той се съсредоточи върху разговора; мениджърът му, когото скоро щеше да уволни, се беше впуснал в дълъг монолог за несправедливостите в живота, привеждайки за пример съдийството на олимпийския шампионат по фигурно пързаяне — *фигурно пързаяне?* — а той вече прехвърляше наум имената на потенциалния му заместник.

Когато приключи разговора с Били, той се обади на бременната си жена, за да разбере колко пари беше похарчила този ден за бебешки

дрешки. Терминът ѝ беше след един месец. Гола изглеждаше отвратително, същински изхвърлен от морето кит. За разлика от Хайди.

Слава богу, че му се предлагаха екстри.

Той облегна глава назад и затвори очи.

— Пристигнахме.

Той се помъчи да отвори очи.

— Къде?

— Пред дома на момичето — отвърна Руди.

Хайди все още спеше.

— Колко е часът?

— Почти един.

Явно беше задрямал. Чувстваше се гроги. Опря лице в мокрия прозорец, докато навлизаха в малък град. Спряха на един светофар. Светна зелено и точно когато минаваха кръстовището, една светкавица отдясно освети огромен кораб, който все едно щеше да бутне тъпата лимузина. Той отново се сви на седалката.

— *Мамка му!*

Друга светкавица му разкри, че корабът е просто сграда, чийто втори етаж имаше формата на кораб. *Що за тъпа шега?*

Колата съвсем намали; Руди несъмнено внимаваше да не се натъкне на местни полицаи с неговото досие и изпадналото в безсъзнание малолетно момиче на задната седалка. Минаха по безлюдната главна улица — табелата гласеше, че това е Хауптщрасе — под голям плакат с надпис *ДОБРЕ ДОШЛИ — WELCOME — WILLKOMMEN — BIEN VENIDOS* и навес от коледни лампички. Той се вгледа през прозореца, очаквайки да види типичната тексаска главна улица с редуващи се универсални магазини, заведения за бързо хранене, магазин за алкохол, клуб на ветераните, паркинг за употребявани автомобили и евентуално супермаркет от веригата „Пигли Уигли“. Той видя обаче мотел в стил баварска хижа, немска пивоварна и сгради в стила на стара Европа, обточени с проблясващи лампички, с балкони на вторите етажи. Пъстроцветни навеси хвърляха сянка върху художествени галерии и кокетни антикварни магазинчета, модерни бутици за дрехи и магазини, предлагащи ръчна керамика и дърворезба, кувертюри и бижута, и един за... за хавайски ризи?

Сгради с формата на кораби и каубои с хавайски ризи. *Къде, по дяволите, съм попаднал?*

Дори в тази дъждовна вечер той все едно гледаше пощенска картичка, а не някой от познатите му градове в Тексас. Боже, добре че жена му не беше с него, и не само заради проснатата в колата Хайди; а защото това беше точно нагласеното като за коледна снимка градче, по което жена му щеше да ахка и охка и да се възторгва колко е сладко и уютно, че няма как да не пожелае да го купи цялото, *и то с неговите пари!*

В тъмната нощ плющяха немски знамена в червено, черно и жълто; върху цветните чадъри на откритите ресторанти се виждаха имена като *Шпартен* и *Францисканер* и *вайсбир* и табели с надписи *Ауслендер Биргартен*, *Ферайнскирхе*, *Алтер Фриц*, *Дер Линденбаум*, *Дер Кюхенладен* и разни други с *дер* отпред по цялата главна улица.

Къде, по дяволите, се бяха озовали, в Берлин за европейската премиера на последния му филм ли?

Той затвори очи и разтърка лице; опита се да проясни главата си от уискито и кокаина и когато отново ги отвори, най-накрая забеляза познато име, успокоителен знак, че все още се намираше в Тексас: „Деъри Куин“. Боже, един сандвич с пържено пиле и сладолед с бисквити „Орео“ биха му дошли идеално точно сега, само че беше затворено. Целият град сякаш беше затворен, никъде не се виждаше жива душа. Това беше от онези тексаски градчета, в които тротоарите опустяваха по залез-слънце и в каквото той не беше израснал.

Малко хора освен родителите му знаеха — а останалите бяха подписали договор за конфиденциалност — че истинското му име беше Теодор Бидърман, единствен син на съдов хирург от Хюстън. Беше момче от голям град; беше ходил в частно начално училище и след това в Тексаския университет в Остин, където беше продал изсечената си челюст, къдравата руса коса и тъмносините очи в няколко местни телевизионни реклами, една от които беше привлякла вниманието на холивудски търсач на таланти.

Остин в щата Тексас се превърна в притегателен център за търсачите на таланти, откакто бяха открили Матю Макконъхи и Рене Зелуегър тук. Холивуд го зовеше и Теодор Бидърман нямаше търпение да се измъкне от Тексас. Искаше да стане звезда, а в Тексас звезди ставаха само футболистите, а той не беше от тях. (Не понасяше физическата болка въпреки холивудския си имидж на екшън герой.) Разбира се, за телевизионните си изяви винаги носеше дънки и

каубойски ботуши, пушеше големи пури и се правеше на тексасец в шоуто на Лено и Летърман. Поддържаше имидж на добро момче, пробил в Холивуд — „О, за бога, Дейв, аз бях просто едно селско момче, което обичаше да плува голо в рекичката до ранчото“ — макар че не притежаваше ранчо, нито някога беше искал да притежава и дори не беше стъпвал в някое шибано ранчо.

Но на обществени места винаги казваше: „Да, госпожо“ и „Не, госпожо“ и подхвърляше по някоя испанска дума — *Muy bonita, señorita*, за да звучи като истински тексасец, и дори от време на време пускаше „Ей, богу“, за да звучи като южняк, и номерът действаше. Всичко беше въпрос на имидж, а той го имаше. Имиджът му изискваше да се връща в Остин всяка година за шибания филмов фестивал, за да докаже, че все още е тексасец по душа. Да бе. *Върнете ме в Лос Анджелис!*

Той се наведе и разтърси Хайди.

— Събуди се, принцесо. Вече си у дома.

Тя не помръдна.

— Хайде, събуди се.

Той я блъсна силно и тя се претърколи на пода. Страх прониза мъглата от уиски и кокаин в съзнанието му. Той застана на колене и леко плесна бузите ѝ. Бяха студени.

— Господи!

— Какво става? — попита Руди през рамо.

— Отбий!

Лимузината спря пред някакъв парк, където цветни коледни украси осветяваха нощта. Руди излезе и заобиколи към задната част. Отвори вратата и се наведе. Изтри дъждовните капки от лицето си, погледна момичето и се ококори.

— Мамка му!

Скочи вътре и започна да натиска гърдите на момичето, да духа в устата ѝ и отново да натиска гърдите ѝ. След няколко минути дишането му се учести. Хайди обаче изобщо не дишаше. Руди се облегна и се втренчи в нея.

— Мъртва е, човече.

— Тя каза, че е студентка... че иска да стане звезда... каза...

— Шефе, каквото и да е казала, не върши работа пред ченгетата.

Тя е непълнолетна и е мъртва заради твоята дрога. Ето това има

значение за тях.

Цялото му тяло плувна в пот. Сърцето му така силно блъскаше в гърдите, че беше сигурен, че получава удар. Усети настойчивия поглед на Руди.

— Какво искаш да направим, шефе?

В този момент за части от секундата през съзнанието му преминаха различни варианти за края на този филм на ужасите, в който се озова в главна роля, и то така истински, като че ли участваше в пробните снимки. В първия вариант неговият герой завеждаше Хайди в най-близката болница и казваше на лекарите в спешното отделение, че е пила уиски — *неговото уиски!* — и е смъркала кокаин — *неговия кокаин!* — и че са правили секс — *секс с шестнайсетгодишна още ли се смяташе за изнасилване в Тексас?* — и след това е припаднала. Лекарите отчаяно щяха да се опитват да я съживят — щяха да инжектират епинефрин в сърцето ѝ; щяха да ѝ правят изкуствено дишане и масаж на сърцето, докато им изтръпнат ръцете; щяха да зареждат дефибрилатора толкова пъти, че той щеше да усети мириса на изгорялата ѝ нежна плът, но тази нощ нямаше да има медицински чудеса. В крайна сметка лекарите щяха да вдигнат поглед от безжизненото ѝ тяло, проснато на носилката, щяха бавно да се обърнат към камерите и да му кажат:

— Тя е мъртва.

Знаеше всичко това, защото беше играл ролята на екшън герой — лекар в спешно отделение, агент на ЦРУ — в „Доктор Оп“ (с приходи 175 милиона долара). Знаеше и следващата сцена от този сценарий: местната полиция щеше да пристигне в болницата. След нея и националните медии. *Филмова звезда дава уиски и наркотици на шестнайсетгодишна ученичка; момичето умира от свръхдоза.* А може би и по-лошо: обвинение... процес... присъда... затвор. Охолният му живот на знаменитост щеше да се сгромоляса. Кариерата му щеше да приключи. Парите и славата му щяха да изчезнат. Както и екстрите. Когато тръгнаха финалните надписи на въображаемия му сценарий — на фона на кадри с арестуващия го полицай, окръжния прокурор, съдията, съдебните заседатели — той незабавно избра да промени този завършек на филма.

— Да я изхвърлим и да се махаме!

Руди изтича, седна на шофьорското място, изви рязко волана и направи обратен завой на широката улица. Погледна през прозореца точно когато една светкавица освети тъмното небе и сградата, пред която завиваха — *Областен съд окръг Гилеспи* — и той изведнъж усети хлад. Натисна газта и скоро излязоха от града. Когато стигнаха един безлюден участък от пътя, Руди отби лимузината и отново мина отзад. Пъхна ръце под безжизненото тяло, но изведнъж спря.

— Използва ли гума?

— Какво?

— С нея, използва ли презерватив?

— Не. Да не мислиш, че има СПИН?

— Не бѐ, човече, твоето ДНК е в нея. Не си ли гледал „От местопрестъплението“?

Паниката сграбчи замъгленото му съзнание. Той се огледа и взе една кърпа от бара. Пъхна я под прашките ѝ и я забърса.

Руди поклати мократа си плешива глава.

— Няма да можеш да избършеш всичко.

Той седна и се опита да мисли трезво. След малко погледна Руди и се усмихна.

— Имат ДНК-то ми, но нямат мен. Никой не ни е виждал заедно... няма как да свържат това ДНК с мен... а аз съм адски сигурен, че никога повече няма да се върна в това шибано място.

Доволен от това решение, той вдигна едната черна обувка на Хайди и започна да я нахлузва на крака ѝ, но Руди протегна ръка.

— Дай ми ги... и кърпата. Ще ги хвърля по пътя за Остин в онази река, която минахме.

— Защо?

— Защото могат да свалят отпечатъците ти от тази гладка кожа, а по нишките от кърпата ще открият лимузината.

— Сериозно ли?

Руди отново поклати глава.

— Човече, ти не гледаш ли телевизия?

Руди излезе от колата и провери дали идват автомобили; след това отново се наведе, хвана краката на Хайди и двамата я извлякоха от лимузината. Дъждът закапа по лицето ѝ, спиралата се разтече по бузите ѝ, все едно плачеше с черни сълзи. Двамата внимателно я положиха на земята. Изправиха се и се спогледаха, сякаш всеки чакаше

другият да каже молитва както винаги ставаше в уестърните. Никой обаче не каза нищо. Руди сви рамене и леко побутна Хайди с ботуша. Тялото ѝ се претърколи в една плитка канавка под табела, на която пишеше: ФРЕДЕРИКСБЪРГ, ТЕКСАС, население 8911.

1

Четири години, шест месеца и четири дни по-късно

Тя умря на трийсет и седмия си рожден ден.

Но не без борба. Мастектомия. Химиотерапия. Лъчетерапия. И пак химиотерапия. Но ракът не можеше да бъде победен. Той взе гърдите ѝ, лимфните ѝ възли, косата ѝ, живота ѝ. Една безмилостна, безпощадна, безогледна и безчувствена болест — лекарите я наричаха „инвазивен метастатичен карцином“ — беше убила съпругата му и майка им. Бек изтри очи.

— Тате, добре ли си?

Той погледна Меги в огледалото за обратно виждане. Едва петгодишна, тя вече знаеше, че майка ѝ беше отишла при Исус, но смяташе, че това е нещо като почивка и че майка ѝ ще се върне. Не знаеше, че ще е завинаги.

— Да, миличка.

— Пишка ми се.

— Много ли?

— Ами да.

На следващия изход на магистралата Бек отби големия джип и спря на една бензиностанция. Не беше от модерните, с ярко осветени универсални магазини и възможност да платиш отвън, с млади служители в раирани ризи, които сервираха хубаво кафе, и безупречно чисти тоалетни, миришещи на боров ароматизатор; беше от онези древни самотни бензиностанции с ръчни помпи и някакъв старец с мазни ръце, прегърбен зад мръсно бюро, който ти подава ключа, завързан с верижка за капачка от джанта, за единствената тоалетна в задната част на бетонната, подобна на бункер постройка; тоалетна, която надали е била чистена от години.

Добре дошли в Тексас.

Капачката се удари в металната врата, когато Бек се опита да пъхне ключа в ръждясалата ключалка. Най-накрая успя, завъртя ключа и силно ритна вратата. Опипа стената и светна лампата, една-

единствена крушка, която висеше от отдавна загубили цвета си плочи на пробития таван. Бек провери за плъхове, хлебарки, скорпиони, змии и други твари, после излезе и погледна Меги. Стиснала колене, тя подскачаше на място, а лицето ѝ бе сгърчено в болезнена гримаса.

— Много ми се пишка.

— Всичко е наред. Давай.

— *Сама ли?*

— Трябва ли ти помощ?

— *Уф.* Мама ми е показвала как да пишкам в мръсна тоалетна, но не мога сама.

— Аха.

Бек влезе след нея и затвори вратата, но първо погледна към десетгодишния ѝ брат, заключен в черния джип навигатор на пет-шест метра от тях. Ушите на Люк още бяха скрити под слушалките, а погледът му — забит в „Геймбой“. Бек се обърна към Меги, която стискаше носа си.

— Мирише ужасно.

Застоялата урина, мухълът и юлската жега правеха вонята непоносима. Бащата бутна леко вратата и със свежия въздух нахлу шумът на тежките камиони, които минаваха по магистралата.

— Вдигни ме — каза Меги и протегна ръце.

— На седалката ли?

— Аха.

— Няма ли да седнеш?

— В никакъв случай. Ще клекна. Мама ми е показвала как става.

Бек я вдигна, за да стъпи върху чинията. Беше по-тежка, отколкото изглеждаше.

— Да не ме изпуснеш — предупреди го Меги.

Засрамен, Бек извърна очи, докато тя сваляше панталонките и гащичките си и клекна, като го държеше за ръцете, за да не падне. Затвори очи, вдиша дълбоко и след това бавно издиша, все едно правеше упражнение за отпускане.

Изпишка се.

Той погледна невинното ѝ лице и все едно видя Ани. Невероятно беше как един мъж и една жена могат да създадат две деца, всяко от които клонинг на единия родител. Люк беше копие на Бек, дългокрак и висок за възрастта си, с къдрава кафява коса и тъмни

проницателни очи. Атлетично и чувствително момче. Меги беше точно като Ани, със същата кадифена кожа, същата черна коса, същите сини очи, необикновено съчетание, което безкрайно го изумяваше. Меги притежаваше и същия нежен характер.

— Тоалетна хартия, моля.

Бек я задържа с дясната ръка, а с лявата дръпна малко пожълтяла тоалетна хартия от поставката на стената. Меги я нави и пъкна ръчичка между краката си. Вдигна гащичките и панталонките си едновременно и се изправи. Усмихна се, когато стъпи на земята.

— Ето така го правим с мама.

Меги продължаваше да говори за майка си в сегашно време, все едно беше още жива.

— И тя ли... клякаше?

— Да, но не стъпва отгоре.

Бек се опита да си представи жена си, клекнала върху някоя обществена тоалетна, но това не беше онази Ани, която познаваше.

— Не ми е казвала.

— Това си е наша тайна — отвърна Меги.

Бек отвори широко вратата и я задържа, за да мине Меги.

— Двете с мама имахте ли други тайни?

Меги се мушна под ръката му.

— О, много.

* * *

Бяха се оженили преди дванайсет години, когато той беше на трийсет — пет години след като завърши право в „Нотр Дам“; Ани Паркър беше на двавет и пет, току-що дипломиран юрист. Бяха се запознали на едно адвокатско събиране след футболен мач. Като бивш куотърбек от „Нотр Дам“ и впоследствие адвокат в голяма чикагска кантора, наемаща по десетина дипломирали се в „Нотр Дам“ юристи всяка година, Бек Хардин се връщаше за всеки мач и получаваше покани за всички мероприятия на университета. Беше влязъл в претъпканата зала и очите му мигновено бяха привлечени от нея сред стотиците други гости и адвокати.

Оттогава не погледна друга жена.

Ани започна работа в друга чикагска кантора и те станаха семейство от двама адвокати. Той защитаваше клиент, тя изготвяше завещания и нотариални актове. Тогава се появи Люк и Ани предпочете да остави правото за целия период на майчинството. Решението беше нейно. Пет години по-късно се роди Меги. Преместиха се в разлата едноетажна къща с голям двор в квартал с добри училища. Бек вземаше влака всяка сутрин и вечер. Винаги работеше до късно, а често и през почивните дни. Събираха му се по три хиляди часа годишно, всяка година. Стана съдружник и печелеше страшни пари.

Ани правеше живота им страхотен. Беше майка, която обича футбола, бейзбола и дома си. Караше децата на училище, на тренировки по бейзбол и на уроци по пиано. Организираше рождени дни, помагаше за домашните и ходеше на училищните излети. Пазаруваше, готвеше и се грижеше за домакинството. Изпращаше го всяка сутрин, когато той тръгваше за работа, и го посрещаше всяка вечер. Имаха страхотни деца, страхотна къща, страхотен брак и страхотен живот. Семейство Хардин бяха идеалното семейство. Всички смятаха така.

Един рутинен мамографски преглед промени всичко.

Сега Ани беше мъртва, родена и погребана в Чикаго, а семейството ѝ се местеше в Тексас. През шестте месеца след смъртта на Ани Бек се беше опитал да бъде баща, майка и адвокат и се беше провалил и в трите начинания. Не успяваше да води децата на училище всяка сутрин, да ги храни и да ги слага да си лягат всяка вечер и да продължава да работи по три хиляди часа годишно. Винаги се беше гордял, че има пълен контрол над живота си, но скоро осъзна, че това е само илюзия, поддържана благодарение на Ани. Без нея се чувстваше объркан и безпомощен.

Съседите се бяха опитали да му помогнат; носеха им вечеря няколко пъти седмично, вземаха децата от училище, когато той не успяваше, и му препоръчаха детегледачка на пълен работен ден. Но той не искаше децата му да бъдат отглеждани от съсед и детегледачки. Беше твърдо решен да ги възпитава сам, защото така би искала Ани. И започна да закъснява за сутрешните заседания и съдебни изслушвания. През седемнайсетте години адвокатска практика Бек Хардин си беше спечелил доброжелателността на партньорите и

съдиите и те се опитваха да проявят разбиране. Но разбирането си имаше граници, а скоро той започна да ги преминава.

Намираше се в ничия земя: не беше нито баща, нито адвокат.

Нито пък майка. Животът в къщата ставаше още по-труден. Меги започна да носи една кукла с черна коса навсякъде където ходеше и си говореше с нея, все едно беше майка ѝ; но поне изглеждаше щастлива в своето отрицание. Когато започна да се напишква през нощта, той я заведе на психотерапевт, а когато терапевтът му препоръча да ѝ вземе куклата, той отиде при друг терапевт.

Но терапевтите не можеха да помогнат нито на Меги, нито на Люк. Синът му не беше щастлив и не беше в отрицание. Той разбираше, че майка му няма да се върне, и това го изпълни първо с тъга, а после с гняв. Люк се промени. Безгрижното хлапе, което обичаше училището и спорта, се превърна в мрачен непознат младеж. Класният му сподели, че понякога просто седи в час, гледа в нищото и понякога плаче; ритал столовете, блъскал съучениците си. Започна да се бие и намали успеха си. Затвори се в себе си, престана да спортува, отказваше да играе с приятели и се уединяваше в стаята си. Всяка вечер Бек го чуваше да плаче. Виждаше как Люк повтаря собствения му живот и не можеше да позволи това да се случи със сина му. Трябваше да направи нещо, иначе щеше да загуби и децата си. Но какво? Молеше се на Ани да му покаже пътя.

Една сутрин се събуди и отговорът ясно се оформи в съзнанието му: Тексас.

Бек Хардин щеше да се върне у дома заедно с децата си. Веднага след края на учебната година той напусна кантората, продаде къщата и лексуса, както и по-голямата част от имуществото си, натовари джипа и се отправи на юг към града, в който не беше стъпвал от двайсет и четири години. Беше го напуснал на осемнайсет със стипендия на футболист и изпълнен с озлобление, заклевайки се никога да не се върне в Тексас. И беше удържал на клетвата си. До този ден.

Щеше да се върне у дома, за да спаси децата си.

— Пристигнахме ли?

Погледна назад към Меги, кацнала в детското столче като кралица на трона си.

— Още малко, миличка.

Тя сложи куклата до ухото си.

- Мама казва, че от много дълго време сме в Тексас.
— Кажи й... Това е голям щат, милото ми.

Бяха навлезли в Тексас рано сутринта на юг по магистрала 35, която се простира от Ред Ривър до Рио Гранде. Преди двайсет и четири години Бек беше изпълнен с гняв и искаше да се махне от Тексас; когато пресече щатската граница в обратната посока, се беше почувствал като току-що пуснат на свобода затворник с доживотна присъда. Животът му беше описал пълен кръг и го връщаше в началната точка.

Бек Хардин се връщаше в Тексас.

Натисна педала на газта. Ограничението на скоростта беше сто и двайсет километра в час, но тексасците открай време смятаха ограничението за минималната разрешена скорост. Това не се беше променило. Току-що ги бе задминала млада жена, която караше със сто и трийсет и въртеше волана с колене, докато пилеше ноктите си и говореше по мобилния, затиснат между рамото и ухото й. Бек беше задал на компютъра скорост сто двайсет и пет километра в час и караше така вече от пет часа, изключвайки двете кратки спирания. Тъкмо прекосиха границата на Остин, щатската столица в географския център на Тексас.

Това е много голям щат.

— Остава ни малко повече от час. Тук ли искате да обядваме, или ще издържите, докато стигнем?

Меги погледна Люк, очаквайки както обикновено той да вземе решение, но Люк не вдигна поглед от електронната игра. Затова Меги прошепна нещо на куклата, кимна и каза:

— Мама казва да не спираме.

Бек продължи да шофира по междущатската, която разделяше Остин. Едва разпознаваше града след двайсет и четири години, все едно срещаше съученик от гимназията, преобразен от натрупани килограми: сънливото студентско градче се беше разраснало неимоверно. Когато за последен път беше шофирал през Остин, розовият гранитен купол на Капитолия внушително се издигаше в небето, а сега той едва го зърна между извисяващите се небостъргачи. Навремето природозащитниците бяха водили ожесточена война с

предприемачите за земята и небето на Остин, но сега небостъргачите от мрамор и стъкло ясно показваха кой е спечелил.

Няколко познати забележителности бяха оцелели. Стометровата бяла часовникова кула на Тексаския университет все още се издигаше като страж над града; несъмнено оранжевите светлини на кулата все така осветяваха победите на „Лонгхорн“. Не се съмняваше също, че наблюдателницата е затворена, откакто през 1966 г. един бивш морски пехотинец с мозъчен тумор и уменията на опитен стрелец беше застанал там с мощна пушка и беше застрелял шестнайсет души от минавачите по улиците долу.

Футболният стадион на Тексаския университет все още се намираще до междущатската магистрала, но беше разширен и към него бяха пристроени ложи за големите шефове; стадионът беше прекръстен в чест на Дарел Ройъл, легендарния треньор на „Лонгхорн“, а игрището — на името на Джой Джамейл, адвокат милиардер от Хюстън, определено *quid pro quo* срещу някое тлъсто дарение за футболната програма.

Футболът беше билетът на Бек да се махне от Тексас и той се възползва. Не можеше обаче да мине покрай стадиона на университета, без да усети да го бодва съжаление: по рождение му беше отредено да играе на този стадион. Последното му пътуване до Остин включваше и разглеждане на Тексаския университет като най-добрия училищен куотърбек в щата, едно провинциално момче, ухажвано от богати и влиятелни бизнесмени и политици, които бяха дошли при него като мъдреците при Исус; но от Бек Хардин се очакваше повече от обещанието за вечно спасение. Очакваше се призово място в националния шампионат за тяхната алма-матер. Но той избра „Нотр Дам“, предателство, равносилно на това Дейви Крокет да беше преминал на страната на мексиканците в битката при Аламо.

Бек Хардин изобщо не смяташе да се връща в Тексас.

Той прекоси река Колорадо, слезе от междущатската магистрала и пое по магистрала 290 в Южен Остин и зави надясно. Родният му край се намираще на сто и двацет километра на запад, сред хълмовете на Тексас.

2

Филмът „Гигант“ даде на света една представа за Тексас, която продължава да е валидна и до днес: прашна и пуста равнинна земя, населявана от дългороги говеда, гърмящи змии и броненосци, място, където петролните сонди и бодливата тел са забележителни подобрения към Майката Природа. И това би било вярно за по-голямата част от Тексас.

Но не и за Хил Кънтри.

Майката Природа тук се беше справила отлично, в земите на запад от Остин, оформени от някакво велико тектонично събитие преди двайсет милиона години. Това се случило, след като и последните динозаври измрели и огромното море, което някога покривало по-голямата част от Тексас, се отдръпнало и континентите на Северна и Южна Америка се разделили. Земната кора се пропукала по протежение на един разлом, който се простираше 570 километра от Дел Рио на мексиканската граница до Сан Антонио на изток и след това дъговидно се извиваше на североизток до Остин, разделяйки щата на две. Земната маса на юг и на изток от разлома беше спаднала — геолозите наричаха това „синклинално понижение“ — а земите на север и на запад се бяха надигнали — „възсед“ — създавайки стометров стръмен склон, представляващ варовикова стена, издигаща се терасовидно от равнините, оприличена на балкони от първите испански изследователи и наречена *Los Balcones*.

Склонът Лос Балконес разделя Тексас до ден-днешен.

На изток от него се простира прерията Блекланд, където дъждът, който се стича по склона, напоява почвата и я прави идеална за отглеждане на памук. На запад се ширват сухите високи плата на Западен Тексас, земите на бароните с огромни стада говеда от „Гигант“. Помежду се намира каньонът Балконес, каменистата ивица над склона, която открай време служела за тясна демилитаризирана зона на великите тексаски гранични войни: фермерите на изток, каубоите на запад.

Днес тези земи се наричат Тексас Хил Кънтри.

Спрямо мащабите на Тексас площта е малка, едва двацет и пет хиляди квадратни километра, по-голяма от Ню Джърси и Делауер, взети заедно, но не и голяма в щат от 700 000 квадратни километра. Но това е най-добрата земя в Тексас. Хил Кънтри има артезиански кладенци, където кристалночистите води бликат от подземни водоносни пластове, реки с имена Бланко, Педърнейл и Гуадалупе и езера с имена Травис и Бюканън и, разбира се, Ел Би Джей. Там има хълмове, дефилета и долини с блатни кипариси, чиито сенки падат върху лениви потоци. Има гъсти букови и орехови гори и диви череша в низините, и редици тъмнозелен кедър по склоновете на каньона, които на слънчевите лъчи имат тъмнолилав оттенък. Там има и диви цветя. През пролетта полетата се превръщат в килими от метличини с такъв невероятно син цвят, че човек би си помислил, че небето е паднало на земята.

Майката Природа се беше справила отлично тук.

Освен това тексасците не бяха разрушили природата, поне не много, вероятно защото в Хил Кънтри не беше открит нито петрол, нито газ; така че индустрията, междуцатските магистрали и тълпите не бяха привлечени към тези земи. Бек шофираше на запад по магистрала 290, последните отдалечени квартали на Остин се смалваха в огледалото за обратно виждане, а джипът навигатор носеше семейство Хардин нагоре по склона Балконес; мислите му се връщаха към тези земи, земите на младостта му.

Бек Хардин си бе у дома.

Тези земи имаха особено влияние върху него, като първата любов, която човек така и не забравя напълно: седнал в офиса си в Чикаго, загледан в съседните небостъргачи, мислите му често се бяха връщали към тези земи, макар самият той никога да не се беше върнал. Сега за пръв път от двацет и четири години очите му се взираха в Тексас Хил Кънтри. Дъхът му секваше, както когато видя Ани за пръв път, и в мислите му нахлу някакво съжаление: тя го беше помолила да види мястото, което някога беше наричал свой дом. Това беше единственият случай, когато отказа на Ани Паркър.

Беше се опитал да избяга от това място и от живота, който беше водил тук, но все едно бягаше от собствената си сянка.

Час по-късно Бек каза:

— Това е ранчо Ел Би Джей.

Бяха изминали деветдесет километра на запад от Остин и сега минаваха покрай обширно ранчо в Стоунуол, което беше Белият дом на Тексас от времето, когато Линдън Бейнс Джонсън беше президент. Сега бе превърнато в обществен парк. Той погледна в огледалото за обратно виждане: очите на Люк бяха приковани в играта, а Меги разресваше косата на куклата и нежно ѝ говореше.

— Един президент е живял тук.

Това привлече вниманието на Меги. Тя погледна през прозореца.

— Джордж Буш живее тук?

Беше учила за президента в забавачката. На последния открит урок учителката беше попитала децата пред гордите им родители:

— Някой знае ли името на нашия президент?

— Джордж У. Буш — в хор бяха отговорили децата.

— А как се казва съпругата му?

Това ги беше объркало. Децата започнаха да се споглеждат сконфузено, а Меги каза:

— Мисис Буш. — Напълно логичен отговор според Бек, единствения баща на открития урок.

— Не, миличка — отвърна сега той, — друг президент от Тексас. Линдън Джонсън. Родил се е и е израснал точно тук.

— Всички президенти ли са от Тексас?

— Слава богу, не.

Бек се засмя на собствените си думи, които си бяха чиста измяна към Тексас. Не беше идвал тук от доста дълго време.

— Той добър президент ли е бил?

— Някои хора са го смятали за добър, други — не.

— Ами ти?

Бек беше роден през 1965 г., така че за Ел Би Джей — Линдън Бейнс Джонсън, беше научил в часовете по история и от кореняците в града. Баща му беше споменавал, че го е виждал — след като президентският му мандат приключил и той отново заживял в ранчото — разкарвал се в открития си кадилак из града, с дълга побеляла коса, и в компанията на своята много по-млада приятелка. Тогава малкият Бек го беше попитал:

- Нали лейди Бърд му е жена?
— Така е — беше отвърнал баща му.
— Довел ли е и нея?
— Не, оставил я е в ранчото.

Бек беше размишлявал върху този отговор, след което беше попитал:

- Как може един мъж да има и жена, и приятелка?
Баща му се беше засмял.

— Ами на повечето мъже не би им се разминало, много сложно би се получило. Но ако си бивш президент и по случайност гадно копеле, правиш каквото си искаш, особено ако си женен за светица.

- Това истина ли е?

— Мда. Ел Би Джей беше най-гадното копеле, което се е появявало на бял свят.

- Не, не. Дали е бил женен за светица.

— О, да, всъщност, да. — Бек си спомняше как баща му беше замълчал и после каза: — Не знаех, че имам нещо общо с Ел Би Джей.

Както и самият Бек.

— Не, миличка — отвърна той на дъщеря си, — не смятам, че е бил добър президент.

* * *

Продължиха на запад. Лъскавите вносни коли в Остин с табели на броните с надписи *Кого би бомбардирал Исус* и *impreachbush.org* бяха заменени от тромави дизелови пикапи с решетки на бронята, предпазващи ги от неочаквани срещи с елени, и надписи *Обичам те, Бушко* и *Подкрепете войските ни*. Вместо гъсто населени квартали тук се виждаха открити пасища, където коне, крави, овце и кози кротко и блажено пасяха под юлското слънце, макар компютърът на навигатора да сочеше, че температурата отвън е 37 градуса. В далечината се виждаха полуразрушени ферми с вятърни мелници, а покрай магистралата се редяха мобилни ретранслаторни кули. На една ограда висеше табела „Сено за продан“.

- Какви са тези големи кръгли неща? — попита Меги.

Бек погледна навън от нейната страна към полето, където един фермер с трактор и мобилен телефон на ухото косеше сено.

— Бали сено.

Километър-два по-нататък тя отново се обади:

— Мама казва, че това са големи крави.

Тя държеше куклата изправена, така че да гледа през прозореца отляво. Бек погледна в същата посока.

— Кажи й... Не, миличка, това са бизони.

— А *това* ли са крави?

Сега тя гледаше от дясната страна.

— Не, това са коне. Там пише „Ферма за чистокръвни коне Юрика“. — Бек посочи на другата страна. — Ето това там са крави.

Малко стадо пасеше в полето. Ранчото не беше истинска ферма за рогат добитък, такива имаше на запад. Тази явно служеше за намаляване на данъците на някой хюстънски адвокат или лекар от Далас.

— Това какво е?

Бек погледна надясно.

— Ами това е едногърба камила. Не ми е много ясно какво прави тук.

Бек продължи да отговаря на въпросите на Меги, докато минаваха покрай две ферми за щрауси, три винарни и четири ферми за пуйки; ферма „Колибри“, ферма „Лавандула“, ферма „Диви цветя“; „Прасковите на Енгел“, „Тракторите на Търнър“, „Прасковите и тракторите на Фогел“; стоманеносинята лутеранска църква с висока бяла камбанария и „дългороги говеда“. Минаха покрай голи прасковени градини и затворени с капаци сергии за праскови, празни бараки за отстрелване на елени, очакващи ловния сезон, и същите изоставени къщи и крайпътни магазини, които Бек беше видял, когато за последен път бе минал по тази магистрала преди двайсет и четири години. Минаха покрай Ъпър Албърт Роуд и Лоуър Албърт Роуд; уличките „Гелерман“ и „Гъоман“, шосе „Сан Антонио“ и пътя към Люкенбах. Минаха по мостовете над Флат Крийк, Тау Хед Крийк, Роки Крийк, Три Майл Крийк, Саут Грейп Крийк, Барон Крийк, там където завиваше на юг, и река Педерналес, където правеше завой на север. Всички рекички бяха пресушени.

— Плюс трима — каза Бек.

— Какво плюс трима? — попита Меги.

Бек посочи табелата за навлизане в града: ФРЕДЕРИКСБЪРГ, ТЕКСАС, население 8911.

— Плюс още трима. Това сме ние.

— Защо този бял кръст е забит в земята?

Под табелата имаше малък кръст и ваза с цветя.

— Сигурно някой е... сигурно е станала катастрофа.

— Умрял ли е някой?

— Вероятно.

— Ще се върне. Като мама.

Бек въздъхна. Как можеше да обясни смъртта на едно петгодишно дете?

Минаха покрай нов магазин „Уолмарт“, отдясно видяха Форт Мартин Скот с индианска колиба отпред и коне, които пасяха край пречиствателна станция за отпадни води. Магистрала 290 се сливаше с Мейн стрийт и Бек намали, когато навлязоха в града; той спря на светофара пред стария хотел „Нимиц“, който сега беше национален музей на войната в Тихия океан, но някога беше хотел, пивоварна и местна забележителност, чиято горна част беше оформена като носа на речен параход по Мисисипи, оборудван с мелтердек, къщичка за кормчията и наблюдателница. Германският собственик навремето бил моряк, както и внукът му, адмирал Честър Нимиц, командир на тихоокеанския флот през Втората световна война. В края на деветнайсети век хотелът с десетте си стаи бил последната възможност на пътниците да получат студена бира, топла вана и чисто легло, преди да стигнат до Ел Пасо на осемстотин километра на запад. Хотел „Нимиц“ бележеше източната граница на търговската част на Фредериксбърг.

На запад Мейн стрийт беше задънена от „Нимиц“. От всяка сграда от двете страни на улицата се ветрееха американски, тексаски и немски знамена. Над улицата бе опънат плакат с надпис: ФРЕДЕРИКСБЪРГ ПРИВЕТСТВА НАШИТЕ ВОЕННИ И ТЕХНИТЕ СЕМЕЙСТВА. Бек помнеше онзи ден.

— Деца, днес е Четвърти юли. Пристигаме тъкмо навреме за парада.

Бек зави и паркира на една пресечка на север от Мейн стрийт. Меги веднага скочи, но с Люк не беше толкова лесно.

— Хайде, синко, ще бъде забавно.

Люк въздъхна и излезе от колата. Върнаха се пеш до Мейн стрийт и пресякоха от южната ѝ страна, която беше сенчеста през лятото. По тротоарите и балконите на сградите се тълпяха зрители, някои седяха по задните брони на пикапи и джипове, паркирали по улицата. Едни носеха знамена, изрисувани по шапки, каскети, ризи, панталонки, други ги размахваха. Слънцето печеше, небето беше яркосиньо, знамената плющяха; Фредериксбърг, в щата Тексас, празнуваше Четвърти юли.

Настаниха се на едно сенчесто местенце пред някогашния магазин за авточасти, който сега беше пивница на име „Пивоварна Фредериксбърг“. Стояха между побелели мъже, седнали в сгъваеми столове, отгледани на чист въздух хлапета със здрав вид, приклекнали до бордюра, със сини, бели и червени балони в ръце, а зад тях яките им родители държаха камери и кучета на каишка. Други изнасяха бира от пивницата и заемаха места за гледане. Пиенето по тротоарите беше законно във Фредериксбърг още от времето, когато по Мейн стрийт имаше тринайсет кръчми, и явно и днес беше така. Бек беше отказал алкохола, когато напусна този град, затова купи само студена вода от две момичета на възрастта на Люк, които продаваха вода от един червен фургон и раздаваха знаменца; Бек подаде по една бутилка и едно знаменце на децата си и посочи металната халка, забита в бетонния тротоар.

— Люк, навремето каубоите са завързвали конете си на тези халки.

Люк погледна натам, но само изръмжа в отговор.

По четирите асфалтови платна на Мейн стрийт нямаше хора, освен двама полицаи на колела и дългокраки русокоси момичета с каубойски ботуши и къси панталонки на звезди и райета, които наперено крачеха напред-назад. Момичетата от Тексас обичаха вниманието; красивите момичета от Тексас го изискваха.

Каубойски шапки, рекламни шапки и чадъри служеха да предпазват от слънцето зрителите, които изведнъж станаха на крака; десниците на стари и млади свалиха шапките и притиснаха сърцата си. Парада поведе един-единствен гайдар с шотландска поличка, следван от военни знаменосци, петима униформени войници и моряци с американското знаме и знамената на пехотата, флота, морската пехота

и въздушните сили; отстрани крачеха въоръжени пехотинци. Запасняците от гимназията маршируваха зад знаменосците, следвани от ветерани от Втората световна война, крачещи до картечница 60-и калибър, качена върху полуверижен транспортър, който теглеше ремарке с платформа, върху която бяха застанали войници от националната гвардия, току-що завърнали се от Ирак. Тълпата заръкопляска и закрещя, все едно „Чикаго Беърс“ бяха спечелили суперкупата. Върху една табела бяха изписани имената на войниците, загинали в боевете. Списъкът беше дълъг. Друга табела гласеше: *Свободата не е безплатна.*

Оркестърът на гимназията мина покрай тях, свирейки „Знаме, обсипано със звезди“, следван от старомодни пожарни, достолепни стари автомобили и пикапи с красиви момичета с руси плитки, които подхвърляха на зрителите по тротоарите и балконите огърлици от червени, бели и сини мъниста. Бек хвана едно червено герданче и го сложи на врата на Меги. Тя го показва на куклата.

Продължиха да се точат военни коли и трактори, следвани от кола платформа с логото на кампанията „Да запазим духа на Исус по Коледа“ и Братството на рицарите на Колумб с надпис „Една нация с един Бог“. Разделението между църквата и държавата никога не е било основна тема за дебати във Фредериксбърг, щата Тексас. Една дълга каравана, боядисана в червено, бяло и синьо, мина покрай тях, а от високоговорителите ѝ гърмеше песента на Лий Грийнуд „Бог да благослови Америка“; следваше я парен автомобил „Станли“ от 1921 година, стар кадилак кабриолет с изрисуван дългорог бизон на капака, и платформа на Клуба на момчетата и момичетата, от която се носеше „Янки Дудъл“. Кралицата на фермерското бюро на окръг Гилеспи и свитата ѝ бяха облечени в бални рокли и махаха с ръце, докато платформата им минаваше покрай тях.

— Манекенки ли са? — попита Меги.

— Не, миличка, просто момичета от гимназията — отвърна Бек.

След тях прииждаха клоуни, деца на колела, краварки на коне и мажоретките от Тексаския университет, които подскачаха като коне покрай висока, тъмнооранжева имитация на часовниковата кула на университета с надпис „Национални шампиони 2005“ отстрани. Тексаският университет беше спечелил националния шампионат без Бек Хардин.

Колата платформа на Демократическата партия на окръг Гилеспи беше придружена от петима смелчаци, следвана от многобройната платформа на Републиканската партия. Окръг Гилеспи винаги е бил толкова червен, колкото син беше Остин; Ел Би Джей беше единственият демократ, спечелил вота на окръга през последните седемдесет и пет години. От платформата на Американския легионер се носеше химнът на морските пехотинци, а върху последната платформа стояха мъже, преоблечени като революционери. Парадът свършваше с един камион, който теглеше огромен плакат с надпис *Das ist alles, Y'all*.

Бог, нацията и немската бира: парадът по случай Четвърти юли във Фредериксбърг, щата Тексас, протече точно така, както си го спомняше Бек. Помисли си колко много би се харесал на Ани. Тя не беше живяла в малък град и го идеализираше като самото съвършенство. Той обаче твърдеше, че няма да ѝ се понрави. Но сега, пред тази гледка като от картина на Норман Рокуел, му се струваше, че може би наистина би било чудесно.

Щом парадът се скри от погледа им, движението отново тръгна по Мейн стрийт и магазините отвориха врати; улицата бързо се задръсти от коли, пикапи и камиони с осемнайсет колела, отпавили се или завръщащи се от Западен Тексас. Кола с полуремарке за добитък рязко натисна спирачки на светофара на Линкълн стрийт. Кравите печално мучаха, сякаш молеха за милост.

— Тате, виж! — извика Меги. — Крави! Добър чичко ги води на разходка.

— Да бе.

— Къде отиват?

Бек прецени, че не е нужно петгодишната му дъщеря да знае за съществуването на кланиците.

— Те са...

— Хамбургери, малката ми. Другата седмица можеш да си хапнеш от тях в „Макдоналдс“.

Бек се обърна. Някакъв стар глупак с каубойска шапка стоеше до тях с палци в джобовете и усмивка на лицето.

— *Хамбургери?* — Меги посърна. — Кравичките?

Глупакът осъзна грешката си.

— О, извинете.

Бек придърпа Меги и поведе децата на запад по Мейн стрийт. Минаха покрай загорели от слънцето местни жители, облечени в дънки „Рангълър“, каубойски ботуши, карирани ризи и каскети с надписи *Джон Диър* и *Катърпилар*. Дори след двацет и четири години Бек все още можеше да разпознае кои ранчари отглеждаха добитък, кои гъски и кои праскови. Миризмата на занаята им ги издаваше.

Той обаче не познаваше останалите хора, които крачеха по Мейн стрийт — модерни жени с татуировки, дизайнерски дънки и обувки на токчета, с каишки в ръка, в другия край на които припкаха пухкави френски пудели и късокосмести чихуахуа, и понесли препълнени чанти... тийнейджъри по къси панталонки, от които се подаваха дантелените им прашки, и къси блузки, опънати на преждевременно развитите им гърди, с мобилни телефони, залепнали за ушите им... дългокоси момчета с торбести панталони, тениски и слушалки за уши, нахлупени на главите им... и бледи мъже с отпуснати кореми, които изглеждаха така, сякаш копнееха да се върнат в своите офиси.

Кои са тези хора?

Продължиха да вървят, но някаква мисъл вече глождеше съзнанието на Бек. Нещо не беше наред. Нещо липсваше. И тогава осъзна: липсваха хората. *Другите* хора. Така беше свикнал с разнообразието в Чикаго — латиноамериканци, афроамериканци, азиатци, арабски с фереджета, индийци с тюрбани, ортодоксални евреи, бездомници, бутаци изпочупени колички, полицаи; изпаднали типове и графити — беше свикнал и да чува оглушителен рап и мексикански ритми, гърмящи от касетофони, които облечени като гангстери хлапета разнасяха наоколо и псуваха като рапъри; дотолкова беше привикнал с тези гледки и звуци, че те се бяха превърнали в част от пейзажа и той вече не ги забелязваше подобно на музиката в асансьорите.

Но когато всичко това изведнъж изчезне, човек усеща липсата му.

Той също я усети. Подобни гледки не се виждаха във Фредериксбърг, щата Тексас. Тук хората бяха бели, улиците и тротоарите бяха чисти и спокойни, полицаите бяха двама мъже по шорти, които караха колела. Това не беше търговската част на Чикаго. Но не беше и старият му роден град.

Фредериксбърг се беше променил.

Старите исторически сгради все още стояха по Мейн стрийт — която местните наричаха Хауптщрасе — но празните разнебитени постройките бяха обновени от новите си обитатели, а имената по табелите бяха различни. Нямаше ги старите немски фирми като железарията „Ото Колмайер“, бижутерийното ателие „Дьорер“, бензиностанцията „Вайденфелер“, тъкачницата „Хаас“, косачки и семена „Лангерханс Майер и Сау“, деликатесния магазин на Енгел, магазинчето за подаръци на Фрида и кръчмата на Опа. На тяхно място се бяха появили модерни бутици като „Лорън Бейд“, „Рут“, „Инстеп“ и „Слик Рок“ и магазини с имена като „Каубойска еkleктика“, „Божествен дизайн“, „Джакузи манияци“, „Сладки изкушения“ и „Чудесата на Фил Джаксън“.

Двуетажната къща от варовик на доктор Кайдел все още стоеше на Мейн стрийт, но дрогерията на Кайдел се беше превърнала в бутик а ла Дивия запад, наречен „Сурова кожа“, а болницата „Кайдел Мемориал“ — в шоурум за кухни „Дер Кюхенладен“. В мазето се помещаваше ресторант „Бирхале“. Кръчмата „Белия слон“ сега беше бутик „Щастлива звезда“, а залата „Домино“, където кореняците някога по цял ден играеха домино и се наливаха с бира, сега беше магазин „При баба Дейзи“. Магазинчето за сувенири на Лий-Ед беше станало винарска изба. А „Уестърн Ауто“ беше магазин само за кучета на име „Кучелогия“.

Кръчмата за тъмна бира все още обслужваше най-яките жени в окръг Гилеспи, но будката за вестници беше заменена от магазин за играчки и друг магазин, наречен „Церц“, в който се продаваха ръчно рисувани дънки за по 250 долара. Някогашният магазин за ловно и къмпинг оборудване продаваше каяци. А национална банка „Пайъниър“ беше заменена от клона на „Чейс“.

Ресторантът градина „Ауслендер“, старият магазин за електроматериали „Херберт Шмит“ и магазинът за 5-10-25 цента на Дули, както и пекарната „Дайц“ все още заемаха старите си места на Мейн стрийт, но магазинът за мебели „Йеншке“ се беше превърнал в заведение с жива музика, наречено „Рокбокс“, а магазинът за ядки и бръснарница „Вилке“, където навремето Бек се подстригваше, се бяха слели и представляваха магазин „Коктейли и див мед“. А старото кино „Палас“, където Бек беше гледал Джон Уейн в „Рустър Когбърн“, сега

беше магазин на име „Аксесоари без имена, модно приключение“. Тук се продаваха скъпи английски мокасини и хавайски ризи на щампи.

Бек поклати глава. *Кой би посмял да облече хавайска риза във Фредериксбърг, щата Тексас?*

Бек се обърна и застана лице в лице с мъж с побеляла коса, облечен в ярка червено-кафява риза с щампи на пъстроцветни папагали, кацнали върху жълти и бели цветя сред дълг зелени листа — хавайска риза.

— Приличаш на птица от зоологическата градина — каза Бек.

— Имах нужда от разнообразие.

— Постигнал си го.

Двамата мъже се втрениха един в друг като стрелци, които се готвят да дръпнат спусъка. Косата на по-възрастния мъж беше късо подстригана и контрастираше с обрulenото му лице. Пъстрата риза висеше свободно над дънки „Рангльр“ и груби кафяви ботуши. Голите му ръце бяха загорели от слънцето и жилести, а дланите — кокалести. Сините му очи бяха ясни като небето и оглеждаха Бек от маратонките му „Найки“, късите панталони и спортната риза от трико до сивите нишки в косата му. Възрастният мъж кимна с одобрение.

— Бек.

— Джей Би.

— Току-що ли пристигаш?

Бек кимна.

— Видях, че сергиите за праскови край магистралата са затворени.

— Няма нищо за продаване. Налегнала ни е суша, вече седем години.

— Горещо е.

— Това е Тексас.

— Кой са всички тези хора?

— Туристи. Смятат, че са открили новата Санта Фе.

— Пазаруват на Четвърти юли?

— Само на Коледа пропускат.

Двамата мъже замълчаха. Мина доста време, преди Бек да попита:

— Ожени ли се отново?

Възрастният мъж изсумтя:

— И да го видя, няма да повярвам!

След известно мълчание гласчето на Меги се извиси:

— Кой сте вие, господине?

Възрастният мъж я погледна, след това погледна Бек, сякаш изчакваше той да отговори. Най-накрая я потупа по главичката.

— Малка госпожице, аз съм дядо ти.

Джон Бек Хардин-старши, когото всички, включително и синът му, наричаха Джей Би, беше на шейсет и шест години. Беше висок над метър и осемдесет, тежеше осемдесет и шест килограма и имаше ръкостискане, което все още можеше да извика сълзи в очите на голям човек. Беше роден тук и тук щеше да умре, както родителите и жена му. Беше се оженил за Пеги Дехерт, когато беше на двацет и четири, погребан я на трийсет и седем и сам отгледа тринайсетгодишния си син.

Когато майката на Бек умря, светът изведнъж загуби цветовете си. Животът стана черно-бял, Джей Би стана суров, а у Бек започна да бушува ярост към Бог, към света, към баща му. През последната година в гимназията гневът вече беше станал част от Бек Хардин, като цвета на очите му и бързината на краката му. Той пренасяше гнева си на футболното игрище; играеше с ярост, която самият той не разбираше и която често го плашеше. Знаеше, че тази ярост в крайна сметка ще го убие или той ще убие някого. Размина се на косъм и затова напусна тази земя, тези хора и баща си. Избяга възможно най-далеч, доколкото позволиха спортните му постижения. Нотр Дам, щата Индиана, беше на две хиляди километра от Фредериксбърг, Тексас.

Бек не беше говорил с баща си от двацет и четири години.

— Защо не се обади да предупредиш, че идвате? — попита Джей Би.

— Не бях сигурен, че няма да се върна насред пътя.

Срещу съдебната палата от другата страна на Мейн стрийт имаше парк, където навремето Бек често играеше бейзбол; сега те седнаха на една маса за пикник, където някога се намираще втора база. Бейзболното игрище с форма на диамант беше изчезнало, а на негово място бе построено покрито игрище, наречено Аделсферайн Хале. Меги ядеше царевичен хотдог, Люк — кренвирш на клечка, а Бек — барбекю. Джей Би пиеше сода.

На мястото, където навремето бе очертана базата на бейзболното игрище, сега свиреше „Сантиментално пътуване“, голям оркестър, съставен от стари мъже с камуфлажни униформи от Втората световна война. Триото жени на средна възраст, наречено „Мемфис Белс“, пееше доста добре. Възрастни белокози двойки танцуваха, малки руси дечица с мънистени гerdани и диадеми в червено, бяло и синьо подскачаха наоколо, все едно танцуваха, а почернелите им от слънцето родители пиеха вайсбир и „Битбургер“. Тук немците отглеждаха децата си с бира и братвурст, както французите с вино и сирене. Войниците от парада се смесиха с местните и бяха посрещнати като знаменитости; нито един войник не е бил заплут във Фредериксбург, щата Тексас. Някакъв местен в карирана риза се приближи и потупа Джей Би по рамото.

— Страхотна риза, Джей Би.

Джей Би го представи едва когато онзи се отдалечи.

— Нед притежава приключенски дух колкото една костенурка.

Бек се изправи и се протегна; долови аромата на печено телешко и захарен памук. Голото поле с бейзболното игрище беше превърнато в добре оформен Марктплац, площад в европейски стил. Белият осмоъгълен музей „Файне Кирхе“ се извисяваше в центъра. Зад него се намираще мемориалният парк „Пайъниър“ с бронзовите статуи на барон Фон Мойзебах, основателя на града, и на вожда на команчите с лулата на мира. „Майбаум“, стволът на майското дърво, изобразяващо историята на града, се извисяваше над площада. Чуваше се музика от Втората световна война; ранчари, фермери, войници в униформи, възрастни хора и деца се радваха на живота на този Четвърти юли в провинциална Америка. Всичко изглеждаше идеално.

— Тя беше специална жена — каза Джей Би. — Ани.

Бек погледна баща си.

— Откъде би могъл да знаеш?

Думите му прозвучаха грубо и Бек забеляза обидата в изражението на баща си. Джей Би я преглътна.

— Ние с Ани си пишехме имейли почти две години. А през последните й шест месеца си пишехме всеки ден.

— *Ани ти е писала?*

Джей Би кимна и Бек седна. Още една тайна.

— Имаш компютър? — попита Бек.

Джей Би отново кимна.

— Да, във винарската изба.

— Имаш изба?

— Така ме откри Ани, купуваше вино по интернет.

— Имаш уебсайт?

— Мда.

— Но защо?

— За интернет продажби. Доставяме вино из цялата страна...

— Не. Защо Ани ти е писала?

— О, за да ме подготви.

— За какво?

— За момента, когато ще си дойдеш у дома с децата.

3

„У дома“ беше земя от осемстотин акра край река Педерналес, на пет километра южно от града.

Бек мина през черна желязна врата с написана на ръка табела, която гласеше: НАСЪСКВАМ ПИТБУЛИТЕ СРЕЩУ ВСЕКИ БРОКЕР НА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ, КОЙТО ПРОЯВИ ГЛУПОСТТА ДА НАВЛЕЗЕ В ЗЕМЯТА МИ. Той набра скорост по каменистия път, който се виеше между двестагодишни дъбове, високи петнайсет метра, оставяйки облак бял прах зад колата. Изви рязко надясно, после наляво и отново надясно. Баща му не беше изкоренил нито един дъб, когато направи пътя, и сега той се виеше като змия по нагорещената земя.

Къщата беше кацнала на най-високата точка; човек можеше да види как слънцето изгрява над далечните хълмове на изток и как залязва зад хълмовете на запад. Всеки ден слънцето подхранваше тези земи, които хранеха козите, които на свой ред хранеха рода Хардин вече повече от сто години. Семейство Хардин отглеждаха кози.

Но къде бяха козите?

Навремето стадото наброяваше пет хиляди глави. Цяло море от мъхнати ангорски кози би трябвало да пасе в полята, които нежно се спускаха към реката. Но полята бяха пусти и никъде не се виждаха кози. Плевнята, кошарите и навесът за стригане, чиито борови греди бяха станали металносиви от времето, бяха празни. Бек се почувства така, сякаш се е върнал вкъщи за Коледа и току-що е разбрал, че всички са заминали.

Бек погледна от двете страни на колата, като внимаваше да не се удари в някой дъб. Не виждаше кози, но забеляза коне, няколко крави (в къщата на Джей Би Хардин винаги се поднасяше собствено говеждо месо), елени аксис, една антилопа, паун, две диви пуйки, пърхащи с криле пред някакво угоено прасе, полегнало в сянката на едно дърво, а до оградата, сякаш замисляйки скорошно бягство, стоеше една... лама ли беше това?

Преди да прескочи оградата и да избяга от тази земя, Бек Хардин бе живял живота си според сезоните — спортните и природните. През лятото плуваше в реката и стрижеше козите под навеса заедно с Джей Би. През есента играеше футбол и ходеше на лов за елени. Зимите бяха отредени за баскетбола и второто стригане на козите. А всяка пролет — любимия сезон на майка му, когато цветовете на природата се завръщаха — той тренираше бягане, играеше бейзбол и се разхождаше с Пеги Хардин през високите до колене метличини, индиански съсънки и мексикански шапки — диви цветя, които превръщаха земята в килим от синьо, червено, оранжево и жълто. Майка му береше рози, но никога диви цветя.

Бек спря при едно разклонение на пътя. Южният път стигаше до къщата, а един нов път на запад водеше до двуетажна постройка, която не съществуваше, когато Бек напусна дома си. Той последва черния форд пикап на баща си до къщата. Джей Би излезе, следван от бял лабрадор на име Буч. Бек паркира под сянката на един дъб и отвори задната врата за децата. Люк не помръдна, но Меги изскочи и вдигна куклата да ѝ покаже къщата.

— Виж, мамо, тук е израснал тате.

Къщата беше семпла и здрава едноетажна постройка. Основната ѝ част беше градеж от дебел половин метър бял варовик и гледаше на изток. Северното и южното крило бяха от камък и кедър, а северното крило беше ново. Цялата къща беше обточена от веранда, с метален покрив; зад къщата се издигаше масивна камина от речни камъни. На двайсетина метра от къщата имаше вятърна мелница.

Прадядото на Джей Би беше дошъл във Фредериксбърг след Гражданската война; той не беше немец, но се беше оженил за германка — както всички мъже от рода Хардин, докато Бек не се ожени за момиче от Чикаго — и беше научил от баща ѝ всичко, което трябваше да се знае за строежа на къщи и отглеждането на кози. Мъжете от рода бяха предавали на синовете си всичките си познания до момента, когато синът на Джей Би не замина за „Нотр Дам“ да играе футбол. Основният поминък на рода беше отглеждането на кози, но те можеха да поставят водопроводи, да обточват с тел, да слагат покриви и да строят редом до най-добрите мъже от занаята. Джей Би не беше изключение.

— Още една пристройка — отбеляза Бек.

Джей Би огледа пристройката от северната страна на къщата, все едно я виждаше за пръв път.

— Спални за теб и децата.

— Джей Би, ще си намерим апартамент в града.

Баща му се вгледа в далечината.

— Един орел си строи гнездо долу край реката. — След това, без да поглежда към Бек, той добави: — Не си се върнал вкъщи, за да живееш в града.

Бек въздъхна. Джей Би беше прав.

— Бек, от баща си чух, че тази земя е моя още от раждането ми. Значи сега е твоя, от деня, в който се роди. Просто те чакаше да се върнеш. Земята е търпелива.

Джей Би Хардин вярваше, че къщата е място, където да спиш и да почиваш, а земята е мястото, където да живееш.

— Наистина ли имаш питбули? — попита Бек.

— Не, но агентите по недвижими имоти не го знаят.

— Притесняват ли те?

— Преди да сложа табелата, всеки ден идваха по трима-четирима да ме уговарят да продам земята. В днешни дни тук се разиграват големи сделки с недвижими имоти, Бек, всички се надяват да забогатеят, като си продадат земите на хора от града.

— Кой купува?

— Калифорнийци. Идват за някой уикенд и решават, че двайсет хиляди долара за акър са нищо пари, и си купуват стотина акра, все едно си поръчват обяд.

— *Двайсет хиляди за акър?* Толкова ли се е вдигнала цената? Беше по-малко от хиляда, когато заминах.

— Бедняците с малки парцели, които едва свързваха двата края, изведнъж станаха богати. Онази вечер гледах телевизия и...

— Имаш телевизор?

— Да. Както и да е, та гледах „Планинците от Бевърли“. Онзи Джед Клампет един ден отива на лов и гърми по някакво животно, но уцелва петрол. На бърза ръка забогатява и се мести със семейството си в Калифорния. Направи ми впечатление, че при нас става точно обратното: хората се надяват някой калифорниец да се премести тук и да ги направи богати.

Джей Би тръгна към къщата.

— Поне така си мисля.

— Къде са козите? — попита Бек.

— Няма ги. Продадох стадото преди десетина години. Оставих само няколко, за да пасат кедровите издънки. Пазарът се срина, когато спряха програмата за подпомагане на производителите на мохер — не че съм взел и цент от тези копелета.

Макар да беше гаден женкар, Ел Би Джей дълго време се беше радвал на обичта на местните хора, защото беше дал на скотовъдците в окръг Гилеспи, отглеждащи кози, нещо много по-ценно от пример за подражание; беше им дал „програмата за подпомагане на производителите на мохер“. Държавни пари. Всяка година в продължение на четирийсет години Американското министерство на земеделието изпращаше чекове на стойност десетки милиони долари на скотовъдците в окръг Гилеспи. И за разлика от други фермерски субсидии, тази за мохера не достигна някаква пределна цена, а продължи да се вдига. Колкото повече вълна произвеждаше даден собственик на ранчо, толкова по-висока ставаше пазарната цена и толкова по-големи чекове получаваше той; когато програмата достигна връхната си точка, правителството плащаше по четири долара на всеки спечелен от фермерите долар. Големите скотовъдци на година получаваха по един милион долара. Но през 1996 г. Бил Клинтън спря програмата. Хората по тези земи никак не го обичаха.

— Бях сигурен, че това няма да ти навреди.

— В Хил Кънтри вече надали има повече от сто хиляди кози — каза Джей Би.

Програмата за подпомагане беше окуражила собствениците на земя да създадат истински скотовъдни империи; в най-добрите години из Хил Кънтри пасяха повече от пет милиона ангорски кози и даваха петдесет процента от световното производство на мохер. Един легендарен скотовъдец дори се беше нарекъл „Краля на козите“. Джей Би Хардин беше единственият в страната, който не взе пари.

— Бях готов да опитам нещо различно — каза баща му. — И да се отърва от вонята.

— Е, бизнесът с виното отговаря и на двете изисквания.

— И аз така мисля.

— И можеш да носиш хавайски ризи, без да те изпотъпчат животните.

— Така е. — Джей Би кимна към сградата в края на западния път. — Това е винарската ми изба, Бек. Лозите са отзад.

— Гроздето вирее ли на суша?

— Тази камениста земя и оскъдна почва не става за отглеждане на говеда и памук, но е идеална за кози, праскови, пуйки и лозя. Правителството и сушата унищожиха отглеждането на кози и праскови.

— Значи остават пуйките и лозята.

— Случайно притежавам петдесет акра от най-хубавите лозя. И те нямат нужда от много вода. Гроздето обича слънцето и сушата през лятото.

— Значи си станал експерт по виното, а?

— Не, Хектор е експертът. Двамата с него сме съдружници. Той прави виното, аз правя всичко останало.

Джей Би подуши въздуха. Западният бриз носеше лек мирис на дим.

— Сухите храсти на запад са се запалили.

Бек кимна към оградата.

— Това там лама ли е?

— Казва се Сю — рече Джей Би. — Има очи като на жена. Не че имаме някаква връзка.

— Лама, пауни, пуйки, антилопа, мястото прилича на Ноевия ковчег, който се готви за потопа.

— Един потоп добре ще ни дойде след седем години суша.

Основното помещение в къщата имаше висок таван с кедрови греди и под от дългоиглен бор. В единия край се намираше кухнята, а в другия пред плоския екран на телевизора бяха разположени кожено канапе и фотьойли.

— В „Уолмарт“ имаше разпродажба — обясни Джей Би. — Реших, че на децата ще им хареса.

Бек беше израснал без телевизор; баща му смяташе, че телевизията е загуба на време, когато имаше толкова много работа. А тук винаги имаше много работа. Люк се плъосна на канапето и грабна дистанционното. Екранът просветна и Меги попита:

— Може ли да гледаме „Спондж Боб“?

— Какво, по дяволите, е „Спондж Боб“? — сепна се Джей Би.

— Имаш ли кабелна телевизия? — попита Бек.

— Да.

— Заради „Планинците от Бевърли“?

— И заради готварските предавания. Голямо изобретение е тенджерата за готвене на пара.

— И такава ли имаш?

— Да.

— Джей Би, та ти не си изпържил и едно яйце през живота си. След като мама умря, аз готвех.

— Нали замина.

Люк намери канал с бейзболен мач, а Меги тръгна да обикаля къщата, за да я покаже на куклата. Бек отиде в кухнята и отвори хладилника; всичката храна вътре беше органична, точно както в хладилника им в Чикаго.

— По идея на Ани?

Джей Би кимна.

— Оня ден ходих до Остин. Напазарувах и пълноценни храни. Не бях виждал толкова много жени с татуировки, които не си бръснат краката.

— Откъде знаеше, че ще дойдем?

— Ани ми каза.

— Но как разбра кога?

— Ани каза, че ще е това лято, след като учебната година приключи и ти...

— Осъзная, че сам не мога да се справя с отглеждането на децата?

— Че имаш нужда от помощ. Кое не е признак на слабост, Бек. Както и да е, знаех, че ще ти се наложи да продадеш къщата, затова проверих в интернет. Когато разбрах, че продажбата е приключила, прецених, че ви трябва няколко дни да си пригответе багажа и още няколко да стигнете дотук.

— Винаги си бил умен мъж.

Бек излезе от кухнята и мина през вратата към задната веранда, предпазвана от комарите с мрежи, които обаче не спираха повеея на вятъра. Тук все още стояха старите дървени люлеещи столове, от които Джей Би и Пеги Хардин бяха изпращали всеки отминаващ ден,

загледани в залеза над хълмовете, и планираха следващия ден усилена работа. След смъртта на Пеги Джей Би сядаше там сам, а синът му оставаше край реката или се затваряше в стаята си.

В същата тази стая.

Неговите трофеи още стояха по рафтовете, а по тях нямаше прах; дрехите му още висяха в гардероба, сякаш просто беше отишъл на мач в друг град. Бек облече черното си яке с надпис „Галопинг Гоутс“. Още му ставаше. Свали якето и взе старите си черни каубойски ботуши. Беше ги оставил, когато напусна дома си — не смяташе да носи каубойски ботуши в „Нотр Дам“ и нямаше намерение да се връща. Ботушите бяха лъснати до блясък. Те също му станаха. Той свали ботушите и отиде до прозореца, през който толкова нощи се беше измъквал, за да плува гол в реката заедно с Мери Джо Майер. Тя беше ученическата му любов от гимназията, руса, със сини очи, слаба и жилава, дъщеря на ранчар, който отглеждаше кози. Беше я молил да замине с него в „Нотр Дам“, но тя беше заявила, че никога няма да напусне дома си. Беше й казал, че заминава завинаги, но тя бе отвърнала: „Ще си дойдеш. Мен може и да изоставиш, Бек, но никога няма да изоставиш тази земя“.

Зачуди се дали Мери Джо Майер някога беше напускала дома си.

Бек отпъди мислите за миналото и влезе в новата пристройка. Една от спалните имаше баня, огромно легло и нощно шкафче със снимка на Ани. Това беше любимата му снимка, на един хавайски плаж, преди децата да се родят; залязващото слънце се отразяваше в почернялото й лице и то сякаш грееше. Тя беше млада, красива и жива. В долната част на снимката беше написала: *Ще те обичам вечно и на другия свят.*

Бек се вгледа в образа на мъртвата си съпруга.

Другите две стаи бяха свързани с обща баня. Стаята на Люк беше с дървен под и легло с покривало на „Чикаго Къбс“. Тази на Меги беше с дебел килим и боядисани в небесносиньо стени. Джей Би беше построил дом за Меги и Люк.

— Още ме бива в ръцете.

Джей Би стоеше до него.

— И стъпваш като индианец.

Джей Би беше без ботуши, с навити крачоли на дънките, под които се показваха белите му чорапи. Пеги Хардин беше наложила

малко правила, но те бяха железни: да не се берат диви цветя и да не се влиза с мръсни ботуши в чистата й къща, а тя винаги беше чиста.

— Реших, че ще искаш да си близо до децата.

— Построил си всичко това само защото Ани ти е казала, че ще се върнем?

Джей Би кимна.

— Каза, че е видяла бъдещето. Че нея я нямало, но всички вие сте тук.

— И за теб е било достатъчно?

— Да.

Бек погледна баща си и видя, че челюстите му са здраво стиснати. Извърна се.

— Никога не съм я виждал, Бек, но я обичах като собствена дъщеря.

— Това нашата стая ли е?

Меги се мушна между тях с куклата в ръка.

— Да, миличка — отвърна Джей Би.

Меги вдигна куклата.

— Виж, мамо, точно като вкъщи.

— Върнах се, мамо.

Слънцето залязваше. Бек седеше на пейката от вътрешната страна на бялата дъсчена ограда под голям дъб на една поляна край реката. Трите бели надгробни камъка хвърляха оранжеви отблясъци на последните лъчи на слънцето: Хенри Хардин... Луиз Хардин... Пеги Хардин. В основата на всеки камък бяха сложени свежи цветя.

Той се вгледа в паметната плоча на майка си и си припомни как поглеждаше от футболното игрище на гимназията и я виждаше на пейките, притиснала ръце към лицето си, все едно се молеше — и тя наистина се молеше; докато всички останали аплодираха сина й и го настървяваха за победа, тя се беше молила синът й да не се нарани. Майчина молитва.

Помисли си колко му липсваше и до ден-днешен. И колко много се нуждаеше от нея сега. Не беше достатъчно мъж и баща, нито пък майка, за да отгледа децата си сам. Толкова години беше адвокат на

пълно работно време и баща на повикване. Баща за през почивните дни. Имаше две страхотни деца, защото те имаха страхотна майка.

Долови нечие присъствие и беше сигурен, че е Джей Би. Баща му мина край него, наведе се и махна някаква невидима прашинка от плочата на майка му. Доволен, седна до Бек.

— Люк не говори много.

— Не и откакто Ани умря. Къде са розите?

Джей Би беше посадил розови храсти от вътрешната страна на оградата, след като погребяха майката на Бек тук, но сега розите ги нямаше.

— Розите са като хубавите момичета — отвърна Джей Би. — Имат нужда от непрекъснато внимание. Изкорених ги и посадих метличина. Реших, че на майката ти ще ѝ хареса повече.

— Как продължи животът ти без нея, Джей Би?

— Никак не беше лесно. Имах нужда от нея, а ти имаше нужда от мен. Но проклет да съм, ако знаех как да ти помогна, сине. Та аз на себе си не можех да помогна.

— Мразех те.

— Знам.

— Защо стана толкова суров, Джей Би?

— Не бях суров. Бях изплашен.

— От какво?

— Не знаех как да се грижа за теб сам.

Бек втренчи поглед в надгробната плоча и се замисли за жена си. Жените в живота му винаги умираха.

— И аз се страхувам, Джей Би. Не мога да се справя сам.

— Не е нужно, Бек. Аз ще ти помагам.

Бяха стигнали почти до къщата, когато Джей Би продължи:

— Ела във винарската изба утре. Ще те запозная с Хектор. Още един човек няма да ни е излишен.

— Аз? Не, Джей Би, аз съм адвокат. От друго не разбирам.

Бек не беше обмислил кариерата си, когато реши да напусне Чикаго; мислеше единствено за децата. Законът се беше превърнал в негов живот през последните двамадесет години; сега двете му деца бяха целият му живот. Въпреки това трябваше да изкарва прехраната си.

В пенсионния му фонд имаше почти един милион долара в акции. Продажбата на къщата му беше донесла 100 000 долара, а делът

му от компанията на стойност 200 000 долара щеше да му бъде изплатен в рамките на десет години. Имаше застраховка „Живот“ за едни милион долара, но не беше застраховал Ани. Никога не си беше помислял, че може да умре преди него.

Животът в провинцията щеше да бъде по-евтин от живота им в Чикаго, но въпреки това парите му някога щяха да свършат. Трябваше да работи. Би могъл да отвори малка юридическа кантора в града.

— По дяволите, Бек, десетимата адвокати в града се препъват един в друг всеки път, когато някоя линейка мине по Мейн стрийт. Тук няма работа за голям съдебен адвокат. Градът е малък, един да осъдиш, никой повече няма да те потърси.

— Е, можех отново да се захвана с козите, ако не беше продал стадото.

— Ха, в отглеждането на кози има по-малко пари дори от адвокатстването.

Продължиха да крачат в мълчание; вечерният бриз откъм реката вече охлаждаше нощния въздух.

— Знаеш ли, Бек, Бруно Стуц се пенсионира миналия месец, а му оставаше още година. Болно сърце. Коего изненада повечето хора, защото никой не вярваше, че той има сърце.

— Та Стуц беше съдия още преди да замина.

— Ти би могъл да спечелиш.

— Какво да спечеля?

— Изборите. На петнайсети септември ще има извънредни избори за поста на Стуц до края на мандата.

— Джей Би, нямаше ме двацет и четири години. Никой няма да гласува за мен.

— Може и да се изненадаш. Хората тук не са забравили Бек Хардин.

Завариха децата пред телевизора.

— Готови ли сте? — попита Джей Би.

— За какво? — попита Меги.

— За фойерверки.

Джей Би отвори хладилника и подаде една бира на Бек. Той поклати глава. Джей Би се извини и взе две безалкохолни бири. Подаде

ги на Бек и взе още две. Всички излязоха и се качиха в пикапа на Джей Би „Форд F-250 Кинг Ранч“ с дизелов двигател и двойна кабина с цяла седалка отзад и монтирано детско столче за Меги, точно като онова в навигатора.

Отново Ани.

Джей Би излезе на Ранч Роуд 16 и се насочи на север. В градския парк „Лейди Бърд Джонсън“. Стотици коли вече бяха заели позиция. Джей Би навлезе в парка и мина над рекичката, която прорязваше игрището за голф, както безброй пъти в миналото.

— До тренировъчния полигон ли сме?

— Да. Редовното ми място.

— Още ли идваш за фойерверките?

— Харесвам фойерверките. Майка ти също ги харесваше.

Джей Би паркира и загаси двигателя. Всички слязоха. Джей Би пусна задния капак на колата и взе няколко стари одеяла, които постла на земята. Люк, Меги и куклата седнаха на одеялата и Джей Би им подаде безалкохолните бири. Бек и баща му седнаха на капака и отпиха от техните.

Наблизо някакви хора си правеха барбекю на последната дневна светлина. Деца ядяха сладолед. Момчета ритаха топка, хвърляха фризби и се закачаха с хихикащи момичета. От павилиона „Пайъниър“ се носеше музика. Горещината беше отстъпила на вечерния хлад. Подухваше ветрец. Беше точно както го помнеше. Но всички хубави спомени от това място бяха замъглени от смъртта на майка му.

Слънцето скоро залезе и ясното синьо небе стана черно. Меги посочи нагоре и попита:

— Това ли са фойерверките? Тези бляскащи неща?

Джей Би се засмя.

— Ох, петунията ми, това са звезди.

— Никога не сме виждали толкова много звезди.

— Те са си там, но в града не ги виждате заради светлините от земята.

— Може ли да останем до края на фойерверките този път? — попита Меги.

— И още как — отвърна Джей Би. — Винаги стоя до края.

— Миналата година не останахме до края. Мама искаше, но татко каза...

Бек прекъсна дъщеря си:

— Имах дело. Не знаех, че ще ѝ е за последен път... Тя също обичаше фойерверки.

В този момент се чуха експлозии и небето над тях се обагри в червено, бяло и синьо. Светлината избледня и искрите се спуснаха надолу, все едно щяха да паднат върху тях. Меги вдигна куклата.

— Виж, мамо, точно под фойерверките сме.

— Седнала си на най-хубавото място, малката ми — каза Джей Би.

Последваха множество експлозии. По средата на шоуто на Бек му се стори, че Люк се усмихва.

— Фойерверките много ни харесаха.

Бек слагаше Меги и куклата да си лягат.

— Радвам се, миличка.

— Дядо също ни харесва.

— Това е хубаво.

— Не знаехме, че имаме дядо.

— Ами имате.

— Той ни нарича „малката“ и „миличка“, и „петуния“. И това ни харесва. И новата къща ни харесва.

Бек се наведе и целуна Меги по челото. Косичката ѝ миришеше на ягодов шампоан.

— Целуни и мама.

Тя му подаде куклата и той я целуна. След това тя я прегърна силно.

— Хайде да кажем молитвата, миличката ми.

Тя скръсти ръце и двамата започнаха:

Господи, който си на небето, прекланяме глави тук,
до малкото ни легло. Благословени от грижовната ти обич,
спокойно ще заспим.

— Сладки сънища.

— Ами ако стане беля?

Бек беше забравил найлоновия чаршаф. В старата им къща с него застилаха леглото на Меги, за нощното ѝ напикаване.

— Ще отида да донеса найлоновия чаршаф.

— Той си е на място.

Бек опипа леглото. Матракът беше покрит с найлон.

— Ако стане беля, ела при мен, както вкъщи.

— Добре, ще дойдем.

Тя затвори очи. Бек се изправи и загаси голямата лампа, като остави нощната. Влезе в стаята на Люк. Синът му лежеше, втренчил поглед в тавана. Бек приседна на края на леглото. Момчето пак беше плакало. Той махна кичур коса от лицето му.

— Тук наново ще се устроим, сине. Животът ни ще бъде хубав.

— Щом е толкова хубаво, защо никога не си се връщал?

— Когато майка ми умря, Люк, аз се оставих на гнева. Не можех да се отърся от него.

Очите на Люк се наляха със сълзи.

— Каза ли си молитвата?

Люк обърна лице към стената.

— Вече не се моля.

Бек въздъхна и потупа сина си по рамото. Обичаше момчето, но не знаеше как да му помогне. Също както Джей Би Хардин не знаеше как да помогне на своя син преди двайсет и девет години.

Бек откри Джей Би на задната веранда в люлеещия стол. Четеше местния вестник на светлината на лампа с извита метална стойка. Белият лабрадор Буч лежеше на пода. Бек седна в стола на Пеги.

— Продава се шестметрова лодка за лов на костур с двигател „Мъркюри“ инжекцион, четирийсет конски сили и уред за засичане на риба.

— Джей Би, това е езерна лодка. Реката не е достатъчно дълбока за езерна лодка.

— Е, да, това е недостатък.

— Още ли изчиташ обявите от край до край?

— Човек никога не знае дали няма да открие нещо ненужно.

— Като например езерна лодка, когато живееш край река?

— Именно.

Нощта беше тиха, вятърът, който подухваше през мрежите против комари, носеше мириса на река.

— Ходиш ли на лов?

Джей Би поклати глава.

— Не и откакто...

— Заминах?

— Не беше заради самия лов.

Да, не беше заради него.

— Казвам ти — рече Джей Би, — престъпността в района излиза извън контрол. Тук пише, че миналата седмица са били разрушени шест портативни химически тоалетни, а предишната седмица четири. Сигурно е било страшна гадория. Надявам се никой да не е бил вътре по това време.

— Да няма вманиачени по разрушаването на тоалетни?

— Пише, че от Агенцията за предотвратяване на престъпления са готови да платят хиляда долара в брой за информация, която би довела до арестуването на извършителите.

— Награда за информация за потрошени химически тоалетни? В Чикаго, ако няма кръв, изобщо не се смята за престъпление.

Джей Би посочи вестника.

— Девет развода миналата седмица. Ето какво става, когато хората си включат кабелна телевизия.

— И ти имаш кабелна телевизия.

— Но нямам жена. — Джей Би вдигна поглед от вестника. — Бек, ще накарам Люк да работи в избата, ако нямаш нищо против.

— Идеята е добра. Откъде знаеше за найлона на леглото на Меги?

— От Ани.

— Но тя започна да се напишква, след като Ани умря.

— Предположила е, че може да се случи. Умна жена.

— Да. И аз имам нужда да поумнея, Джей Би, и то скоро. Имате ли книжарница в този град?

— Държат я две момичета, също и галерията на горния етаж. На южната страна на Мейн стрийт, точно до пивоварната.

— Видях я. Малка пивоварна фабрика. Градът наистина се е променил.

Джей Би се усмихна и Бек си спомни колко хубава беше усмивката му. Баща му не се беше усмихвал след смъртта на майка му.

— Още нищо не си видял — каза Джей Би. — Почакай да видиш онези две момичета. Нови са. Тук са едва от десет години.

— Много нови хора има в града.

— Когато Клинтън спря програмата за мохера, той затри целия бизнес по Мейн стрийт, който снабдяваше скотовъдците. Затова новодошлите започнаха търговия, която да се грижи за туристите. И сега градът вече не се прехранва от Чичо Сам, а от туристите.

— Няма ме двайсет и четири години и мястото се превръща в Дисниленд.

— В Санта Фе.

Замълчаха. Бек не беше седял на тази веранда цели двайсет и четири години, но му се струваше, че е било вчера. Някога това беше домът му и сега той отново го чувстваше такъв. Само дето майка му я нямаше, а баща му се беше променил.

— Ти също си се променил, Джей Би.

— Когато човек прекарва достатъчно време сам, се променя.

— Заради самотата ли?

— Самотата ти предоставя време да премислиш всяка грешка, която някога си допускал в живота. А аз правех точно това през последните двайсет и четири години в ето този стол. И не смятам да допускам същите грешки отново... ако ми простиш за тогава.

Бек обмисли думите на баща си. После попита:

— Джей Би, имаш ли нещо против да гледаш Меги утре сутринта? Искам да заведа Люк при скалата.

— Разбира се, ще наглеждам малката.

Джей Би се върна към вестника си, а мислите на Бек се върнаха към миналото му. Зачуди се какъв ли ще бъде животът на децата му тук; надяваше се да е взел правилното решение.

Попита:

— Някакви обяви за работа във вестника?

— Механик на дизелови двигатели в гранитната каменоломна.

— Та аз не мога да сменя маслото на навигатора.

— Можеш да работиш във фабриката за пуйки.

— Не знам испански.

— Старческият дом има нужда от работна ръка.

— Грижите покрай един стар глупак са ми достатъчни.

— И да видя, няма да повярвам! Тук пише, че всеки понеделник вечер организират танци със стол. Май предпочитам изобщо да не танцувам, отколкото да танцувам със стол.

Баща му се засмя.

— Танцуването със стол изобщо не е толкова смешно, Джей Би.

— Доста е смешно, но не се смее за това. Мисля си за изборите за съдия. Би могъл да ги спечелиш, Бек.

Джей Би отново се зачете във вестника и те поседяха в мълчание, докато Бек не каза:

— Джей Би, искам да знаеш... Простих ти много отдавна. Просто не бях достатъчно мъж да ти го кажа.

Джей Би стисна челюсти.

— Оценявам, че ми го казваш сега.

— А ти можеш ли да ми простиш?

— На един мъж не му се налага да прощава на сина си.

— Може би, но аз въпреки това съжалявам. Съжалявам, че си тръгнах от тук, изпълнен с омраза към теб. Съжалявам, че не доведох Ани. Тя беше жена, която си заслужава да познаваш.

Джей Би въздъхна.

— Познавах я.

4

О, Бек, обичам те... Обичам това, което правиш с мен... Боже, колко съм мокра... Толкова сме мокри...

— Мокри сме.

Бек се събуди. Ани я нямаше. Отново.

— Какво?

— Мокри сме.

Меги стоеше до леглото му с куклата в ръка. Миришеше на прясна урина. Пак се беше напишкала.

— Няма нищо, миличка.

Бек вече държеше влажна кърпа и комплект чисти дрехи до леглото си. Преоблече я и тя се мушна при него.

* * *

Слънчевите лъчи, проникващи през щорите, разбудиха Бек.

Погледна часовника си. Шест и половина. Стана тихо, за да не събуди Меги, и тръгна по коридора към стаята на Люк, който още спеше. Свали мокрите чаршафи от леглото на Меги и ги занесе в пералното помещение. В кухнята намери прясно кафе и бележка от Джей Би: *В града съм, после в избата. Доведи децата след закуска. Тесто за палачинки — боровинки — рецептата на Ани — в хладилника.* На плота имаше прибори и сироп. Слънцето едва изгряваше, но Джей Би Хардин никога не беше пропилял и един слънчев миг в живота си.

Бек си сипа кафе и излезе на задната веранда. Обу чифт гумени ботуши на Джей Би и тръгна да се разтъпче. Беше по шортите от пижамата си, но в радиус от три-четири километра нямаше съседи. Преди години Пеги Дехерт била съседското момиче, макар да ги делели два километра. Когато с Джей Би се бяха оженили, и те, и земите им бяха станали едно цяло.

Бек се възхити на земята. Осемте хиляди акра отдавна бяха разчистени от храстите и хвойновите дръвчета, които тексасци наричаха кедри; Бек беше сякъл и изкоренявал кедрови дръвчета от изгрев до залез-слънце дни наред. Джей Би Хардин мразеше кедрите както мразеше чумата, защото за почвата те бяха като чума с дълбоките си корени, които изпиваха подпочвените води като жадно хлапе, което пие сода през сламка. Водата в Тексас винаги е била по-оскъдна от петрола, а сега беше още по-ценна. Кедровите дървета бяха крадци на вода.

Когато навремето козите спокойно пасяха по тези земи, те изгризваха тревата, растенията и храсталаците до гола земя и дори издънките на кедровите и дъбовите дръвчета на височина до два метра — „линията на козите“. Сега козите ги нямаше и тревите отново избуяваха. Земята изглеждаше добре.

През нощта беше превалияло, не достатъчно, за да сложи край на сушата, но ето че тревата бе щръкнала — зелени стъбълца надежда. Капките дъжд върху стръкчетата блещукаха като диаманти на първите слънчеви лъчи над източните хълмове. По обяд слънцето щеше да изгори росата и цялата надежда, но сега Бек го приветстваше.

Не сънуваше Ани, докато беше буден.

Отпи от кафето и вдъхна сутрешния въздух. Птичките вече чуруликаха, а зад къщата младите еленчета стояха на несигурните си крачета и тършуваха за храна. Бек тръгна по поляната надолу и прекоси дървения мост над пресъхналата Снейк Крийк. Кипариси и плачещи върби обточваха бреговете ѝ; отсрещната страна беше стръмна скала от бял варовик, висока близо двайсет метра. Като дете тук беше задният му двор, в тези земи и край тази река.

Река Педерналес — наречена „Река от кремък“, защото испанските пътешественици открили кремъчни остриета на стрели по бреговете ѝ — събираше водите на изворите от областта на запад и течеше на изток на сто и петдесет километра до езерото Травис. Реката беше около двайсет и пет метра широка, но тук не беше по-дълбока от петдесетина сантиметра. Прозрачните ѝ води плавно се спускаха между огромните плоски камъни по цялото протежение, които образуваха нещо като естествен мост. От камък на камък Бек стигна до средата на реката, където често ходеше като момче.

Вятърът още не се беше усилил и водната повърхност беше гладка като стъкло. Бек се наведе и взе един малък плосък камък. Претегли го в ръката си. Хвана камъка между палеца и показалеца си, както Джей Би го беше учил като малък, и го хвърли странично. Камъкът полетя ниско над водата и удари повърхността ѝ четири пъти, преди да изчезне от погледа му. Бек се загледа в кръгообразните вълнички, докато повърхността отново стана гладка, все едно камъчето никога не е било част от живота на реката.

Поне за известно време животът тук му се струваше идеален и след време отново беше намерил идеалния живот в Чикаго. Тринайсет години тук, дванайсет години там; вероятно един мъж не можеше да очаква повече от двайсет и четири години идилия в живота си. Затова той се чувстваше самотен и изплашен, но не и измамен. За разлика от децата си.

— Гладни сме.

Меги стоеше на един голям камък на брега на реката по бяла нощница и с куклата под мишница.

Избата „Крайт на пътя“ беше точно каквато Бек беше очаквал от баща си: изпипана до най-малката подробност. Предната и задната част на сградата бяха на един етаж, построени от варовик и разположени под четирийсет и пет градусов ъгъл, за да се съединят с двуетажната централна част, изцяло от кедрово дърво, точно под редица прозорци, простиращи се по дължината на сградата под зеления ламаринен покрив.

Откриха Джей Би зад дълъг дървен бар, който изглеждаше като изваден от някоя каубойска кръчма; едно огледало на задната стена се простираше по дължината на бара. Под огледалото имаше спретнати редици винени чаши, а на бара стояха десетина бутилки вино.

— Деца, харесаха ли ви палачинките? — попита Джей Би.

— Харесаха ни — отвърна Меги, която носеше куклата.

Подът беше от чам, през помещението минаваха кедрови греди. Стените от варовик оформяха камина в единия ъгъл, пред която бяха строени канапе и столове. Върху дървени рафтове имаше тениски, фланелки с дълъг ръкав и шапки във всевъзможни цветове с логото *Винарна „Крайт на пътя“*, *Фредериксбърг*, *Тексас* на джобчето.

— Не си спомням някога да си пил вино, Джей Би.

— Не близвам от него.

— Не пиеш вино?

Той поклати глава.

— Не ми харесва.

— Притежаваш изба, но не обичаш вино?

— Притежавам изба, защото харесвам винарския бизнес. Харесва ми ритъмът, редът, идеалните редове лози. Харесва ми да садя нови лози и да се грижа за тях. Харесвам беритбата, мачкането и изстискването на гроздето, ферментацията, узряването, бутилирането — всичко това си има свой ритъм. Харесвам хората, които харесват вино. Самото вино не харесвам.

— Ти си голяма работа, Джей Би.

Една врата до бара се отвори и ето че се появи латинос на средна възраст точно в момента, когато Джей Би добави:

— Освен това харесвам Хектор.

Мъжът спря, вирна глава и се усмихна.

— Аз също те харесвам, Джей Би — каза той.

— Хектор — каза Джей Би, — запознай се със сина ми Бек.

Адвокатът.

Хектор се обърна към Бек.

— Казва го, все едно има и друг син, който е „лекарят“. — Той подаде ръка на Бек. — Аз съм Хектор Аурелио... винарят.

Хектор беше нисък мъж с приятно лице. Беше облечен в зелено-кафяви къси панталони, мексикански сандали на босо и жълта риза с надпис „Крайт на пътя“. Миришеше на вино.

— Джей Би казва, че вие правите виното.

Хектор отново се усмихна.

— Моят род първоначално дошли на север от Матаморос да берат праскови и останали да берат грозде. Открих, че имам вкус към виното, и затова сега правя вино. Но продължавам да бера грозде. — Той погледна към Меги. — А коя е тази красива малка сеньорита?

— Дъщеря ми Меги.

— Сеньорита Меги, може би бихте искали да се запознаете с Джозефина... моята дъщеря. Тя е на шест.

— Може ли да си играе с нас?

— С вас? — Хектор изглеждаше объркан, но после се досети. — А, куклата. Да, Джей Би спомена, че може да имате нужда от приятелче в игрите.

Меги вдигна поглед към Бек.

— Може, миличка.

Хектор се обърна към Люк.

— А ти сигурно си Люк. Значи искаш да се научиш да правиш вино?

Сега Люк вдигна поглед към Бек.

— Джей Би смята, че може да ти хареса да работиш тук и да понаучиш едно-друго.

Люк сви рамене. Хектор погледна Бек и кимна, след което подаде ръка на Меги.

— Ела да намерим Джозефина. Тя е някъде в лозята с Буч.

Хектор, Меги и куклата тръгнаха, хванати за ръце.

Джей Би излезе иззад бара. Беше облякъл сиво-синя хавайска риза с червени, жълти и оранжеви тропически цветя.

— Колко такива ризи имаш, Джей Би? — попита Бек.

— По една за всеки ден от седмицата и няколко резервни. Това е залата ни за дегустации — посочи той. — В края на другия месец имаме фестивал „Пътя на винената реколта“, което е голямо събитие тук. Туристите обикалят от изба на изба и дегустират виното като в онзи филм отпреди няколко години. В Хил Кънтри вече има десетина изби. Казват, че сме следващата Напа Вали.

— Санта Фе.

— И това.

Джей Би ги поведе към двуетажната част на сградата. Масивните подпорни греди над главите им се крепяха на издигащи се от пода до тавана грубо изсечени трупи, одялани в основите. Слънцето грееше през прозорците от всяка страна на горната стена. Шест резервоара от неръждаема стомана бяха подредени в две редици, а над тях имаше тясна пътека. В другия край на стаята имаше врати към хамбара.

— Всеки побира по шест хиляди литра.

— Това е много вино.

— За което е нужно много грозде. Точно тук се прави виното. Хектор ще ти покаже целия процес, Люк. Той е като химически експеримент. Харесваш ли химията?

Люк не отговори, но Бек зърна искрица интерес в очите му. Момчето имаше шестици по химия.

— Елате да ви покажа бъчвите.

Последваха Джей Би по няколко стъпала към мазето, изкопано във варовиковата скала. Стотици дървени бъчви, поставени върху метални стойки, изпълваха хладната пещера.

— Тук поддържаме температура петнайсет градуса — обясни Джей Би, — докато виното узрее.

— Как разбирате, че е готово?

— Чакаме Хектор да каже. Производството на вино е отчасти химия, отчасти изкуство. Няма устройство, нито компютърна програма, която да ти каже кога е готово. Нужен е винар с добър вкус. И в това е изкуството.

Джей Би ги поведе отново на горния етаж в друга стая, в средата на която имаше приспособление от неръждаема стомана.

— Помещението за бутилиране. Всяка бъчва събира двеста и шестнайсет литра. Стандартната бутилка е от седемстотин и петдесет милилитра. Това означава дващест и четири каси на бъчва. Всяка каса съдържа дванайсет бутилки, което прави двеста осемдесет и осем бутилки от бъчва. Тази година ще имаме дващест хиляди.

— Бутилки?

— Каси.

— *Каси?* Та това са...

— Двеста и четирийсет хиляди бутилки.

— Това е много вино, Джей Би.

— Ами. Големите винари тук правят двойно повече, което е нищо в сравнение с Калифорния.

— Джей Би, направил си голямо предприятие.

— Двамата с Хектор изминахме дълъг път през последните десет години.

Последваха Джей Би нагоре по други стълби към втория етаж на сградата. По стените висяха древни инструменти. Джей Би спря и откачи един чук от куката му.

— Чук за канелката. Двукилограмова чугунена глава. Навремето пъхали в края парче кожа, за да не счупи дървената канелка. Сега използваме силиконови канелки.

Джей Би върна чука на мястото му и ги заведе в друго помещение със стена от прозорци към лозята и реката зад тях.

— Това е кабинетът ми.

Бек погледна през прозореца към стройните редове гъсти зелени лозя. Меги и Джозефина си играеха под сянката на лозята. Белият лабрадор лежеше наблизко.

— Сега Буч ще трябва да наглежда две момиченца — отбеляза Джей Би. — Така се чувства полезен. — Той посочи лозята. — Петдесет акра, десет различни сорта грозде. Тук гроздоберът е малко по-късно и захарното съдържание на гроздето е по-високо. Тексасците обичат жените и гроздето им да са сладки. Първата беритба ще бъде след няколко седмици, последната е първата седмица от септември. Организираме голямо празненство. Идват доста хора, берем грозде до залез-слънце, след това ядем мексиканска храна, а Хектор свири на китарата и всички танцуват. На децата ще им хареса.

По стените в кабинета висяха картини в стила на американския югозапад с подпис „Джанел Джоунс“, до една от стените имаше кожено канапе, столът зад голямото дървено бюро също беше кожен. Върху бюрото имаше купчини фактури, няколко неотворени бутилки вино, счетоводна книга, снимка в рамка на семейство Хардин от Чикаго и компютър. Бек се втренчи в компютъра: *Дали имейлите на Ани още бяха в този компютър?* Той вдигна очи и срещна погледа на Джей Би.

Бек обърна навигатора на север и влезе в града. Люк седеше на мястото до шофьора и зяпаше през прозореца; цяла сутрин не беше казал нито дума. Бек спря на червен светофар на кръстовището пред гимназията. Инстинктивно погледна към близкия футболен стадион. Беше едва пети юли, но отборът вече тренираше за предстоящия сезон.

— Искаш ли да погледаме как момчетата тренират?

Бек прие поредното свиване на раменете за положителен отговор и спря на паркинга пред стадиона на гимназията на окръг Гилеспи. Слязоха и минаха през главния вход покрай табела, която гласеше: **УЧИЛИЩНА ЗОНА БЕЗ НАРКОТИЦИ, БЕЗ ОРЪЖИЕ, БЕЗ ЦИГАРИ И АЛКОХОЛ. НА НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ НАЛАГАНИ СТРОГИ ФЕДЕРАЛНИ, ЩАТСКИ И МЕСТНИ НАКАЗАНИЯ.**

Продължиха нататък покрай павилиона и стъпиха на осемлентовата писта за бягане, която обикаляше игрището. Сушата беше оцветила Хил Кънтри в кафяво, но футболното игрище беше зелено като доларова банкнота и носеше същата надежда. Преди двайсет и четири лета Бек Хардин беше тренирал, играл и мечтал на това игрище. Сега това време му се струваше като нечий друг живот.

Едри бели момчета с черни шорти и без тениски хвърляха, хващаха и ритаха футболни топки; момчетата тичаха, топките летяха. Вятърът беше стихнал, въздухът беше влажен; а над стадиона се носеше плътната миризма на пот и тестостерон.

Бек забеляза куотърбека в далечния край на игрището. Височко хлапе. То извика гърлено и центърът му върна топката. Петима рисивъри се втурнаха към южния край, където стояха Бек и Люк. Куотърбекът отброи до три, после дясната му ръка рязко се стрелна напред и топката полетя като изстреляна от оръдие. Описа перфектно оформена спирала по протежение на дъгата и падна право в протегнатите ръце на един от рисивърите, който тичаше бясно по страничната линия — и той я изпусна. Някъде отгоре прогърмя глас като гласа на Господ — „Хвани тъпата топка!“ — само дето Господ не псуваше като футболен треньор. Момчетата като един обърнаха глави към самотната фигура, застанала на най-горния ред пейки под сянката на малката ложа за медиите под черен плакат: ЗЕМЯ НА ГОУТС. ГАЛОПИРАЩИТЕ КОЗИ. Мъжът се стори познат на Бек.

— Това да не е... Ела, Люк.

Минаха по пистата до бетонните пейки и се изкачиха по дванайсетте реда до най-горния. Мъжът беше облечен с черни шорти, бяла фланелка и черна шапка върху късата руса коса. Беше се облегнал на ложата за медиите, а краката му бяха протегнати над пейката пред него; дебелите му ръце бяха скръстени пред гърдите и той наблюдаваше играчите си толкова съсредоточено, че не забеляза приближаването им, докато Бек не му извика.

— Обри!

Мъжът извърна глава към тях; лявата му буза беше подута, все едно имаше тумор с размера на топка за голф. За миг лицето му остана безизразно и след това се разтегна в усмивка. Не се изправи, а изплю кафява струйка тютюнев сок в другата посока и протегна голямата си ръка на Бек. Здрависаха се.

— Бек Хардин. Чух, че най-накрая си се опомнил и си докарал задника си тук, където му е мястото.

— Мълвата се разпространява бързо.

— Не всеки ден местният герой се завръща у дома.

Бек Хардин беше звездата сред куотърбековете, а Обри Гизел беше любимият му рисивър; бяха най-добрите играчи и най-добрите приятели. През последната им година в гимназията те бяха спечелили щатския шампионат за пръв и последен път в историята на училището.

— Наистина съжалявам за жена ти, Бек.

Люк тръгна надолу по пейките и застана до перилата с лице към игрището.

— Да не сбърках нещо? — попита Обри.

— На Люк му е много тежко. На всички ни е тежко.

Бек седна до приятеля си от гимназията. От десетина метра над игрището те виждаха маранята, но имаха ясна гледка към хълмовете в далечината, открили се на фона на синьото небе. Бек виждаше високия екран на старото автокино на магистрала 87, където двамата с Мери Джо се бяха натискали в пикапа му.

Обри се обърна и плю, след което отпи глътка бира от кутията. Под пейката, на която седеше, имаше четири празни кутии.

— На табелата пише, че това е зона, освободена от тютюн и алкохол — отбеляза Бек.

— Бирата и дъвченето на тютюн не са свободни — отвърна Обри и се усмихна. — Аз съм треньорът... а освен това официално не съм тук.

— Главен треньор на „Галопин Гоутс“?

Обри кимна.

— Вече десет години.

— Рано си започнал тренировките.

— Официално нямаме право да тренираме до първи август, но момчетата работят самостоятелно, а аз ги гледам отдалеч и псувам. Всъщност никога не спираме да тренираме. В Тексас има само два спортни сезона, Бек, футболния сезон и извън футболен сезон.

— Момчетата тук не играят ли вече европейски футбол?

Обри се изплю.

— Само мексиканците.

— Люк играеше в Чикаго, както и всички момчета. Тук няма ли интерес?

— Няма стипендии, само за момичета. Деветата поправка принуди колегите да изравнят броя на стипендиите за момичета и момчета, така че трябваше да резнат от всички мъжки спортове, за да запазят футбола и баскетбола. Чернокожите момчета от градовете получават стипендиите за баскетбол. Ако си бяло момче и искаш пълна стипендия в Тексас, не играеш европейски, а американски футбол. — Той посочи игрището. — Всички тия момчета искат да получат стипендии, точно като нас. Та това е билетът им да заминат.

— Нямате ли чернокожи играчи в отбора?

— Няма чернокожи момчета в училището. Мамка му, дори хлапетата от Катрина не пожелаха да останат, преместиха се в Хюстън. Кисело зеле и наденички, това е голям културен шок след задушените омари. — Вниманието на Обри беше привлечено от ставащото на игрището и той изрева: — Хвани тъпата топка! — Отново се изплю. — В старата ти къща ли си отседнал?

— Джей Би ни прие — кимна Бек.

— Вие с него спогодихте ли се?

— Опитваме се.

— Ще ми се баща ми да беше още жив, та и ние да се опитаме. Непрестанно се дърляхме. Сега бих дал всичко само да мога да се сдърпам с него.

— Не знаех, че е починал.

Обри кимна.

— Преди тринайсет години. И двамата си отидоха. И мама, и татко. — Той плю. — Както и да е, ти отиде в „Нотр Дам“, а аз отидох в Югозападен Тексас, завърших педагогика, така че мога да преподавам. Когато Ото умря...

— Тренерът Ото?

— Сърдечен удар, наред игрището. Момчетата прецакаха един мач, Ото се разфуча... и изведнъж падна като посечен. То и не може цял живот сутрин да се тъпчеш с наденица и яйца и да изкараш до осемдесет. Бях координатор на нападателите, така че училищното настоятелство ме назначи за треньор. Тази година сме фаворити за шампионската титла.

— Момчетата ти са едри, Обри.

— Играта вече е такава, Бек. По-големи, по-силни, по-бързи. В днешни дни момчетата започват да блъскат в залите от десетгодишни, трябва да натрупат маса, за да се издигнат. Предните нападатели са по сто и петдесет килограма. Моите са по около сто и двайсет. И то не само нападателите. Куотърбекът ми е висок сто деветдесет и пет и тежи сто килограма.

Бек проследи как едрото хлапе финтира още един далечен пас.

— Тича по цялото игрище с цялото си снаряжение и може с топката да пробие тухлена стена — продължи Обри. — Най-перспективният младеж в страната. Преди да се обвърже с Тексаския университет, треньори от цялата страна идваха да го гледат как играе. Голяма работа е. Две години в колежа, и ще отиде в професионален отбор. Казва се Слейд Маккуейд.

— *Слейд?* Кои родители биха кръстили детето си Слейд?

— Такива като неговите. Име като за футболист. Хората си кръщават децата Колт, Чейс, Шейн, Слейд — имена на филмови звезди, които ще звучат страхотно, когато блеснат по националната телевизия.

— Повечето момчета няма да стигнат дотам.

Обри се изплю. На сивия бетон до него се оформяше кафява локвичка.

— До едно ще успеят, Бек. На девети ноември играем срещу Кервил точно тук, за гимназиалното първенство, финансирано от „Найки“. Мачът на седмицата. Ще го дават по националната телевизия.

— Гимназиален футбол по националната телевизия?

— Да. Гимназиалният футбол вече е голяма работа, Бек. Училищата здраво плащат, само и само да спечелят. Колежите вземат само най-добрите играчи, така че бащите също се изръсват, за да бъдат момчетата им най-добрите. Бащата на Слейд, Куентин Маккуейд, казва, че е похарчил половин милион долара по частни треньори.

— Това са много пари.

— Той ги има. Строителен предприемач е. Дойде от Остин преди пет години и купи парцела на Хойерман.

— Започнал е с голям размах.

— Почти три хиляди акра. Чух, че платил двайсет милиона в брой. Построй си имение и сега се е заел с ранчото, превръща го в напудрен затворен голф клуб.

— Затворен? От кого има да се пази?

Обри се изплю.

— От козите, предполагам. Говори се, че е вложил десет милиона за голф игрището и смята да продаде двеста къщи там, за над милион всяка. Налегнала ни е тази гадна суша, няма достатъчно вода за хората и добитъка, камо ли да поливаме някакво претенциозно игрище за голф. — Той пак се изплю. — Но Куентин постла с пари целия път до градския съвет и сега получава каквото поиска. Никой не смее копче да му каже.

— Какво го е довело насам?

— Искал професионално нападение за Слейд. Обиколил гимназиите из целия щат и избрал нас.

— Преместил се е тук заради нападението ви?

— Да. Разпределяме петима, сформираме атака, без блъсканици, хвърляме по петдесет пъти на мач. Наричаме го нападението НАСКАР, защото никога не намаляваме темпото. Миналата година правехме пасове по четиристотин метра на мач. Тази година предполагам, че ще са по петстотин, след като Слейд ще дърпа спусъка. — Обри рязко изкрещя към игрището: — Хвани тъпата топка! — След това се обърна към Бек. — Стига да хванат тъпата топка.

Бек проследи как Слейд направи още няколко паса.

— Има добра ръка.

— Също и рекламен агент — отбеляза Обри.

— Какво?

— Куентин е наел рекламен агент за момчето. Когато обяви, че ще играе в отбора на Тексаския университет, даде пресконференция в Остин. Появили се стотина журналисти, хиляда студенти, мажоретки, треньори... всички спортни канали го излъчиха на живо. Човек ще рече, че е открил лечение за рака.

Обри направи гримаса и погледна Бек.

— Извинявай. — Той се изплю. — Както и да е, спортните журналисти от цялата страна идват тук. Секретарката ми само това прави вече, организира интервютата на Слейд. Ще го снимат на корицата на „Спортс Илюстрейтид“. Другите хлапета го молят за автографи, искат да се снимат с него, все едно е Том Круз. Луда работа.

Обри отново се изплю, сложи ръце пред устата си като фуния и изкрещя към полето:

— Слейд!

Успя да привлече вниманието на момчето, махна му да дойде и каза:

— Вече са го снимали за рекламата на „Гаторейд“.

Момчето се затича през игрището, прекоси пистата за бягане, с едно движение се хвана за парапета пред пейките и го прескочи. Изтича нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж.

Бек стана, за да се запознае със Слейд Маккуейд.

Бек беше метър и осемдесет и осем сантиметра, но момчето се извисяваше над него. Слейд беше по-тежък от него с двајсетина килограма, но изглеждаше два пъти по-едър. Беше с широки рамене и яки ръце с жилести мускули; вените му бяха изскочили като сини възета. Гърдите му бяха едри и сякаш изсечени като каменна скулптура, а горната част на тялото му рязко се спускаше към тънката му талия. Слейд имаше не шест, а цели дванайсет плочки. Загорялата от слънцето кожа блещукаше от пот и сякаш беше опъната до скъсване от мускулите под нея. Шортите му бяха изпънати от мускулите на бедрата му.

Бек се почувства дребен.

Цялото тяло на Слейд сякаш беше издялано от камък, дори ъгловатото му лице. Акнето беше единственият му недостатък. Слейд Маккуейд беше като статуя на гръцки бог, само дето гръцките богове не носеха огледални спортни слънчеви очила и черна кърпа на главата, нито пък имаха дълга до раменете черна коса, диамантени обици и татуировки с формата на бодлива тел около изпъкналите бицепси.

Бек осъзна, че го зяпа.

Обри се изплю и каза:

— Слейд, запознай се с Бек Хардин. — Обри посочи предната част на ложата за медиите над тях, където фланелката на Бек с номер 8 висеше в рамка от плексиглас; училището беше си върнало фланелката му след последния му сезон. — Това е неговата фланелка.

— След няколко месеца ще трябва да направят място и за моята — рече Слейд и протегна ръка. — Бек.

Не каза „мистър Хардин“.

— С нетърпение очаквам да те видя да играеш, Слейд.

— Както и цял Тексас — за „Лонгхорн“ догодина.

— Първо нека да спечелим щатското тази година, Слейд — обади се Обри.

— Късмет през новия сезон — рече Бек.

Слейд се усмихна.

— Бек, предпочитам да съм едър, силен и бърз, отколкото да имам късмет.

— Накарай ги да спринтират, Слейд — отпрати го Обри и отново се изплю.

Слейд побягна надолу, прескочи отново парапета и изтича на игрището. Бек седна и се облегна; двамата с Обри скръстиха ръце като старци и се загледаха в игрището. Най-накрая Бек каза:

— Готино хлапе.

— Направо мечта — изхили се Обри. — Това сме принудени да търпим тези дни, Бек, шепа мъжки примадони. — Той пак се изплю. — Слейд вече има слоган. Нали се сецаш, като логото на „Найки“: „Просто го направи“. Неговият е: „Той е номер дванайсет на игрището и номер едно в сърцата ви“. Куентин е купил правата или го е регистрирал, или там каквото се прави с един слоган, за да не го крадат.

— Регистрирал е търговска марка.

Обри се изплю.

— Това е идея, Бек. Може на Куентин да му трябва някой голям адвокат от Чикаго като теб самия, за да напредва кариерата на Слейд.

— Предпочитам да бера грозде в лозята на Джей Би.

— Точно в това е въпросът, Бек, ти винаги си имал избор. Аз мога да бъда само треньор, така че ще трябва да търпя Слейд.

— Направи го резерва.

Обри се засмя.

— Тоест да се откажа от работата си като треньор? Защото, ако сложа Слейд на скамейката, точно това ще се случи. Този град не е участвал в щатски шампионат от двацет и пет години, Бек, и хората ужасно много го искат. А Слейд е нашият билет. — Той плю. — По-лесно е да си намерят друг главен треньор, отколкото куотърбек като него.

— Може да го скъсат.

— По какво? По физическо ли? Та той е петокурсник. На трети септември става на деветнайсет, така че отговаря на критериите, и се е

записал в един курс по физическо, за да се води гимназист.

— След два месеца навършва деветнайсет?

— Да. Куентин се е погрижил да повтори забавачката и след това отново и седми клас, за да има още две години, за да наедрее. Много бащи вече правят така. Щом сезонът приключи, ще се запише в Тексаския университет.

— По средата на годината?

Обри се изплю.

— Всички големи фабрики за футбол записват новите си куотърбекове за пролетния семестър, за да са налице за пролетните тренировки.

— Ами детството им? Екскурзията през последната година в гимназията, абитуриентският бал?

— Това е нищо, ако си се прицелил в професионалната лига.

— Не ми звучи много забавно.

— И не би трябвало. Ако Слейд е пръв в списъка, ще получи шейсет милиона и десет милиона бонус при подписването. Ти как би се чувствал на двайсет и една, с десет милиона долара в джоба? Футболът не е за забавление, а за правене на пари.

Бек поклати глава.

— Гимназиалният футбол е станал доста по-сложен.

— И това не е всичко. — Обри се загледа към игрището, където момчетата спринтираха по дължината му; Слейд водеше с около двайсет метра. Обри плю. — Но ако спечелим щатския шампионат, ще се откажа. Предполагам, че мога да се преборя за място в някой университет и дори да използвам Слейд да ми осигури място на помощник-треньор в Тексаския. Парите ще са повече и може и да си върна Ранди.

— Ранди Барнс?

Бек и Мери Джо, Обри и Ранди излизаха на срещи заедно през цялата гимназия. Ранди беше две години по-малка от тях.

Обри кимна.

— Бяхме гаджета, докато тя завърши, и се оженихме същото лято. Но нали я познаваш Ранди, винаги е искала нещо повече. Заряза ме преди няколко години и се премести в Остин. Не съм я виждал оттогава.

— Имате ли деца?

Обри отскочи, все едно Бек го беше ударил.

— Джей Би не ти ли каза?

— Какво да ми каже?

Обри сведе поглед и се втренчи в земята, сякаш се чудеше откъде се е взела кафявата локва тютюн. Изплю се.

— Имахме дъщеря. Тя почина... преди четири години, шест месеца и пет дни. В навечерието на Нова година. Беше само на шестнайсет.

— Господи, Обри, съжалявам.

Мускулите на челюстта на Обри трепкаха, сякаш предъвкваше миналото.

— Беше убита, Бек.

— *Убита?* От кого?

— Не знам. Дал ѝ е кокаин и тя умряла от свръхдоза.

— Откъде знаеш, че той ѝ го е дал.

— Тя не вземаше наркотици, Бек. Беше добро момиче.

— Не, исках да кажа, откъде знаеш, че е бил мъж?

— Откриха мъжка ДНК.

— От какво?

Обри изглеждаше, сякаш ще се разплаче.

— От сперма.

— Изнасилена ли е била?

— Има ли значение, след като я е надрусал така. Не е знаела какво върши, иначе не би го направила. Но няма значение — тя беше на шестнайсет и това е незаконно. — Обри се стегна. — Имаме неговата ДНК, Бек, но нищо друго. И само пет месеца и двацет и шест дни да го хванем! Отбелязвам си в календара.

— Какво искаш да кажеш?

— Отмятам всеки ден, откакто умря...

— А тия пет месеца и двацет и шест дни?

— Постановлението за петгодишна давност на изнасилванията. Изтича в полунощ на Нова година.

— Обри, не съм се занимавал с криминално право, но ако той е дал кокаин на малолетна и тя е умряла, това е предумишлено убийство или поне непредумишлено. А за тях няма давност.

Обри поклати глава.

— Точно в това е проблемът. Трябва да докажа, че той й е дал наркотиците. Той просто ще отрича и кой може да докаже обратното? Окръжният прокурор твърди, че не може да го осъди дори за непредумишлено убийство.

Той плю.

— Но не може да отрече наличието на ДНК. Ако е бил три години по-голям от нея, не може да пледира, че не я е изнасилал, дори да му е позволила. Отива в затвора, ако го открием навреме. Окръжният прокурор казва, че ако не го обвиним до полунощ на Нова година, е свободен завинаги. — Обри се втренчи в игрището. След малко каза тъжно: — Захвърлил я в една канавка, Бек. На магистрала 290 до табелата за влизане в града.

— Белият кръст.

Обри кимна.

— Ами разследването? Полицията продължава ли да го търси?

Обри поклати глава.

— Шерифът казва, че няма какво повече да направи, защото е била от другата страна на граничната линия. Взеха ДНК проби от всички мъже в областта над петнайсет години. Няма съвпадение.

— Стуц ли нареди това?

— Не. Шерифът помоли и всички дойдоха по собствено желание, дори мексиканците. Поне легалните. Бащите водеха синовете си. Никой не искаше да е заподозрян.

— Това не може да се случи в Чикаго.

— Градът е малък, Бек. Всички ще разберат, ако някой откаже.

— Значи този тип не е тукашен? Или е незаконно пребиваващ?

— Мексиканците много добре знаят, че не трябва да приближават германските момичета. От другаде е дошъл. Сигурен съм.

Обри се загледа в играчите си за известно време. След това се изплю и се обърна към Бек.

— Ще ми направиш ли една услуга, Бек? Заради доброто старо време?

Каква услуга?

— Запознай се със случая. Умен адвокат като теб може да открие нещо, което шерифът е пропуснал.

— Обри, аз съм адвокат по граждански дела. В момента не съм дори и това. Не знам какво бих могъл да направя.

— Можеш да направиш всичко, когато станеш съдия. Из града се носи слух, че ще се кандидатираш.

— Носи се слух? — Тогава Бек си спомни. — Джей Би е бил в града сутринта.

— Чух го в ранчо „Джава“. Кафенето на главната. Целият град говори.

— Още не съм решил.

— Е, това вече е проблем.

— Защо?

— Защото казах на всички, че ще гласувам за теб.

— Обри, всички адвокати в града ще се кандидатираат.

— Не всички адвокати в града са печелили щатския шампионат.

Обри погледна небето. Бек също вдигна поглед: един червеноопашат ястреб кръжеше в далечината като хвърчило на въже.

— Ти си единствената й надежда, Бек.

— Надежда за какво?

— За справедливост.

Ето я тази дума. Бек Хардин знаеше смисъла на думата „справедливост“. В „Нотр Дам“ студентът Бек беше разпитвал за справедливостта и един стар професор му беше казал: „Справедливост? Мистър Хардин, справедливостта е владението на Господ. Нашето владение е законът. Добрият адвокат никога не бърка двете неща“. И така адвокатът Бек не очакваше справедливост. Бек човекът очакваше, но научи, че в този живот няма справедливост, не и за жена му или за майка му... нито за дъщерята на Обри. Но в очите на Обри той зърна същата надежда, която беше виждал в очите на Ани и на други пациенти в залата за химиотерапия, отчаяната надежда, че в живота все още има справедливост. Същата отчаяна надежда, която сега виждаше в собствените си очи всяка сутрин, докато се бръснеше.

— Обри, дори да спечеля, докато заема поста, ще имаме само три месеца до изтичане на давността.

— Колко вземаш като адвокат?

— Осемстотин долара на час.

Обри се изплю.

— Мога да те наема за шест часа.

— Обри, няма да ми плащаш.

— Шерифът крие нещо от мен, Бек, не ми казва всичко, което знае. Може на теб да каже.

— Но защо би задържал информация?

— Не знам. Ти си ми адвокат — питай го.

Обри се протегна и взе кутията с бира. Изправи се с усилие. Белези от операции се спускаха по двете страни на десния му крак, който беше видимо по-слаб от левия.

— Ти си мой адвокат, нали, Бек?

Бек издиша и откъсна очи от белезите. Погледна стария си приятел и кимна.

— Да, Обри, аз съм твой адвокат.

— Благодаря ти, Бек. Ще ти плащам, докато станеш съдия.

— Не ти искам парите, Обри.

Бек се изправи и двамата отново се здрависаха. Обри кимна към Люк.

— Това единственото ти хлапе ли е?

— Имам и момиченце, Меги. На пет години е.

— И нямаш никаква представа как се възпитават момичета, нали?

— Не.

— Нито пък аз. Моето умря в една канавка, и не знам защо. — Обри избърса очи. — Разбери какво е станало с момичето ми, Бек, за да не свърши и твоето в някоя канавка.

Бек тръгна надолу по пейките. Люк го последва, но Бек спря и се обърна.

— Как се казва твоето момиче?

Обри се изплю и извика в отговор:

— Хайди.

5

Ако шофирате извън града по Ранч Роуд 965, ще забележите как пейзажът се променя от бял към розов — от варовикови скали към гранитни — докато се изкачвате към платото Лано, което представлява подземна гранитна маса, широка сто и двацет километра. Оголени гранитни скали изпъстрят наъбения терен, гранитни късове се издигат от потоците в низините и гранитни скални блокове лежат разпилени наоколо, сякаш Господ е разбил кухненския си плот на милиони парченца. Най-големият гранитен къс по тези места е Скалата.

— Чак догоре ли ще се катерим?

Точно пред тях се извисяваше сто и трийсет метров купол от розов гранит, който стърчеше от земята като заобления връх на гранитен айсберг. Издатъкът над земята беше с площ 2,5 квадратни километра, а под земята скалата се простираше на 250 квадратни километра. Скалата беше там от един милиард години.

Първият човек се изкачил на тази скала преди единайсет хиляди години. Последвали го и други: испанският изследовател Кабеса де Вака; индианците, първо от племето тонкава, след това и апахите, а накрая и команчите; и след тях тексасците. Известна под името „Омагьосаната скала“, защото индианците вярвали, че пещерите в гранита са обитавани от магически духове, сега скалата е национален парк.

Бек беше на пет години, когато майка му го доведе за пръв път. Скалата беше специално място за нея. Тялото ѝ беше погребано в ранчото, но духът ѝ продължаваше да живее тук. Бяха се изкачвали до върха много пъти, бяха сядали и си бяха говорели, майка и син. Беше му разказвала за живота и любовта и за земята. Бек често я поглеждаше и си мислеше колко е красива; сега знаеше, че тогава е била на двацет и няколко години. Кожата ѝ беше зачервена от слънцето, косата ѝ беше руса от немските ѝ гени, а ръцете — загрубели от грижите за козите. Но сърцето ѝ беше нежно и меко като топлия летен ветреца.

След смъртта ѝ Бек идваше тук на автостоп. На четиринайсет започна да шофира извън ранчото и идваше веднъж-два пъти седмично. Беше изкачвал скалата повече от двеста пъти, последния — в деня, преди да тръгне за Нотр Дам. Но тогава сърцето му вече беше кораво като гранита. Сега сърцето на сина му също беше закоравяло от живота.

— Това е голяма скала — каза Люк.

Бек обаче зърна в очите на сина си искрица предизвикателство и предложи:

— Да го направим.

Бяха с маратонки, шорти, тениски и шапки с козирки с логото на „Чикаго Къбс“. Всеки носеше бутилка вода. Беше 38 градуса, но тук винаги подухваше свеж ветрец. Откритата площ беше поне петдесет акра, а на всеки човек в Хил Кънтри се падаха по хиляда дървета. Нямаше смог, нямаше бетон, който да отразява горещината, и кафява мъгла, която да се стеле над пътищата от фермите до пазарите, нямаше тежка промишленост, която да замърсява въздуха и която да задържа влагата като одеяло.

Имаше само земя.

Минаха през открита беседка, която някой беше добавил от последното идване на Бек, и продължиха по пътека от натрошен гранит. Камъни от гранит служеха за стъпала нагоре по пътеката, която се виеше през тревите, през кактуси, каучукови и дъбови дървета, а масивни скални късове се извисяваха от двете ѝ страни като гранитна преграда. Бек посочи жълтите цветове на кактусите.

— Бодлива круша.

Майката на Бек му беше разкрила екосистемата на Скалата. Той можеше да различи вечнозелен дъб от бял дъб; тексаска слива от див касис; фестука от обикновена трева; скални катерици от лисичи катерици. Пред тях по пътеката Бек забеляза някакво сиво същество, което се стрелна под храсталака.

— Виж, Люк, броненосец.

Не след дълго стигнаха до гъбената скала, гранитен къс с форма на гигантска гъба. Тя бележеше основата на Скалата, където дърветата свършваха и куполът ставаше гол като темето на плешив старец. Заобиколиха гъбената скала и започнаха изкачването. Наклонът беше стръмен и те се приведоха напред за равновесие; вятърът се усили. Бек

обърна шапката с козирката назад, за да не я запрати вятърът в синьото небе, където кръжаха два черни лешояда, дебнейки за някой тлъст гризач или паднал катерач.

Заобикаляха пластове гранит, дебели по един метър и дълги петнайсет метра, които някога са се отцепили и са се плъзнали надолу като късове лед по глетчер, докато триенето не ги беше спряло. Стъпваха по малки участъци с кактуси и стръкове нежна папрат, никнещи от пукнатини в гранита, и по масивни блокове, в които лишеите бяха пуснали корени и се надигаха като жълто-оранжев обрив. Младите крачета на Люк се катереха с лекота, оперираните колене на Бек пулсираха при всяка крачка. На осемнайсет беше тичал нагоре по Скалата.

Изкачиха върха, облени в пот, но вятърът на петстотин и петдесет метра надморска височина скоро ги изсуши. Отпиваха от водата и поглъщаха гледката. Люк въртеше глава на всички посоки с блеснали очи; за един кратък момент той отново се превърна в жадно за приключения момче. Посочи на североизток. Двама катерачи стояха на връх Търки с ръце, разперени като Роки Балбоа.

Бек се завъртя в кръг и огледа Хил Кънтри от всички страни. Пониски гранитни хълмове — Малката скала, планината Фрешман, Ястребовото гнездо, Флаг Поул — изглеждаха като копия на Скалата; през Еко Каньон над Малката скала бяха надвиснали огромни гранитни късове, които сякаш предизвикваха гравитацията да ги привлече надолу. В далечината хребетът на хълма се открояваше на фона на синьото небе. Водите на Мос Лейк проблясваха на слънцето.

Кабинетът на Бек в Чикаго беше на четирийсет и втория етаж, на сто и трийсет метра над улицата. Можеше да застане до прозореца, който се спускаше от тавана до пода, и да гледа към изобретеното от човека — сградите, колите, замърсяването. Сега докъдето стигаше погледът му, той виждаше земята преди човека. Единствено тясната ивица черен асфалт, която представляваше от тази височина Ранч Роуд 965, издаваше човешко присъствие. Земята не се беше променила.

Виждаше това, което бяха виждали команчите; вдишваше същия чист свеж въздух и чувстваше същото слънце по лицето си и същия топъл вятър по тялото си. И изпитваше същото спрямо Скалата: благоговение пред нещо свещено. Усещаше духа на майка си и си помисли за жена си: Ани би се влюбила в това място.

Пролетни вирчета, малки дупки в гранита, където дъждовната вода се беше събирала, и няколко устойчиви растения като кактуси и юка бяха оцелели и изпъстряха билото; дупките бяха пресъхнали, а растенията бяха като изгорели. Един самотен изсъхнал дъб, израснал до цепнатина с вода, се извисяваше като пазач на билото. Вятърът беше загладил кората му, а времето ѝ беше придало сребрист блясък. Плитки улеи се извиваха надолу по скалата, прорязани в гранита от дъждовната вода, която се стичаше по Скалата от милиони години. Седнаха и Бек забеляза как светлината в очите на Люк угасва; досети се, че синът му също мисли за Ани.

— Гадно е — каза Люк.

Бек се протегна и прегърна сина си, мъж в тялото на момче. Смъртта на майката неминуемо кара момчетата да пораснат.

— Люк, когато майка ми умря, идвах тук и тичах нагоре по скалата, за да изгоря гнева в мен. Тичах чак дотук, заставах сам и крещях и ругаех...

Бек се изправи.

— Стани, Люк.

Люк се изправи.

— А сега викай!

Люк поклати глава.

— Хайде, синко, крещи. Сами сме.

Люк отново поклати глава и Бек разпери ръце и изкрещя:

— Ааа!

Люк го гледаше, все едно е полудял. Може и да беше. Изкрещя отново. Почувства се добре, точно както навремето.

— Викай, синко, излей гнева си!

Люк обаче отказа и те отново седнаха.

— Седях точно на това място с часове... — продължи да разказва Бек. — Опитвах се да проумея нещата. Да разбере защо животът е несправедлив. Но сега знам, че не мога да го проумея. Можеш само да се надяваш, че животът на майка ти е имал значение за твоя живот, защото в противен случай животът ѝ е бил похабен. Гледам ви двамата с Меги и виждам нея. Тук горе чувствам духа на майка ми. Тя продължава да живее чрез мен. Люк, духът на майка ти продължава да живее чрез теб. Просто трябва да си позволиш да го почувстваш. Но ако се оставиш на гнева, ще го прогониш. Не го прави, сине. Пази я в

себе си. Помни я в добрите дни, преди да се разболееш, спомни си как се радваше на мачовете, когато отбелязваше точка. Тя обожаваше да гледа как играеш. Защото ти си спортист, Люк. И тя продължава да те наблюдава. Накарай я отново да се радва за теб, сине.

Люк положи глава на гърдите на Бек и заплака; сълзите на момчето намокриха ризата му. Бек се беше опитал да намери покой тук, на Скалата, но не беше успял; надяваше се синът му да успее. Изправиха се да си вървят и тогава Люк изненада Бек. Изкрещя:

— Мразя те, Господи!

— Люк, ако мразиш Бог, нещата няма да се оправят. Знаем го със сигурност.

Един хубав пролетен ден през април 1842 година великият вожд на команчите Бъфало Хъмп застанал на върха на Свещената скала и огледал славните земи, които се простирали пред него. Бъфало Хъмп и смелите му воини били избили липан, източните апахи, след това мъжете, жените и децата от мисията „Санта Крус де Сан Саба“ и накрая заблудените испанци, бродещи из земите в търсене на легендарните изгубени сребърни мини на Керо дел Алмагре, завладели алчното въображение на белите.

Впоследствие тексасците също бяха дошли с мечтите си за сребро и той беше избил и тях. Дори Джим Бауи, дал името на дългия нож, беше дошъл да търси сребро; Бъфало Хъмп го беше харесал и не го беше убил. Убиха го мексиканците при Аламо.

Смелостта на Бъфало Хъмп му даваше правото да стои на върха на Свещената скала по-близо до баща си, слънцето, и да се къпе в блясъка му. Бъфало Хъмп се гордееше, защото това беше видението му и то се беше сбъднало: докдето стигаше погледът му, земите принадлежах на команчите. Знаеше, че това ще бъде завинаги.

Но нямаше как да знае, че на един океан разстояние Фридрих, кайзер на Прусия, и още двайсет германски благородници се съвещаваха в един замък в Бибрих на Рейн и точно в този момент организираха „Обществото“, официално познато като Германска емиграционна компания, с намерението да създадат нов германски щат в Република Тексас чрез масова емиграция. Щатът щял да се казва „Германия“.

Кайзерът бил чел за Тексас — за обширните незаселени земи, за природните ресурси, за Омагъосаната скала и, разбира се, за изгубените сребърни мини — и подобно на мнозина преди и след него, Тексас пленил въображението му. Кайзерът и благородниците му бързо се превърнали в първите чуждоземци, измамени от тексаски спекулант: германците платили 9000 долара на Хенри Франсис Фишър за дял от земите на Фишър-Милър с площ 3,4 милиона акра, разположени на север от Скалата между реките Лано и Колорадо — терен, който не били виждали. Разчитали единствено на думата на Фишър. Фишър обрисувал терена като рай на земята — вода, гори, диви животни, плодородна почва, сребърни мини — но пропуснал да спомене един малък недостатък: земята била точно по средата на територията на команчите. А в интерес на истината Фишър дори не притежавал земята; Република Тексас я предоставяла безвъзмездно на всеки с достатъчно кураж и безразсъдство да се засели в тези враждебни земи.

Германците платили парите и дошли в Тексас. Създали селища в Ню Берлин, Солмс, Нокенът и Ню Браунфелс по река Комал на изток от Сан Антонио. Но така и не стигнали до отпуснатите земи на Фишър-Милър. Затова през 1846 година принцът изпратил барон Отфрид Ханс Фрайер фон Мойзебах до Тексас с изричната заповед да се засели в купените от него земи. Баронът пристигнал в Галвестън и пропътувал до Ню Браунфелс. Оттам, заедно със сто и дващест германски заселници, се отправил към парцела Фишър-Милър. Шестнайсет дни по-късно и сто километра по-нататък те пристигнали в долината на река Педерналес, на половината път до дестинацията им. Заселниците били болни, затова баронът се установил там на площ от десет акра, разположени на мястото, където два потока се вливали в реката. Нарекъл новия град Фредериксбърг.

Бъфало Хъмп се разярил при гледката на бели мъже по земите на команчите и верен на строгата си антиимигрантска политика, бързо ги нападнал и избил много от заселниците (холерата и команчите са две от най-честите причини за смърт сред германците). След като отбивал атаките на команчите цяла година, баронът повел експедиция, за да се срещне с Бъфало Хъмп и другите вождове на команчите; по правило команчите биха убили и скалпирали барона, но те били заплениени от червената му коса и брада. Нарекли го Червеното слънце. Баронът

предложил мирен договор; в замяна на незабавното прекратяване на военните набези германците щели да дадат на команчите дарове в размер на 3000 долара във Фредериксбърг. Бъфало Хъмп може да бил дивак, но не бил глупав; подписал договора и взел подаръците. Команчите станали първите туристи във Фредериксбърг.

Седем хиляди германци емигрирали в Хил Кънтри, Тексас; повече от половината измрели през първата година. Никога не се заселили в парцела Фишър-Милър. „Обществото“ фалирало. Мечтата на кайзер Фридрих за германски щат в Тексас не се сбъднала. И за да посипят сол в раната, Тексаското законодателно тяло отхвърлило молбата на германците да нарекат новата си област Германия; тя била наречена Гилеспи, в памет на един войник, загинал в Мексиканско-американската война. Но град Фредериксбърг оцелял като сплотено общество от германци, изолирани в средата на Тексас.

Днес градът не беше същият.

Преди двайсет и четири години, когато Бек си беше тръгнал, Мейн стрийт беше една провинциална улица, пълна с германски магазини и заведения, пред които спираха пикапи и микробуси. Днес Мейн стрийт беше толкова провинциална и германска, колкото лексусите покрай бордюрите и елегантните граждани, които се разхождаха по тротоарите. Ако Остин беше като приятеля от гимназията, който беше надебелял, Фредериксбърг беше грозното патенце, което беше претърпяло пълна промяна — от провинциално южняшко градче се беше превърнал в бомбастичен капан за туристи.

Бяха спрели в града на връщане от Скалата за обяд и сега бяха попаднали в невероятен трафик по тротоарите. Очевидно туристите бяха дошли за парада и бяха решили да останат и за почивните дни. Сега, докато отново се разхождаше сред татуировките и прашките по Мейн стрийт, най-големият страх на Бек като самотен баща отново се надигна като повтарящ се кошмар: беше ли достатъчно подготвен да замести майката на Меги и да я отгледа сам? Не се притесняваше да възпитава сина си сам: Люк беше мъж, той беше мъж, следователно можеше да го възпитава (или поне така се надяваше). Но Обри беше прав: нямаше ни най-малка представа как да възпитава едно момиче.

Преди Ани да се разболе, те бяха ходили на няколко футболни мача на гимназията в Уинетка. Шокира се, когато видя богати тийнейджърки, облечени като скъпоплатени проститутки — гърди и

задници, бедра, талии и прашки, разголени на показ пред света; но тогава изобщо не се беше притеснил, че Меги може да се облича така като порасне, защото това не беше негов проблем. Беше проблем на Ани. Възпитанието на едно момиче беше задължение на майката.

Но сега Ани беше мъртва и задължението се падаше на него. Сега проблемът беше негов. И така, Бек Хардин щеше да направи каквото беше правил през последните двайсет и четири години, когато имаше нужда от отговори: щеше да се зарови в книгите. Щеше да прочете как се отглеждат деца. И щеше да научи всичко за момичетата.

Покрай пивоварната те завиха надолу по тесен каменист път между две сгради. След двайсетина крачки пътят се разширяваше и се вливаше в затревен двор с фонтан и столове и метална пейка за двама под сенчести дървета, където няколко души седяха и четяха до стар каменен кладенец, който сега беше кладенец за желаня. Шумът от Мейн стрийт беше едва доловим.

Магазинът „Каубойска еkleктика“ представляваше източната стена на двора, а западната стена беше задната част на пивоварната. В южния край се намираше реставрирана двуетажна къща от варовик с остъклени врати и табела, на която пишеше: *Няма свободни места и Кафе бар*. Навсякъде по верандите имаше масички и столове; външна стълба водеше до веранда на втория етаж. През прозорците на първия етаж се виждаха книги. Влязоха вътре. Люк се насочи към списанията, а Бек отиде до касата/кафе-бар. На бара имаше три „смъртни известия“, некролози на местни жители, които бяха починали предишната седмица. Когато Бек беше малък, смъртните известия се разнасяха на ръка по офисите на Мейн стрийт.

Зад бара стоеше привлекателна жена с тесни очила с черни рамки, черна тениска, прилепнали дънки „Лий Райдър“ и червени каубойски ботуши с черни върхове. Беше дългокрака и червенокоса и носеше бижу от сребро и тюркоази. Лепеше етикетчета с цени на струпани на купчина книги.

— Имам нужда от помощ, моля — каза Бек.

Без да вдига поглед, жената попита:

— Душевна, умствена или физическа?

— Родителска.

Сега тя се обърна към Бек и бързо го огледа. Той кимна към машината за еспreso.

— Имам нужда и от кофеин.

Тя му подаде ръка.

— Съдия Хардин, предполагам.

— Познавате Джей Би?

— Всички познават Джей Би.

— Е, аз съм просто Бек.

— Джоди Лий. — Ръкостискането ѝ беше силно. — Някакви предпочитания? — След това бързо добави: — По отношение на кафето.

— Късо обезмаслено лате.

Тя се обърна към машината.

— Значи вие сте блудният син. — Тя направи гримаса и го погледна. — Прощавайте. Дватамата с Джей Би сме си споделяли някои неща, може би прекалено много. Той отвори винарната точно след като ние открихме книжарницата, и купи всички книги, които имах и които успях да поръчам за производството на вино и за отглеждане на лозя.

— А той дори не обича вино.

— За разлика от Хектор. — Бек се опита да не зяпа, когато тя се наведе да вземе мляко от малкия хладилник. Когато отново се изправи, тя отговори на незададения му въпрос: — Събираме се всяка година за празненството по случай последния гроздобер на Джей Би.

— Със семейството ви?

Тя посочи тавана.

— Джанел Джоунс. Партньорката ми, художничката от горния етаж. И децата.

— Навремето когато живеех тук, в града нямаше нито книжарница, нито художествена галерия.

— Сега има една книжарница и шест галерии. Западно, източно, американско, съвременно, югозападно... Известно време дори имаше галерия с африканско изкуство, но това вече беше прекалено.

— Да, вероятно.

— Но имаме писатели, художници, филмови звезди... Томи Лий Джоунс живее на север. Маделин Стоу от „Последният мохикан“ живее в голямо ранчо на юг от града. Линда Обет, филмовият продуцент — тя направи „Безсъници в Сиатъл“ — тя пък живее на запад. Джералд Харви, художникът, живее на Крийк стрийт. Робърт Джеймс Уолър, авторът на „Мостовете на Медисън“...

— Гледал съм филма, с Клинт Истууд.

— Той живее тук.

— Истууд?

— Уолър. Идва при нас и да раздава автографи.

— Дейл Еванс е роден на юг оттук — каза Бек.

— Коя е Дейл Еванс?

— Жената на Рой Роджърс.

— А кой е Рой Роджърс?

— На колко години сте?

— Съжалявам, но не се познаваме достатъчно добре, за да ви кажа. — Тя му подаде кафето през бара. — Първото е за сметка на заведението.

— Благодаря. Градът се е променил за двайсет и четири години.

— Той се промени за десет години. Когато дойдохме тук, можеше да се нахраниш единствено в „Деъри Куин“ и „Винер Шницел“. Сега имаме ресторанти с различни кухни и още три-четири скъпарски заведения. Освен това има ароматерапия, антицелулитен масаж, ексфолиране със соли, вани за крака „Аква-Чи“, рейки, балансиране на чакрите...

— Във Фредериксбърг, щата Тексас?

— Страшно готин е.

Бек се обърна по посока на младежкия глас. Красива тийнейджърка с червена коса се беше приближила към тях и четеше списание.

— Той ще бъде следващият ни съдия — каза Джоди.

Момичето погледна към Джоди, после към Бек. Вдигна списанието.

— Имах предвид Теди Боудман. Той е най-сексапилният мъж на света.

— Е — каза Джоди с лека усмивка, — съдия Хардин също е секси, не мислиш ли?

Бек не беше сигурен дали Джоди флиртува с него, или просто се шегува. Момичето се обърна към Бек, огледа го от горе до долу и сви рамене.

— Да, за възрастен мъж. — След това каза на Бек: — Не съм го направила.

— Не си направила какво?

— Онова, за което си говорите с майка ми.

— Нощно напикаване.

Момичето смутено примига.

— О, значи наистина не съм го направила.

— Това е дъщеря ми Либи — каза Джоди и след това на Либи: — Избърса ли праха по всички рафтове, мила?

— Да, мамо.

Либи се отдалечи и Джоди поясни:

— Тя е на тринайсет.

— Аз също имам дъщеря. И син Люк, ето го там. — Той кимна към стелаж с списанията. — Всички ли сте отгук?

Джоди поклати глава.

— От Остин сме. Двете с Джанел бяхме омъжени за адвокати от една и съща кантора. Те работеха заедно, а ние прекарвахме времето си заедно. Оказа се, че и двамата са чукали една и съща секретарка. — Тя сви рамене. — Но на нас и бездруго повече ни харесваше да сме заедно, отколкото със съпрузите си. Затова се разведохме. Взехме нашия дял от общата собственост, преместихме се тук и отворихме това място. Книги, изкуство и кафе. Изкарваме пари от кафето.

Бек вдигна чашката си.

— Значи съм ви оцетил. Но защо избрахте Фредериксбърг?

— Решихме, че е време да напуснем Остин, когато момичетата от прогимназията сформираха Рейнбоу Клъб. Преценихме, че е по-добре да отгледаме децата си в по-малък град.

— Какво е Рейнбоу Клъб?

— На колко години е дъщеря ви?

— На пет.

— Значи не ви трябва да знаете. — Тя пъкна ръце в джобовете на дънките си и каза: — И така, съдия Хардин, откога се напикавате?

— Дъщеря ми Меги. Откакто съпругата ми почина.

— Съжалявам. Джей Би спомена, че жена ви му е писала имейли, за да го подготви за идването ви с децата. Невероятно.

— Той ви е разказал?

— Тайна ли е било?

— Очевидно само за мен.

— О!

— Меги се напишква, а Люк уста не отваря. Имате ли книга, която да ме научи как да възпитам сам две деца?

— Може и да имам.

Джоди написа нещо на компютъра и отведе Бек навътре в магазина. Петнайсет минути по-късно носеше пълна чанта с книги, като беше поръчал и още.

— Ще се видим на последния гроздобер — каза Бек.

Тя му махна и отвърна:

— О, ще се видим по-рано.

— Малката има нужда от домашен любимец — отбеляза Джей Би.

Меги и Люк бяха в леглата; Бек и Джей Би седяха на задната веранда. Джей Би четеше снощния вестник, а Бек — книга за родители.

— Домашен любимец?

— Нали се сещаш, животинче, за което да се грижи.

— Знам какво е домашен любимец, Джей Би. Какво имаш предвид, коте ли?

— Козле.

— *Козле?*

— Мога да заведа малката в тръжната палата да си избере.

— Мислиш, че ако се грижи за животинче, ще се откаже от куклата?

— Така мисля. Как мина разходката с Люк?

— Казва, че мрази Господ.

— Изпитвал съм това чувство.

— Ходих в книжарницата — каза Бек. — Купих си няколко книги за отглеждане на деца.

— Запозна ли се с Джоди?

— Да.

— Готино момиче, нали?

— Да.

— Лесбийка е.

— Шегуваш ли се?

— Ни най-малко. Двете с художничката от горния етаж са градските лесбийки.

— Джоди каза, че са партньорки, и реших, че става дума за бизнес. Не ми прилича на лесбийка.

— А ти как си ги представяш?

— Не като нея.

— Нали видя червената ѝ грива? Повярвай ми, не е случайно. Страшна кибритлийка е, все за нещо се кара с германците в градския съвет.

— Лесбийка... Джей Би, сигурен ли си?

— Е, не съм я питал направо, но всички така казват. Живеят в къщата зад книжарницата.

— Останах с впечатлението, че флиртува с мен.

Джей Би се изхили.

— Не си неин тип.

— Сигурно са предизвикали оживление с появата си.

— Така беше. Всички неженени скотовъдци в областта изведнъж станаха запалени читатели. Джоди трябваше да ги гони с пръчка, дори Джанел имаше ухажори. Естествено, скотовъдците си търсят най-вече добра готвачка, а хубостта на Джоди се смяташе за допълнителен бонус, като две в едно. Но щом плъзна мълвата, че са лесбийки, скотовъдците бързо-бързо се отказаха от четенето.

— Защо си ѝ разказал за Ани?

— Защото Джоди е единственият човек, с когото мога да говоря за всичко.

— И за блудния син?

Джей Би вдигна поглед от вестника.

— Тя ли ти каза?

— Да.

Джей Би поклати глава.

— А аз мислех, че лесбийките могат да пазят тайна.

— Джей Би, как така реши, че точно лесбийка... Както и да е. Истина ли е това за галерията за африканско изкуство?

— Да. Когато чух, специално отидох в града да стисна ръката на онзи мъж. Реших, че човек с достатъчно чувство за хумор, за да отвори галерия за африканско изкуство наред Тексас, си струва да се познава. Така се и оказа. — Джей Би сведе очи към вестника и добави: —

Естествено, нямаше никакъв бизнес нюх. Кой тук, по дяволите, щеше да купува тези неща? — Той поклати глава и накрая подсвирна: — „Продавам булдозер «Джон Диър», шестстепенен хидравличен бръснач, инструмент за сваляне на керемиди, въжета за предпазване от падащи клони и от ожулване“...

— Трябвало е само да пусне обява във вестника, и ти си щял да му купиш нещата.

— Чии неща?

— На онзи с африканското изкуство.

— За какво ми е притрябвало африканско изкуство?

— А за какво ти е булдозер?

— Точно в това е работата, Бек, не можеш да знаеш, докато не си го купиш.

— Джей Би, защо по цяла седмица четеш един вестник?

— Защото излиза веднъж седмично. Затова му викат седмичник, Бек. Ако беше всекидневник, щях да го чета за един ден.

— Джей Би, в това няма никаква логика.

Но баща му вече четеше следващата обява.

— Какво е личен катерач? Някой се катери да ти сваля разни неща ли?

— Уред за упражнения. Като „Стеърмастър“.

— Какво, по дяволите, е стеърмастър?

— Уред, все едно изкачваш стълби. Нали се сещаш как тичах по стъпалата между пейките на стадиона?

— Катериш се по стълби, но не стигааш доникъде?

— Да, като застопорено колело.

— Караш колело на едно място ли?

— Но влизаш във форма.

— В случай че ти се наложи да се изкачваш по истински стълби или да караш истинско колело ли?

Бек знаеше, че този разговор доникъде няма да доведе, точно както и един стеърмастър или стационарно колело. Затова смени темата.

— Днес срещнах Обри на стадиона. Дъщеря му била убита.

— Ах, мамка му. — Джей Би въздъхна. — Не исках да ти казвам още първия ден, но щях да те предупредя. Не смятах, че ще се видите още днес.

— Да изгубиш дъщеря си по този начин... може да накара човек да се пропие. Доста си пийваше на стадиона.

— И аз така чувам.

— Какво знаеш за нея?

— За дъщеря му ли? Само онова, което писаха по вестниците. Хубаво момиче, забъркало се с наркотици, свършило в канавката. След това онази негова вятърничава жена го напусна.

— Той каза, че живее в Остин.

— Така си мисли.

— Защо?

— В Остин няма пари.

— И?

— Винаги съм смятал, че тя преследва парите. И че някой ден ще ги намери.

— Нае ме за адвокат, да проуча случая.

— Плаща ли ти?

— Предложи ми, но аз отказах.

— Често ли работеше безплатно в Чикаго?

Бек се засмя.

— Безплатните услуги не са предвидени в тарифата на корпоративните адвокатски кантори.

— Значи си му длъжник?

— Може би.

Джей Би изсумтя.

— Той каза нещо, което ме накара да се замисля — продължи Бек.

— И какво е то?

— Каза, че не знае защо дъщеря му е свършила в канавката, но да направя всичко възможно да разбере какво е станало с момичето му, за да не се случи същото с моето. Наведе ме на мисълта, че може би отговорите, които търся, не са в книгите за родители. Може би са в онази канавка.

— Може би. И какво смяташ да направиш?

Бек сви рамене.

— Мога единствено да поразпитам наоколо.

— Когато станеш съдия, можеш да направиш много повече.

— Обри каза, че из целия град се носи слух, че ще се кандидатирам. Та на колко души точно си казал?

Джей Би се почеса по брадичката.

— Амиии, може да съм споменал в пощата.

— Само там ли?

— Може да съм казал нещо и в бръснарницата.

— Аха. И не си минавал през „Роудс“, и не си споменава нищо на редовните посетители.

„Роудс“ беше работилница за заваряване на юг от Мейн стрийт, където най-старите местни жители се събираха всяка сутрин да пият кафе и да клюкарстват. Тъй като в града имаше само седмичен вестник, „Роудс“ беше мястото да узнаеш ежедневните новини.

— Джей Би, всички в града говорят, че ще се кандидатирам.

Джей Би свъси вежди и се обърна към сина си.

— И това е проблем, защото?...

Бек не отговори и Джей Би отново се зачете в обявите. Бек се опитваше да реши защо това е проблем, когато Джей Би възкликна:

— Какво, по дяволите, е футон?

Бек изключи късните новини. Отиде да нагледа децата. И двамата спяха дълбоко. Знаеше, че Джей Би също спи, защото винаги си лягаше точно в десет. Бек излезе и тръгна по каменистия път; сиянието на пълната луна, отразяваща се от натрошените бели камъни, предоставяше достатъчно светлина. Почувства се както навремето, когато се беше измъквал от къщи, за да се срещне с Мери Джо, само дето тази нощ не беше воден от хормоните.

Трябваше да разбере какво беше казала Ани на баща му.

Влезе в избата през задната врата — тук никой не заключваше вратите — и откри ключа за лампите. Изкачи се по стълбите и влезе в офиса на Джей Би. Светна лампата и седна в стола му.

Загледа се в компютъра.

След един дълъг миг той го включи. Когато се зареди и главната страница се появи на монитора, той кликна върху иконката за имейли. Тук никой не заключваше вратите си и не слагаше парола на пощата си.

Кликна върху входящата поща. Няколко имейла се появиха на екрана. Ани беше починала на 17 януари. Бек плъзна курсора надолу, докато стигна до имейлите от януари. И ето че видя името ѝ: *Ани Хардин*. Кликна върху него. Имейлът се отвори.

Скъпи Джей Би,

Лежа в леглото, а Бек спи в стола до мен. Държи ръката ми, а главата му е клюмнала на леглото. Винаги съм му казвала, че ще го обичам до последния си ден. И наистина го обичах.

Джули ти пише на лаптопа вместо мен. Джей Би, това ще бъде последният ми имейл. Когато затворя очи, повече няма да ги отворя. Опитвам се да не ги затварям, но съм толкова уморена. Усещам, че животът ме напуска. Днес е рожденият ми ден. Ставам на трийсет и седем.

Когато работех като адвокат, пишех завещания. Клиентите ми толкова много се притесняваха да се разделят с богатствата си. Меги и Люк бяха единственото ми богатство. Те са доказателството, че съм била тук. Кажи им, че ги обичам.

Те ще дойдат при теб това лято. Дотогава Бек ще се опита да се справи сам, след това ще приеме факта, че има нужда от помощ. Ще вземе децата и ще се върне в Тексас. Мястото му е там.

Когато настъпи подходящ момент, кажи на Бек, че искам да съм там с тях. Искам да съм погребана в земята, която той обича. Искам онези метличини върху гроба ми.

Сега затварям очи. Винаги съм се питала дали Бог наистина съществува. Сега ще разбере. И ще ти кажа. Обичам те, Джей Би Хардин.

(Мистър Хардин: Аз съм Джули, медицинската сестра. Ани почина в 3:12 ч. сутринта. Тя беше много смела жена. Освен това беше права за Бек. Той ще има нужда от помощ. Той така и не прие, че тя наистина ще умре. Сега трябва да го събудя и да му съобщя.)

Когато сестрата беше събудила Бек онази нощ, той още държеше ръката на Ани, или тя държеше неговата, но тя беше мъртва.

Бек затвори програмата, загаси компютъра и лампите и излезе навън. Тръгна надолу покрай реката. Седна на същия плосък камък, на който беше седял толкова нощи след смъртта на майка си, и точно както беше плакал тогава, заплака и сега — за мъртвата си съпруга, за децата си, за себе си.

6

Бек Хардин беше коленичил в отделението за детски стоки в „Уолмарт“. Бяха минали три седмици и той купуваше дрехи за училище за Меги и Люк. Освен това влизаше в „Уолмарт“ за пръв път. Когато живееше във Фредериксбърг, тук нямаше такъв магазин, а в Чикаго Ани винаги беше пазарувала всичко необходимо за децата. Но след като не можеше да очаква пари от единствения си клиент, той беше решил да се откаже от високите цени за туристи по Мейн стрийт и заведе децата в „Уолмарт“, където пазаруваха местните.

— Това ни харесва — каза Меги.

Държеше куклата в едната ръка и чифт панталонки в другата. Първият учебен ден беше след няколко седмици, а Бек нямаше ни най-малка представа какви дрехи да купи на децата.

— Струват ми се прекалено големи.

— Кой номер носим?

— Не знам. Пробвай нещо, и ще разберем.

— Обади се на Джей Би. Той трябва да знае.

Дори децата бяха започнали да наричат дядо си Джей Би.

— Няма нужда да се обаждаме на Джей Би. Можем да се справим и сами. — А на себе си каза: — Надявам се.

— Най-добре да се обадим на Джей Би — настоя Меги.

— Имаш ли нужда от помощ, Бек?

Бек вдигна поглед и видя жена на средна възраст, която се беше надвесила над него. Струваше му се позната. Беше с руса коса и сини очи, набита и с кръгло лице; беше облечена в лятна рокля и сандали. Четири малки руси дечица я бяха наобиколили като козлета край майка си. Бек се изправи.

— Познати са ми тези ботуши — каза жената.

Бек беше обул дънки и старите каубойски ботуши. След пазара щяха да се срещат с Джей Би на търга за кози, а на такива места не се ходеше с маратонки „Найки“. Козите дарадонки се изстъргваха много

по-лесно от подметките на кожени ботуши, отколкото от подметките на гумени маратонки.

— Но ти не ме позна — отбеляза жената. — Знам, сега съм дебела. От четирите деца.

Малко момиче на възрастта на Меги спря да ближе захарното си петле и каза:

— Не си дебела, мамо.

— Дебела съм, миличка. — Тя се наведе към Бек и прошепна: — Не помниш ли нощите край реката?

— Мери Джо? Мери Джой Майер. Гледай ти. И това са твоите деца?

— Боби, Сали, Арлийн и Станли-младши. На десет, осем, шест и четири. Станли държеше да имат точно две години разлика. Казвах му, че не е като да си купува кози на търг, но Станли си е такъв, малко краен. Нали помниш Станли Джобст, беше една година по-голям от нас.

— Родителите му притежаваха съседния парцел до вашия.

— Сега притежаваме и двата парцела.

— Станли Джобст. Не беше ли той твой...

Тя кимна.

— Братовчед. Втори братовчед. — Тя сви рамене. — Задържахме земята в семейството. Е, чувам, че ще се кандидатираш за съдия.

— И аз го чух.

— Прочетох статията във вестника.

— Каква статия?

— За теб. Голяма статия в днешния вестник. Пише, че си се върнал и искаш да бъдеш съдия. Не си ли я чел?

— Не. Явно Джей Би отново е подел акция. — Бек се вгледа в бившата си приятелка и попита: — Как си, Мери Джо?

— Добре съм. — Децата се бяха заиграли и Мери Джо се приближи към него и тихо каза: — Чаках те, Бек. Когато научих, че си останал да учиш право в „Нотр Дам“, престанах да те чакам. Тогава разбрах, че няма да се върнеш.

— Съжалявам, Мери Джо.

Тя поклати глава.

— Ти не ме излъга. Каза ми, че няма да се върнеш. Но аз не ти повярвах. Бек, наистина съжалявам за жена ти. Чу ли за дъщерята на

Обри?

Бек кимна.

— Видях го на стадиона.

— Беше красиво момиче... Наркотици.

— Какво знаеш за нея?

— За Хайди? — Тя сви рамене. — Тя беше специална... като теб.

— Мери Джо се поколеба, сякаш искаше да каже още нещо, но предпочете да замълчи. Отстъпи крачка назад и лицето ѝ светна. — Значи купуваш ученически дрехи за пръв път?

— Личи ли?

— Като турист по Мейн стрийт си. Добре, дай да решим проблема. — Тя се обърна към Люк. — Ти сигурно си Люк. Имаш нужда от дънки. „Рангльър“ или „Ливайс“?

Люк сви рамене.

— Тогава „Рангльър“ — каза Мери Джо и се обърна към по-голямото си момче. — Боби, заведи Люк на щанда с момчешките дрехи и му покажи дънките „Рангльър“. Изглежда твой размер. Слабичък.

Люк последва Боби. Мери Джо се обърна към Меги, наведе се и сложи ръце на коленете си.

— А това е Меги.

Меги кимна и вдигна куклата.

— А това е мама.

Мери Джо се извърна и погледна Бек.

— Тя, въъ...

Мери Джо махна с ръка.

— Добре, Меги, хайде да ти намерим хубави дрешки за училище. Елате, деца.

Тя хвана Меги за ръката и я поведе към щанда с момичешки дрешки. Бек и останалите деца я последваха.

— Ще започнем с щанда за разпродажба. Баща ти вече не е богат адвокат от Чикаго. Ще бъде беден съдия от малък град, така че трябва да пестим парите.

— И мама харесва намаленията — усмихна се Меги.

Час по-късно Мери Джо беше подсигурила децата с дрехи, раници, кутии за обяд и училищни пособия. Преди да се разделят, тя каза:

— Щастлива съм, Бек. Щастлива съм как потръгна животът ми и се радвам, че се върна. Мястото ти е тук.

Мери Джо си тръгна първа. Точно когато Бек и децата излизаха от „Уолмарт“ на яркото слънце в горещия юлски ден, Мери Джо мина покрай тях с червен джип събърбан. На задната му броня имаше стикери *ИСУС ТЕ ОБИЧА* и *БЕК ХАРДИН СЪДИЯ*.

Срещнаха се с Джей Би пред търговската палата на Лонгхорн стрийт, на няколко пресечки на юг от Мейн стрийт. Тръжната палата „Гилеспи Лайвсток“ беше стара метална постройка с парапет отпред, кошари за добитъка отзад и сателитна чиния на покрива. Човек имаше чувството, че е попаднал на изложение на пикапи: камиони и ремаркета изпълваха паркинга и опасваха сградата.

В окръг Гилеспи кози се продаваха на търг всеки вторник.

Джей Би говореше с двама местни с кариани ризи. Точно както всички стари фолксвагени „костенурка“ бяха попаднали в Мексико, всички кариани ризи се намираха във Фредериксбърг. Джей Би беше облякъл една от хавайските си ризи — този път с ярка щампа на златни, жълти, червени и зелени цветя. Докато се приближаваха, Бек чу един от местните да го подкача:

— Джей Би, все едно някой ти е повърнал върху ризата.

Мъжете се разсмяха, а Джей Би поклати глава.

— Вие, старите германци, трябва да излизате по-често.

— Ти ли го казваш, Джей Би — обади се другият. — Толкова отдавна не сме те виждали, та се питахме дали не си умрял.

— И да видя, няма да повярвам!

Всички се смееха и се шегуваха както едно време, докато един от местните не каза:

— Още не мога да повярвам, че престана да отглеждаш кози, за да правиш вино, Джей Би... и то с мексиканец.

Последните думи на мъжа подеждаха на Джей Би като юмрук в носа. Усмивката изчезна от лицето му и старият огън лумна в погледа му.

— Името му е Хектор Аурелио и той е добър човек. Освен това никога не е вземал държавни пари, нито социални помощи, нито дотации за мохера.

— Хайде, Джей Би, не ни излизай с тия дрънканици за справедливост — рече онзи.

— Вие, момчета, се оплаквате от мексиканците, откакто се помня. Как ми се ще да намерите нещо друго, за което да мърморите, поне за разнообразие.

Джей Би се беше зачервил повече от обичайното и когато размаха пръст срещу мъжете, Бек осъзна, че се готви здравата да ги насоли, но ето че забеляза Меги с куклата, и лицето му омекна.

— А, ето я малката ми *шаци*. — Малката му любимка. — Виж, миличка, искам да се престориш, че не си чула Джей Би да казва тези думи, нали?

— Добре, Джей Би, ще се престорим.

— Добро момиче.

Те отидоха до металната стълба, водеща до площадката над отворените кошари, и Джей Би се опита да обясни на сина си:

— С парите от мохера купиха земя, а сега я продават на калифорнийците и трупат милиони. Просеха от правителството цели четирийсет години, но им се свидят помощите за мексиканците.

— Джей Би, какво значи мексиканец? — попита Меги, която крачеше между тях.

— Хора като мен и теб, миличка. Просто някои тук още не са го разбрали. — Джей Би я хвана за ръчичката. — Хайде, ела да ти намерим едно козле.

Бек си припомни приказката, че човек не уважава баща си, докато сам не стане баща. Вярно беше.

Меги с куклата и Джей Би вървяха напред. Бек и Люк ги следваха. Бек се беше изкачвал по същите тези стълби всеки вторник, всяко лято от деня, когато проходи, до деня, когато напусна града. Под тях имаше хиляди блеещи кози — ангорски и „бури“; кафяви, черни, бели, жълто-кафяви с черни петна, черни с жълто-кафяви петна — сгушени в кошарите и пазени от възрастни мъже с каубойски шапки. Гледката наподобяваше сцена от филма на Джон Уейн „Червената река“, но с кози вместо с говеда. Въздухът сякаш лепнеше от вонята. Меги беше сбърчила носле.

— Джей Би, мирише!

— Тук е така, миличка.

Едно свило се на земята трикрако кафяво куче стана, приближи се към Люк и започна да ближе крака му. Люк отстъпи назад.

— Това е Килър — каза Джей Би. — Напълно безобиден е, само дето може да свали космите по краката ти. — След това подкани Меги. — Огледай ги, кукличке, и си избери някое мъниче.

— Можем да си купим козленце? Дето да си е само наше?

— Да, лично твое.

— И какво ще го правим?

— Ще ти бъде домашен любимец.

— В Чикаго имахме златна рибка.

— Ах, петунията ми, в провинцията рибата я ядем на вечеря. Тук домашните ни любимци са животни.

— Тя умря.

— Златната рибка ли?

— Да. Козлето ни ще умре ли?

— Не. Козите са по-яки и от кората на дъб.

— И не се разболяват от рак, нали?

— Не, миличка, не се разболяват.

— Това е хубаво.

Меги крачеше по пътеката и гледаше надолу към кошарите, като в същото време говореше на куклата. Тя махна към едно момиче на възрастта на Люк, което наглеждаше козите.

— Това момиче козарка ли е?

— Предполагам, да — отвърна Джей Би.

— Мога ли и аз да стана козарка един ден?

— Предполагам, че не. Вече сме във винарския бизнес, миличка.

Бек последва Джей Би и Меги по пътеката. Все едно се беше върнал назад във времето, само дето преди двайсет и четири години кошарите до една бяха пълни.

— Джей Би, ето това искаме! — изведнъж извика Меги и посочи едно черно козле с жълто-кафява муцунка.

— Значи това ще бъде, сладката ми — отсече Джей Би.

Той написа номера на кошарата на дланта си и посочи козлето на мъжа, който се грижеше за кошарата. Те завиха по пътеката до вратата към арената на търга. Вътре десетина зрители седяха в пластмасови столове, забити в дървена платформа, която стъпаловидно се спускаше към сцена като в театър с пейки около нея. Козите влизаха в кошарата

отпред през плъзгаща се врата отдясно и ги изкарваха през друга плъзгаща се врата отляво.

Водещият търга седеше над кошарата; пред него бяха кандидат-купувачите в търга, възрастни мъже със сламени каубойски шапки и ботуши — готовността им за предстоящото наддаване се определяше по количеството кози дарадонки по подметките им; познавачите внимателно оглеждаха козите в кошарите, преди да започне наддаването. Карираните им ризи проблясваха под откритите флуоресцентни пури, монтирани по пожълтелите плочи на тавана. Един климатик и два вентилатора на тавана работеха, но не можеха да пропъдят вонята.

— Деветдесет и пет, деветдесет и пет... — гърмеше микрофонът.

Един възрастен мъж леко махна с ръка.

— Деветдесет и шест... деветдесет и шест...

Друг кимна.

— Деветдесет и седем, деветдесет и седем...

Местните жители не се горещяха, докато вървеше наддаването. Те просто кимаха, вдигаха пръст или докосваха периферията на шапките си, за да вдигнат залога, докато младо момиче с къси панталонки приемаше поръчките им за обяд; на малка дъска с формата на гъска на стената беше написан обедният специалитет: печено месо „Кинг Ранч“ и зрял фасул. Бек хващаше по някоя и друга немска дума от същите мъже, които беше видял последния път, когато беше тук; те просто бяха с двайсет и четири години по-възрастни. Сякаш тези стари скотовъдци вършеха всичко по навик, продаваха и купуваха кози просто защото така правеха открай време, отчаяно вкопчени в привичното си съществуване. Като умиращ пациент на изкуствено дишане.

След още няколко залагания водещият обяви:

— Продадено на Джон Ед за деветдесет и осем.

Изкараха продадените кози и вратичката към външните кошари се отвори; отвън влетя вонящ полъх. Бек се зачуди как изобщо беше търпял противната смрад.

След още няколко наддавания в кошарата вкараха десетина козлета.

— Сега сме ние, миличка.

Джей Би слезе по стъпалата, хванал Меги за ръка. Когато стигнаха долу, той махна на участниците в търга и след това каза нещо на водещия. После посочи козлето, което Меги си беше избрала, и си стисна ръце с мъжа, който наглеждаше кошарата.

— Момчета, днес имаме специален гост — обяви водещият. — Джей Би Хардин. Да, това е той, макар да изглежда като турист от Мейн стрийт. Джей Би, да не си ни зарязал и да си станал демократ, а?

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, момчета, но аз винаги съм бил демократ — каза Джей Би.

Думите му предизвикаха бурен смях.

— Джей Би, ти винаги си бил голям майтапчия — продължи водещият. — Я кажи, това там твоето момче Бек ли е? — Участниците в търга обърнаха глави и махнаха на Бек. — Тази година отново ще спечелим шампионата, Бек. Имамe Слейд.

— Бек ще се кандидатира за съдия — рече Джей Би.

Мъжете се изхилиха, все едно на някаква тяхна шега.

— Е, Джей Би, можем да ти помогнем за козлето — усмихна се водещият, — но не можем да направим кой знае какво за изборите. — Той се обърна към хората. — Малката внучка на Джей Би е дошла да си купи козле. Харесала си е онова малко, хубавото. Започваме наддаването от деветдесет и пет.

Джей Би се наведе към Меги. Тя вдигна ръчичка.

— Деветдесет и пет за мис Меги — извика водещият, — деветдесет и пет, деветдесет и пет...

Един възрастен участник вдигна пръст и всички застинаха. Обърнаха се и зяпнаха човека, все едно беше Бил Клинтън. Той се огледа и виновно свали ръката си. Водещият удари с чукчето.

— Продадено на мис Меги Хардин за деветдесет и пет. Радвам се да те видя, Джей Би, макар да не мога да кажа същото за ризата ти.

Джей Би му махна и двамата с Меги тръгнаха нагоре по стълбите.

— Мамо, имаме си козле! — каза Меги на куклата.

Джей Би тихо рече на сина си:

— Не се шегувах. Винаги съм гласувал за демократите.

Джей Би заведе Люк, Меги и козлето в ранчото за обяд. Бек отиде до книжарницата за едно кафе и да вземе книгите, които беше поръчал. На входната врата беше залепена табела, на която на ръка беше изписано: БЕК ХАРДИН — СЪДИЯ.

Отвори вратата и влезе. Не беше идвал тук, откакто научи за Джоди и Джанел, и сега се опита да не се държи по-различно. Отиде до касата/кафе-бар при Джоди.

— Едно обезмаслено лате, моля.

Тя вдигна поглед.

— Чу ли?

— Какво да съм чул?

— За градските лесбийки.

— Личи ли ми?

Тя кимна.

— Това пречи ли ти?

Бек сви рамене.

— Никак. Сега поне няма да се притеснявам, че ме сваляш.

Тя се усмихна.

— Какво казваше Джей Би? „И да видя, няма да повярвам!“ Е, реши ли вече?

— Какво?

— Дали да се кандидатираш за съдия.

— Не.

Тя заобиколи бара.

— Ела с мен.

— Може ли първо да си изпия кафето?

— Няма време. — Тя се провикна към една възрастна жена до рафтовете. — Ела, наглеждай магазина!

После хвана ръката му и го издърпа навън. Пусна го едва когато стигнаха тротоара на Мейн стрийт. Не беше държал ръката на жена от нощта, когато Ани издъхна. Джоди зави на изток и закрачи бързо. Следвайки червената ѝ коса, Бек пресече Линкълн стрийт и спря пред „Ауслендър Биргартен“, където като гимназист често беше слушал жива кънтри музика. Тя посочи вътре.

Градината беше отворена към улицата и ароматът на наденички се носеше във въздуха. Вътре клиентите седяха по дървени масички върху чакълена настилка, ядяха немска храна и пиеха немска бира

под стенопис, изобразяващ русата девойка от бирата „Сейнт Поли“, понесла шест пълни халби. Дълъг дървен бар се простираше покрай едната стена, а зад него висеше голяма табела с надпис *WARSTEINER*. Под рекламата стоеше русокос млад мъж, облечен в костюм, и говореше на групичка местни, дошли да обядват.

— Който извърши престъпление, си излежава присъдата. Мястото на престъпниците е в щатския затвор в Хънтсвил, а не по улиците във Фредериксбърг. Улиците ни са за туристи, а не за престъпници!

Хората заръкопляскаха и подсвиркваха.

— Кой е това?

— Нилс Айхман, окръжният прокурор.

— Младши?

— Да.

Нилс Айхман-старши беше окръжен прокурор на окръг Гилеспи, преди Бек да замине. По стара местна традиция той очевидно бе предал поста на сина си, германец.

— Той се кандидатира за съдия — каза Джоди. — И няма кой да му попречи... освен ако не се кандидатираш ти.

— Старите германци подкрепят ли го?

— Естествено.

— Тогава ще е трудно да бъде победен.

Вътре окръжният прокурор казваше:

— Няма да стоя безучастен, докато криминалните елементи рушат този град!

— Какви криминални елементи? — обърна се Бек към Джоди. — Престъплението на седмицата беше няколко потрошени химически тоалетни.

От градината долиташе гласът на окръжния прокурор:

— Градът ни гъмжи от нелегални мексиканци и техните нелегални наркотици...

— Има ли проблем с наркотиците тук? — попита Бек.

— Неособено — сви рамене тя, — но проблемът е по-голям, отколкото навремето.

Отвътре се носеше:

— Всички знаем кой уби дъщерята на треньора с наркотици — някой нелегален мексиканец! И той още се разхожда по улиците ни!

— За Хайди ли говори?

— Откъде знаеш за нея?

— С баща ѝ бяхме приятели в училище.

Тя кимна към градината.

— Затова хората го харесват. Обещава да опази града от наркотици. Все едно хлапетата им не използват наркотици.

— Какво знаеш за нея?

— За Хайди ли? Само това, което пишеше по вестниците.

— Мога ли да намеря вестниците оттогава в библиотеката?

— Аз мога да ти ги дам.

— Да не би да пазиш старите вестници?

— Излиза веднъж седмично, значи петдесет и два броя за годината. По един кашон за всяка година.

В градината окръжният прокурор продължаваше:

— Ние почитаме Господ и закона, а нелегалните мексиканци са престъпници. Те вършат престъпление, когато пресичат тази граница, вършат престъпление и когато пренасят наркотици в града ни...

— Почитайте Бога и клеймете мексиканците — рече Джоди.

— Вършеше добра работа на тексаските политици след Аламо.

Джоди поклати глава и въздъхна.

— Знаеш ли, харесва ми да живея в малък град, да се разхождам по Мейн стрийт след залез-слънце, без да се озъртам, да няма банди, стрелба и убийства всеки божи ден и полицията да не снове по улиците по всяко време...

Пронизителният вой на сирена отекна надолу по улицата.

— Тревата се е запалила — обясни Джоди, — свикват доброволците. Харесвам всичко това, но продължавам да вярвам в гражданските права. Разбираш ли, ние собствениците на магазини по Мейн стрийт, избягахме от големите градове... от престъпленията, от лошите училища, от клубовете „Рейнбоу“... Преместихме се в провинцията, но не сме се преместили в друга държава.

— Местните живеят тук открай време и не приемат различията.

— За един стар германец мексиканската храна в „Мамачита“ всяка събота вечер е достатъчно разнообразие. Но не става въпрос само за тях, Бек. Имаме приятели — бели приятели от града, които идват, разхождат се по Мейн стрийт и усещат, че нещо е различно, но просто не разбират какво. Когато го осъзнаят, направо им личи по

физиономиите: никъде не виждат чернокожи и мулати. И изведнъж се усмихват с тази странна усмивка, точно преди да кажат: „Искаме да се преместим тук“.

— Когато бях малък, в града имаше латиноси. Всички ли са се изнесли?

— Не, но не припарват по Мейн стрийт, защото не искат неприятности. Веднъж се провиниха и Стуц ги вкара в затвора. Сега след четирийсет години се маха, но неговият клонинг иска поста му.

Отвътре окръжният прокурор извика:

— Изберете ме за ваш съдия и ви гарантирам, че нелегалните мексиканци, които идват в града, няма да се задържат дълго тук!

Джоди хвана Бек здраво за ръката. Очите ѝ бяха зелени, а лицето ѝ сега беше червено като косата ѝ. Посочи вътре с дългия си пръст.

— И ако не се кандидатираш, Бек, този противен тип ще бъде съдия следващите четирийсет години!

„Бек се завърна и иска да бъде съдия“. Това беше заглавието на първа страница на вестника. В статията подробно беше описан животът му от времето, когато беше куотърбек в „Галопинг Гоутс“, отбора на окръг Гилеспи, после куотърбек на „Файтинг Айриш“ в „Нотр Дам“, отличната му диплома по право и партньорството му в голяма чикагска кантора. Награди, купи, важни дела, появата му във Върховния съд, децата му. Смъртта на Ани. Завръщането му у дома.

Бек се обърна към баща си. Седяха в люлеещите столове на задната веранда.

— Джей Би, откъде знаеш всичко това?

— Постоянно се информирах.

— От Ани ли?

— Тя просто попълни празнините.

— Значи сам реши да отидеш в редакцията на вестника?

— Все някой в това семейство трябва да води кампанията.

— Каква кампания?

Джей Би кимна към вестника.

— Тази... и стикерите за коли. Джанел измисли дизайна, аз ги дадох да се отпечатат.

— И ги лепиш по колите?

— Част от тях.

— А питаш ли собствениците дали нямат нещо против?

— Част от тях.

— Джей Би...

— Джоди е закачила огромен плакат на вратата си. Джанел го нарисува.

— Видях го. Ходих да си взема книгите, които бях поръчал. Джоди ме замъкна до „Ауслендер“ да чуя как агитира окръжният прокурор. Хората го харесват.

— Прекалено много прилича на баща си.

— Трудно ще бъде победен.

— Ти можеш да го победиш.

— Може би.

— Да не би да искаш Меги и Люк да израснат в град с Нилс Айхман като съдия?

— Не.

— Тогава направи нещо. — Джей Би запрелиства вестника. — Меги се похвали, че днес си им купил дрехи за училище.

— Да, от „Уолмарт“.

— Защо не ми каза? Щях да дойда с вас.

— Джей Би, мога да свърша някои неща и сам.

— Знаеш ли какъв размер дрехи носят?

— Не, но се ориентирах.

— Мери Джо те е ориентирала, както чувам.

— Меги явно не може да пази тайна.

— Нито пък лесбийките. Е, как беше с Мери Джо?

— Добре. Тя е щастлива. Има четири деца.

Джей Би изсумтя и се върна към обявите. Бек подхвана вестниците, които Джоди му беше дала. Започна с броя от 8 януари 2003 година, една седмица след смъртта на Хайди; на първа страница имаше нейни цветни снимки, на една от тях носеше униформата на мажоретка, на друга лежеше просната в канавката, покрита с бял чаршаф; чаршафът обаче не покриваше босите ѝ крака. Беше я открил някакъв шофьор на камион, отправил се на изток от града в ранното утро на първия ден от Нова година. Обадил се на 911. Шерифът дошъл, пристигнал и микробусът на отдела по криминология към

тексаското Управление по обществена безопасност, дошъл също и мировият съдия и обявил, че е мъртва.

Специалист по съдебна медицина се смятал за безсмислен разход заради липсата на убийства в окръг Гилеспи. Затова областната управа прехвърляла всички аутопсии на съответния отдел за област Травис в Остин. Съдебният лекар установил, че причина за смъртта на Хайди е бил сърдечен инфаркт вследствие свръхдоза кокаин. За семенната течност в тялото ѝ не се споменаващо нищо.

Шерифът постановил всички мъже на възраст между петнайсет и шейсет и пет да дадат семенна течност за ДНК анализ. Обещал, че всички чисти проби ще бъдат унищожени и че резултатите няма да влязат в базата данни за ДНК на ФБР. Уверил мексиканците, че няма да проверява имиграционния им статус. Потвърдил, че от тялото на Хайди е взета проба за ДНК анализ, но отказал да уточни подробности.

В следващия брой на вестника от 15 януари 2003 година отново пишеше само за Хайди. Съобщаваше се, че предишната седмица повече от петстотин мъже дали ДНК проби, които били изпратени в криминалогичната лаборатория в Остин. Резултатите се очаквали след осем седмици.

До третата седмица след смъртта на Хайди над хиляда мъже бяха дали проба за анализ. Шерифът признаваше, че малцина мексиканци се явили, за да дадат проба за ДНК, и предвид броя на нелегалните мексиканци в града имало вероятност убиецът да е мексиканец, който да се е върнал в Мексико.

С всяка изминала седмица вестниците все по-малко пишеха за Хайди. Десет седмици след смъртта ѝ всички проби били анализирани; нито една не съвпаднала с пробата от тялото ѝ. Шерифът заключил, че Хайди е била хвърлена в канавката от външен човек, който е напуснал града. Обещаваше, че ще продължи разследването, докато има и най-малка надежда убиецът да бъде разкрит. Оттогава бяха минали четири години и половина.

Бек отново се вгледа в образа на Хайди Гизел, типичната американска мажоретка. Защо това красиво момиче беше свършило в канавката?

Бек повърна в канавката.

Беше десети август и горещините се бяха спуснали над Хил Кънтри. Термометърът на сградата на банката показваше 36 градуса — в осем часа сутринта. Ходилата му бяха набити, коленете го боляха, а тялото му беше подгизнало от пот. Беше избрал този ден, за да започне да тича отново.

Беше приготвил закуската на децата и ги беше завел във винарната. След това беше пробягал петте километра до града. Когато стигна до Мейн стрийт, пресече от северната страна и затича по тротоара на изток. Магазините отваряха в десет и наоколо почти нямаше хора, освен клиентите на пекарна „Диц“, които се редяха отпред на опашка за пресни питки с наденички. Изтича покрай тях и пресече от южната страна на Мейн стрийт на светофара пред „Нимиц“.

Продължи да тича на запад. Беше петък, но туристите за през почивните дни започваха да идват едва по обяд, така че покрай бордюрите вместо лексуси бяха паркирани пикапи, а покрай скъпите ресторанти и модните бутици на Мейн стрийт минаваха трактори, земеделски машини и камиони. Бек стигна до пресечката с Лано стрийт, но трябваше да спре и да пропусне една каруца, която теглеше ремарке за добитък. Лекият ветрец запрати миризмата право в лицето му и той повърна.

— Мисля, че това е незаконно. Да се замърсява Мейн стрийт.

Бек се подпираше с ръце на колене. Вдигна поглед и видя червен джип „Рангълър“ 4×4, който спря до тротоара; джипът нямаше врати и покрив. Зад волана седеше Джоди Лий със слънчеви очила и широка усмивка на уста. Червената ѝ коса се носеше на вятъра.

— Внимавай да не те сгази някой местен. Не пазят спортуващите.

— Защо?

— Защото според тях само либералите тичат за здраве. Освен това смятат, че ако Господ е искал да тичаме нанякъде, нямаше да

изобрети пикапите. Чак от ранчото ли тичаш?

Той кимна.

— Няма да можеш да се върнеш. Качвай се.

Права беше. Той се качи в джипа. Джоди се протегна към хладилната чанта зад себе си и подаде на Бек бутилка студена вода.

— В тази жега губиш много течности.

Джоди включи на скорост и обърна на запад по Мейн стрийт.

Бек изпи половината бутилка и каза:

— Благодаря.

Вятърът беше единственият климатик, който джипът предлагаше, но тялото на Бек скоро се охлади.

— Не съм тичал, откакто Ани... Трябва да вляза във форма.

— Ще ти бъде трудно в тази жега. Пробвай в спортния клуб срещу „Уолмарт“. — Джоди отново смени предавката и попита: — Взе ли решение?

— За спортния клуб ли?

— Да се кандидатираш за съдия.

— Не.

— Хората тук се страхуват.

— От какво? Та тук е като Дисниленд.

— Това е само фасадата, Бек. Всичко е фалшиво, като декори за филм... като Дисниленд. Всичко е едно шоу, за туристите. Но хората, които живеят тук, се страхуват.

— От какво?

— От градския съвет, от полицаите, от съдията. Случиха се разни неща.

— Какви неща?

— Този град се управлява с желязна ръка, Бек. Старите немци много държат на реда и закона — повече на реда. Ако стъпиш накриво, по-добре да напуснеш града, иначе ще те принудят. Някои бяха застреляни, пребивани, в къщите им се тършува без заповед, но няма последствия, защото хората ги е страх.

— Имаш предвид латиносите ли?

— Това е Тексас, така че те опират пешкира. Но освен това е Фредериксбърг, така че всеки, който не е богаташ от стар немски род, бива прегазен, ако застане на пътя им. Познавам търговци по Мейн стрийт, които не биха извикали полиция дори за да си спасят живота.

— Ако полицията ги тормози, защо не подадат граждански искиове?

— И да търсят справедливост от Стуц?

Пак това име.

Завиха на юг по Адамс стрийт и минаха покрай съда. Бек погледна към втория етаж, където се намираше съдебната зала. Спомни си онзи ден преди двайсет и четири години, когато беше станал свидетел на правораздаването на съдия Стуц.

— Би могъл да промениш това, Бек — каза Джоди. — Един добър съдия ще накара хората да се чувстват в безопасност.

— В безопасност от какво?

— От закона.

Адамс стрийт се вля с Ранч Роуд 16 и Джоди натисна педала на газта. Шумът от вятъра беше прекалено силен, за да говорят, и Бек се облегна назад и се замисли. За закона и за справедливостта.

А и за Мигел Сервантес.

8

Политическите облаги в Тексас отдавна бяха поделени по равно между републиканци и демократи. Двупартийната система много улеснява живота на лобистите; те винаги знаят точно кого да подкупят с кампанийни средства, партита, пътувания, вечери, голф и момичета.

Независимите кандидати объркват лобистите — което трябваше да се избягва на всяка цена — и затова както републиканците, така и демократите, в изблик на двойка партизанщина, прокарваха избирателни закони, при които беше изключително трудно (и дори невъзможно) един независим кандидат да види името си на избирателна бюлетина в Тексас. Основната пречка беше самото изискване за кандидатиране.

За да се запише в бюлетината за губернатор на Тексас на изборите през 2006 година, Кинки Фридман трябваше да събере подписите на регистрирани гласоподаватели, чийто брой да бъде равен на един процент от общите гласове в предишните губернаторски избори; в неговия случай — 45 540 подписа. Тези гласоподаватели не би трябвало да са гласували нито за Републиканската, нито за Демократическата партия на предварителните избори същата година; а всички 45 540 подписа трябваше да бъдат събрани през шейсетте дни след първичните избори. Той ги събра.

Естествено, Кинки загуби.

Съгласно избирателния закон Бек трябваше да събере „най-малко 500, или пет процента от общия брой гласове, получени в областта, окръга или съответния избирателен район, от всички кандидати за губернатор в последните губернаторски избори“. Гласовете за губернатор в окръг Гилеспи на предишните избори бяха 8403, така че кандидатурата му трябваше да бъде подкрепена от подписите на 420 гласоподаватели.

Шансовете не му вдъхваха надежда.

Но след като един евреин и кънтри певец, чийто най-голям хит беше „Никой няма да накара евреите да обичат Исус“, можеше да

убеди 45 540 тексасци да подпишат кандидатурата му, то със сигурност местната футболна легенда, отличникът на Юридическия факултет в „Нотр Дам“, можеше да убеди 420 гласоподаватели от окръг Гилеспи да подпишат неговата кандидатура. И той го направи. Или по-скоро Джоди и Джанел.

Бек Хардин беше решил да се кандидатира за съдия.

Беше специализирал в сложни граждански съдебни процеси в адвокатска кантора със седемстотин адвокати в Кук Каунти, щата Илинойс. Най-сложните граждански дела в окръг Гилеспи, щата Тексас, бяха разводите, при които трябваше да се отсъди дали съпругът или съпругата ще получи ловния билет. Което означаваше, че един съдебен адвокат, получаващ по 800 долара на час, беше толкова полезен във Фредериксбърг, колкото един скотовъдец на кози в Чикаго. Той имаше нужда от работа, но не се кандидатираше заради работата. Кандидатираше се, защото не искаше децата му да се страхуват от закона, защото никой не биваше да се страхува от закона. Кандидатираше се, защото Мигел Сервантес се беше страхувал от закона.

И така, в 16:45 часа на 15 август Бек стоеше пред гишето на чиновничката в съдебната палата на окръг Гилеспи на Мейн стрийт и попълваше формуляра за независим кандидат. Крайният срок за попълване на формулярите беше 17:00 часа.

Бек подаде формуляра на чиновничката. Мейвис Муни беше приятна и закръглена, с прическа, която приличаше на пчелен кошер. Тя докосна косата си и извади химикалка, точно като фокусник, който вади зайче от шапката си. Огледа се и прошепна:

— Джоди ме помоли да подпиша кандидатурата ви. Бих го направила, но самата аз съм избрана. — Тя прегледа формуляра и каза: — Моля, положете клетвата.

Бек изрецитира от формуляра:

— „Аз, Джон Бек Хардин-младши, от окръг Гилеспи, Тексас, кандидат за длъжността съдия на 216-и областен съд, се заклевавам, че ще спазвам и защитавам Конституцията и законите на Съединените щати и на щата Тексас. Гражданин съм на Съединените щати и отговарям на изискванията за тази длъжност съгласно Конституцията и законите на този щат. Не съм бил осъждан за престъпление, не съм бил помилван, пълните ми граждански права не са били възстановявани

чрез други официални действия, нито съм обявяван за страдащ от психически отклонения чрез постановление на съда.“

— Ако си мислиш, че можеш да спечелиш, то със сигурност имаш психически отклонения.

Бек се обърна по посока на гласа и се озова лице в лице срещу прокурора на окръг Гилеспи, облечен в елегантен костюм. Беше по-млад и по-нисък от Бек; приличаше на младок от университетското братство, пригответил се за вечер в кънтри клуба.

— Значи сме само ние двамата — каза окръжният прокурор.

Бек протегна ръка и двамата се здрависаха.

— Бек Хардин.

— Нилс Айхман... младши. Значи футболната легенда иска да стане съдия?

— Това проблем ли е?

— Ще бъде проблем да бъдеш избран. — Той се усмихна. — Нямахте те цели двайсет и четири години, Бек, и градът се е променил, но не чак толкова. Магазините по Мейн стрийт може да не носят немски имена, но такива са имената на всички служители на изборни длъжности в района, от кмета до отговорника за бездомните кучета. Безсмислено е да се кандидатираш, щом нямаш германско потекло.

— Майка ми беше германка.

— Но баща ти не е. А обществените длъжности тук се предават от баща на син, а не от майка на дъщеря. Не избираме не-германци и жени.

— Освен Мейвис.

— Съдийското място е мое още от раждането ми.

— Баща ти беше окръжен прокурор, не съдия.

— Стуц няма син.

— И какво, да не те е осиновил?

— Би могло да се каже. Подкрепя ме. Както и всички немци.

— Е, аз имам подкрепата на треньора по футбол.

— Както и на градските лесбийки. Виж това е печеливш отбор.

— Четиристотин двайсет и двама гласоподаватели подписаха кандидатурата ми.

Окръжният прокурор изсумтя.

— Тълпата от Мейн стрийт. Демократи, които плюят срещу вятъра. Те никога не печелят. — Той поклати глава. — Хайде, Бек, ти

си израснал тук, знаеш как стоят нещата. В окръг Гилеспи има само две политически партии — немците и всички останали. Немците контролират всичко в този град вече повече от сто и шейсет години, откакто баронът се установил тук. Все още ние имаме думата какво ще стане и какво не в този град, в областта и в училищата. Сигурно ще спечелиш гласовете на новодошлите, но немците ще се мобилизират да те победят, както са побеждавали всеки друг не-германец, който е бил достатъчно глупав да си хаби парите за обществен пост. Може и да си легенда, Бек, но никога няма да станеш съдия. — Той се засмя. — Но не се потискай, самият Исус Христос не би могъл да бъде избран тук... ха, особено той, нали е бил евреин.

Бек се обърна към чиновничката.

— Приключихме ли, Мейвис?

— Да. Поздравете Джей Би.

Бек тръгна да си върви, но се обърна към окръжния прокурор.

— Какво знаеш за Хайди Гизел?

— Защо питаш?

— С Обри се познаваме още от гимназията.

— И той иска да откриеш убиеца?

— Нещо такова.

— Такъв си е Обри. Е, имаш срок до Нова година да откриеш убиеца и да му предявиш обвинение, защото когато часовникът удари полунощ, онзи тип ще отърве затвора.

— Наистина ли смяташ, че някой нелегален мексиканец я е убил?

Окръжният прокурор сви рамене.

— Кой знае? Но е добър аргумент за политическа реч. Изплашените гласоподаватели гласуват.

— Пробутваш им расистки номера?

— Тук това печели. Нелегалните мексиканци са разчоплена рана и аз упорито бъркам в нея.

— Внимавай да не бръкнеш прекалено дълбоко.

— Бек Хардин!

Бек тъкмо излизаше през задния изход на съдебната палата, когато го извика един пълен мъж с дънки и карирана риза, облегал се на пикапа си. Мъжът се приближи и протегна месестата си ръка.

Здрависаха се. Ръката на мъжа не изтъняваше към китката, беше еднакво дебела от рамото до пръстите, като дънер. Миришеше на кози.

— Станли Джобст.

— Станли...

— Джобст. Ожених се за Мери Джо.

— А, да, Станли. Радвам се да те видя.

— Видях те да влизаш в съда и реших да те изчакам. Мери Джо ми каза, че си се върнал.

Бек се усмихна.

— Да, видяхме се в „Уолмарт“. Опитвах се да купя дрехи за децата и...

Станли не се усмихваше.

— Ще говоря направо, Бек. Знам, че вие с Мери Джо ходехте в гимназията. Но аз я обичам, тя е щастлива и аз...

Бек вдигна ръце, за да го накара да спре.

— Хей, Станли, чакай малко. Онова отдавна приключи.

— Тъй ли?

— Аз обичам жена си.

— Мислех, че е починала.

— Така е.

— А, разбирам. Значи няма от какво да се притеснявам?

— Само от това, че може да те арестуват, че носиш тази риза на обществени места.

Бек се засмя. Станли — не.

— Не, Станли, няма за какво да се притесняваш от моя страна.

Станли, изглежда, се поуспокои.

— Е, радвам се да го чуя, Бек, защото, ако разбере, че отново чукаш Мери Джо, съдия или не, ще те убия и ще те погребя, където и най-доброто куче преследвач няма да те открие.

Бек не отмести поглед от очите на Станли цяла минута, като се надяваше той да се разсмее. Накрая Станли се усмихна, след което го плесна по рамото с такава сила, че Бек се олюля.

— Мамка му, Бек, шегувам се. За убиването, не за чукането.

— Няма да се случи, Станли.

— Просто исках да сме наясно, това е.

— Смятай, че сме се изяснили.

— Добре тогава. Приятен ден. — Станли Джобст заобиколи пикапа си и каза през рамо: — Поздрави Джей Би.

Бек се отърси от случката, пресече асфалтовия паркинг и влезе в полицейското управление на окръг Гилеспи, едноетажна сграда с тухлена фасада с цвят на кози фъшкии. В нея се помещаваше окръжният затвор и кабинетът на шерифа. Млада жена седеше зад гишето. Беше навела глава и пишеше нещо. Мина доста време, преди да вдигне поглед.

— Аз съм Бек Хардин. Мога ли да се видя с шерифа?

Тя погледна часовника на стената.

— Минава пет.

— Това „да“ ли означава, или „не“?

— Дорийн така ви казва „елате утре“. Но тя не знае дали не разговаря със следващия ни съдия.

Пред него стоеше шерифът на окръг Гилеспи. Грейди Гюнтер беше заместник-шериф още по времето, когато Бек учеше в гимназията; сега трябваше да е на петдесет и няколко. Тялото му подсказваше, че е любител на бирата и наденичките. Той дъвчеше клечка за зъби и си играеше с джобно ножче. Крачолите на панталоните му бяха напъхани в каубойски ботуши. В зелено-кафявата си униформа той изглеждаше точно като Род Стайгър в „В горещината на нощта“. Шериф от тексаско градче, подобно на баща си преди него, възрастният мъж беше вдъхвал страх у хлапетата по времето, когато Бек беше в гимназията. Очевидно шерифът беше наследил поста от баща си, подобно на окръжния прокурор. Бек се ръкува с него.

— Грейди Гюнтер.

— Шерифе... Бек Хардин.

— Да зарежем официалностите, просто Грейди. Значи се кандидатираш?

— Току-що подадох документите.

— Е, нямаш абсолютно никакъв шанс да спечелиш, но все пак ще гласувам за теб.

— Защо би гласувал за мен?

— Срещал ли си окръжния прокурор?

— Преди малко, в съдебната палата.

— И?

— Малко помъдряване ще му е от полза.

— Ако някой му скрита задника, ще му е от по-голяма полза. — Грейди се усмихна на шегата си. — Наследи поста от баща си. Много амбициозно момче, иска му се да стане губернатор някой ден. Разбира се, толкова много амбиции само вредят на един окръжен прокурор. Е, какво мога да направя за теб?

— Хайди Гизел.

Грейди кимна, все едно беше очаквал да го чуе.

— Обри иска да разрешиш случая, нали?

— Нещо такова.

— Преди няколко години се опита да уреди предаването „Издирва се“ да направи шоу за нея. Когато прочетох във вестника, че си се върнал, разбрах, че скоро ще се намесиш. Старите дългове не се изплащат лесно, а? Дорийн, донеси ми папката на Хайди.

Той махна с джобното ножче и Бек го последва. Минаха по един коридор и влязоха в кабинета на шерифа.

— Ще ми олекне, ако се заемеш.

Бек седна на един посетителски стол. Грейди остана прав, докато му донесат дебелия папка, която шумно стовари на бюрото. След това седна.

— Направихме всичко, което можахме — каза Грейди. — Извикахме хора от Управлението за обществена сигурност да обработят местопрестъплението, да набележат всички улики. За последните трийсет години в Гилеспи сме имали само едно убийство и то беше психиатричен случай, затова използваме криминолози от Управлението за обществена сигурност. Не откриха нищо. Съдебният лекар от Травис Каунти направи аутопсията, взе проби за ДНК, но не се откриха съвпадения в базата данни на ФБР, нито с пробите от местните жители.

— Обри смята, че криеш нещо от него.

— Прав е.

— Но защо?

— Защото не би искал да знае това, което знам аз.

— А какво знаеш ти?

— Познавам Обри.

— Грейди, аз съм негов адвокат.

Грейди огледа предметите в кабинета си — две препарирани еленски глави на стената, ловджийски снимки в рамки и шкаф със стъклени витрини, съдържащ ловджийски пушки. Той издиша и погледна Бек.

— Намериха две различни ДНК по тялото ѝ.

— Искаш да кажеш от сперма?

Грейди кимна.

— От двама различни мъже.

— От онази нощ?

Още едно кимване.

— Едната проба беше от влагалището ѝ, предполагам, че е от нашия човек. Другата е от блузата ѝ. Според мен е правила орален секс с първия, а онзи, който я е убил, е бил втори... така да се каже.

— А защо да не е обратното?

— Според аутопсията тя е починала петнайсет до дваайсет минути след вдишването на кокаина. Масиран сърдечен инфаркт. Очевидно е пиела хапчета за отслабване, които са стимуланти, така че ефектът от кокаина е бил подсилен. Щом е вдъхнала дрогата, все едно си е срязала китките и е чакала кръвта да изтече. Ако онзи тип не си е падал да чука мъртви момичета, според мен е била жива, докато са правили секс. В доклада от аутопсията пише, че от количеството сперма във влагалището ѝ може да се заключи, че не е стояла изправена дълго време след сексуалния контакт. Гравитация. Затова предполагам, че вторият тип ѝ е дал алкохола и кокаина, правили са секс и после тя е умряла. Вероятно ѝ е било за пръв път. Кокаинът, не сексът.

— Защо мислиш така?

— Колко девственици ще започнат с двама мъже едновременно?

— Не, питах за кокаина.

— Ааа. Големият ми син беше в класа на Хайди. Ако беше прирастена, всички щяха да знаят. Градът е малък. Синът ми казва, че била маниачка на тема външност, дори бира не пиела, защото можело да я загрози.

— А беше ли хубава?

— Убийствено. Беше кралица на красотата. — Грейди поклати глава. — Не се шегувам, Бек, всеки път, когато минеше по Мейн

стрийт, ставаха по три катастрофи. Никой тук не е виждал толкова хубаво момиче. Всички смятахме, че един ден ще стане Мис Америка.

— Тогава как се е озовала в канавката?

Грейди сви рамене и обърна ръце с дланите нагоре.

— Де да знаех.

— Имаше ли гадже?

— Не. Не искаше да има нищо общо с местните момчета. Носеше се слух, че харесва момичета, като нашите лесбийки от книжарницата. Често ходеше там. Но най-добрата ѝ приятелка твърди, че не е такава, просто била прекалено зряла за момчетата от гимназията.

— Значи този тип може да е бил студент?

— Може.

— Двама по едно и също време?

— Криминалистите твърдят, че спермата по блузата ѝ е била втвърдена, преди дъждът да я намокри. Следователно между двата полови акта е минало известно време.

— И е била само на шестнайсет?

— Тъжно, нали? — кимна Грейди. — И е играла на руска ролетка, секс без презерватив. Хлапетата си въобразяват, че са недосегаеми.

— Значи тя или е познавала този тип достатъчно добре, за да не се притеснява, че може да я зарази с някоя болест, или...

— ... е била прекалено пияна и дрогирана, за да се притеснява. Имаме неговата ДНК. Просто не сме го хванали.

— Във вестника пише, че имаш проби от всички мъже в града.

— Да, дори успяхме да вземем проби от всички колежанчета, които си бяха дошли за ваканцията.

— И всички дойдоха доброволно?

— Беше като кампания за даряване на кръв. Всички се дебнеха един друг. Беше убита дъщерята на треньора, целият град искаше да открия онзи тип. Наложих да използваме фонда за спешни случаи, за да платим за тестовете. Бяха повече от хиляда.

— Само толкова?

— Всички мъже между петнайсет и шейсет и пет. Мамка му, половината население е над шейсет и пет. Градът вече е пенсионерски, като Флорида, но без ураганите.

— И океана.

— Да, и океана. Резултатите започнаха да идват след няколко месеца. Обри чакаше камиона на „ФедЕкс“ както навремето са чакали пощальонът да им донесе чека за социалните осигуровки. Но не се откри съвпадение, така че човекът не е местен. Кое е единственото хубаво нещо в тая проклета история, поне не го е извършил някой от нашите.

— Обри каза, че нелегалните мексиканци не са дали проба.

— Страх ги е да не ги депортират. Обещах да не давам имената им на федералните, но те пак отказаха.

— Окръжният прокурор смята, че го е направил някой нелегален.

— Това е просто политическа пропаганда. Мексиканските момчета ги е страх дори да погледнат някое германско момиче. А ако Хайди ходеше с мексиканец, целият град щеше да знае.

— Докладът от аутопсията в папката ли е?

— Да. Причина за смъртта е остра кокаинова интоксикация.

Грейди чистеше ноктите си с джобното ножче.

— Проверили ли са под ноктите ѝ?

Грейди се втренчи в ръцете си за момент, след което погледна Бек.

— Под ноктите ѝ не е имало тъкан, по гениталиите ѝ не е имало нараняване, никакви драскотини, нито следи от съпротива. Съдебният лекар твърди, че сексуалният контакт е бил по взаимно съгласие. Открил е няколко влакна, вероятно от кърпа, от вътрешната страна на бельото ѝ. Предполага, че онзи тип я е избърсал.

— Защо?

— Сигурно е смятал, че всичко е изтекло от влагалището ѝ и че може да заличи своята ДНК. — Той сви рамене. — Ето на това му викат тъпотия. Което подсказва, че не е мексиканец.

— Защото я е избърсал?

— Защото се е сетил. Сигурно е гледал онези сериали „От местопрестъплението“.

— И?

— Ами повечето мексиканци тук дори не говорят английски. Гледат испанските канали и мексикански футбол по сателита. Не гледат „От местопрестъплението“.

Бек кимна.

— Няма ли други улики?

— Не, нито отпечатъци, нито каквото и да било друго. Същата нощ валя дъжд, така че всякакви отпечатъци са били отмити.

— И каква е твоята теория?

— Не съм сигурен, че може да се нарече теория, но според мен е била на някакво парти, смъркала е кокаин и е правила секс с две момчета от Тексаския университет. Влязла е в колата с второто момче и е умряла от свръхдоза. Той се е паникьосал, захвърлил я е и е отпрашил към Остин.

— Била е само на шестнайсет, Грейди. По закон това е изнасилване.

— Само ако момчето е било три години по-голямо от нея. Ако е бил студент, може и да не е изнасилване. — Грейди вдиша и издиша тежко. — Виж, знам, че Обри иска да хванем този тип и да го вкараме в затвора, но Хайди изглеждаше като двацет и пет годишна, смъркала е кокаин като двацет и пет годишна и се е чукала като двацет и пет годишна. Сега ще я изкараме Дева Мария и ще тикнем някакво хлапе в затвора за двацет години, защото е смятало, че се чука с някоя двацет и пет годишна. Това справедливост ли е? Когато са прокарвали закона за секса с малолетни, шестнайсетгодишните са били девствени. В днешно време по-скоро ще спечелиш от лотарията, отколкото да намериш шестнайсетгодишна девственица. — Грейди посочи прозореца с джобното ножче. — Разхождал ли си се по Мейн стрийт, когато градът е пълен с туристи? Прилича на парад на проститутките.

— Забелязах.

— Вече не сме изолирани, Бек. Имаме кабелна телевизия, имаме интернет, хлапетата се регистрират в „Май Спейс“, „Мръсни танци“ нищо не е...

— Това пък какво значи?

— Колко големи са децата ти?

— На десет и на пет.

— Тогава не ти трябва да знаеш.

— Грейди, как възпитавате децата с всичко това наоколо?

— Не е лесно. Не е както когато ние растяхме. Най-големите ни бели бяха да прием бира и да се къпем голи в реката. Коката беше нещо, което пиехме от бутилка, и от чукането не се умираше. — Той въздъхна. — Сега светът е по-различен.

— Имам момиче.

— С момичетата е двойно по-трудно. Те са различна порода, Бек. Моята не мога да я разбера. Ако не беше жената... — Грейди направи гримаса. — Извинявай.

— Няма нищо. А ти откъде знаеш толкова много за децата?

— От преки двубои. — Той се усмихна. — Имам четири, двама тийнейджъри. Освен това съм шериф. Ако станеш съдия, ще знаеш много повече за хората в града, отколкото би искал.

Бек вдигна папката на Хайди.

— Имаш ли нещо против да я взема?

Грейди размаха джобното ножче.

— Давай, не ти завиждам. — Затвори ножчето и го пъкна в джоба на панталона си. — Бек, така и не ми даде сърце да кажа на Обри за двете ДНК проби. Той много се гордееше с Хайди. Реших така да си остане. Всяка сутрин като идвам на работа, го виждам да слага свежи цветя до табелата за влизане в града на магистрала 290, до онзи бял кръст. Всеки ден вече близо пет години.

— Четири години, седем месеца и петнайсет дни. Той си отбелязва в календара. Сутринта ми се обади да разбере дали съм говорил с теб.

Грейди поклати глава.

— Остана му само футболът и надеждата да открие онзи тип.

Бек се изправи. Взе папката и се обърна към вратата.

— Предполагам, сега ти можеш да вземеш решение.

Бек се обърна.

— Какво решение?

— Дали да кажеш на Обри какво има в тази папка.

— Благодаря.

— Ти го поиска.

— Да.

— Успех на изборите. Поздрави Джей Би.

Джей Би Хардин стоеше до отворените врати на обора в задната част на винарната и гледаше лозята. Двамата с Люк цял ден бяха брали грозде и бяха пълнили пресата, за да помогнат на Хектор. Сега той извика на внука си:

— Люк, да огледаме за последно лозето.

Момчето посрещна Джей Би пред двуместния „Гейтър“. Джей Би седна зад волана, а Люк скочи на мястото до шофьора.

— Сложи си колана.

Джей Би включи специалния открит джип „Джон Диър“ на скорост и тръгна през лозята.

— Днес работи наравно с мен, Люк.

Момчето не говореше особено, точно като Джей Би. Не дрънкаше само за да слуша собствения си глас.

— Ще играеш ли бейзбол тази година?

— Не.

— Няма да играеш любимия си спорт?

— Отказах се.

— А, значи не можеш да удряш?

— Още мога да удрям.

— А какво, не можеш да хващаш ли?

— Мога да хващам.

— Тогава да хвърляш?

— Имах най-силната ръка в отбора миналата година.

— Тогава защо се отказа?

— Заради мама.

— Тя ли искаше да се откажеш?

— Тя умря.

— Отказваш се от бейзбола, защото майка ти е умряла?

— Не е честно да играя, когато тя е мъртва.

— Разбирам. Наказваш се.

— Бог.

— Наказваш Бог?

— Защото той я взе.

Джей Би спря джипа.

— Да, той наистина я е взел, Люк, и аз нямам представа защо. Но нещата стоят така и ние нищо не можем да направим. Бих се разменил с майка ти, ако можех, то така и стана май. Но животът е за живите, Люк. Майка ти ми писа много имейли, преди да умре, и ме помоли да ти кажа, че ще вика за теб от небето.

Сълзите се стичаха по лицето на Люк и той се протегна, придърпа момчето до себе си, както трябваше да постъпи със

собствения си син преди двайсет и девет години. Джей Би остави момчето да се наплаче; понякога това беше най-доброто за душата. Джей Би беше стоял сред тези земи и беше плакал десетки пъти след смъртта на жена си и по-късно, когато единственият му син беше напуснал дома си, изпълнен с омраза към него. Той не искаше това момче да мрази баща си; и не искаше бащата на момчето да страда от омразата на сина си. След като сълзите на Люк пресъхнаха, Джей Би слезе от джипа, заобиколи от другата страна и каза на внука си:

— Мини на шофьорското място. Тук не е като в големия град. Време е да се научиш да караш.

Момчето хвана волана.

— Тя ми липсва.

Джей Би въздъхна и каза:

— Знаем, че ти липсва.

* * *

Хайди Гизел може да е била кралица на красотата, но не беше красива в смъртта. Никога в живота си Бек не беше виждал снимки от местопрестъпление. Преживяването не беше никак приятно. Служителите от криминалогичната лаборатория на Управлението за обществена сигурност бяха направили цветни снимки на тялото на Хайди, проснато в канавката: снимки, обозначаващи местоположението, снимки на цялото тяло и близки кадри на лицето и ръцете, на краката, на торса и на бедрата от всички възможни ъгли. Папката съдържаеше и диск в пластмасова кутийка с още снимки.

Бяха я открили легнала по гръб до табелата за влизане в града. Русата ѝ коса беше мръсна и мокра от дъжда. Оскъдните ѝ дрехи бяха влажни и прилепнали към тялото. Спиралата беше набраздила лицето ѝ с черни линии. Очите ѝ бяха затворени, сякаш спеше спокойно.

Бек знаеше какво е да изгубиш съпругата си, но какво ли беше да изгубиш детето си? Да се събудиш рано сутрин и да чуеш, че детето ти е мъртво, че никога няма да го видиш или докоснеш, нито да го прегърнеш или да говориш с него?

Как бяха преживели Обри и Ранди това обаждане? И изобщо бяха ли го преживели?

И защо Хайде беше свършила в канавката?

Дебелата папка съдържаше снимки, доклада за престъплението, доклада за ДНК пробите, доклада от аутопсията, доклада за уликите и показания под клетва от семейството и приятелите. Докладът за престъплението съдържаше фактите около откриването на тялото: обаждането на шофьора на камиона; данни за екипите, изпратени на местопрестъплението; скицата на местопрестъплението, изявления на длъжностните лица. Но информацията не добавяше нищо към онова, което беше чел във вестниците.

Докладът за ДНК сочеше, че нито една от 1017-те проби, взети от местни мъже, не съвпада с откритата по тялото и дрехите на Хайди.

Докладът с уликите изброяваше личните вещи, открити по тялото на Хайди и на местопрестъплението: бяла блуза, черна пола, черно бельо, три сребърни обеци халки, сребърна гривна за глезен. И това е всичко? Бек прелистваше страниците и се замисли за Ани: какво носеше тя, когато излизаха? Очила, обеци, колие, гривна, венчалната халка и годежния пръстен, часовник; сутиен и бикини и понякога чорапогащник, рокля или блуза и панталони, обувки; чанта, ключове и мобилен телефон.

Хайди е била на шестнайсет, така че може да не е имала очила, нито годежен или венчален пръстен и може да не е носила сутиен и чорапогащник. Ами обувки и чанта? Всички тийнейджърки, които Бек беше виждал в Чикаго, бяха с мобилни телефони, залепени за ушите. Не беше ли логично Хайди също да има телефон? Бек затвори папката.

Къде бяха телефонът, чантата и обувките на Хайди?

9

Бек връзваше връзките на обувките на Меги с двоен възел.

— Не се притеснявай, миличка.

— Не се притеснявам. Мама казва, че в училище е забавно.

Куклата беше в раницата ѝ.

Бек се изправи. Учителката от детската градина го гледаше със съчувствие, сякаш искаше да каже: „Първият училищен ден на бащата“. Бек Хардин никога досега не беше водил свое дете на първия училищен ден. Но ги беше завел на последния.

Обединеното училище на окръг Гилеспи покриваше малко под 3000 квадратни километра и обучаваше четири хиляди ученици в четири образователни нива: предучилищно, начално училище, прогимназия и гимназия. Бек и Джей Би вече бяха оставили Люк в началното училище.

— Майка ми е на гости при Христос — каза Меги на учителката си. — Скоро ще се върне, вероятно по Коледа.

— Добре дошла в детската градина, Меги — каза жената и се обърна към Бек. — Здравейте, аз съм Гретхен Йънг.

Беше младичка, стройна блондинка, облечена с дънкова пола и пъстра блуза; приличаше на Мери Джо Майер от гимназията.

— Аз съм Бек Хардин. Това е баща ми...

— Ооо, познавам Джей Би. — И тя се обърна към баща му. — Мерлото беше прекрасно.

— Значи знам какво да подаря на учителката за Коледа — отвърна Джей Би.

Гретхен погледна тефтера си и смръщи вежди.

— Трябва да е станала някаква грешка. Още днес ще преместя Меги в друг клас.

— Защо?

— Не пожелахте ли да е в английски говореща група?

— Възможно ли е?

— Да, при нас е възможно. Всички английски говорещи родители пожелават същите учители, за да може часовете на децата им да са на английски. Аз водя латино групата. Официално се води двуезична, но така се разделят децата.

Бек надникна в класната стая. Беше светла и изпъстрена с рисунки, постери и изработени от децата предмети, а от тавана висяха украшения. Децата до едно бяха мургави и си говореха на испански. Той се обърна към учителката.

— Това е държавно училище, нали?

— Не казвайте това на английски говорещите родители. — Тя се огледа и сниши глас. — Директорката ни, мис Родригес, е от Сан Антонио. Когато започна работата миналата година, заяви на администрацията, че сегрегацията на децата е незаконна, спря всички молби и смеси групите. Американските родители побесняха и се оплакаха на училищното настоятелство. От администрацията отмениха нашето разпределение и позволиха на родителите да избират учителите.

— Но след като е незаконна сегрегация, как се налагат?

— Просто никой не се оплаква.

— Ами родителите латиноси?

— Повечето живеят тук нелегално. А и на кого да се оплачат? Ако подадат молба до щатската управа, веднага ще се разчуе, американските работодатели ще ги вкарат в черния си списък и те никога повече няма да си намерят работа. Градът е малък. Нуждаят се от работа и затова не се оплакват.

— И децата им попадат в изцяло испански говорещи групи?

— Да, а в началното училище попадат в класове за специално обучение.

— Защото са латиноси?

— Защото не говорят английски. По този начин не трябва да полагат тестовете за успеваемост. Латиносите нямат високи резултати и администрацията изиграва системата, като ги вкарва в специалните класове. Ако не допускат латиносите до тестовете, в окръга ще има по-висок успех. Наскоро дочух един служител от администрацията да казва колко се радва, че най-сетне са махнали табелата „Welcome — willkommen — bien venidos“ от Мейн стрийт. Искал да се сложи друг надпис „Никакви мексиканци“. Мексиканците проваляли резултатите

ни. А в днешно време, Бек, държавните училища се интересуват само от резултатите.

— Ами онзи закон „Нито едно изоставачо дете“?

Мис Йънг посочи мургавите дечица в стаята.

— Ето как изглежда този закон в училище.

— Законът на нежеланите последствия.

— Законът не означава нищо за тези хлапета, те просто искат да учат. Трябва да видите лицата им, когато се учат да четат на английски. Мозъчетата им прищракват и всички думички в учебника оживяват пред тях. Толкова са щастливи. Затова преподавам.

Бек помисли, че тя ще се разплаче.

— Хората могат да си спорят колкото искат за нелегалните мексиканци, но тези деца са родени тук. Те са американски граждани и имат право на образование, точно като германските деца. — Тя се поуспокои и въздъхна. — Трябва да се боря за тези деца всеки ден, за да им дам шанс.

Тя се обърна към едно мургаво момиченце, стиснало ръката на майка си.

— *Ola, Graciela! Buenas dias!* — каза момиченцето. — *Señora Gomez. Le gust a su verano?*

— *Si* — отвърна майката.

— *Este año será maravilloso.*

Майката се наведе, целуна момиченцето и си тръгна. Мис Йънг подкани децата:

— Меги, Грациела, защо не отидете да намерите чиновете си? Ще седите една до друга.

Момичетата влязоха в класната стая, всяка с раница на рамо и усмивка на лице. Мис Йънг кимна към сенъора Гомес, която се отдалечаваше.

— Ето, майката е незаконно пребиваваща, но Грациела има американско гражданство.

— Испанският ви е много добър — похвали я Джей Би.

— Старая се да го поддържам. Нямаме испански преподаватели, така че някой трябва да говори езика. Мис Родригес кара децата да рецитират клетвата за вярност на испански и английски всяка сутрин. Американците учат испански, мексиканците учат английски. На тази възраст възприемат доста бързо.

— Умен ход — отбеляза Джей Би.

— Умна директорка. — Мис Йънг отново се огледа и сниши глас до шепот. — Но германците се превърнаха в Гестапо. Училищното настоятелство заяви, че иска училищата да поощряват германските корени, а не мексиканските. За подобно изказване в Остин щеше да се наложи да подадат оставка. Но не и тук. Казаха на мис Родригес: „Повече никакви клетви на испански и никакъв испански в училище“. Четирийсет процента от учениците ни са латиноси, но настоятелството иска да спре изучаването на испански в цялото училище. Но мис Родригес не се отказва.

— Как са я наели тук?

— Беше назначена само за показ. Щатската администрация беше притиснала училището да предприеме действия за подпомагане на мексиканските ученици и училищното настоятелство реши, че ако наеме мексиканка за директорка, щатската управа ще ги остави на мира. Но мис Родригес продължава да упорства. Училището се превърна във военна зона между нея и американците. Американските родители дори не я поздравяват. Наричат я „мексиканката“. Опитват се да я уволнят. — Мис Йънг въздъхна и поклати глава. — И така, искате ли да преместя Меги?

— Не, искам вие да ѝ бъдете учителка. Мога ли да ви попитам нещо?

— Питайте.

— Защо ми казахте всичко това? Как разбрахте, че не съм като останалите американски родители? Вие не ме познавате.

— Познавам Джей Би. — Жената се усмихна и погледна в тефтера си. — Ще ми трябва картонът с имунизациите на Меги.

— Ами ще трябва да...

Джей Би подаде някакъв документ.

— Били са ѝ всички инжекции.

Мис Йънг се усмихна.

— Тя да не е коза, Джей Би?

— Приготвил съм ѝ обяда — невъзмутимо продължи Джей Би. — Никакво безалкохолно, никаква захар. Има и резервен чифт дрехи в една чанта с цип, с името ѝ, както и една възглавничка и одеялцето ѝ за спане.

Бек се втренчи в баща си.

— Одеялцето й?

— Имаш нещо против ли?

— Но защо й е резервен чифт дрехи?

— В случай че се напишка — отвърна мис Йънг.

— Но тя се напишква само през нощта.

— Децата на нейната възраст понякога се напишкват и по време на следобедния сън. По-добре е да сме подготвени.

Интеркомът пропука.

— Надявам се да спечелите, Бек — каза мис Йънг. — Не ми се вярва, но ще гласувам за вас.

Тя влезе в класната стая и подкани децата да станат и да поставят ръце на сърцето си. Меги махна на Бек и Джей Би. Двамата мъже й махнаха в отговор и се отдалечиха по коридора. По интеркома се чу детско гласче, което рецитираше клетвата на английски; след него друго детско гласче започна да рецитира на испански: „Yo prometo lealtad a la bandera de los estados Unidos de America...“.

Джей Би каза:

— Дядо ти по майчина линия ми е разказвал, че когато близките му се преселили, говорили само на немски и отказвали дори да учат английски. Настоявали да живеят тук, на границата, в изолация, и не искали да имат нищо общо с американците.

— Тогава защо са се преселили?

— Защото не са могли да притежават земи в Германия. А тук могли да си купят. Дошли, за да работят здраво и да подобрят живота си. Сега техните потомци негодуват срещу мексиканците, защото искат да направят същото.

— А немците и мексиканците в крайна сметка не са толкова различни.

— Разликата е, че германците нямат нищо против мексиканската храна.

Стотици байкъри се бяха стекли във Фредериксбърг. Но не размирници, които си търсят белята, а улегнали майки и бащи от средната класа, облечени с черни кожени елечета, кожени каубойски панталони, яхнали дизайнерски мотори „Харли Дейвидсън“, които търсеха добър ресторант, за да се нахранят.

— Човек би решил, че с кожени панталони през август може да му е малко топло — отбеляза Джоди.

— Жени с каубойски панталони — защо ли това е толкова интересно? — попита Бек.

Джоди го изгледа.

— Защото си от мъжки пол.

— Джоди, мислиш ли, че кампанията ни за Бек наистина му помага? — обади се Джанел.

Джанел Джоунс като че ли не обръщаше внимание как изглежда. Косата ѝ беше къдрава и черна със сиви нишки и тя очевидно се беше отказала от грима. Носеше синята дънкова риза, с която рисуваше, и джинсова пола; беше обула розово пластмасово сабо. Джоди, от друга страна, беше слаба и беше облечена с дънки, червени ботуши с черни бомбета и черна тениска. Джанел караше тюркоазен спортен тъндърбърд, а Джоди — джип 4×4. Странна двойка.

— Джанел, ако ние не организираме кампанията, то кой ще го направи? — После добави към Бек: — Не се обиждай.

— Знаеш какво имам предвид, знаеш какво мислят всички за нас.

— Че сме двойка смахнати либералки, когато вдигаме врява в градския съвет и пред училищното настоятелство.

— А кореняците не могат да го понесат.

— Почитай Господ и гласувай за републиканците! — възкликна Джоди.

— В Остин никой не се вторачваше в нас. Тук сме като животни в зоологическата градина, непрекъснато ни сочат.

— Джанел, Бек не иска разни тесногръди десни консерватори да гласуват за него, нали, Бек?

— Ами...

— Тогава кой ще гласува за него? — каза Джанел. — Не се обиждай, Бек.

— Всички, които познаваме, ще гласуват за него — отсече Джоди.

— Ще получи гласовете на хората по Мейн стрийт, Джоди, но немците няма да гласуват за него.

— И какво да направи, да обещае, че ще натика мексиканците в затвора като окръжния прокурор ли?

— Не. Просто казвам, че може би не му помагаме, като ни виждат с него на обществени места.

— Предпочитам да общувам с вас двете луди либерални лесбийки, отколкото с големците в града — обади се Бек.

Двете го погледнаха странно.

— Знаете какво искам да кажа — сви рамене Бек.

Като се изключат байкърите, центърът на града беше спокоен и щеше да остане такъв до петък на обяд, когато се стичаше цял поток туристи с джипове и каравани. През почивните дни центърът на града принадлежеше на туристите, затова местните идваха в града през седмицата. Тази сутрин Джоди и Джанел запознаваха Бек с търговците по Мейн стрийт, по-голямата част от които се бяха преместили в града от Остин и гласуваха за демократите, и нито един от тях не говореше немски.

— При всички избори е едно и също — отбеляза Джанел. — Мейн стрийт срещу немците. И ние винаги губим. На последните общински избори деветима немци се кандидатираха без опозиция. Не успяхме да накараме никой да се кандидатира срещу тях... не си струваше труда.

— Този път ще спечелим — заяви Джоди. — Имаме Бек Хардин. Говори се, че си притеснил окръжния прокурор — обърна се тя към него. — Настоява немците да му отпуснат повече пари. — Тя посочи надолу по Адамс стрийт. — Виждаш ли онзи магазин — „Дивия запад на тексасеца Джак“? Когато Томи Дий снимаше тук „Самотният гълъб“, изкупи всичките му дрехи за капитан Кол. Не мисля, че Лари Макмъртри получава заслуженото признание като писател, а ти?

— Ами... не знам.

— Той наистина спечели „Пулицър“ за „Самотният гълъб“ и наградата на Академията за „Планината Броукбек“ и...

Джанел рязко дръпна Джоди, но не успя да я накара да млъкне.

— Не днес, Джанел. — И тя отново се обърна към Бек. — Но понеже е тексасец...

— Не днес ли?

— Броукбек... не беше ли онзи филм за каубоите гейове?

— Това притеснява ли те?

— Хей, играл съм куотърбек. Ръцете ми бяха върху задника на един тип цели дванайсет години.

— Не днес ли?

— Не днес, Джанел.

Джанел беше поставила ръце върху едрия си ханш и на лицето ѝ беше изписано недоумение. Изражението на Джоди беше решително. Между двете явно имаше стар неразрешен конфликт.

— Какво става, момичета? — попита Бек.

— Мексиканско еспreso мока — отвърна Джанел. — Двойно еспreso, мексикански ванилов сладолед, шоколадов сироп, канела и бита сметана. Направо да умреш. Винаги когато минем покрай „Клиър Ривър“, си поръчваме.

Стояха пред „Клиър Ривър Пекан Ко“, старомодна сладоледена къща с бонбоненочервена витрина и плакат на Елвис на витрината.

— Защо не предлагате такова кафе във вашия магазин?

— Да, точно това ми трябва — отвърна Джоди, — цял ден да гледам сладолед. Сега поне се разходихме дотук.

— Не си променяйте навиците заради мен. Ще ви изчакам.

Бек седна на една червена метална пейка под сянката на навеса до едно механично конче за деца. Джоди седна до него и каза на Джанел:

— Днес ще пропусна.

— Защо? — намръщи се Джанел.

— Защото е удебелително.

— Това не те спря първите хиляда пъти. Мамка му, Джоди, не сме тръгнали да си търсим каубои.

— Ти си вземи, Джанел, просто днес не искам.

— Но нали винаги си го делим.

— Кажи на Джон да ти направи малко кафе. Трябва да вляза във форма за състезанието.

После обясни на Бек:

— Търговците от магазините по Мейн стрийт организират надбягване всяка Коледа. Трябва да си с костюм на Дядо Коледа, за да участваш. Джоди вече е печелила няколко пъти.

След това се обърна към Джоди.

— Сигурна ли си?

Джоди кимна. Джанел влезе в заведението точно когато голям дизелов пикап с немска овчарка отзад паркира на едно от свободните

места до тротоара. От него слезе един от местните жители, който влезе в „Клиър Ривър“, без да изключва двигателя.

— Ако в Остин си оставиш така колата — отбеляза Джоди, — докато излезеш, няма да я намериш. А хората тук не заключват къщите си дори нощем.

Няколко минути по-късно ранчарът излезе, ближейки розов сладолед във фунийка, поръсена с цветни захарни пръчици, досущ като любимия сладолед на Меги. Той им кимна и ги поздрави. Когато отпраши в облак черен дизелов дим, Джоди каза:

— Старите местни жители като него, ако ме видят на пътя със спукана гума, ще спрат и ще я сменят, без да се замислят. Но ако карам под сто километра в час по пътя за пазара, направо ще ме прегазят. Тексасците са най-милите хора в света... докато не седнат зад волана на пикап. Проблемът е, че повечето тексасци карат пикапи. — Джоди се обърна към него и го погледна в очите. — Благодаря ти, че се кандидатира, Бек. Може би ще успееш да промениш нещата.

— Законът не може да оправи всичко.

— Но един добър съдия може да се опита.

— Защо търговците по Мейн стрийт не се обединят и не променят нещата?

— Защото първо трябва да спечелим изборите. И защото немците отлъчват всеки, който се опълчи срещу тях. Ако трябва да ремонтираш магазина си, градският съвет ще отхвърли искането ти. Идва време да си подновиш договора и немският собственик ти вдига наема до небесата. Така стават нещата в малките градове, Бек. Затова търговците по Мейн стрийт гласуват срещу немците тайно, но никога не биха им се опълчили публично.

— Вие с Джанел го правите.

Тя се усмихна.

— Ние сме просто две луди либералки. Освен това сме собственици на сградата.

Джанел се върна с мексиканското си еспресо мока и те продължиха да се разхождат по тротоара. Бяха се отбили при собствениците на „Смелата маймуна“, „Зерц“, и Ъртбаунд Трейдинг Къмпани, на чийто прозорец се мъдреше Буда. Джоди отбеляза, че във Фредериксбърг по-добре би се продавало африканско изкуство, отколкото статуйки на Буда.

Бек поспря пред „Аксесоари без имена“ на мястото на старото кино „Палас“. Спомни си как се бяха натискали с Мери Джо на балкона. На витрината бяха изложени хавайски ризи от по 100 долара.

— Не помня Джей Би да е носил други освен, карирани ризи.

— Аз му подарих първата хавайска риза — каза Джоди. — Преди пет години за Коледа. Живееше и се обличаше твърде еднообразно.

— Той те харесва.

— И аз го харесвам.

— Вероятно би се оженил за теб, ако не беше... толкова млада. Та на колко си години?

Тя поклати глава.

— Не се давам лесно.

Стигнаха до „Джакузи манияци“.

— Любимият ми магазин — каза Джоди. — Правят соли по желание на клиента, според любимия му аромат и цвят.

— Соли за вана по поръчка за скотовъдци?

— За туристите. Мейн стрийт не е за местните. — Тя посочи нагоре и надолу по улицата. — Трите „магически пресечки“. Витрините се отдават под наем за десет хиляди долара месечно и магазините на тези три пресечки докарват по милион и половина туристи в града всяка година. Търговците по Мейн стрийт се поддържат, за да не могат старите немци в градския съвет да прецакат всичко това.

— Как?

— Като позволят да дойдат големите вериги. Опитваме се да прокараме наредба за забрана на веригите магазини, за да не се окажем с кафенета „Старбъкс“ на всеки ъгъл и „Виктория Сикрет“ до „Нимиц“. Туристите идват, защото магазините ни са различни. Ако градът заприлича на Хюстън или Далас, защо да идват чак дотук?

— Но ако веригите магазини се настанят тук и туристите изчезнат, градът отново ще стане какъвто беше, докато живееш тук, с празни сгради по Мейн стрийт.

— Единственото желание на някои от старите немци е да прогонят туристите. Както и нас новодошлите.

— Но защо?

— Защото вече не харесват града си. Смятат, че всичко отива по дяволите заради либералите от Остин и латиносите от Мексико. За

старите немци няма по-лошо от либерали и латиноси.

Минаха покрай бижутерията „Джийп Колинс“ и спряха пред „Кучелогия“ — произнасяше се точно като психология — магазин само за кучета. На витрината се мъдреше тениска с надпис „Твой съм от първото излайване“; в магазина се предлагаха кучешки креватчета, кучешки играчки, кучешки колички, кучешки сладкиши с невероятна глазура, като онези, които се правеха за хората, и кучешки полички. Розовите полички бяха доста зловещи. Бек обаче протегна ръка на жената зад щанда.

— Здравейте, аз съм Бек Хардин. Ще се кандидатирам за съдия.

Здравейте, аз съм Ани Хардин, съпругата на Бек.

Бяха изминали шест седмици от последния път, когато Бек чете от имейлите на Ани до Джей Би. Не беше събрал сили за повече. До този момент. Мисълта за нейните писма, запаметени в този компютър, изгаряше съзнанието му. Трябваше да разбере всичко. Минаваше единайсет, Джей Би и децата спяха. Бек беше решил да започне от началото, от първия имейл на Ани до Джей Би. Току-що го беше открил — с дата отпреди две години и половина.

Скъпи мистър Хардин,

Здравейте, аз съм Ани Хардин, съпругата на Бек. Не мога да повярвам, че ви открих!

Търсех нови вина в интернет (не пия много, но обичам вино, а Бек не би тръгнал да пазарува вино с мен. Той изобщо не пие). Както и да е, попаднах на информация за винарските изби в Тексас, Хил Кънтри. Знам, че Бек е израснал там, и когато клигнах на винарна „Краят на пътя“ и прочетох името „Джей Би Хардин“, разбрах, че съм открила баща му. Това е невероятно. Свекърът ми е собственик на винарска изба. Но Бек ми каза, че е израснал в ранчо за кози. Няма значение, нека ви дам малко

информация. Имате двама внуци: Лукас Бек, на осем години, и Меган Ани на три. Те са страхотни деца. Прикачвам последната ни семейна снимка.

С Бек се оженихме преди десет години, след като завърших Юридическия факултет на университета в Нотр Дам. Практикувах почти две години, но след това реших да се отдам на майчинството. Бек е партньор в голяма адвокатска кантора в Чикаго. Живеем в Уинетка, на трийсетина километра на север от града. Умолявала съм го да ме заведе в Тексас, но той се е зарекъл никога да не се върне там. Знам, че майка му е починала, когато е бил малък, но какво се е случило между вас двамата?

Моля ви, пишете ми. (Това ще остане между нас двамата, нали? Хей, доверете ми се, аз съм адвокат. Ха!)

Поръчах две бутилки вино.

Ани Хардин

Бек кликна на „изпратени“ и прехвърли изходящите имейли. Джей Би беше отговорил на Ани още същия ден.

Скъпа Ани,

Това беше много приятна изненада. Мили боже, децата изглеждат страхотно. А ти си красива жена. Бек е мъж с късмет.

Аз се отказах от отглеждането на кози преди около осем години и се захванах с винарския бизнес.

Майката на Бек почина, когато той беше на тринайсет. Аз не се справих особено добре. Бек беше много ядосан и си тръгна оттук, преизпълнен с омраза към мен. Това е тежко бреме за един мъж.

Никога не съм мислел, че Бек ще иска да живее в голям град, но предполагам, че е щастлив.

Ще ти изпратя виното, което поръча, но заплащането ще е чрез повече снимки.

Д. Б.

Бек откри десетки писма, писани за около година. Джей Би пращаше още вино на Ани, тя му изпращаше семейни снимки. Разказваше му за кариерата на сина му, за семейство Хардин в Чикаго и за родителите ѝ, които бяха починали; той ѝ разказваше за живота на Бек като малък и за Пеги, за Тексас Хил Кънтри и за метличината. Постепенно писмата им ставаха все по-приятелски.

Скъпи Джей Би,
Шардонето беше превъзходно! Поздрави Хектор от мен.

Този път поръчах цял кашон. Бек изобщо не забеляза етикета. Него, разбира се, го няма вкъщи, когато пия вино.

Децата са на училище, а Бек е в Лос Анджелис за поредния продължителен процес. Той е адвокат по така наречените обществено значими дела. Има корпоративни клиенти из цялата страна и пътува почти всяка седмица. Веднъж пледира пред Върховния съд (и спечели). Много е добър. Би се гордял с него. Само дето отсъства толкова много и децата растат без него, а аз ги възпитавам сама. Знам, че такъв е светът в днешно време, и се радвам, че имат поне един родител, който винаги е край тях, но Бек пропуска живота им. Знам, че обича децата, мен също, но вече свикнах да спя без него. Естествено, с една бутилка от виното ти спя като къпана! (Шегувам се. Пия само по една-две чаши всяка вечер. Или три. Снощи изпих четири. Човек не може да е алкохолик, ако пие само вино, нали?)

Хайде стига оплакване за днес. Може да започна да ходя на фитнес. Време е да се отърва от тлъстинките, натрупани покрай раждането! (Минаха само четири години.) Ще взема да отслабна (е, не чак толкова де) и Бек ще започне да прекарва повече време вкъщи. Прилагам снимки от първия учебен ден.

С обич, Ани

П.П. Джей Би, двайсет и три години е много време. Дватамата с Бек трябва да се помирите. Децата имат нужда

от дядо и аз искам да те прегърна. Искам да видя избата и да се запозная с Хектор. Дори да е последното нещо, което ще направя, но отново ще ви събера с Бек.

Значи страхотният им живот не е бил толкова страхотен за Ани. Но тя го беше пазила в тайна от него и беше споделяла с баща му. Самият той беше толкова отдаден на кариерата си, че я беше предал като съпруг, а децата си като баща. Сякаш спечелването на поредното дело щеше да промени живота му. Сега знаеше, че бракът, децата, болестите и смъртта са нещата, които променят живота. Всичко останало беше просто вълнички по реката. И наистина, последното, което Ани беше направила, бе да събере Бек и Джей Би отново.

10

— Бек Хардин не е живял тук цели двайсет и четири години — той вече е *Ausländer!* Мислеше се за нещо повече от нас и затова се премести на север при янките в *Чикаго!* — Произнесе думата, сякаш изричаше някаква мръсотия. — Живял съм тук през целия си живот и винаги ще живея тук, точно като вас. Баща ми беше един от вас и аз съм един от вас. Имаме нужда от съдия, който да е един от нас.

Панаирният площад на окръг Гилеспи беше изпълнен с родители, деца и животни от фермите. Имаше карнавал, изложба на занаятчийски произведения, състезания по готварство и залагания за конни надбягвания. Имаше жива кънтри музика, изложба на породи, родео с овце за деца и шествие с кралицата на красотата. Имаше състезания по дърпане на трактори, земеделски изложби и местна версия на „Американски идол“. Имаше награди за Шампион на кастрираните добичета, на жребците, на кошутите, на животните майки, на обагнените овце, на кочовете, на агънца, на биковете, кравите и балите сено; награди за най-хубав пай, за най-хубава туршия, компот, за най-красиво плетиво на една кука, юрган; за най-красива дребна кокошка и мъжки заек и, естествено, за най-добрата мохерна коза. Имаше кози, овце, крави, кокошки, прасета и политика; окръжният прокурор продължаваше кампанията си на панаира.

Джей Би посочи тълпата мъже, насъбрали се около Нилс Айхман, и каза на сина си:

— Тези стари момчета са най-богатите немци в областта. Собственици на ранчо, до един. Притежават повечето от земите в областта... както и всички политици. Включително съдията, докато Стуц не се пенсионира. Сега трябва да си купят нов съдия.

— Не могат да купят мен.

— Но могат да купят прокурора.

— Да не би да казваш, че не мога да спечеля?

— Казвам, че няма да спечелиш.

— И защо?

— Защото стоиш тук и си говориш с мен, а той е там и говори с тях.

— Не се забърках в това, за да загубя, Джей Би.

— Тогава върви и направи нещо по въпроса.

Бек погледна към Меги, която държеше куклата в едната си ръка и захарен памук на клечка в другата.

— Миличка, стой при Джей Би. Татко трябва да срита... да си поговори с едни хора. Нали?

— Добре.

Джей Би предложи:

— Деца, да отидем да разгледаме изложбата на свине.

Меги вдигна поглед към дядо си.

— Джей Би, какво са свине?

— Сега ще ти покажа, миличка.

Те се отдалечиха и Бек отиде до групата възрастни мъже — чувстваше се както когато треньорът от „Нотр Дам“ го караше да се здрависа с богатите бивши възпитаници на университета — и протегна ръка.

— Здравейте, момчета. Бек Хардин. Радвам се да ви видя. Какво чувам, тази година май сме щели да спечелим щатския шампионат.

Всички се обърнаха и лицата им се озариха, все едно беше самият Ел Би Джей, дошъл да раздава субсидии за мохера. Бек погледна окръжния прокурор и му намигна. Неговото лице не беше озарено. Беше почервеняло и смръщено.

Трийсет минути по-късно Джей Би го попита:

— Как мина?

— Говорихме си за футбол.

Джей Би се изхили.

— Е, поне са говорили с теб.

— Да, но в очите им прочетох, че няма да гласуват за мен, Джей Би. Живели са по определен начин през целия си живот. Няма да се променят сега. Няма значение дали изборите са за областен съдия или за кралица на красотата, резултатът е същият. И винаги ще бъде.

Кралицата на красотата на окръг Гилеспи току-що беше обявена на тълпата пред трибуната. Поредното красиво немско момиче беше

спечелило. Вече сто години на панаира се избираше кралица на красотата и всяка година тя беше немско момиче. Така щеше да бъде и занапред.

— Бек, ако се откажеш...

— Да се *откажа*? Кой ти говори за отказване? Играта още не е свършила, Джей Би.

11

Две седмици по-късно играта почти беше приключила. В предварителните избори окръжният прокурор водеше пред Бек с едно към пет. Джоди беше измолила Мейвис Муни да ѝ каже последните резултати и изобщо не беше доволна. Бек засенчи очите си от залязващото слънце. На осми септември все още беше горещо, но към пет часа слънцето вече не прежуряше така силно. Горещината беше неприятна за хората, но беше полезна за гроздето.

— Не обичам да губя.

— Колко мача си загубил? — попита Джоди.

— Няколко.

— А дела?

— Няколко.

— Е, значи ще спечелиш първите си избори след една седмица... освен ако...

Бек се обърна към нея.

— Освен ако какво?

— Повечето хора в града се женят на осемнайсет и на деветнайсет вече имат деца. Няма какво друго да се прави в малък град. Окръжният прокурор е на трийсет и две и още е ерген.

— Да не мислиш, че е гей?

— Не. Има дете.

— Но не е женен.

— Това не е изискване.

— Обясни ми.

— Има дете в Остин. Вече е на седем години. Учил е в Юридическия факултет в Тексаския университет; майката била в колежа. Праща ѝ пари.

— Откъде знаеш?

— От Мейвис. Стуц ѝ казал, според нея, защото бил пиан. Стуц знае всичко за всички.

Бек сви рамене.

— Половината звезди в Холивуд имат извънбрачни деца.
— Тя е мексиканка. Майката. Това означава, че е лицемер.
— Повечето политици в Тексас са лицемери.
— Да, но старите немци никога не биха избрали съдия с дете от мексиканка.

— И ти искаш да го използвам, за да спечеля?

— Да.

— Никога не съм печелил по този начин.

— Мислех, че си адвокат.

— О, играех кораво, но никога мръсно.

— Бек, не си живял тук последните десет години и не знаеш как стоят нещата. Уморих се да живея в град, където хората се страхуват. Ако станеш съдия, можеш да промениш това. Можеш да промениш целия град.

— Джоди, очакваш от мен прекалено много. Може да се окажеш разочарована.

Тя се обърна и го погледна.

— Не мисля, че ще ме разочароваш, Бек Хардин.

Стояха сред лозето и наблюдаваха Меги и Джозефина, понесли кошница с грозде към контейнерите, за които се грижеха Люк и Дани, дванайсетгодишният син на Джанел. Люк изсипа гроздовете в един сандък върху ремарке. Момчетата върнаха кошницата до мястото, където беряха и където ги чакаше Буч. Козлето на Меги вървеше след тях като патенце след майка си. Беше последната беритба във винарна „Краят на пътя“.

— Много са сладки — каза Джоди.

— Кръстила го е Франк.

— Странно име за козле.

— Особено ако е женско.

— Меги още ли се напишква?

— Да. Прочетох книгите, но нищо не помага.

Джей Би мина покрай тях със зеления гейтър. Спря при ремаркетото на Люк и го закачи.

— Дръжте се, момчета. — И подкара трактора с пълна скорост.

Хектор беше в избата и ръководеше мачкането на гроздето, а жена му беше в къщата, заета с приготовленията за празненството. Хората от избата помагаша на Хектор, а семействата им се бяха

пръснали из лозето. Обри береше заедно с Джанел; предишната вечер „Гоутс“ бяха спечелили първия си мач в Сан Антонио с 56 на 0. Слейд Маккуейд беше хвърлил за пет тъчдауна.

Бек и Джоди беряха заедно.

— Смятала е, че няма да мога да отгледам децата сам. Според нея аз съм адвокат, а не баща.

— Ани ли?

Бек кимна.

— Да, пише го в мейлите до Джей Би.

— Бек, тя...

— ... е била права.

Докато напълниха кошниците си, Джей Би вече се връщаше с ремаркетото и момчетата. Бек занесе кошниците до контейнера и чу Дани да казва:

— Баща ми ни напусна.

— Но поне е още жив — отвърна Люк.

— Не и за мен.

Момчетата го видяха и млъкнаха като заподозрени, съветвали се с адвокат.

— Добре се справяш, Люк.

Люк подаде празната кошница на Бек и едва забележимо се усмихна.

Час по-късно беритбата беше приключила и всички се събраха във вътрешния двор, за да мачкат гроздето. Джей Би беше изсипал гроздове в десетина срязани наполовина бъчви и децата сега се смееха и мачкаха зърната на каша, която оцветяваше крачетата им в лилаво. При наличието на преса тъпченето с крака беше просто за забавление.

Джоди скочи в бъчвата до Бек. На главата си беше сложила венец от червено грозде и зелени листа и беше облечена в традиционния костюм за гроздобер, състоящ се от пъстра риза и дълга пола, която тя вдигна високо на бедрата си. Мускулестите ѝ крака скоро станаха лилави от гроздовия сок. Залязващото слънце хвърляше отблясъци по лицето ѝ точно както върху лицето на Ани на онзи хавайски плаж. Красива жена. Тя се наведе и Бек зърна черните ѝ бикини и усети в него да се раздвижва нещо, което смяташе, че е умряло заедно с Ани. Нещо, за което не беше мислил от доста време. Вдигна поглед към

лицето ѝ и видя, че тя също го гледа. Усети, че се изчервява, и извърна поглед.

Господи, колко си жалък. Жена ти почина преди осем месеца, а ти гледаш по този начин една лесбийка.

— Страхотна е, нали? — Обри седна до Бек с бира в ръка. — На колко, мислиш, е, на трийсет и пет?

— Не знам.

Обри отпи от бирата.

— Срамота е такава хубава жена като нея да се похаби.

— Недей да говориш, сякаш е мъртва сърна край пътя, Обри. Двете с Джанел сигурно са щастливи по свой начин.

— Е, явно просто ревнувам. Двете имат нещо, което ние нямаме.

— И какво е то?

— Жена. — Обри отново отпи от бирата и попита: — Е, какво крие Грейди от мен?

Етиката задължава всеки адвокат да предостави на своя клиент цялата информация, която получава, докато го представлява. Бек Хардин винаги беше изпълнявал това задължение. Но никога досега не беше научавал, че дъщерята на клиента му е правила секс с двама мъже в една и съща нощ. Затова не отговори, а попита:

— Хайди имаше ли мобилен телефон?

Обри поклати глава.

— Не ѝ позволявах да си купи. Значи нищо не си разбрал. Бек, имаме само три месеца и двайсет и два дни, за да открием онзи тип.

— Обри, изборите са след една седмица. Нещата не изглеждат добре.

— Никога не съм смятал, че ще спечелиш. Мамка му, онези момчета от Сан Антонио имаха по-добър шанс срещу Слейд — играеше като мъж сред хлапета. По дяволите, та той наистина е мъж сред момчета. — Обри се изхили. — Но ти още си мой адвокат, Бек. Ще намеря начин да ти платя.

— Не ти искам парите.

Един върлинест чернокож мъж на средна възраст се приближи към тях с бира в ръка. Бек се протегна и се ръкува с него.

— Мистър Джонсън, как сте?

Мъжът се ръкува с Обри и седна.

— Бек, смятам, че вече си достатъчно голям, за да ми казваш Джил. Естествено, по това време другата седмица ще трябва да ти викам „господин съдия“.

— Съмнявам се. Джил, все още правиш най-добрите зидове, които съм виждал.

Вътрешният двор беше оформен като игрище. Задната стена на винарната служеше за отправна точка, другите страни представляваха високи метър и половина стени, също от варовикови скали, и се съединяваха в камина, зидана от речни камъни. Джей Би беше напалил огън, който напълно подхождаше на топлата септемврийска вечер. Над двора се издигаше покрив от кедрови греди, поддържани от дебели трупи, забити в камъка. Подът беше от зялят с бетон камък. Всеки камък тук беше поставен лично от Джил Джонсън.

— Благодаря ти, Бек. Всъщност гордея се с този двор. — Джил Джонсън поклати глава. — Гадна работа, нали? Събота вечер, а никой от нас няма жена. Трябва да отидем до тръжната палата да си купим по една. В момента върви есенната разпродажба на женски животни. А ние, момчета, определено имаме нужда от някоя женска.

— Срамота, че не е така лесно като да си купиш телица — отбеляза Обри.

— Животът е по-хубав, ако имаш жена — каза Джил. И добави с по-мек тон. — Навремето бях женен.

— Не съм знаел — рече Бек.

— Казваше се Дорис. Умря при раждането. Бебето тръгна с крачетата напред и акушерката не можа да го обърне. Изгубих и двамата. И нея, и бебето. Момче беше.

— Съжалявам, Джил.

— Аз също съжалявам за жена ти, Бек. Но те са на по-хубаво място. Ние сме тези, дето страдаме. Не знам защо добрият Господ още ме държи тук. — Той допи бирата. — Виж как се размекнах в събота вечер. Я да отида да помогна на Лилиана.

Жената на Хектор току-що беше дошла с черния пикап на Джей Би. Всички седяха на масите за пикник в двора и ядяха енчиладас, такос, гуакамоле, ориз, боб и домашни тортили. Хектор взе китарата и запя мексикански балади. Джей Би сграбчи Джоди и я завъртя в танц. Джил и Джанел станаха след тях, а Либи задърпа намусения Люк. Бек вдигна Меги и затанцува с нея на ръце. Обри почукваше с бастуна по

бетонния под. Работниците във винарната, заедно с жените и децата им, се включиха и всички танцуваха, докато ръцете на Хектор отмаляха.

Хулио Еспиноса беше невидим.

Стоеше там, но никой не го виждаше. Беше като филмов плакат на стената: неодушевен предмет. Често се беше замислял дали да не скочи на бара и да се съблече гол само за да накара някой да забележи съществуването му. Но така и не го беше направил, за да не навлече неприятности на семейството си.

Родителите му бяха нелегални. Преди деветнайсет години бяха дошли от Пиедрас Неграс във Фредериксбърг, за да работят във фабриката за пуйки. Такъв щеше да бъде и неговият живот: дванайсет часа на ден убиване и изкормване на пуйки за мексиканската надница. Но Хулио искаше нещо повече от живота, който му бе отреден, живота, който светът го заставяше да приеме като свой. Хулио беше на седемнайсет и щеше да бъде първият с името Еспиноса, завършил гимназия; първият, който ще постъпи в колеж.

Той искаше да строи ракети в НАСА.

Беше в последния клас на гимназията и имаше само отлични оценки, беше изкарал 2350 точки на изпита SAT и беше приет в Тексаския университет в Остин с пълна стипендия — но само защото беше латинос. И защото служеше на целите им: „Ето, вижте, намерихме умен латинос. Дайте да му помогнем и да покажем на света какви добри американци сме“. Искаха да го показват като рядък екземпляр, все едно изнамирането на умен латинос в Тексас беше нещо като велико антропологично откритие — като например намирането на кости от динозавър!

Училищният съветник му беше казал: „Хулио, дава ти се безплатен билет, възползвай се. Те, естествено, ти подаряват безплатно образование само защото си латинос, но така постъпват и с всички тъпи спортисти само защото могат да играят футбол“. Но за Хулио нещата бяха по-различни. Струваше му се неправилно да получи стипендия само защото кожата му е мургава, точно както му се струваше неправилно да се разхожда по Мейн стрийт и всички да

настръхват, все едно ги заплашваше с престъпление само защото беше с тъмна кожа.

Хулио не искаше помощта на американците. Не искаше да постъпи в колеж с техните пари. Не искаше да живее живота си по техните условия. Искаше да отиде в колеж и да живее живота си според собствените си правила и със собствените си пари.

Но той нямаше пари.

Затова през почивните дни вечер работеше в киното, а денем с баща си. Рафаел Еспиноса работеше във фабриката за пуйки през седмицата и строеше нови домове за богатите американци през почивните дни. Ръцете на Хулио го боляха от днешната работа. Баща му беше от старата школа; вкъщи говореше само на испански и често казваше на родния си език: „Хулио няма да строи ракети, ще строи зидове!“. Но майка му Мария винаги отговаряше с острия си мексикански език: „Не, Рафаел, животът му няма да премине в строеж на зидове! Хулио трябва да получи образование, за да има по-добър живот и да помогне на братята и сестрите си да имат по-добър живот!“. Рафаел Еспиноса беше *hombre* в семейството, но не и в присъствието на Мария Еспиноса.

Домът на семейството се намираше в испанския квартал на „Саут Милам“, само на пет пресечки от Мейн стрийт, но в онази част от града, която оставаше невидима за туристите. Туристите караха на юг по „Милам“, пресичаха Барънс Крийк и завиваха надясно по Уитни стрийт, за да вечерят в „Хърб Фарм“ специалитета „Филе с панировка от билки и кафеени зърна, гарнирано с картофено пюре с розмарин и чесън и аспержи на грил с лимонов сос холандез“. Хулио беше чел за това във вестниците. След вечеря отиваха да си купят ароматни соли за вана от магазина за подаръци. Не продължаваха още една пресечка на юг по „Милам“ в испанския квартал, за да вечерят кабрито, приготвено на открит огън, и да пият *texate* под звуците на *тежано*, а след вечеря да си купят марихуана, кокаин и амфетамини от *ел гато*, кварталния дилър.

Хулио живееше в испанския квартал, но се надяваше един ден да опита филето с панировка от билки и кафеени зърна.

Домът му беше *casa requieña*: всекидневна, кухня, спалня и баня. Баща му работеше нощни смени, така че майка му спеше заедно с бебето Хуан и двегодишната Росита. Маргарита спеше на дивана, а

Жилберто и Хорхе спяха на матраци на пода във всекидневната. Хулио спеше във ваната. Всяка вечер подсушаваше ваната с кърпа и слагаше вътре дюшек и възглавница. Понякога се будеше със схванат врат. Но поне имаше лампа и можеше да затвори вратата и да си чете, докато другите спяха. Беше прочел много книги във ваната.

Но Хулио не се оплакваше. В други къщи в испанския квартал живееха по три-четири семейства, често по двайсетина души. Всичките мексиканци. И всички нелегални. Всички невидими. Внимаваха да стоят в сенките, за да не навлекат неприятности на семействата си. Когато намериха онова мъртво момиче в канавката, американците обвиниха мексиканците и мексиканците се страхуваха от отмъщение. Само едно телефонно обаждане можеше да доведе хората от Службата за имиграционен и митнически контрол в квартала им, имиграционни агенти със сини якета и насочени пистолети, които товареха всички в автобуси за незабавно депортиране до Нуево Ларедо. Страхът от нападение никога не напускаше латиносите; те носеха страха в себе си винаги, както американците носеха мобилните си телефони.

Ако в испанския квартал възникнеха проблеми, те щяха да сполетят и семейство Еспиноса. Хулио, братята и сестрите му бяха родени в Америка и бяха американски граждани. Но ако родителите им бъдеха депортирани, те трябваше да се върнат Мексико с тях. А в Нуево Ларедо нямаше университети, имаше само *narcotraficantes*.

Затова Хулио избягваше неприятностите.

Не се мотаеше из покрития двор с другите мексиканци през обедната почивка в училище. Ръцете и вратовете им бяха увити в бели бинтове, за да скриват татуировките им; училищният правилник забраняваше татуировки, затова трябваше да ги прикриват с дълги ръкави или превръзки. През топлите дни, когато момчетата носеха къси ръкави и бинтове, дворят, определен за латиносите, заприличваше на отделението за изгаряния на някоя болница.

Естествено, Хулио не се събираше и със скейтбордистите, богатите, футболистите или бедните земеделци с техните стикери „Да живее Джон Уейн“ по новите им пикапи. Нямаше скейтборд, не беше богат, не играеше футбол и не беше немец.

Беше незабележим.

Хулио беше незабележим в града, в училище и тук, на работа. Беше просто мургавото момче, което продаваше закуски на американците, незабележим като другите мургави мъже, които правеха покривите на американците, и мургавите жени, които миеха чинии в американските ресторанти. Беше незабележим за тях като горещия вятър по лицата им и далеч по-маловажен.

Хулио не искаше цял живот да остане незабележим.

Родителите му отдавна се бяха примирили; това беше цената, която всеки мексиканец трябваше да плати за един по-добър живот в Америка. Един незабележим по-добър живот. Но Хулио беше американски гражданин. Не би трябвало да плаща тази цена. Не би трябвало да го принуждават да живее като невидим.

Но тук винаги щеше да бъде така.

Често се чудеше какво в мургавото лице предизвикваше яростта на белите. Но така и не беше открил отговор, докато не се роди Хуан. Хулио беше отишъл в болницата и беше влязъл в детското отделение да види Хуан, който лежеше в кошчето, увит като пашкул. Хулио погледна другите новородени бебета; всички бяха с мургави личица. Погледът му срещна този на американската сестра и в очите ѝ прочете, че с всяко мургаво бебе, което се раждаше в нейното отделение, светът ѝ се променяше.

Светът на белите се променяше.

Сега, когато Хулио ходеше в центъра и белите го гледаха с презрение, той просто се усмихваше, защото вече разбираше; мургавото му лице не ги ядосваше, а ги караше да се страхуват. Те не го мразеха, а се страхуваха от него. Страхуваха се от бъдещето. Защото мургавото му лице беше тяхното бъдеще. Защото промяната се извършваше пред очите им.

Промяна, която щеше да застраши начина им на живот.

Но Хулио Еспиноса не заплашваше американците. Той всъщност не заплашваше никого: беше висок едва метър и седемдесет и тежеше само шейсетина кила с мокри дрехи. Не движеше с някоя банда, не рисувахе графити по сградите на училището и нямаше татуировки по целия гръб и ръцете. Не предизвикваше неприятности. Беше „добър мексиканец“. И затова американците го толерираха, докато си стоеше на мястото. И си гледаше работата. И не говореше с хубавите бели момичета. Едрите немски футболисти винаги му хвърляха свирепи

погледи, ако го хванеха да говори с някое бяло момиче след допълнителните часове, но той не отвръщаше на погледите им и не им викаше *soños*, нито пък им показваше жеста на бандата, както правеха яките латиноси.

Хулио Еспиноса си знаеше мястото.

Мястото му тази събота вечер беше зад бара за закуски в кино „Стейджкоуч“ на юг от града, където работеше вечерите през почивните дни, сервирайки на белите сода, пуканки в масло и бонбони преди филма в осем часа.

— Благодаря, Хулио.

Той подаде голямата кутия пуканки на Ники и се опита да не я зяпа. Ники беше в последния клас като Хулио, беше умна като него и ходеше на всички допълнителни часове като него. Но тя не беше като Хулио; беше руса и красива и беше немкиня. Беше главна мажоретка и най-харесваното момиче в училището. Хулио обичаше Ники Ърнст още от първи клас.

— Хулио — каза Ники, а бялата ѝ усмивка го заслепи, — след филма всички ще ходим у нас да поплуваме. Искаш ли да дойдеш? Не се притеснявай, Слейд няма да идва.

Ники беше гадже на Слейд Маккуейд.

Хулио често си беше представял Ники по бански; като я видеше в униформата на мажоретките в училище по време на мачове, едва не припаднаше. Но филмът на Ники щеше да свърши в десет, а в събота Хулио приключваше работа в полунощ, след последния филм. Не че наистина щяха да го приемат на купон на белите — може и да беше добър мексиканец, но все пак беше мексиканец. Хулио не искаше и да си представя реакцията на родителите ѝ, ако видеха мексиканец в басейна си: „Сложи повече хлор, Хилда!“. Ники беше мила, но ужасно наивна.

— Не мога. Ще работя до полунощ.

Тя остави пуканките на бара, пхна ръка в портмонето си и извади петдоларова банкнота. Хулио взе парите и ѝ върна шепа монети. Ники хвана ръката му, обърна я и сложи портмонето си под нея, за да изсипе монетите. Все едно се държаха за ръце, нещо, за което Хулио често си беше мечтал. Само допирът на гладката ѝ кожа сякаш съживи цялото му тяло; той вдъхна аромата ѝ в опиянение. Последното, което си спомняше от този невероятен момент, беше как

той свърши: две огромни ръце го сграбчиха за ризата, вдигнаха го от пода и Слейд Маккуейд го извлачи през бара.

— *Uno, dos, tres, cuatro, cinco...*

Шест дни по-късно, вечерта преди изборите, Бек беше в кухнята и бъркаше супата на Джей Би, докато слушаше как Меги брои до десет на испански и се чудеше дали все пак не трябва да обяви публично факта, че окръжният прокурор има незаконородено дете от мексиканка. Мръсотията беше част от политиката в днешно време, но справедливо ли беше да замесва едно дете? Окръжният прокурор беше направил грешка на младини; ами ако Мери Джо беше забременяла в гимназията? Вероятно щяха да се оженят, но той я беше обичал. Окръжният прокурор не се беше оженил за момичето, но се грижеше за детето. Постъпваше правилно.

Но окръжният прокурор водеше кампания против мексиканците, за да спечели поста съдия. Това правилно ли беше? Незаконната имиграция беше най-горещата тема в Америка днес; кандидатите за президенти я експлоатираха с пълна сила. Защо да не се възползва и един окръжен прокурор? Негова ли беше вината, или на гласоподавателите, които гласуваха за него?

Бек се беше сблъскал със същата дилема и като адвокат: трябваше ли да се стига до границите на морала и закона, за да се спечели? Повечето адвокати така действаха, защото този бе начинът да се изкарат пари от закона. Но той никога не го беше правил. И въпреки това беше печелил. Искаше да спечели тези избори така, както винаги беше искал да печели футболните мачове и съдебните си дела. Искаше да спечели заради децата, заради Джей Би и Джоди и заради Мигел Сервантес.

— *Seis, siete, ocho, nueve, diez.*

— Браво, миличка.

Задната врата се отвори, влязоха баща му и Люк. Джей Би се приближи и потупа Меги по главичката.

— Охо, ще бъдеш най-красивото момиче на мача. — След това той подуши супата. — Не бях сигурен дали да сложа стрит чесън, но

после реших, какво, по дяволите. Мисля, че добре ще се получи.

Той отиде до мивката и изми ръцете си.

— Хектор казва, че Люк има дарбата на истински винар.

Люк почти се усмихна.

— Джей Би, гейтърът нещо не върви добре.

— Ще го погледна утре.

Телефонът иззвъня. Джей Би избърса ръцете си и вдигна слушалката.

— Да? — След това подаде слушалката на Бек. — Джоди е.

Бек остави черпака и взе слушалката.

— Здравсти, Джоди.

— Бек, Мейвис ми се обади току-що. Предварителното гласуване е приключило и окръжният прокурор води с две хиляди гласа.

Той въздъхна. Беше очаквал тази присъда, но въпреки това се почувства, все едно някой го изрита в корема.

— Ти беше права — каза в слушалката.

— За какво?

— За детето на прокурора.

— Не, Бек, ти беше прав. Аз бях полудяла.

— Ти доста се потруди, Джоди, съжалявам, че загубихме.

— Не сме загубили. Ти спечели.

— Спечелих ли? Но как? Току-що каза, че има много повече гласове, а изборите са утре.

— Окръжният прокурор се е отказал от изборите.

— Кога?

— Днес.

— Но *защо*?

— Мейвис не знаеше. Но ти си новият ни съдия. Поздравления. Ще се видим на мача.

Бек затвори телефона.

— Как така си спечелил? — попита Джей Би.

— Окръжният прокурор се е отказал от изборите.

— По дяволите! — Джей Би се обърна към Меги и Люк. — Хей, деца, баща ви е новият съдия.

— Той има значителна преднина в предварителното гласуване, а се отказва в деня преди изборите? Няма логика.

— Бек, в малките градчета няма логика, особено в политиката и футбола.

Ако не сте играли футбол в петък вечер, не можете да си представите какво е усещането да си на игрището под светлините на прожекторите в топлата вечер, докато феновете крещат, музиката гърми, мажоретките танцуват, а тялото ти изпомпва толкова много адреналин, че си като дрогиран. Всяка клетка в тялото ти — нерви, мозък, мускули — е жива. Всъщност, когато си на четирийсет и четири и си припомниш тези нощи, осъзнаваш, че никога не си бил по-жив. А ако не си играл футбол в гимназията в Тексас, значи не си живял.

Гимназиалният футбол в Тексас е нещо повече от игра. Казват, че е религия. Може да се превърне и в мания. Но тексасците не печелят и не губят мачовете — те живеят или умират на мачовете. Малко американски щати харчат по-малко пари за образование, но нито един щат не харчи повече пари за футбол. Гимназиите из щата се хвалят с покритите си игрища като за професионалисти и стадиони като в колежите, с изкуствена трева, климатизирани ложи за репортери, 20 000 места и видеостени „Джъмботрон“, които показват повторенията в истински цветове.

Стадион „Галопинг Гоутс“ нямаше „Джъмботрон“. Имаше игрище с истинска трева, открита ложа за репортери и места за 2200-те души, които бяха дошли да гледат най-добрия гимназиален футболен отбор в щата. Екипът на „Гоутс“ се състоеше от бели фланелки и шлемове и черни шорти, чорапи и обувки. Играчите се разпознаваха по фамилните имена на гърба на фланелките им. Единствено на фланелката на куотърбека пишеше СЛЕЙД. Ръкавите на фланелата му бяха изрязани, за да разкриват татуировките, изобразяващи бодлива тел, изрисувана върху издутите му бицепси. Дългата му коса беше мокра и сресана назад. Приличаше на Самсон.

Противниците на „Гоутс“ в първия им за сезона мач като домакини бяха „Ла Грейндж Лепърдс“. Ла Грейндж беше малък град на изток от Остин, който си беше осигурил вечна слава, защото бе вдъхновил създаването на мюзикъла „Най-добрият малък публичен дом в Тексас“. Бек, Джей Би и децата седяха на резервираните за Обри

места сред съпругите на треньорите и техните деца. Обри раздаваше билетите си всяка седмица, защото вече нямаше нито жена, нито дете.

Стадионът, цветовете на отбора, мажоретките, оркестърът, облечените в карирани ризи фенове — всичко беше както си го спомняше Бек, само дето Джей Би никога преди не беше носил хавайска риза.

Всички се изправиха на крака за началото на мача. Играчът на „Гоутс“ върна удара до 30-ия ярд. Нападението на „Гоутс“ се затича по игрището и се подреди, без да се блъска. Играчите се разпростряха от двете страни — трима рисивъри от едната страна и двама от другата. Слейд стоеше на пет ярда зад центъра в тази формация; нямаше връщане назад. Център-нападателят върна топката на Слейд, защитата на „Ла Грейндж“ се втурна напред, но линията на „Гоутс“ ги задържа. Слейд се изправи, докато петте му рисивъри тичаха по игрището. И тогава дясната му ръка просто се стрелна напред, топката излетя високо във въздуха и падна в ръцете на рисивъра на „Гоутс“ на линията на десетия ярд — шейсет и пет ярда във въздуха — и рисивърът изтича в крайната зона.

Един опит, един пас, един тъчдаун.

Родителите на играчите седяха заедно, облечени във фланели като на играчите с имената и номерата на синовете си. Бек забеляза един висок мъж с незапалена цигара между зъбите и надпис СЛЕЙД на гърба. Останалите бащи го поздравяваха, сякаш отрочето му щеше да повтори успеха на знаменития Джо Намат.

„Ла Грейндж“ взеха топката, но не можеха да пробият противниковата защита. Играчите на „Гоутс“ бяха по-силни, по-едри и по-бързи. Удряха по-силно и ги болеше по-малко. Бяха по-агресивни и жестоки. Направо смразиха отбора на „Ла Грейндж“.

След всеки добър удар играчите на „Гоутс“ се поздравяваха и удряха каски; всички бяха опиянени от адреналина. Стадионът пулсираше, мажоретките и тълпата скандираха. Бек изпита леко съжаление за по-слабия отбор на „Ла Грейндж“, както когато „Нотр Дам“ играеше срещу флота.

Нападателят на „Гоутс“ отново превзеха игрището и вкараха в действие атаката НАСКАР: втурнаха се към линията на сборичкването и отнеха топката. Слейд хвърли на 22 ярда. Завършване на осемнайсетия ярд. Още три маневри, и те отново забиха удар.

Седемдесет и осем ярда, пет опита, по-малко от две минути. Беше яростен мач и печеливш мач. Докато оркестърът излезе на игрището за полувремето, Слейд беше хвърлил за четири тъчдауна и „Галопин Гоутс“ водеха с 42 на 0.

— Бек, мислиш ли, че „Гоутс“ могат да спечелят щатското първенство? — попита Джей Би.

— Единственият отбор наблизко, който може да ги победи, играе в съботите на стадиона на Тексаския университет.

— Слейд е добър, нали?

— Да, добър е.

По-скоро думата, която му идваше наум, беше „нереален“.

Станали на крака, феновете аплодираха играчите, докато напускаха игрището.

— Козите наистина ли галопират? — чу Бек женски глас.

До него стоеше Джоди Лий.

— По скоро подскачат.

Тя обви ръце около врата му и го прегърна.

— Поздравления, съдия Хардин.

Когато се отдръпна, в очите ѝ имаше сълзи.

— Добре ли си?

— Щастлива съм.

Някакъв възрастен човек мина покрай тях и почтително кимна на Бек.

— Господин съдия.

— Мълвата бързо се е разнесла — тихо рече Бек.

— Хубавото на малките градчета е, че всеки знае всичко за всеки. А лошото е, че всички знаят всичко за всеки. — Джоди избърса очи. — Слава богу, че спечели.

— Не съм спечелил, той се отказа. Но защо постъпи така?

Джоди сви рамене.

— Кой го е грижа? — После седна и извърна поглед.

Бек също седна.

— Джоди, нали не си използвала детето му? За да го накараш да се откаже?

Тя срещна погледа му.

— Мислиш ли, че бих го направила?

— Казват, че жените са по-силният пол.

— И са прави. Но както ти казах, просто бях ядосана. Не съм използвала детето му.

Меги показа главичка иззад гърба на баща си.

— Здравей, мис Джоди.

— Охо, здравей, приятелко. Какво става?

— Тъжно ни е.

— Защо, миличка?

— Джозефина ни покани да спим у тях.

— Ами това би било много забавно.

— Но не можем да отидем.

— Защо?

— Защото може да се напишкаме.

— Аха. Ами тогава направете нещо друго.

— Какво?

— Помолете Джозефина да дойде да спи у вас. Татко ти ще ѝ сложи един матрак до леглото ти. И ако се напишкаш, няма да има проблем.

Личицето на Меги грейна.

— Наистина може да направим така.

Тя седна в скута на Джоди и двете заговориха за мажоретките и отбора по танци на име „Гоут Галс“ и за един кратък миг Бек отново се почувства щастлив.

Бек беше прочел имейлите между Джей Би и Ани за период от една година. Бяха станали близки като баща и дъщеря. Съпругата му беше споделяла с баща му много повече, отколкото с него; и баща му беше споделял със съпругата му много повече, отколкото със сина си — за живота, за мечтите, за любовта си към жена си и за любовта към сина си. Бек тъкмо се канеше да се откаже, когато откри един имейл, писан година преди смъртта на Ани. Първата част съдържаше новини за семейството, но краят смрази Бек.

Трябва да тръгвам. Час при лекаря. Рутинен мамографски преглед, първият ми е. Кое то ми се струва

забавно, да ми сплескат циците като палачинки. Не мога да повярвам, че току-що написах това.

С обич, Ани

Бек бързо отвори следващия. С дата една седмица по-късно.

Откриха бучка в гърдата ми. Правиха ми ултразвук. Утре ще ми вземат биопсия. Сигурно ще е забавно да ми бодат гърдата (правя се на смела). Не съм казала на Бек.

Пулсът му се ускори. Той бързо придвижи мишката надолу и откри следващия имейл от Ани от няколко дни по-късно.

Хистологичният анализ е положителен. „Инвазивен карцином на млечната жлеза“. Не е добре. Утре ще ми правят скенер, скоро ще ме оперират. Страх ме е, Джей Би. Трябва да кажа на Бек. Тази вечер.

Същата нощ за семейство Хардин от Чикаго идилията бе приключила.

Алфред Джайлс почина като тексаски собственик на ранчо за кози.

Но беше роден англичанин. Искаше да стане свещеник, но стана архитект. След като завърши Кингс Колидж в Лондон през 1873 година, той замина за Щатите и се установи в Сан Антонио. Като малък беше страдал от ревматизъм и сухият и горещ тексаски климат беше добър за него.

Той пристигна точно когато двеста петдесет и четирите окръга на Тексас се надпреварваха да издигат съдилища. Наемаха велики архитекти, за да строят величествени сгради във всевъзможни стилове: римски, класически, ренесансов, от Втората империя, стил *Beaux Art*, арт деко и дори средиземноморски. Вярно, че тексасците не можеха да различат римския стил от *Beaux Art*, но те знаеха какво харесват; харесваха новите си съдебни палати.

Окръг Гилеспи се включи в състезанието през 1881 година. Но немците във Фредериксбърг бяха доста стиснати; просто не можеха да преглътнат, че трябва да похарчат голяма сума пари и да наемат архитект за сградата на съдебната палата. Затова организираха конкурс. Един ден, седнал в офиса си в Сан Антонио, двайсет и осем годишният Алфред Джайлс отвори вестника и видя обявата, предлагаща 50 долара награда за победителя в конкурс за сграда на съдебната палата в окръг Гилеспи. На обявата отговориха двама архитекти. Алфред беше единият от тях.

Алфред проектира сградата в ренесансов стил и тя трябваше да бъде заобиколена от дъбови дървета и едно-единствено необикновено дърво — тристволов хималайски кедър. Двуетажната постройка имаше отпечатък с формата на две букви Т, поставени с краищата една към друга. Северната и южната фасада бяха симетрични, с широки балкони; западната и източната фасада също, но с по-малки балкони. Стените трябваше да бъдат от жълтеникави варовикови блокове, первазите от бял варовик, а сводестите прозорци с черчевета от чам,

заковани с пирони с квадратни глави. Вратите щяха да бъдат чамови, а дръжките — медни, с повдигнат офорт с формата на колибри. Покривът трябваше да е от метални, боядисани в зелено припокриващи се листове с чугунено било над корнизи с орнаменти и стрехи от ковано желязо. Проектът на Алфред беше величествен и той спечели конкурса. Немците харесаха стила, симетрията и цената: 23 125 долара.

Съдебната палата на окръг Гилеспи спечели на Алфред славата на велик архитект. Той проектира още десет съдебни палати из Тексас, включително съда на окръг Президио в Марфа, смятан за най-внушителната сграда в щата. Когато майка му почина през 1885 година, Алфред продаде недвижимите й имоти в Лондон и купи тринайсет хиляди акра земя на юг от Фредериксбърг. Нарече новото си ранчо „Хилингтън“, на името на родния му град в Мидълсекс, и напълни земите с кози от породата ангора. След време основа Асоциацията на тексаските скотовъдци на овце и кози. Алфред Джайлс, англичанинът, се превърна в тексасец и отглеждаше кози по земите си в Тексас Хил Кънтри до смъртта си през 1920 година.

Сградата на съдебната палата, проектирана от Алфред, още стои на Мейн стрийт, засенчена от същите онези дъбове, но самотния хималайски кедър го няма. Преди една година Джеймс Бразийл, майстор на „триона“, беше издялал кедровото дърво във формата на висок два метра орел с криле, разперени, сякаш се готви да излети. Върху крилето му бяха кацнали два по-малки орела. Местните го наричаха Дървото на орлите.

Бек мина покрай Дървото на орлите и влезе в съдебната палата. На първия етаж се намираше кабинетът на областния секретар, на окръжния прокурор, на мировия съдия и кабинетите на съдията. Двойно стълбище водеше до съдебната зала на втория етаж, където правосъдието в окръг Гилеспи се раздаваше вече сто двамайсет и пет години.

Бек застана насред залата, облечен в костюм по поръчка. Последния път, когато беше влизал тук, беше облечен с дънки. Беше лятото преди последната му година в гимназията. Две момчета бяха арестувани за употреба на марихуана — в един и същ пикап, по едно и също време. Родителите на едното от момчетата бяха немци, на другото — латиноси. И двете бяха приятели на Бек. Немското

семејство нае добър адвокат; другото беше представлявано от обществен защитник. Бек беше присъствал в съдебната зала в деня, когато се произнесе присъдата, и беше чул старият съдия Стуц да казва думите „условна присъда“ на Мърл Фукс и „една година в щатския затвор“ на Мигел Сервантес и лицето му беше пламнало. Той излетя от залата на свежия въздух отвън. Седна на една пейка и видя как Мърл излиза през предната врата заедно със семејството си, а Мигел — през задната, воден от полицаи. В този момент Бек реши, че ще стане адвокат. Случаят с Мигел Сервантес го преследваше до ден-днешен.

От този ден правосъдието в окръг Гилеспи щеше да се раздава от съдия Джон Бек Хардин.

Беше влизал в съдебни зали стотици пъти. Беше се явявал в щатски и федерални съдилища, също и в апелативни съдилища, а два пъти и пред Върховния съд. Но винаги в качеството си на адвокат и споровете винаги бяха за пари. Сега се запита дали щеше да се справи със задачата да раздава правосъдие.

Все пак ставаше дума за провинциален тексаски съд за окръг с население 23 000 души. Колко трудно би могло да бъде?

В осем и трийсет сутринта съдебната зала беше празна. Бек мина по пътеката покрай дървените пейки и седна зад съдийската маса под арката. Подът беше от чамови дъски; стените — от варовик, с бяла хоросанова мазилка; таваните бяха високи пет метра. Съдебната зала беше осветена от осемнайсет високи прозореца със зелени дървени капаци и осем черни полилея от ковано желязо.

От лявата му страна беше свидетелската банка; зад нея беше бюрото на съдебния писар и ложата на съдебните заседатели с тринайсет забити в земята стола. Отдясно беше бюрото на областния секретар. Зад него от всяка страна на арката на високи стойки висяха американското и тексаското знаме.

Зад масата имаше ниша с два триметрови прозореца, през които се излизаше на балкон. Той беше сложил два градински стола отвън; балконът щеше да бъде мястото му за бягство, място, където можеше да остане сам и да помисли.

Първият ден на октомври беше донесъл малко прохлада. Бек застана пред ниския парапет от ковано желязо и се вгледа в

кръстовището на Адамс и Мейн стрийт, най-натовареното във Фредериксбърг. Няколко пикапа бяха спрели на червения светофар; хора отиваха на работа, а търговците преминаваха тротоарите пред магазините. На запад по Мейн стрийт се виждаше Марктплац, където течеше подготовката за октомврийския фестивал; на изток през Адамс стрийт се виждаше общинският колеж, галерията „Бекендорф“, магазинът за ботуши на Л. М. Истърлинг и „Тексас Джак — облекла от Дивия запад“ с дървен магазин за пури пред стария автобусен гараж.

Бек се прибра вътре и затвори прозореца. Сгушено в ъгъла на нишата, се намираше тясно спираловидно стълбище, което се виеше около дебел боров дънер. Бек не беше сигурен дали архитектът е проектирал стълбището за бягство на съдията, в случай че в залата започне стрелба, или просто за да излезе по-бързо, тъй като в съдебната палата нямало тоалетни по времето, когато е била проектирана. Сега това беше личното му стълбище до кабинета му на първия етаж.

Бек слезе по стълбите и влезе в кабинета си. Стаята беше с варовикови стени и висок пет метра таван, с двуметрови прозорци със зелени дървени капаци на нивото на улицата. По прозорците нямаше решетки, а стаята не се охраняваше. Той седна зад бюрото си, над което висеше полилей от черно ковано желязо. Пред бюрото му имаше два стола за посетители. Покрай всяка стена имаше полици с правна литература, тъй като кабинетът му играеше ролята и на съдебна библиотека.

— Трябва ли вече да те наричам „господин съдия“?

Обри стоеше на вратата, облечен в треньорската си униформа, облегнат на бастуна. От него лъхаше на бира.

— Само в съдебната зала.

— Поздравления, Бек. Още не мога да повярвам, че спечели.

— Не съм спечелил, но благодаря. Поздравления и за теб — четири победи.

— Слейд няма спиране.

Бек знаеше, че Обри не е дошъл да си говорят за футбол.

— През последните две седмици бях в Остин, Обри, посещавах съдийски курсове. Но сега ще мога да направя повече за Хайди.

— Днес се навършват четири години и девет месеца от смъртта ѝ, Бек. Остават още деветдесет и един дена. — Обри кимна към някого

зад гърба му. — Имаш гости.

Бек се обърна. Джоди стоеше отвън и почукваше по прозореца. Той го отвори и тя му подаде чаша кафе.

— Малко кафе лате с обезмаслено мляко. Предположих, че ще имате нужда през първия си ден, господин съдия.

— Както когато бях тийнейджър и се измъквах през прозореца да се срещам тайно с Мери Джо.

Очите ѝ се разшириха.

— Мери Джо Джобст?

— Не казвай нищо, ясно?

— Мога да пазя тайна.

— Джей Би каза, че... Няма значение. Благодаря за кафето.

Тя се отдалечи и Бек затвори прозореца. Когато се обърна, Обри го гледаше странно.

— Да не би да... нали се сецаш — той направи жест с юмрука си, — с лесбийката?

— Не, Обри.

Съдебният секретар мина покрай Обри; той махна и се отдалечи с накуцване.

— Готов ли сте, господин съдия? — попита тя.

— Доколкото бих могъл, Мейвис.

Мейвис Муни работеше като съдебен секретар на окръг Гилеспи вече двайсет и седем години; знаеше за съдийството повече и от Бек. Бек свали сакото си, навлече черната тога и взе кафето. Излязоха от кабинета му и завиха към спираловидното стълбище. Мейвис му направи път.

— Давай, Мейвис.

— По-добре минете пръв, господин съдия. За да не се изкушавате да ми гледате под полата. — Тя го изрече с напълно сериозно изражение.

— Тъъ... ами добре.

Изкачиха се по стълбите и влязоха в съдебната зала. Немаше едър пристав, който да извика: „Всички да станат“, когато влезе. Бек просто седна зад масата, все едно председателстваше официален обяд на адвокатската колегия. Мейвис седна от дясната му страна. Съдебната зала вече не беше празна.

Пред него стояха шестима адвокати. Бяха скръстили ръце и оглеждаха Бек, все едно бяха ученици, които преценяват новия си учител. Тези адвокати не получаваха по 800 долара на час, нито представляваха добре облечени бели изпълнителни директори пред федералния съд. Това беше провинциален окръжен съд, адвокатите също бяха провинциални, а клиентите им бяха мургави мъже в дънки и работни ботуши или в райрани затворнически униформи с червен надпис ЗАТВОРНИК ОКРЪГ ГИЛЕСПИ на гърба. Облегнал се на парапета пред скамейките на съдебните заседатели, все едно притежаваше сградата, стоеше прокурорът на окръг Гилеспи.

Бек не вярваше някога да станат приятели и да тръгнат заедно на риба.

Четири жени седяха в столове край стената от дясната страна на Бек; бяха облечени в затворнически униформи, бели чорапи и червени гумени чехли и имаха вериги на глезените. Бяха млади и бели, но лицата им изглеждаха състарени. Очите им бяха изпити и с тъмни кръгове; не носеха грим. Разговаряха небрежно помежду си, като приятелки от университета. Бек беше прочел досиетата им: бяха пристрастени към метамфетамини.

Осем затворнички седяха на скамейките на съдебните заседатели от лявата страна на Бек. Бяха млади и мургави, с безизразни лица и татуировки, втречени в окованите си ръце, все едно примирили се със съдбата си. На пост до тях стоеше висок и строен заместник-шериф, облечен в жълто-кафява униформа с дълъг ръкав с пагони на раменете и сребърна значка на гърдите. Носеше зелена вратовръзка със сребърна игла, зелени панталони с каубойска кройка и ръб, който изглеждаше достатъчно остър, за да се пореже човек. Беше обут в жълто-кафяви ботуши и същия на цвят кобур с едрокалибрен револвер и мобилен телефон. Косата му беше подстригана равно на темето, а отстрани беше сресана назад. Не приличаше на стария Род Стайгър, а по-скоро на младия Клинт Истууд, готов да извади револвера си срещу някой непокорен затворник и да процеди през стиснати зъби: „Давай, ще ми доставиш удоволствие“.

Публиката в залата се състоеше от възрастна двойка американци и десетина латиноси — според Бек майки на мъжете затворници. Имаха вид, сякаш отдавна бяха свикнали да седят по съдебните зали в

очакване делата на синовете им да бъдат обявени за разглеждане. Сякаш произнасянето на присъдите беше просто част от живота.

По закон окръжните щатски съдилища имаха първоначална юрисдикция над всички углавни престъпления, разводи, избори и граждански дела с щети над 200 долара. В градските области подобни дела се разпределяха по специализирани съдилища: криминални или граждански, семейни или за легализиране. В провинциалните окръзи всички дела попадаха в един съд пред един съдия. Днес окръжният съдия Джон Бек Хардин щеше да упражни правото на първа съдебна инстанция по дела за углавни криминални престъпления.

В окръг Гилеспи беше ден за произнасяне на присъди.

На масата пред Бек беше поставен лаптоп, на чийто екран се виждаше списъкът с делата за деня и десетина отбелязани с червено флагче фолдъри. Мейвис беше отбелязала различните дела с различен цвят: гражданските дела бяха в кафяво, за данъците в сиво, делата за попечителство в синьо, за издръжка на дете в зелено, разводите в златисто, а криминалните — в червено.

Всяка червена папка представляваше житейската история на едно човешко същество: работа, семейство и престъпления. Всяка папка представляваше един живот, който се беше объркал, обикновено заради алкохол или наркотици, рядко заради коравосърдечие. Бек беше прочел папките и беше научил живота на тези хора; на някои сякаш им беше писано да свършат в съда пред съдия с правомощия да ги прати в затвора от деня, в който се бяха родили бедни и незаконни или с баща, който ги беше пребивал или майка, която ги беше изоставила. Други явно имаха само лош късмет. Бек огледа обвиняемите. Защо животът им ги беше довел в тази съдебна зала?

Окръжният прокурор се приближи и постави една папка върху бюрото му.

— Мистър Айхман.

— Господин съдия.

Нилс Айхман-младши беше облечен точно толкова добре, колкото всички адвокати в чикагската кантора на Бек и имаше същия вид на голям адвокат. Ако не се беше отказал от надпреварата, сега щеше да седи в стола на Бек. И двамата го знаеха. Но когато се погледнаха, устните на окръжния прокурор се разтеглиха в слаба

усмивка и той намигна на новия съдия, Бек разбра, че окръжният прокурор знае нещо, което за него е неизвестно.

Мейвис обяви първото дело.

— Дело номер четирийсет и две тринайсет, „Щатът Тексас срещу Игнасио Перес“. Притежание на забранени вещества.

Бек беше наследил тези случаи: обвиняемите или се бяха признали за виновни, или бяха осъдени от стария съдия Стуц, но очакваха произнасянето на присъда, когато Стуц внезапно се беше пенсионирал поради сърдечно заболяване. Бек беше прочел докладите по случаите и протоколите от процесите и беше разбрал, че тези обвиняеми не бяха престъпни водачи, наркобарони, убийци, изнасилвачи или дори изпълнителни директори на „Енрон“. Бяха дребни нарушители, захванали се с дрога, защото късметът им беше изневерил или за да преглътнат ударите на живота, или просто от скука. Окръжният прокурор искаше новият съдия да подхване нещата там, където ги беше оставил неговият предшественик, и да ги прати в щатския затвор в Хънтсвил.

Млад латинос в затворническа униформа с прическа като на войник от флота се изправи от мястото на заседателите и се приближи, доколкото му позволяваха окованите ръце и крака. Той застана точно пред Бек и от лявата страна на окръжния прокурор. Един от адвокатите пристъпи напред. За разлика от окръжния прокурор, адвокатът не беше облечен добре, смачканият му костюм приличаше на купен на разпродажба в магазин за дрехи втора употреба. Беше плешив, с шкембе, червендалесто лице и дишаше през устата като заклет пушач. Бек долови силната миризма на немска бира.

— Хенри Полк, Ваша Светлост.

Хенри Полк определено закусваше с бира и наденички.

— Мистър Полк, как е първото име на клиента ви?

— На кого?

Бек посочи обвиняемия.

— На клиента ви, мистър Перес, как е малкото му име?

Полк се обърна и погледна Перес, все едно го виждаше за пръв път. После погледна Мейвис за помощ.

— Игнасио — каза Бек. — Името му е Игнасио.

Полк разтегли устни в усмивка.

— Знаели сте го.

— Пили ли сте тази сутрин, мистър Полк?

— Аз съм германец, господин съдия.

— Ако може, нека се занимаем с делата, господин съдия — намеси се окръжният прокурор. — Мистър Перес се призна за виновен за притежание на забранени вещества. Щатът настоява за максималното наказание, две години затвор.

Бек отвори червената папка на Игнасио Перес. Беше роден в Мексико и беше дошъл тук, за да работи във фабриката за пуйки. Беше на деветнайсет години и беше обвинен в притежание на по-малко от един грам кокаин. Нямаше предишни провинения.

— Мистър Айхман, в Чикаго това дело изобщо нямаше да стигне до процес. Обвиняемият щеше да бъде глобен и пуснат на свобода.

Окръжният прокурор вдигна рамене.

— Тук нямаме такава престъпност, господин съдия. Трябва да се справяме с каквото имаме.

Окръжният прокурор се усмихна. Бек — не. Той се обърна към обвиняемия.

— Мистър Перес, обвинен сте в притежание на забранено вещество, което е углавно престъпление, и в шофиране без свидетелство за управление. Искам да потвърдите, че сте се признали за виновен с ясно съзнание и доброволно.

— Да, Ваша Светлост — отговори адвокат Полк, — той се призна за виновен.

— Не попитах вас, мистър Полк. Питам клиента ви. — Бек се обърна към обвиняемия. — Господине, името ви е Игнасио Перес, нали така?

Обвиняемият погледна Бек с празно изражение. След кратка пауза той кимна отсечено.

— Si.

— Мистър Перес признахте ли се за виновен по тези обвинения? Въпросът на Бек беше посрещнат със същото безизразно лице.

Последва ново кимване.

— Si.

На Бек му се стори, че тялото на адвокат Полк трепна.

— И вие се признахте за виновен, защото наистина сте извършили това престъпление, а не от страх?

Поредното трепване от страна на Полк и още едно „Si“ от обвиняемия. Бек погледна Игнасио Перес и видя Мигел Сервантес. Той посочи мястото вляво от адвокат Полк, на метър разстояние от обвиняемия.

— Мистър Полк, моля, застанете ето там.

— Защо, Ваша Светлост?

— Защото мисля, че кракът ви не е толкова дълъг.

Адвокат Полк се премести две крачки на ляво. Обвиняемият стрелна поглед към Полк, после отново към Бек.

— Мистър Перес, разбирате ли английски?

Обвиняемият го погледна нервно, след това погледна Полк.

— Si.

— Мистър Перес, разбирате ли обвиненията срещу вас?

— Si.

— Мистър Перес, завършили ли сте Харвард?

— Si.

Адвокат Полк се ококори.

— Ваша Светлост.

— Клиентът ви не разбира ли английски?

Полк сви рамене.

— Той е мексиканец.

— Тогава как сте разговаряли с него?

Полк отново сви рамене.

— Не беше лесно.

— Ваша Светлост — намеси се окръжният прокурор, — мистър Перес е хванат на местопрестъплението. Кокаинът е открит в колата му.

— След като е дал съгласие да бъде извършен обиск?

— Да, сър.

— Мистър Айхман, как мистър Перес се е съгласил да претърсят автомобила му, след като не знае английски?

Окръжният прокурор се намръщи.

— Ами...

Кървясалите очи на Полк просветнаха.

— Добър въпрос, господин съдия.

— Благодаря, мистър Полк. — След това Бек се обърна към окръжния прокурор. — Мистър Айхман?

— Мисля.

— В такъв случай обмислете и следното: колата е регистрирана на името на — Бек прехвърли страниците от доклада... — Хуан Ермосо. Мистър Ермосо беше ли арестуван?

— Той напусна юрисдикцията. Той е мексикански гражданин.

Нелегалните пришълци не можеха да работят законно в САЩ, но можеха да притежават коли в Тексас.

— Вероятно кокаинът е бил собственост на мистър Ермосо, както твърди мистър Перес.

— Да, и може би Игнасио е син на света Ана.

— Внимавайте, мистър Айхман. И, моля, обръщайте се към обвиняемия с „мистър Перес“.

Окръжният прокурор стисна зъби и яростно изгледа Бек.

— Ще изтъкнете ли аргумент — продължи Бек, — който доказва способността на мистър Перес да изрази информирано съгласие за обиск на превозното му средство?

— Може полицаят да е говорел испански.

— Това е идея — обади се Полк.

— Полицаят, който го е арестувал — градски полицай, както виждам — се казва Герхард Гьоц. Мистър Айхман, мислите ли, че полицай Гьоц знае добре испански?

— Ами...

— Герхард още работи над английския си — ухили се Полк.

— Имате ли да добавите нещо друго, мистър Айхман?

Окръжният прокурор отново го изгледа свирепо.

— Не... Ваша Светлост.

— Съдът смята — заяви Бек, — че обискът на автомобила на мистър Перес е незаконен поради невалидно съгласие и следователно кокаинът, намерен в него, не може да бъде приет за доказателство.

— Но той направи самопризнания — възрази окръжният прокурор.

— На испански ли? Съдът също така смята самопризнанията за недопустими поради неадекватно разяснение от страна на защитата. Самопризнанията му са недопустими. Обвинението за притежание на забранени вещества се анулира.

— Благодаря, Ваша Светлост — каза Полк.

— Няма защо. Мейвис, кога е следващата възможна дата за разглеждане на обвинението в шофиране без шофьорска книжка?

Мейвис се обърна да погледне календара, но рязко спря, когато чу окръжният прокурор да казва:

— Ваша Светлост, щатът оттегля всички обвинения.

Сега Бек изгледа свирепо окръжния прокурор.

— Искахте да осъдя обвиняемия на две години затвор, а сега оттегляте всички обвинения.

— Не си струва разноските да го съдим по другото обвинение, Ваша Светлост. Освен това пак ще го хванем. Винаги става така.

Бек поклати глава.

— Делото е прекратено. И, мистър Айхман, не ми представяйте случаи, основани на обиск на превозни средства на латиноси, които уж са дали съгласие, а всъщност не знаят английски.

— Благодаря, господин съдия, разпореждането ви покрива целия списък с висящи дела. Тъкмо ще отида да поиграя голф.

Окръжният прокурор поклати глава; двамата с адвокат Полк отидоха до прокурорската маса. Игнасио остана сам пред съдията, а лицето му беше като на човек, който всеки момент ще бъде разстрелян. Той леко се отдръпна, когато заместник-шериф Клинт се приближи към него, но широко се усмихна, когато той му каза нещо на испански и отключи белезниците му. Игнасио Перес плачеше, когато се обърна към Бек.

— *Gracias, el jefe. Mucho gracias.*

— Късмет, мистър Перес.

Останалите затворници изведнъж се оживиха, все едно току-що бяха станали свидетели на чудо. Те си размениха погледи и развълнувано заприказваха на испански. Бек се зачуди какво беше станало с Мигел Сервантес.

Мейвис извика следващия случай, но мислите на Бек още блуждаеха около Мигел. Когато се отърси от тях, окръжният прокурор стоеше пред него заедно с още един мургав обвиняем и същия адвокат.

— Отново вие, мистър Полк?

Мистър Полк сви рамене.

— Страхувам се, че да, Ваша Светлост.

Бек се наведе към Мейвис и прошепна:

— Каква е сделката с Полк, той ли представлява всички испански говорещи обвиняеми?

— Повечето. Защото са бедни, а той взема евтино. Трябва да избират между него и обществения защитник. Ако родителите им притежават земи, могат да наемат добър адвокат, но той ще им вземе земите вместо хонорар. Адвокатите са се сдобили с доста земи по този начин. — Тя вдигна рамене. — Продай земите си или наеми един пияница. Така стават нещата тук, господин съдия.

Бек се обърна към Полк, който каза:

— Но Исус... Хесус... той говори английски доста добре, господин съдия.

— И е подписал писмени самопризнания — добави окръжният прокурор.

Хесус Рамирес беше нисък як мексиканец. Не беше затворник, а беше спретнато облечен в дънки, ботуши и работна риза. Бек отвори червената папка. Хесус беше обвинен в нападение със смъртоносно оръжие. Беше се напил една събота вечер и беше ударил жена си. Смъртоносното оръжие беше бурито.

Бек погледна окръжния прокурор.

— Бурито?

— Било е замразено.

Бек се обърна към обвиняемия.

— Ударили сте жена си със замразено бурито?

— Да, сър. — Той говореше с тежък акцент.

Бек хвърли поглед към адвокат Полк.

— Не съм го ритал, Ваша Светлост, кълна се.

Бек попита обвиняемия:

— И защо?

— Ами Макарена, тя има една уста... Понякога ме прави *loco*.

— Тя тук ли е?

— Да, сър. — Хесус посочи към една мексиканка, която седеше на пейка, заобиколена от шест малки деца.

— Тези деца ваши ли са?

Хесус се усмихна.

— Да, сър, това са моите *niños*. — И той посочи с пръст. — Марита, Мануел, Марибел...

Окръжният прокурор въздъхна.

— Ваша Светлост...

Бек вдигна ръка.

— Марко, Мигел и Марвин.

— Марвин?

— На името на хазяина.

— И какво работите, мистър Рамирес?

— На поточната линия във фермата за пуйки. Увесвам птиците за краката и им прерязвам кльошавите шии, за да им изтече кръвта.

— И след това се прибирате вкъщи и се напивате?

— Господин съдия, вече и насън виждам мъртви пуйки... Понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, а сега работим и в събота, защото идва Денят на благодарността. По дванайсет часа на ден убивам пуйки. Трябва да пия, за да ги забравя.

— И още работите?

— Разбира се.

— Съпругата ви подаде ли молба за развод?

— Макарена? Не, не е подавала за развод! Тя обича Хесус!

— Но вие сте я ударили със замразено бурито.

Хесус разтвори ръце с дланите нагоре.

— Аз бях пил, тя крещеше, *niños* пиццяха. Гледах футбол по сателита, Мексико и Бразилия... хвърлям буритото, но не искам да я удари. Тя вика полиция.

Макарена Рамирес се надигна.

— Сеньор съдия, аз обичам Хесус!

— Мистър Рамирес, вие обичате ли Макарена?

— О, да, *mucho*.

Окръжният прокурор се намеси:

— Какво е това, съдебна зала или сапунен сериал?

Бек не му обърна внимание.

— Мистър Рамирес, обещавате ли пред този съд, че ще спрете да пиете?

— О, да, повече никакво пиене за Хесус.

— И няма да хвърляте замразени храни по жена си?

— Не, вече няма да правя така.

— Добре, мистър Рамирес. — Бек се обърна към адвоката. — Имате ли да кажете нещо от името на клиента си, мистър Полк?

Адвокат Полк сви рамене.

— Не, сър.

Бек изгледа за момент адвокат Полк, поклати глава и се обърна към окръжния прокурор.

— Мистър Айхман, обвиняемият е единственият източник на доходи в семейството. Ако го вкарам в затвора за шест месеца, той ще изгуби работата си. Какво ще се случи с жена му и децата им?

— Ваша Светлост, това не е проблем на щата Тексас.

— Щатът поддържа ли обвинението?

— Не и ако отказвате да ги пратите в затвора.

— Засега не виждам основание, мистър Айхман. Значи щатът Тексас оттегля обвиненията срещу мистър Рамирес?

Окръжният прокурор сви рамене.

— Защо не? Той ще я набие някоя друга събота вечер.

Два часа по-късно Бек беше осъдил осемте латиноси и трите жени, обвинени в притежание на малки количества марихуана, амфетамини и кокаин и други нарушения на гаранциите, на глоби, изпитателен срок и общественополезен труд. Не виждаше смисъл да праща в затвора бедни хора за престъпления, лишени от жестокост. Окръжният прокурор гледаше на кръв.

Бек трябваше да вкара все някой в затвора.

Последният обвиняем за деня беше дваисетгодишна жена на име Ди Ди Бърк. Беше наследничка на богата и стара немска фамилия. Животът ѝ беше предоставил всичко и тя го беше продала за наркотици. Когато семейството ѝ беше спряло парите, тя беше започнала да краде за наркотици. Това беше шестото ѝ пътуване през системата. При последния случай била осъдена на две години, но Стуц се беше произнесъл за условна присъда. Ди Ди Бърк я беше нарушила: беше обрала собствената си майка, насочвайки пистолет срещу нея. Имаше нужда от пари за метамфетамини. На следващата сутрин щеше да се качи на автобуса за Хънтсвил.

Беше ниска и слаба, косата ѝ беше кестенява и сплъстена. Лицето ѝ беше съсипано от петгодишна употреба на метамфетамини и тя изглеждаше двойно по-възрастна. Бек погледна към възрастната бяла двойка на първия ред. Жената плачеше.

Мейвис се наведе и прошепна:

— Родителите ѝ.

Ди Ди беше опряла пистолет в главата на майка си, но тя плачеше, когато я осъждаха. Майчина любов.

— Мис Бърк — каза Бек, — обвинена сте в нарушаване на условната си присъда, разбирате ли това?

— Мдааа.

— Виновна или невинна пледирате?

— Мдааа.

— Признавате се за виновна?

— Мдааа.

— Разбирате ли, че с нарушаването на условната ви присъда съм принуден да наложя първоначално определеното ви наказание?

— Дааа.

— Което е две години в щатския затвор.

— Дааа.

Бек се облегна в стола си и се загледа в тази млада жена. Тя седеше спокойно. Не плачеше и не се молеше за милост, не показваше никакви емоции. Щеше да влезе в затвора за цели две години и просто си седеше! Какво ѝ се беше случило? Ами ако това беше Меги след петнайсет години? Ами ако Меги обърка живота си заради наркотиците? Сърцето на Бек се късаше само като си го помислеше, както се късаше и че трябваше да прати тази млада жена в затвора. Въздъхна.

— Мис Бърк, условната ви присъда е отменена. Връщаме ви в затвора под опеката на Поправителния отдел на щата Тексас за период от две години съгласно първоначалната ви присъда. Пожелавам ви късмет.

Ди Ди Бърк широко се ухили, обърна се и помахна на родителите си, все едно току-що я бяха оставили на летен лагер. Заместник-шериф Клинт я придружи до вратата. Бек я проследи с поглед, докато излезе от залата.

Тя се смееше!

Мейвис плачеше.

— Какво има, Мейвис?

— Нищо.

— Защо плачеш?

— Винаги плача на сватби, погребения и присъди.

— А защо Ди Ди Бърк се смееше?

Мейвис избърса очите си.

— Защото е минавала през системата. Знае, че Тексаският поправителен отдел не може да си позволи да я държи в затвора за целия период на присъдата ѝ, и знае, че престоят ѝ в областния затвор ще се зачете. Също така знае много добре, че няма да прекара там повече от шейсет дни. Направила си е сметката.

Денят за произнасяне на присъди беше приключил.

Усмивката на Ди Ди Бърк и фактът, че дваисетгодишно момиче знаеше как да изчисли времето си в затвора, така бяха разстроили Бек, че нямаше апетит за обяд. Затова излезе през задната врата на съдебната палата, мина през паркинга и влезе в центъра за правоприлагане на окръг Гилеспи. Държеше папката на Хайди Гизел. Този път Дорийн скочи, като го видя.

— Съдия Хардин.

— Грейди тук ли е?

— Да, сър, ще го повикам.

Тя едва не се затича към кабинета. Когато се върна, след нея вървеше шерифът на окръг Гилеспи Грейди Гюнтер с клечка за зъби в устата.

— Господин съдия, можех да дойда до съда.

— Имах нужда от малко чист въздух след тази сутрин.

— Първият ден на произнасяне на присъди. Не се притеснявайте, ще свикнете, господин съдия.

— Точно от това се страхувам. Грейди, все още съм Бек, освен когато съм в съдебната зала.

— А аз още съм Грейди... освен когато те арестувам и предприема претърсване на голо. — Той се усмихна. — Ела отзад.

Бек последва Грейди в кабинета му и седна, като постави папката на Хайди на бюрото. Грейди се тръшна в стола си зад бюрото и взе един огромен хотдог.

— Нещо против да привърша обяда си? Страхотен хотдог. Искаш ли Дорийн да изтича да ти вземе един?

Бек поклати глава. Грейди изплю клечката в кофата за боклук в другия край на стаята като абориген, който изстрелва стрела от тръбата си. След това захапа хотдога.

— Днес е първият ти ден за произнасяне на присъди и да ти се падне „нападение със замразено бурито“. — Грейди поклати глава. —

Идея нямам защо ченгетата са арестували Хесус. Той е добър човек, работи във фабриката за пуйки, а през почивните дни работи като зидар. Построй плевнята ми. А Макарена, и тя има една уста... Ако бях на негово място, щях да я замеря с говежди бут или нещо по-тежичко. Постъпил си правилно, като си пратил Хесус да си върви у дома. Макар че животът с нея е доста по-труден от шест месеца в моя затвор.

— Ами Игнасио Перес? С него правилно ли постъпих?

— Малко е съмнително.

— Защо?

Грейди преглътна.

— Игнасио купува на дребно. Казах на прокурора да не хаби парите ни за него, но той иска да трупа осъдителни присъди. Аз искам да го използвам, за да хвана доставчиците.

— Тук има ли проблем с наркотиците?

Грейди отпи от кутийка безалкохолна бира.

— Метамфетамини и марихуана, малко кока, децата пуфтят, духат и смъркат.

— Изобщо не знам какво означава всичко това.

— Скоро ще разбереш. — Грейди отново отхапа от хотдога. — Алкохолът продължава да е най-големият проблем тук, хлапетата са отгледани с вайсбир, пият и карат колите. — Той се намръщи. — Съжалявам. Но наркотиците дойдоха и в нашия град. Колко случая с наркотици имаше днес — десетина?

— Толкова.

— А преди нямаше нито един.

— Но защо само латиноси? Американците не употребяват ли?

— Естествено, че и белите хлапета употребяват. Мамка му, та миналата година хванахме няколко мажоретки да смъркат кокаин в тоалетните на гимназията. После спипахме и почти целия отбор по софтбоул. Немски момичета.

— Какво стана с тях?

— Нищо. Дори не ги задържаха.

— Защо?

— Защото бащите им управляват града.

— Минаха двайсет и пет години и нищо не се е променило.

— Ти спечели изборите. Това е промяна.

— Не съм ги спечелил.

— Така е. Но ти си съдията.

— Значи Хайди е можела да си намери кокаина тук?

Грейди допи бирата, избърса уста с ръкава си, смачка хартията на топка и се прицели в кофата, но не улучи.

— Да. Човек може да си купи презервативи от супермаркета и кокаин от гимназията.

Грейди ровеше из чекмеджето на бюрото си, но после се отказа, измъкна от джобовете на панталона си малко ножче, с което зачовърка по зъбите си.

— Навремето мексиканците, които искаха да дойдат да работят на север, просто трябваше да прекосят границата. След Единайсети септември федералните затегнаха положението и сега плащат на *coyotes* — трафиканти, които вземат по хиляда долара на глава. Имигрантите не могат да си го позволят, затова койотите ги превръщат в „мулета“, за да си платят таксата. Което означава, че все повече хора пренасят все повече дрога през границата. Тъпчат се с марихуана, кокаин, айс — това са метамфетамини на кристали — и ги пренасят до Сан Антонио, а местните ги носят тук. Точно тях искам да хвана. И ще ги пипна, преди да започнат да продават метамфетамини и в прогимназията. — Той поклати глава. — Сега не й личи, но Ди Ди Бърк беше много симпатично момиче.

— Грейди, за теб това не е само работа.

— Имам деца, а вече и внуче. Не искам да им се случи това, което се случи на Ди Ди... и на Хайди. Прегледа ли папката?

Бек кимна.

— Какво е станало с чантата и обувките й?

— Така и не ги открихме. Претърсихме в радиус от стотина метра около мястото, където открихме тялото й, и нагоре и надолу по Барънс Крийк още тогава.

— Било е Нова година и тя е била боса?

— Била е дрогирана.

— А сега е мъртва.

— Е, откри ли нещо, което да ми е убягнало?

— Не.

— Тогава му направи една услуга... на Обри де. Накарай го да се примири. Тя няма да се върне и ние никога няма да открием убиеца й.

— Той си е наумил да го намери.

— Трябва да си намери жена.

— Иска да си върне Ранди.

— Още ли мисли за нея след всичките тези години?

— Да. Тя живеела в Остин.

— И смята, че е още свободна?

— Предполагам.

— Съмнявам се. Беше хубаво момиче, най-вероятно се е омъжила за някой богаташ.

— Обри смята, че ако спечелят щатския шампионат, може да си намери работа в колеж, дори в Тексаския университет. С повече пари може да успее да си я върне.

Грейди поклати глава.

— Мъжете здравата оглупяват, когато стане въпрос за жени, нали? Естествено, ако се свършат глупаците, ние двамата с теб ще останем без работа. Значи той смята да спечели шампионата, за да оправи живота си?

— Така излиза.

— А ти си между чука и наковалнята, а, Бек?

— В какъв смисъл?

— Мислеше си, че ако откриеш убиеца на дъщеря му, ще поправиш миналото... а сега държиш и бъдещето му в ръцете си.

— Грейди, за какво говориш?

— За Слейд.

— Куотърбека? И какво за него?

— Не знаеш ли? Преди три седмици Слейд пребил от бой едно мексиканче в киното. Хулио Еспиноса. Добро хлапе, не се забърква в неприятности. Киното се води извън очертанията на града, под моя юрисдикция. Докато стигнем, Слейд беше помлял момчето... счупен нос, счупена челюст. Арестувахме го за побой и нанесени тежки телесни повреди. Престъпление втора степен плюс престъпление от омраза, така че го чакат между пет и деветдесет и девет години в щатския затвор.

— *Престъпление от омраза?*

— Наричал Хулио испанска маймуна и въшлив мексиканец, докато го удрял. Четирима заместник-шерифи едва са ги разтървали. Като нищо са щели да го застрелят, но резервният куотърбек не струва.

— Четирима полицаи? Да не е бил друсан?

— Токсикологичният анализ показва отрицателни проби за алкохол, кокаин, метамфетамини. Слейд е едро момче, но определено е вземал нещо.

Грейди отвори едно чекмедже, извади някаква папка и я плъзна по бюрото. Бек я разгърна и се ужаси при вида на цветната снимка на слабо мексиканско момче. Лицето му беше насинено и срязано на няколко места; лявото му око беше затворено от подутина; устните му бяха напукани и подпухнали. Носът му беше счупен. Бялата му риза беше изпоцапана с кръв.

— *Господи!* С какво го е удрял?

— С юмруци.

— Но защо?

— Хванал го да говори с приятелката му. Ники Ърнст, една от мажоретките. Точно за това ти говоря, че мексиканците дори не поглеждат немските момичета. Не искат неприятности.

— Направил го е само защото момчето е говорило с приятелката му?

— Да.

— Не е бил провокиран?

— Не. Хулио работел на снекбара и е разговарял с момичето... според свидетелите Слейд е връхлетял, без да каже и дума. Просто сграбчил Хулио, извлякъл го през бара и започнал да го налага. Хулио бил пет дена в болница и подписал писмените си показания там. Имаме показанията на Ники и на още няколко хлапета.

— Слейд игра на мача в петък, така че явно са го пуснали под гаранция.

— Някаква гаранция. Мировият съдия го е освободил на своя отговорност.

— За тежък побой?

— Уолт е голям футболен фен. Уолт Шмит, той е мировият съдия.

— Значи случаят на звездата куотърбек е в моя списък със съдебни дела?

— Не е в твоя.

— Какво искаш да кажеш?

Грейди изпусна дълбока въздишка.

— Знаех, че това момче ще ни създава неприятности, още когато се преместиха в града.

— Слейд ли?

— Да. С тоя побой Хулио заложи бомба със закъснител в моя град. Хората ми са в готовност, в случай че бомбата избухне.

— *Бомба със закъснител?* Какво става, Грейди?

Грейди затвори ножчето, пъкна го обратно в джоба на панталоните и каза:

— Първо, този разговор не сме го водили. Това е между мен и теб, и онзи препариран елен.

— Добре.

— Второ, трябва да разбереш как стоят нещата тук. Колко време те нямаше?

— Двайсет и четири години.

— Е, нещата тук са се променили. Значително. Преди да си тръгнеш, това място беше изцяло немско. Но сега вече имаме така наречения конфликт на интереси. — Грейди вдигна пръст. — От една страна са немците, разбира се, и след като прапрадядовците им са основали този град, те смятат, че все още го притежават и всички останали са само наематели. Все още заемат всички длъжности в окръжната комисия, градския съвет, училищното настоятелство. Телефонният регистър на градския съвет е като телефонния указател на Берлин. И ще се бият до последния залък, за да запазят контрола си върху града.

— Е, и навремето беше същото.

— Но градът им се е променил и това не им харесва. — Грейди посочи една стара карта на стената. — Ето как е изглеждало мястото през 1846-а, когато баронът очертал града. През следващите сто години немците живели тук, с мъка се изхранвали от тая земя, изолирани от външния свят — Остин бил на три седмици път с кон. После Ел Би Джей им дал парите за мохера през петдесетте. И през следващите четирийсет години те били дебели и щастливи, отглеждали кози и получавали правителствени чекове всяка година. Мамка му, какво повече да искаш от живота.

— Така беше, когато заминах.

— Е, вече не е така. Когато Клинтън отрязал парите за мохера през 96-а, хората тук решиха, че е дошъл краят на света. Скотовъдците

на моята възраст бяха получавали правителствените чекове през целия си живот. Но един ден отиват до пощенската кутия и чека го няма. Все едно някой беше умрял. Убиха отглеждането на кози и бизнеса по Мейн стрийт заедно с него.

— И какво се случи? Центърът на града процъфтява.

— Ами по онова време на гражданите им беше писнало от престъпността и задръстванията, бандите и наркотиците, искаха по-простичък живот и започнаха да се местят тук. Остин е само на час път с кола. Юпита, хипита, художници, татуирани, богаташи, всички дойдоха тук. Купиха си земя, постегнаха старите къщи, наеха сгради по Мейн стрийт, отвориха магазини, винарни и ресторанти — вече имаме два френски ресторанта. Цените на земята се вдигна до небесата и изведнъж старите немци започнаха да правят повече пари, като продават земите си и отдават под наем сградите си, отколкото някога са изкарвали от мохера.

— Тогава защо не са доволни?

— Защото новодошлите донесоха и външния свят със себе си. И старите немци вече не харесват града си — навъдиха се прекалено много демократи и мексиканци.

— Либерали и латиноси.

— Искат да се върне времето, когато магазините по Мейн стрийт се държаха от немци, които говорят на немски, ядат немска храна и пият немска бира, времето, когато правителството им пращаше чекове. Ходят на търговете за кози, говорят на немски и се преструват, че светът около тях не се е променил. Но той вече е друг.

— Тогава защо просто не престанат да продават земите си и да отдават под наем сградите си на хора, които не искат в града?

— Защото искат пари. Веднъж чух един от старите немци да се оплаква от пришълците и му викам: „Ти не продаде ли земите си на калифорниец?“. А той: „Да, но бях принуден. Копелето ми плати пет милиона. В брой!“.

Грейди се изхили.

— Ти също си немец — рече Бек.

— Чистокръвен, но не съм като тях. Ние от рода Гюнтер никога не сме отглеждали кози. Всъщност, Бек, повечето немци тук не са такива. Повечето са добри хора, които работят упорито, за да се изхранват и да запазят мястото безопасно за децата си, и не вярват, че

Господ ги е направил по-добри само защото имат бяла кожа и немско име. Но във всеки град има по няколко души, които смятат, че са призвани да командват парада. Нашите просто са немци.

— И какво общо има това със Слейд?

— Имай търпение, ще стигна и дотам. — Грейди вдигна втори пръст. — От другата страна са новодошлите, които откриха тези магазини за туристи — „Смелата маймуна“, „Зерц“, „Кучелогия“. Според теб как се издържа човек от магазин, който продава само принадлежности за кучета? На всичко отгоре имаме спа центрове, дето ти опаковат цялото тяло във водорасли — това пък за какво?! — Той поклати глава. — Както и да е, търговците по Мейн стрийт са бели, но и един не знае да *sprechen Deutsch*, ако ме разбираш. Просто са искали да се измъкнат от големия град и да живеят на по-хубаво място, където да отглеждат децата си.

Третият пръст.

— След това идват мексиканците. Старите немци възприемат търговците по Мейн стрийт като наематели, а мексиканците като нарушители. Вече са една трета от населението, но няма и да го разбереш, като минаваш по Мейн стрийт. Някои живеят тук легално, повечето — не, и затова не се набиват на очи, стоят си в испанския квартал и работят във фабриката за пуйки. Но имаме и няколко мексиканци, които си търсят кауза. Чух, че се опитват да организират движение *La Raza Unida*.

— Вече има испански квартал?

— Долу по Саут Милам, през потока. Имигрантите навремето идваха, поработваха известно време, изкарваха пари и ги носеха вкъщи. Но както казах, федералните затегнаха преминаването през границата и сега който дойде, остава. Просто праща парите вкъщи по пощата.

— Законът за непредвидените последствия.

— Законът за тъпите задници във Вашингтон, които нямат никаква представа.

— Значи има три групи — обобща Бек, — немците, търговците по Мейн стрийт и латиносите. Ами афроамериканците?

Грейди се изхили.

— Нямаше те само двацет и четири години, Бек, градът не се е променил чак толкова. Доколкото знам, Джил е единственият чернокож

в района.

— Грейди, това е доста интересно, но какво общо има със Слейд?

— Конфликт на интереси, Бек. Както казах, търговците по Мейн стрийт искат просто да си изкарват прехраната. И правят по-голяма част от печалбите си в периода от сега до Коледа.

— Нека да позная. Бял футболист пребива латинос и търговците по Мейн стрийт се притесняват, че онези активисти могат да го превърнат в политическа кауза, да предизвикат негативна публичност, което ще навреди на бизнеса от туристи?

Грейди кимна.

— Градът няма на какво друго да разчита, Бек. През следващите три месеца тук ще дойдат да пазаруват около един милион туристи. За празниците. Ако убиеш търговията, убиваш града. Градският съвет пази имиджа на града както немците пазят девствеността на щерките си. — Той явно се развесели. — В Чикаго имате ли бездомници?

Бек повдигна рамене.

— Да.

— Виждал ли си бездомни по Мейн стрийт?

— Не.

— Ако се появят, градската полиция ги събира, кара ги до Сан Антонио и ги захвърля там.

— Шегуваш се.

— Изобщо не се шегувам.

— Няма ли кой да се намеси? Ако чикагската полиция направи нещо подобно, медиите ще ги изядат.

— Тук няма медии. Разбери, Бек, задача номер едно на местната полиция е да пази бизнеса с туристи. От градския съвет не искат по вестниците да се появяват репортажи за мажоретки, дете смъркат кока, или бездомници, които спят по Марктплац, или пък мексиканци, протестиращи по Мейн стрийт. Искат хубави новини. Искат тук да идват бели хора, да харесват онова, което виждат, и да пазаруват. В Далас и Хюстън непрестанно се говори за бездомници, негри и мексиканци, които все за нещо протестират. Тук не идват за това. Тук идват, за да живеят по стария начин, поне за един уикенд.

— Идеалният чисто американски град, населен само с бели и без никаква престъпност.

— С немски фестивал. — Той се изхили. — Помниш ли как преди година мексиканците протестираха по градовете срещу онзи закон за имигрантите? Тук не го допуснаха. Градската полиция държи изкъсо този град.

— Значи търговците по Мейн стрийт искат окръжният прокурор да се грижи мексиканците да са доволни...

— Поне докато минат коледните празници.

— Като предяви обвинения срещу Слейд?

— Да.

— И той предяви ли обвинения?

— Да. Но се наложи да го убеждаваме.

— По какъв начин?

— Ами родителите на Хулио са нелегални. И Нилс решил да използва това, за да накара Хулио да оттегли жалбата си.

— Да не е заплашил, че ще ги депортира?

— Доколкото разбирам, точно така е станало. Но активистите са намерили на Хулио адвокат от Сан Антонио, навремето беше в Конгреса. Казва се Феликс Делгадо.

— Чувал съм за него.

— Както и да е, Делгадо дойде и скочи срещу Нилс като *vaquero*, дето прищпорва някой див кон. Заплаши да предизвика федерален съдебен процес за граждански права и да доведе националните медии — бяла футболна звезда безнаказано пребива мексиканец, окръжният прокурор изнудва родителите... В „Шейсет минути“ и „Горещи новини“ веднага ще го лапнат. Щял да изтипоса градчето ни по телевизията като Мисисипи през шейсетте, само дето лошите ще са немци вместо от Ку-Клукс-Клан. Освен това заплаши с улични протести през уикенда след Деня на благодарността.

— Защо точно този уикенд?

— Жена му всяка година идва да пазарува тук точно този уикенд.

— Е, и?

— Ами знае, че по това време на годината най-много се пазарува по Мейн стрийт. Ако мексиканците тръгнат на демонстрация, ще убият търговията и калифорнийците ще отидат с парите си другаде, цените на имотите рязко ще спаднат, данъците ще намалеят... и тук вече няма да е като Санта Фе, а като Одеса след падането на цените на петрола.

— Значи окръжният прокурор успокои родителите на Хулио?

— Да.

— И изправи Слейд пред съдебни заседатели?

— Не.

— Но нали каза, че е предявил обвинения.

— Да. Разбираш ли, когато арестувахме Слейд, законът изисква да го изправим пред магистрат. Мировият съдия. Уолт Шмит. Уолт му прочете правата и го освободи. Докато състав съдебни заседатели не издаде обвинителен акт, делото остава при мировия съдия.

— Шмит юрист ли е?

Грейди поклати глава.

— Отглеждаше кози. Кандидатира се за мирови съдия, когато спряха чековете и му се наложи да работи, за да си изкарва прехраната. Ако изобщо постът му като мирови съдия може да се нарече работа.

— И кога окръжният прокурор ще представи делото пред съдебните заседатели?

— Няма да се стигне дотам.

— Но защо?

— Защото, ако Слейд бъде обвинен, ще бъде изключен от училище, футболният му сезон ще приключи, както и шансът ни за спечелване на шампионата, и той ще загуби стипендията си за Тексаския университет.

— Е, и?

— Ами баща му не иска това да се случи. Исква Слейд да отиде в университета и после в професионалната лига.

— Слейд е извършил престъпление. И трябва да си понесе отговорността.

— Куентин Маккуейд не смята така. Чувал ли си за него, за застрояването, което финансира на запад?

— Подочух някои неща.

— Е, каквото и да си чул, истината е още по-страшна. Ден след арестуването на Слейд той дойде вкъщи. Опита се да ме накара да оттегля обвиненията и да залича ареста от докладите. Куентин не иска синът му да провали футболната си кариера само защото е пребил един нелегален мексиканец. Поне така ми каза, когато ми отпрати предложението си.

— Подкуп?

— Не мога да го дам под съд за това, което каза, прекалено е умен, но сделката беше такава.

— И ти?

— Казах му, че нямам нужда от парите му. Той ми се изсмя.

— А имаш ли нужда от парите му?

Грейди поклати глава.

— Преди година продадох сто акра от фермата на един калифорниец с повече пари, отколкото ум в главата. Плати ми два милиона. Сега съм, както му викате, „независим“.

— Шериф милионер?

— Да.

— Тогава защо още работиш?

— Заради Ди Ди Бърк, Хайди и хлапета като тях. Онзи калифорниец ме направи независим от политиката, но Куентин държи повечето политици в окръга — включително Нилс — по един или друг начин.

— Тогава защо старите немци вземат страната на Маккуейд?

— Ето ти още един конфликт на интереси, дори два. Първо, те много искат да спечелим щатския шампионат. Не сме печелили от времето, когато ти играеше. Страхотно време беше, Бек.

— Футболът не може да е чак толкова важен.

Грейди се разсмя.

— Живял си в Чикаго прекалено дълго, Бек. Забравил си как стоят нещата тук.

— А другият конфликт на интереси?

— Какво друго освен парите.

— Къде са парите?

— В строежа на онези двеста къщи от предприятието на Куентин. Това са двеста-триста милиона в ново строителство, повече, отколкото този град е виждал за двайсет години. Старите немци могат да направят много пари от тези къщи, но трябва да внимават да не ядосват Куентин, защото той решава кой ще вземе дял. Затова се прави на толкова важен.

— Значи Куентин си е купил немско име?

— Може и така да се каже.

— Но как е възможно окръжният прокурор да не представи случая пред съдебни заседатели? Слейд е вкарал Хулио в болница, има

свидетели.

— Адвокатът на Слейд е старият съдия Стуц...

— Стуц ли? Нали уж имаше болно сърце?

— Той изобщо няма сърце, в което е проблемът. Най-жестокото копеле, което съм срещал. Предполагам, че е такъв, защото така и не се ожени, не можа да намери толкова отчаяна жена, дори и тук. — Грейди въздъхна. — Но той беше съдия почти петдесет години и знае тайните на всички. Никой не смее да се опъне на Стуц.

— Значи той ще представлява Слейд?

Грейди кимна.

— Настоя за разглеждане на делото — магистратът решава дали съществува основателна причина делото да се гледа пред съдебни заседатели. От трийсет години не съм виждал такова, защото окръжният прокурор винаги представя криминалните дела направо пред съдебните заседатели.

— А сега какво го спира?

— Това не е криминално дело, а политическо. Куентин не иска Слейд да бъде обвинен, тъй че Нилс и Стуц измислиха този номер, за да остане случаят при приятелски настроения мирови съдия. Ако той не открие основателна причина, делото изобщо няма да стигне до съдебни заседатели. А без тях няма и обвинение.

— Но това как ще обезвреди бомбата със закъснител?

— Ще ти кажа как. Или поне те как си го представят. Първо, Айхман подава обвинения срещу Слейд, за да не дразни мексиканците и Делгадо, поне засега. Второ, оставя случая в съда на мировия съдия и насрочва разглеждането за януари, след плейофите и пазаруването покрай празниците, когато в града няма туристи — и това прави футболните запалнянковци и търговците по Мейн стрийт доволни. И трето, цялата работа не се раздухва, за да се спечели малко време и евентуално нещата да се разминат.

— А ти какво мислиш?

— Не мисля, че Делгадо е глупак. Мисля, че ще изпълни закана си.

— Протестен митинг през уикенда след Деня на благодарността?

— Да.

— Но това е правото им на свободно слово.

— Не, Бек, това е бомба със закъснител. От градската полиция ще се опитат да арестуват всички. И така Мейн стрийт може да заприлича на Аламо, само дето този път мексиканците ще изгубят. Трябва им само един полицай, който да натисне спусъка... или някой ловец на елени.

— Денят на благодарността още ли е в разгара на ловния сезон?

— Да. През тези почивни дни ще има повече оръжие, отколкото в Багдад. Всички пикапи и джипове в града ще са пълни с пушки и ловци на елени. Трябва ни само един глупак и ще имаме мъртви мексиканци по Мейн стрийт.

— Значи ни остават колко, осем седмици, преди тази бомба със закъснител да избухне?

— Да.

— И всичко това се е случило преди три седмици?

— Да.

— Една седмица преди изборите?

— Да.

— Значи ето защо окръжният прокурор се отказа от изборите?

— Вие, адвокатите от Чикаго, сте много умни. Да, имаха нужда Нилс да си остане окръжен прокурор, за да мине номерът. Ако той седеше на стола ти на втория етаж на съдебната палата, нямаше да може да контролира делото. Друг прокурор като нищо щеше да изправи Слейд пред съдебните заседатели. Нилс, естествено, не остана много доволен, но те му обещаха, че съдийството ще бъде негово до живот. От догодина.

— И защо ми казваш всичко това?

— Защото не ми се вижда много справедливо Слейд да се измъкне.

Отново тази дума.

— И не ми харесва някои хора да смятат, че стоят над закона. Реших, че на теб също не ти харесва.

— Така е. Но не е в моите правомощия, докато съдебните заседатели не му отправят обвинения. Кое то няма да стане, ако мировият съдия не намери причина да прехвърли делото.

— Кое то също няма да стане... ако ти не направиш нещо по въпроса.

— Като например?

— Имаш правомощия върху всички криминални дела. Можеш да наредиш да прехвърлят случая на Слейд от мировия съдия към окръжния съд. Тогава ще председателстваш делото за разглеждане. Ти ще решиш дали има основателна причина да изправиш Слейд пред съдебните заседатели.

— А съдебните заседатели ще го осъдят ли, ако баща му е замесен?

— Петдесет на петдесет. Сред заседателите има трима мексиканци, законът го изисква, така че няма да има скрито-покрито. Предполагам, че ако Слейд бъде изправен пред заседателите, той ще се признае за виновен, за да получи по-лека присъда.

— Единственият проблем е, че ми трябва доста добра причина да искам делото да бъде прехвърлено на мен, иначе Стуц ще обжалва заповедта ми, а апелативният съд ще върне делото при мировия съдия.

— Добра причина, казваш. Като например, че мировият съдия фаворизира Слейд.

— Би било добре.

— Или че е срещу мексиканците.

— Това би било още по-добре, но ми трябва доказателства, Грейди.

— Доказателства? Като например запис?

Бек се засмя.

— Да, запис на съдия, който изразява пристрастията си, е доста добро доказателство, Грейди, но според мен трудно ще се сдобиеш с подобен запис.

— Добре. Ще видя какво мога да направя. Тук ли си до края на деня?

Бек кимна.

— Има още едно заседание на съда. — Той взе папката на Хайди.

— Имаш ли нещо против да я задържа?

Грейди поклати глава.

— Знам къде работиш.

Бек се изправи.

— Странна работа — каза Грейди.

— Кое?

— Туристите. Идват в града всеки уикенд, пазаруват по Мейн стрийт, ходят на фестивала на Марктплац, ядат в някой лъскав

ресторант и се влюбват в този град. — Грейди поклати глава. — Но
нямат представа какво ври и кипи под повърхността.

Една разходка по Мейн стрийт беше убедила Робърт и Лиса Девънпорт, че Фредериксбърг, щата Тексас, е идеалният град. Точно в такъв град искаха да се пенсионират. Бяха се изморили от престъпността и студените зими в Кливланд и искаха да прекарат старостта си в спокойния и топъл Тексас. Купиха си парцел от два акра извън града и си построиха мечтаната къща. Пренесоха се през първия петък на ноември преди една година. Заспаха — на отворени прозорци, което не им се беше случвало в Кливланд — около 22:30 часа под звуците на тихата провинциална нощ.

Събудиха се в 6:55 часа от пукота на стрелба.

Сезонът за лов на елени в окръг Гилеспи беше започнал при изгрев-слънце същата съботна сутрин. Съседът им Уилям Реймънд Бенкър, тъй нареченият Били Рей Бенкър, обичаше да прекарва деня си седнал на задната веранда, отваряйки кутийки с бира и прицелвайки се с пушката си „Ремингтон“ калибър .30–06 във всеки елен, който се осмелеше да доближи имота му. Били Рей можеше безпрепятствено да оглежда цялото си имение от четири акра от люлеещия стол. Задната му веранда беше само на стотина метра от техния вътрешен двор и изстрелите от пушката му отекваха като оръдейни снаряди. Според личната статистика на Били Рей той изстрелваше около триста куршума на ден седем дни в седмицата до първия уикенд на януари, когато сезонът за лов на елени официално приключваше.

Тъй като не бяха местни, семейство Девънпорт предположиха, че ловното хоби на Рей е незаконно, и извикаха шерифа. Заместник-шерифът, изпратен в дома им, обясни, че в окръг Гилеспи няма минимална разрешена площ за лов на елени. Градските разпоредби забраняваха стрелбата с оръжие в границите на града, но тъй като имотът на Били Рей беше извън града, действията му, макар и глупави, не бяха криминални.

Семейство Девънпорт подадоха граждански иск, настоявайки за постоянна съдебна забрана срещу ловуването на Били Рей на този

малък парцел; приведоха аргументи като нарушение на обществения ред, тормоз и умишлено причиняване на емоционални страдания. И двете страни бяха подавали искания до съда и кулминацията настъпи с молбата на Били Рей за решение по съкратената процедура, което остана висящо след внезапното пенсиониране на съдия Стуц.

Съдия Бек Хардин беше наследил случая. Сега той седеше зад съдийската маса и гледаше семейство Девънпорт и адвокатата им, и Били Рей Бенкър, и адвокат Полк. Пак той.

— Мистър и мисис Девънпорт — каза Бек, — тексаският закон е недвусмислен по този въпрос. Мистър Бенкър има право да лови елени в парцела си от четири акра. Следователно трябва да приема искането му и да отсъдя в негова полза.

Бек се обърна към Били Рей Бенкър.

— Били Рей, колко далеч може да стигне един куршум калибър .30–06, изстрелян от нивото на рамото?

Той сви рамене.

— От четирийсет и пет градусов ъгъл може би около три километра.

— Което означава, че когато стреляш с пушката си от задната веранда, куршумът може да мине през твоето имение, през имението на Девънпорт и през земите на други хора?

— Аз не се целя към тях.

— Няма значение къде се прицелваш, важното е, че не притежаваш достатъчно земя, за да падне куршумът ти в границите ѝ.

— Целя се надолу.

— Не разбираш ли колко е опасно да стреляш от задната си веранда?

— Имам си права. — Той се ухили на Девънпорт. — А когато дойде трети ноември, ще упражнявам правата си всеки ден, по цял ден в продължение на два месеца.

Съседът от ада.

— Били Рей, ако някога застреляш нещо друго освен елен в твоя имот — човек, крава, пуйка, козел — или нещо извън имота ти, отиваш право в затвора, разбираш ли?

Били Рей го изгледа свирепо. Бек се обърна към семейство Девънпорт.

— Съжалявам, но не мога да направя нищо.

— Е, ние можем — каза мисис Девънпорт.

— Разбирам, че сте разочарована, мисис Девънпорт, но не можете да вземете закона в свои ръце.

Тя поклати глава.

— Връщаме се в Кливланд. Тексасците са луди.

— Да, госпожо.

— Имаш ли касетофон?

Шериф Грейди Гюнтер чакаше Бек в кабинета му. Бек затвори вратата и отиде до бюрото си.

— Трябва да има някъде.

Бек седна и затършува из чекмеджетата. Откри едно касетофонче и го постави на бюрото. Грейди пъкна ръка в джоба на ризата си и извади касетка, която сложи в касетофона.

— Не всички го знаят, но законът изисква длъжностните лица да записват разговорите си със заподозрените, за да имат доказателства, че са им прочели правата. Когато хората ми завели Слейд при Уолт онази нощ, всичко е било записано.

Грейди натисна бутона PLAY и в стаята се разнесе дрезгав глас.

— Председателства мирови съдия Уолт Шмит. Часът е десет и трийсет вечерта, събота, осми септември. Пред мен е Слейд Маккуейд. Мистър Маккуейд, арестуван сте за нападение и побой, а именно, нанесли сте сериозни физически травми върху човек на име Хулио Еспиноса.

Чу се шум от хартия, който показваше, че Шмит чете.

— Слейд Маккуейд, имате право да мълчите, всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда, ако се стигне до процес. Имате право на адвокат преди и по време на разпита. Имате право да прекратите разпита по всяко време. Ако не можете да си позволите адвокат, ще ви назначим служебен преди разпита. Имате право на разглеждане на делото, на което този съд ще прецени дали съществува причина делото ви да бъде представено пред съдебните заседатели. Мистър Слейд, разбирате ли правата си?

Слейд: Да.

Шмит: Синко, по-добре не казвай нищо, преди баща ти да е дошъл.

Чуха се приглушени гласове, нещо за „футболната ми кариера“.

Шмит: Страхна игра беше снощи. Но защо всички шутирахте волета от четирийсет и първия?

Слейд не отговори.

Шмит: Слейд, защо всички биехте воле от четирийсет и първия ярд?

Слейд: Нали каза да си мълча?

Шмит: *Нямах предвид футбола.* Имах предвид за побоя над мексиканеца.

Слейд: Ааа, тренерът не искаше да увеличаваме резултата.

Шмит: *Но защо, по дяволите?* А, ето го момичето с футболната ми топка. Нямам търпение да те видя да играеш за „Лонгхорн“, Слейд. Щатски шампионат тук, националният там. Какво ще кажеш да ми подпишеш топката?

Слейд: Ами, добре.

Грейди натисна бутона STOP.

— Уолт е голям запалялко.

Той отново натисна PLAY.

Шмит: Не се притеснявай, синко. Няма да допуснем този инцидент да попречи да играеш футбол за отбора ни. Знаем как да се оправим с мексиканците.

Звукът рязко спря. Грейди натисна бутона STOP, вдигна поглед към Бек и попита:

— Такъв запис ли имаше предвид?

Бек клатеше глава.

— Защо Шмит би казал това, като знае, че го записват?

— Защото, първо, той не е правил записа. Чиновникът го прави, така че през по-голямата част от времето Уолт забравя, че го записват. Няма да повярваш какви тъпотии ръси. И второ, законът изисква тези записи да се пазят четири месеца и след това да се унищожават, така че досега никой не се е връщал да го ухапе по задника. И трето, той не е знаел, че ще председателства на заседанието за разглеждане на делото на Слейд. Стуц още не го е бил замислил. И последно, Уолт не е най-умният скотовъдец на света.

— Откъде взе записа?

— Заместник-шерифът, който арестувал Слейд онази нощ, ми каза какво е изръсил Уолт. Така че когато разбрах, че ти трябват

доказателства, аз просто се завлякох до офиса му и помолих Ингрид да ми даде касетата. Тя му е секретарка.

— Тя пък защо би ти дала касетата?

— Както ти казах, Бек, повечето немци тук са добри хора.

— Грейди, имаш ли някаква идея как да се справя с Шмит?

— Няма да ти казвам как да си вършиш работата, Бек, но ако бях на твоето място, щях да връча лично на Уолт онази заповед, щях да отида до библиотеката, където държи онази футболна топка, да я взема и да кажа: „Ха, това подписът на Слейд Маккуейд ли е? Кога е успял да ти даде автограф, Уолт?“. След това бих го изгледал, сякаш искам да кажа: „Знам всичко“. И бих прошепнал, че ако оспори прехвърлянето, записът ще бъде транскрибиран и ще се появи на първа страница на вестника. Той не би искал това. За разлика от мен той има нужда от работата си.

— Много добра идея, Грейди.

— Предположих, че ще ти хареса.

— Но как всичко това не се е разчуло вече три седмици? Тук човек не може да има тайна и три часа.

Грейди кимна.

— Хората в малките градове наистина говорят. Но знаят кога да си държат устите затворени. И това е един от онези случаи. Не много хора са го разбрали, но тези, които са го разбрали, знаят, че ще се отрази зле на града. И си мълчат. — Той погледна Бек. — Но предполагам, че това ще се промени.

— Да, Грейди, ще се промени.

Грейди се усмихна и стана.

— Е, късмет, Бек.

— Грейди, ти не си такъв, какъвто очаквах. Предполагах, че си...

— Като онзи шериф от „В горещината на нощта“?

Бек усети, че се изчервява, и излъга.

— О, не, Грейди, аз...

Грейди му махна да замълчи.

— Знаеш ли, че това ми е любимият филм? Защото онзи стар шериф се промени. Предполагам, че дължа тази работа на баща ми, но не е нужно да бъда същият като него. Знам какво се говори за него и не се гордея особено. А искам децата ми да се гордеят с мен.

Грейди тръгна към вратата, но на прага се спря.

— Вече три седмици държа тази бомба със закъснител в скута си... олекна ми, че ти я предадох. — Той се усмихна. — Добре дошъл у дома, Бек.

Спортният клуб на Фредериксбърг не приличаше на фитнес залата в центъра на Чикаго, която Бек посещаваше; нямаше пиколо да паркира колите, нямаше шкафчета от гладко орехово дърво, нямаше сауна и парна баня, нито голи старци, които да играят джин-руми в луксозната съблекалня. Този спортен клуб се намиреше в един безлюден търговски център до едно мексиканско заведение срещу „Уолмарт“. Пред него бяха паркирани пикапи.

Вътре, зад направен от щанги свод, мъже и жени на средна възраст водеха своя лична битка срещу гравитацията; тичаха, въртяха педали, атакуваха степери и бягащи пътеки и монотонно блъскаха по уредите и велоергометрите, поставени пред два телевизора, които предаваха „Фокс Нюз“ и Си Ен Ен. Млади жени трупяха тен в една странична зала, а в задната част на клуба мъже помпаха железата в зала с тежести и се възхищаваха на мускулите си пред огледалата.

Бек не беше в залата с тежестите. Беше в залата за кардио тренировки заедно с останалите четирийсетгодишни; беше прекалено стар за щангите и прекалено млад за стационарното колело. Когато пристигна преди трийсет минути, го приветстваха като футболна звезда. Сега правеше последните две упражнения на пресата за крака; бедрата му горяха от петдесеткилограмовите тежести — *деветнайсет, двайсет*.

Той отпусна тежестта и седна. Взе кърпата си и избърса потта от лицето си и от седалката на уреда. Отиде до уреда за задна част на бедрата и погледът му веднага бе привлечен от една красива пеперуда. Крилете ѝ бяха яркосини, с тъмносилави светлосенки и десетинасантиметров размах. В средата на всяко крило имаше око, човешко око, което гледаше Бек, а той настойчиво гледаше татуировката, изрисувана върху гладката бяла кожа на кръста на млада жена.

Пеперудата се виждаше, защото черните шорти на жената едва покриваха дупето ѝ, камо ли да скриват рисунките по тялото ѝ. Дупето ѝ беше много хубаво. Преди три седмици по време на последната

беритба гледката на Джоди, която мачка грозде с вдигната на бедрата пола, беше накарала металната врата в сърцето на Бек, затворена вече повече от година, леко да се откряне; дупето, което гледаше в момента обаче, изведнъж рязко блъсна тази врата, все едно беше избухнала бомба. В тялото му изведнъж забушуваха хормони, които като с магическа пръчка отмиха годините и болката от живота му.

Бек отново беше деветнайсетгодишен младеж.

Жената лежеше по корем; краката ѝ бяха изпънати, глезените ѝ — пънати под възглавничката на уреда. Мускулите на бедрата ѝ отново се съкратиха и глезените ѝ повдигнаха възглавничката, която дърпаше металните тежести, и почти докоснаха дупето ѝ. Тя отпусна тежестта и се изправи. Пеперудата и дупето изчезнаха от погледа на Бек.

— Здравейте, съдия Хардин.

Бек стрелна поглед към лицето на жената. Стори му се позната. Учителката от детската градина на Меги.

Бек се изчерви.

— О, въъ... здравейте, мис Йънг. Аз само... въъ... се възхищавах на татуировката ви.

Тя стана и Бек се опита да устои на погледа ѝ, но загуби битката. Тя беше облечена с шорти и черна тениска; а между тях имаше ивица бяла плът и стегнати коремни мускули, под флуоресцентните лампи потта по кожата ѝ проблясваше.

— Мис Йънг, изглеждате различна без дрехи... въъ... извън училището.

Тя се усмихна.

— Господин съдия, казвайте ми Гретхен.

— Бек.

— Радвам се, че спечели.

— Не спечелих.

Тя се смръщи.

— Но стана съдия.

— Да, аз съм съдията.

Първият му ден като съдия се беше оказал доста дълъг.

Гретхен се отдалечи от уреда и Бек седна на него. Нагласи тежестта на четирийсет килограма; при първата серия се беше опитал да вдигне трийсет, но Гретхен току-що беше вдигнала трийсет и пет.

— Меги е много сладка — каза тя.

— Много я обичам — отвърна Бек. — Как е в училище?

— О, в началното училище е истинско бойно поле. — Тя поклати глава. — В Остин имаше ученически банди, които се биеха за територия. Тук хората се бият заради един чужд език. — Тя се наведе и разпусна мускулите на бедрата си. Лицето на Бек пламна. Тя се изправи и каза: — Но това са само стари хора, които се боят от промяна — все едно е. Денят на дядото, който никога не свършва.

— Тук има доста възрастни хора.

— Знаеш ли какво не разбирам? Младите американски родители. Те казват: „О, ние не мразим латиносите. Но те забавят напредъка на децата ни, затова трябва да ги разделите, за да може децата ни да получат добро образование“. Оправдават се с децата си. Но не могат да постигнат най-доброто за тях, като вредят на други деца.

— Ти наистина обичаш тези деца.

— Аз съм учителка, Бек. Това са моите деца, в училище. Точно там се разбира в какво общество живеем.

— И?

— Тук всички ходят на църква и твърдят, че са добри християни, но това, което причиняват на мексиканските дечица, не е християнско.

— Тогава защо се премести тук?

— Заради коня ми. Разрушиха конюшната ми в Остин, за да строят жилищен блок.

— Е, децата сигурно са щастливи, че си тук. Меги, също.

— Благодаря, Бек. — Тя направи крачка назад, но след това се върна. — Знаеш ли, Бек, единствените необвързани мъже в този град са или скотовъдци, или гейове от Остин, дошли да открият поредния модерен ресторант за туристите. Не съм излизала на среща вече повече от година. Какво ще кажеш да вечеряме заедно в събота вечер?

Деветнайсетгодишният младеж рязко си пое въздух. *Учителката го канеше на среща!*

Четирийсет и две годишният мъж бавно издиша.

— Гретхен, на колко си години?

— На двавет и пет.

— Ами аз съм... малко старичък за теб.

— Може би. Но си мъж, при това необвързан и достатъчно красив. — Тя се усмихна. — Значи събота вечер?

— Но ти си учителката на Меги.

— Но освен всичко друго съм жена. — Тя въздъхна. — Виж, Бек, боря се за децата в училище всеки ден. Обстановката е напрегната, стресираща, хората тук са луди. Ето защо тренирам всяка вечер. След това храня коня си и се прибирам. Вечерям сама, гледам телевизия сама и си лягам сама. Самотна съм, Бек. Имам нужди.

Нужди? Бек беше сигурен, че току-що беше получил тахикардия.

Гретхен сложи ръце на раменете му и приближи устни толкова близо до ухото му, че той долови аромата на потната ѝ кожа и усети нежния ѝ дъх, когато прошепна в ухото му:

— Физически нужди.

Бек затърси из стаята дефибрилатор.

Гретхен се изправи и каза:

— Събота вечер.

— Ами...

— Добре.

Тя рязко се завъртя и пресече стаята, за да отиде до друг уред. Бек се втренчи след нея. След дупето ѝ.

Деветнайсетгодишният младеж мислено удряше с юмрук въздуха. Ура!

— Сладки са нали?

Джоди стоеше до него. Бек не я беше чул да се приближава.

— Кой?

Джоди кимна към Гретхен.

— Децата.

Тя се отдалечи в торбестия си анцуг и тениска, а червената ѝ опашка подскачаше на тила ѝ. И Бек Хардин отново се превърна в четирийсет и две годишния мъж с две деца и мъртва съпруга.

Скъпи Джей Би,

Операцията е утре. Радикална мастектомия. Плаках за гърдите си, но сега искам само ракът да се махне от

тялото ми. Искам да съм жива заради децата ми. Ще си сложа изкуствени гърди. Адски големи. Бек ще ги хареса.
Обичам те, Ани

Седмица по-късно, Ани беше писала:

Вече съм вкъщи. Много съм уморена. Утре пак ще ходя при лекаря. Хистологичен анализ на лимфните възли. Целувки.

Беше минала още една седмица. Джей Би беше писал по един имейл всеки ден, за да пита как е. Най-накрая му беше отговорила.

Извинявай, че не ти отговарях, Джей Би. Надеждите ми бяха големи, докато чакахме резултатите от лабораторията, но сега се сгромолясаха. Всички лимфни възли показаха положителни резултати. Имам разсейки. Лошо е. Казват му метастази. Утре ще ми правят още изследвания. Скенер на костния мозък. Томографски скенер. За да видят дали е проникнал в костите, в белите дробове, в черния дроб. Казват, че имам рак поне от десет години и изобщо не съм знаела. Не мога да повярвам.

Следващият ѝ имейл.

Ракът е навсякъде, Джей Би. Четвърти стадий. Плача.
Обичам те.

— Джей Би, мога ли да те попитам нещо лично?

— Боксерки.

— Не това. Мама почина преди много години. Ти... въъ... бил ли си...

— По дяволите, Бек, и двамата сме зрели мъже. Можеш направо да ме попиташ дали съм правил секс, откакто Пеги почина.

— Добре, питам те.

— Дори не и с животно.

— Защо?

— Защото никога не съм се отнасял така с козите ми.

— Имам предвид жени.

— А, добре. Ами първоначално дълго време изобщо не мислех за това. После простатата ми се възпали.

— Имал си проблеми?

— Преди петнайсет години. Оперираха я. И оттогава нещата не се получават.

— Вече има лекарства.

Джей Би изсумтя.

— Какъв е смисълът, ако трябва да пия лекарства?

— Но ти си само на шейсет и шест. Не си прекалено стар.

— Не си струва усилията.

— Днес в спортния клуб Гретхен ме покани на среща. Тя е...

въъ...

— Млада.

— Това също.

— Ще отидеш ли?

— Тя ме изненада, но след като се размислих...

— За Ани.

Бек кимна.

— Не ми се струва правилно.

— Ани я няма вече осем месеца. Тя не би искала да останеш сам.

— Имам децата.

— Те ще си тръгнат един ден.

— Имам теб.

— Все някой ден ще умра.

— Тогава ще съм с Буч.

— Буч не принадлежи на никого. Виж, Бек, след като майка ти почина, аз не се отдръпнах само от теб, отдръпнах се от целия свят. От живота. И когато ти си тръгна, останах сам с козите. Не се виждах с

хора и не разговарях с никого... докато Джоди не се появи. Започнахме да си говорим и аз ѝ споделих мислите си от деветнайсет години насам. Обичах майка ти, но трябваше да позволя на друга жена да влезе в живота ми. Някоя като Джоди.

— Тя е лесбийка.

— Пак бих се оженил за нея. Не заради секса. Точно затова ми липсва и майка ти, да седим и да си говорим. Не че сексът не ми харесваше.

— Гретхен каза, че има нужди.

Джей Би се засмя.

— Има татуировка.

Джей Би изсумтя.

— Не си я представях с татуировка. Бръсне си краката.

— Какво общо има бръсненето на краката с татуиро... о, няма значение.

— Каква татуировка?

— Синя пеперуда, точно над дупето ѝ.

— Мамка му. Момичето има и хубав задник. Бих искал да видя тая... татуировка. Няма лошо да ѝ видя и дупето, нали? Майка ти също имаше хубаво дупе.

— Джей Би?

— Да?

— Да не говорим за това.

Джей Би се изсмя, стана от стола, каза „лека нощ“ и се прибра.

Бек се опита да не мисли за Ани, за Гретхен и за секс и да се съсредоточи върху делото на Хайди, което лежеше в скута му. Четеше доклада от аутопсията и търсеше нещо, каквото и да било, което да му подсказва нещо друго, извън заключенията на патолога. Причина за смъртта: „Остра кокаинова интоксикация“. Метод на смъртта: „Случайно предозиране“. Не самоубийство. Не убийство. Нищо, което да предполага престъпление. Просто един трагичен инцидент. Старият му приятел от училище не можеше да приеме факта, че смъртта на дъщеря му е била просто един трагичен инцидент.

Джей Би се появи отново, облечен в хавайска пижама.

— Мислех под душа. Защо Обри не ти е казал за ареста на Слейд? Той е треньор, би трябвало да знае.

— Какво, по дяволите, правиш?

В 8:45 часа на следващата сутрин окръжният прокурор стоеше в кабинета на Бек и изглеждаше така, сякаш искаше да се протегне през бюрото и да го удуши. Бек беше приел съвета на Грейди и след като беше изтъкнал вероятността записът да бъде транскрибиран и отпечатан в местния вестник, мировият съдия Уолт Шмит не беше възразил заседанието за разглеждане на делото да бъде прехвърлено към окръжния съд.

— Мистър Айхман, дръжете се подобаващо, в противен случай ще прекарате нощта в затвора за неуважение към съда.

Окръжният прокурор стисна челюст толкова силно, че можеше да смели гранит на пясък. На Бек му стана неприятно, че окръжният прокурор му говори отвисоко, затова се изправи.

— Съдия Хардин, Ваша Светлост, не можете да прехвърляте дела, нито да насрочвате дата за заседание, без да се допитвате до мен.

— Къде в закона пише, че имам нужда от одобрението на окръжния прокурор, за да упражнявам властта на този съд?

— Това е обичайният ред.

— Вече не. В моя съд нещата ще се вършат по различен начин.

Окръжният прокурор изсумтя.

— *Твоят* съд? Ако Слейд не беше пребил онова мексиканче, в този стол щях да седя аз и ти много добре го знаеш.

Бек се изкуши да му отвърне, че нямаше да стане точно така, ако беше обявил публично за извънбрачното му дете в Остин, но се въздържа.

— Отказал си се от съдийството заради Слейд Маккуейд? — попита той.

— Не, заради Куентин Маккуейд. Но само временно. По това време догодина съдът ще бъде мой. — Той отиде до прозореца и се загледа навън. — Ако разбунис духовете в испанския квартал, господин съдия, ще имаме мъртви мексиканци по Мейн стрийт.

— Най-добрият начин да го предотвратим, е да позволим на справедливостта да възтържествува.

— *Да позволим на справедливостта да възтържествува?* Това не е разискване на хипотетичен случай в юридическия факултет, господин съдия. Това е скапаният истински свят. И решенията ти имат истински последици. За всички.

— Петък в девет сутринта.

Окръжният прокурор насочи пръст срещу Бек.

— Ако този град избухне и умрат мексиканци, вината ще е твоя. Запомни това.

— Тогава изправи Слейд пред съдебните заседатели и нека тези дванайсет граждани да решат.

— Много добре знаеш, че законът изисква съдебните заседатели да представляват населението на района.

— Което означава, че ще има и заседатели латиноси?

— Трима.

— Остават деветима немци. Достатъчни са за подвеждане под отговорност.

— Което няма да се случи.

— Но иначе латиносите ще тръгнат на протест през уикенда след Деня на благодарността и ще подплашат туристите. А това няма да е добре за търговията.

— Няма да е добре и за мексиканците, ако някои бъдат убити.

— Тогава постъпи правилно.

— *Да постъпя правилно?* — Окръжният прокурор поклати глава. — Ти така ли казваше на клиентите си в голямата чикагска кантора? Виж, господин съдия, знам точно какъв адвокат си бил. Така че не ме поучавай в моя град. Освен това мексиканците никога няма да стигнат до Мейн стрийт.

— Защо?

— Повярвай ми — няма да стане. А и ти не би искал. За теб най-добре е да не се намери достатъчно основание за вина.

— Точно затова е и заседанието за разглеждане — за да се установи дали има достатъчно основание.

— Грещиш, господин съдия, то е, за да запазим спокойствието в града. С тази сделка всички щяха да са доволни...

— Освен Хулио.

— Всички, които имат някакво значение. Но ти си напъха носа където не ти е работа и сега ти носиш отговорността.

— Нося отговорност да бъде въздадена справедливост.

— *Справедливост?* Ако прецакаш нещата, ще видиш как изглежда справедливостта.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, господин съдия, мексиканците знаят, че не си на страната на немците, така че ако не намериш достатъчно основание за вина, те ще ти повярват. — Той се усмихна. — Ха, въпросът би могъл да се разреши дори по-добре, отколкото смятахме. Те ти вярват. Твоята дума може да сложи край на цялата история.

— Защо ми вярват?

— Знаят, че Джей Би си е взел мексиканец за съдружник, и предполагат, че какъвто бащата, такъв и синът.

— Ще чуят показанията на Хулио и на заместник-шерифите. Грейди няма да позволи на хората си да преиначат показанията си.

— Грейди мисли, че е над всичко това. — Окръжният прокурор поклати глава. — Най-лошото, което се е случвало на окръга, е, че Грейди забогатя. Сега вече може да си позволи да бъде честен.

— Четох клетвените показания на Хулио и докладите на заместник-шерифите. Определено има достатъчно основание за вина. Няма как да отсъдя другояче.

— Ще намериш начин.

— Какво имаш предвид?

— Ще видиш в петък сутринта. Гледай да не се издъниш.

Бек излезе през задния паркинг на съдебната палата и сви по Мейн стрийт. Насочи се на изток, пресече „Адамс“, „Лано“, „Линкълн“, „Вашингтон“, „Елк“, „Лий“, „Кълъмбъс“, „Олив“, „Мескит“ и „Игъл“. Имената на улиците бяха избрани така, че на английски първите им букви да съставляват фразата *ALL WELCOME* — всички са добре дошли.

Точно след табелата за влизане в града, където беше открито тялото на Хайди, Бек зави на юг по стария Сан Антонио Роуд. Мина над Мойзебах Крик, където се сливаше с река Педерналес. Пред него се простираше равнината.

Точно това му харесваше в малкия град; можеше да тръгне от паркинга в центъра на града и след пет минути в която и да било посока да се озове насред нищото. Ако караш пет минути от центъра на Чикаго, ще стигнеш едва на две пресечки от първоначалното си местонахождение.

Превключи на по-ниска предавка, когато навигаторът започна бавно да се изкачва по Маунт Аламо, високия седемстотин метра хълм на двайсетина километра югоизточно от града. Обри живееше в Аламо Спрингс, стар хипи квартал на върха на Маунт Аламо. Бек зави по Аламо Драйв и мина по Бат Кейв, изоставен теснолинеен жп тунел, който сега беше убежище на три милиона мексикански прилепи. Всяка вечер при залез-слънце те излизаха, за да тършуват из местността за насекоми. Едно от забележителните предимства на Аламо Спрингс беше, че през лятото тук почти нямаше мухи.

Бек продължи покрай универсалния магазин и кафенето и зави на юг по Апачи Роуд, който беше без изход. От тази височина гледката към Тексас Хил Кънтри сякаш беше безкрайна.

Гледката към къщата на семейство Гизел обаче не беше толкова прекрасна. Боята по малката фермерска къща изглеждаше безжизнена. Тревата и цветята по предната морава бяха пожълтели. По стените на къщата пълзяха бурени. Щорите бяха спуснати. Къщата беше умряла заедно с дъщерята.

Бек паркира и излезе, заобиколи стария форд пикап и се качи на верандата. Почука. Обри отвори почти веднага.

— Бек, влизай.

Обри държеше бастуна си в едната ръка и кутийка бира в другата, а от дъха му ставаше ясно, че не беше първата.

— Днес нямате ли тренировки?

— Мога да ругая и пиян. Ела на задната веранда.

Обри поведе Бек през една стая, досущ като от погребална агенция, през плъзгачи се стъклени врати, до дървената веранда. Бек се облегна на перилата, за да усети полъха на вятъра. Времето беше сухо, без никаква надежда за дъжд.

— Обри, знаеш ли, че Слейд е пребил едно момче и е бил арестуван?

— Естествено.

— Защо не ми каза?

Той сви рамене.

— Защото не засяга нито мен, нито теб.

— Засяга ни и още как. Ти си му треньор, а аз съм съдия.

— Слейд не отговаря пред мен... нито пък пред теб.

— О, ще отговаря пред мен.

— Не ми се вярва, Бек. Освен това мисля, че вече са се погрижили.

— Кой?

— Куентин. Окръжният прокурор.

— Смяташ, че парите на Куентин ще измъкнат Слейд?

Обри сви рамене.

— Тук нещата стават така.

— Вече не. Заседанието за разглеждане на делото на Слейд е насрочено за петък сутринта в девет часа, в моя съд.

— Може да се окаже, че си отхапал по-голям залък, отколкото можеш да преглътнеш, Бек. Първата седмица като съдия ще се заемеш с Куентин и старите немци?

— Ще си върша работата. А това може да се отрази върху плановете ти.

— Какви планове?

— Победа в шампионата, работа в колеж и намерението ти да си върнеш Ранди. Ако Слейд бъде обвинен, няма да спечелите шампионата.

Обри изкуцука до парапета и втренчи поглед; след известно време въздъхна тежко и без да се обръща, каза:

— По дяволите, това не е никакъв план, Бек. Това си е една мечта. Животът ми свърши в деня, когато Хайди умря. Тя няма да се върне, както и Ранди. — Той се обърна. — Постъпи както трябва със Слейд. Предпочитам да вкарам в затвори онзи тип, който уби момичето ми, отколкото да спечеля шампионата. Е, какво знаеш за Хайди?

Сега Бек се загледа към далечните хълмове. На юг се виждаше пътят, по който навремето беше минавал влакът, след като излезеше от тунела; той се виеше покрай „Хилингтън“, старото ранчо на Алфред Джил, което сега управляваше внукът му. Бек вдигна поглед към синьото небе; проследи полета на един орел и после се обърна към приятеля си.

— Обри, време е да се примириш. Няма шанс да открием онзи тип, а дори да го открием, вероятно е бил някое хлапе от колежа. Било е просто злополука, Обри.

Обри посочи с бастуна си на север към града.

— Да дадеш наркотик на шестнайсетгодишно момиче и после да го захвърлиш в канавка не е някаква си злополука! Убил я е, все едно е насочил пистолет и е дръпнал спусъка! — Обри се загледа в далечината и се поуспокои. — Ти също криеш нещо от мен, нали, Бек? — попита след малко.

Бек не отговори. Зачуди се дали прави услуга на Обри или на самия себе си. Дали не казваше на Обри да забрави дъщеря си, за да я забрави и той?

— Искам да ти покажа нещо.

Обри закуцука в къщата и Бек го последва. Минаха през мрачната стая и по един коридор. Обри спря, отвори някаква врата и запали лампата. Влезе в стаята, все едно влизаше в църква.

Леглото беше застлано с розова покривка и пухкави розови възглавнички. Розови килимчета изпъстриха дървения под. По боядисаните в синьо стени висяха снимки на Хайди, проследявайки краткия ѝ живот: сладко русо току-що проходило бебе с майка си и баща си... красиво момиченце на възрастта на Меги... немска фройлайн с плитки... американска мажоретка от гимназията... кралица на красотата. Изглеждаше като Мис Америка. Не приличаше на момичето на снимките от местопрестъплението, нито на момиче, което би правило секс с двама мъже за една вечер, нито пък на момиче, което би смъркало доза кокаин, която можеше да убие бик. Не изглеждаше като мъртвото момиче в канавката.

— Тя беше малката ми принцеса — каза Обри.

По рафтовете до леглото имаше награди, корони и знаменца от шествия на красотата. Кралица на прасковите. Кралица на прасковения фестивал. Кралица на прасковените дни. Кралица на панаира. Родео кралица. Фермерска кралица.

— Печелеше всеки конкурс за красота, за който Ранди я записваше. — Той замълча за момент, за да се успокои. — Опитвах се да си оправя крака с рехабилитация. Но като разбра, че няма да мога да играя отново, тя загуби интерес към мен... Ранди. Разбра, че няма да

мога да я измъкна от града. Оттогава сякаш заложи всичките си надежди на Хайди.

Обри погледна една снимка на Хайди и Ранди и избърса очи; Бек отмести поглед и отвори вратата на гардероба. Вътре бяха дрехите на шестнайсетгодишно момиче: униформата ѝ на мажоретка, рокли, дънки, маратонки и чифт обувки с нисък ток.

— Липсват ли някакви обувки?

— Мамка му, Бек, не съм ѝ броил обувките.

— Ами чантите ѝ?

— И тях.

— Защо не си ѝ позволявал да си купи мобилен телефон?

— Струваше ми се, че хлапетата с телефони винаги си навличат неприятности.

— Строг ли беше с нея?

— Предполагам, че не достатъчно. — Обри седна на леглото. — Тя беше страхотно дете, Бек. Обожаваше да ходи на риба и на лов, но не можеше да дръпне спусъка срещу някое животно. Мислех, че винаги ще си остане такава. — Той замълча и раменете му увиснаха. — Когато стана на четиринайсет, тялото ѝ се наля и мъжете по улиците започнаха да я зяпат. Тя се промени.

— В какъв смисъл?

— Светогледът ѝ се разшири. Започна да мисли, че бъдещето ѝ е някъде другаде, а не в този малък град. Че може да има по-добър живот от този. — Той извади кърпа от задния джоб и издуха носа си. — Останалите родители вечно ни завиждаха, защото тя беше по-красива от техните момичета. Сега ми се ще Хайди да беше по-обикновена. Бих я приел дори грозна. Защото щеше да е още жива. Липсва ми, Бек.

Обри стана и закуцука из стаята, като сваляше снимки от стената и ги забърсваше от прах с долните краища на ризата си. Бек си помисли за Джей Би: дали беше влизал в стаята на Бек всеки ден през последните двама месеца и четири години и дали и той беше бърсал праха от наградите му?

— Оставил съм стаята ѝ точно както си беше, за да си я спомням каква беше. — Той се протегна и докосна образа на дъщеря си. — Но не мога. Помня я просната в моргата в Остин. Ето така съм запомнил дъщеря си, Бек.

Животът на Обри беше спрял преди четири години, девет месеца и два дни, беше увиснал във времето, все едно всички часовници в света бяха замръзнали, така както животът на Бек беше спрял в деня, когато Ани беше починала преди осем месеца и половина. Бек не отбелязваше дните в календар, защото винеше единствено живота за смъртта на жена си. За Обри виновникът беше жив човек — просто не знаеше кой е и къде да го открие.

— Обри, може би това, че пазиш стаята ѝ в този вид, не е много здравословно.

— Здравословно? Като яденето на зеленчуци? — Той размаха бастуна. — Я се огледай, Бек. Само това ми остана от нея. — Той закуцука към вратата, но се спря. — Бек, не ми дължиш нищо.

Погледът на Бек падна върху бастуна и се задържа там. После вдигна очи и посочи една снимка на стената. До Хайди стоеше някакво момиче.

— Кое е това момиче?

— Ким Краузе. Бяха най-добри приятелки. Дъщеря е на Клод. Все още е собственик на бензиностанцията на Уест Мейн. Момичето работи на касата.

Съдебната палата на окръг Гилеспи бележеше границата между Ийст и Уест Мейн стрийт. На изток бяха „трите магически пресечки“. Милион и половината туристи, които посещават Фредериксбърг всяка година, паркират колите си на Ийст Мейн стрийт, пазаруват в магазините на „трите магически пресечки“, качват се в колите си и се прибират вкъщи. Малка част от туристите се осмеляват да се разходят на запад от съдебната палата. По Уест Мейн стрийт нямаше магия.

Бензиностанцията „Краузе“ се намиреше на Уест Мейн стрийт.

Бек се отправи на запад по Мейн стрийт и мина покрай съдебната палата. Прекоси „Крокет“, „Ориндж“, „Милам“, „Едисън“, „Бауи“, „Ейкърн“, „Чери“ и „Кей“, чиито първи букви на английски образуваха думите *SOME BACK* — върни се. Мина покрай разрушени къщи и изоставени бензиностанции, лутеранската църква и стария католически манастир, баптисткия пазар и порутения универсален магазин „Кноп и Мецгер“, където навремето майка му го водеше на пазар, магазина за здравословни храни и магазина „Пуф Паф“.

Бензиностанцията на Краузе се намираше от южната страна срещу заложната къща „Тексас“, точно преди У-образното кръстовище, където Мейн стрийт свършваше и се разделяше на магистрала 290 на запад за Ел Пасо и магистрала 87 на север, за Амарило. Клод Краузе поправяше стари коли в стария гараж, Ким Краузе наблюдаваше колонките от касата вътре и прибираше парите. Бензиностанцията на Краузе не беше от онези, на които плащаш при колонките.

Когато Бек влезе вътре обаче, зад касата седеше Клод Краузе и пиеше бира „Динкъл Акер“. Беше 12 часа и една минута. Клод беше заявил, че никога не пие преди обяд. Освен това беше казал, че Ким се е прибрала вкъщи да гледа любимия си сапунен сериал; къщата им беше стара, със стръмен покрив и се намираше зад бензиностанцията. Бек се провря между десетина стари коли, които Клод разглобяваше за резервни части, и купчина износени гуми и пресече мръсния двор, над който падаше сянката на голям дъб. Стъпи на скърцащата веранда и почука на вратата.

Очевидно Клод предпочиташе да ремонтира стари коли вместо старата си къща; бялата боя се лющеше от стените, а черната — от черчеветата. В сравнение с къщата на семейство Краузе тази на Обри изглеждаше нова. Бек дочу звука на телевизор. Млада жена с цигара в ръка застана пред мрежата на вратата и го заговори като затворничка, разговаряща с адвокатата си.

— Да?

— Ким?

— Кой я търси?

— Аз съм съдия Хардин. — Бек се надяваше официалната му титла да накара Ким да му сътрудничи. — Бих искал да поговорим за Хайди.

Ако Ким беше връстничка на Хайди, сега би трябвало да е на двайсет и една, но изглеждаше като трийсетгодишна жена. Тя сви рамене и отвори вратата с мрежата.

— Изплашихте ме с този костюм като на погребален агент. Влизайте.

— Майка ви вкъщи ли е?

Ким издиша дим и отвърна:

— Тя ни напусна преди доста време.

Бек не смяташе, че е разумно един съдия да остане насаме в къщата с едно двацет и една годишно момиче, затова предложи:

— Да седнем на верандата.

— Както искате.

Ким излезе и се тръшна на първото стъпало. Беше руса и синеока като Хайди, но не изглеждаше като нея. Беше облечена с черна туника и дънкови панталонки. Беше леко пълничка и беше боса. Бек свали сакото си и седна до нея.

— Двете с Хайди сте били най-добри приятелки, нали?

— Да.

— Разкажи ми за нея.

— Беше красива.

— Какво искаше от живота?

— Да бъде звезда.

— Защо?

— За да се махне от този град.

— Тук е приятно за живеене.

— О, да, тук е приятно място за живеене... освен ако не си момиче или гей, или мексиканец, или не харесваш футбола или Джордж Буш. В противен случай е доста гадно.

— И как смяташе да стане звезда?

— Като изпрати свои снимки в Холивуд и се яви на прослушване.

— Имаш ли нейни снимки?

Ким се усмихна.

— Дали имам снимки на Хайди Фей?

— Хайди Фей?

— Хайди Фей Гизел, но Гизел не звучи много холивудски, затова предпочете съкратения вариант за артистичното си име. — Ким дръпна от цигарата и попита: — Защо искате да видите нейни снимки?

— Опитвам се да разбера защо е свършила в канавката.

— Ходихте ли у тях?

— Да, оттам идвам.

— Видяхте ли стаята ѝ?

Той кимна.

— Обри я е запазил както е била преди.

— Предполагах. Онези снимки по стените, те бяха за него.

— Какво искаш да кажеш?

— Това не беше истинската Хайди. — Ким се поколеба, но след малко добави: — Имам портфолиото ѝ. Елате вътре, ще ви го покажа. На лаптопа ми е.

— Можеш ли да го донесеш тук?

— Както искате.

Ким влезе вътре и се върна с лаптоп. Седна, отвори го, дръпна за последен път от цигарата си и я метна в мръсния двор. Натисна няколко клавиша на клавиатурата и екранът се изпълни със снимка в близък план на лицето на Хайди: косата ѝ беше руса, очите — сини като небето, кожата гладка и нежна, а зъбите ѝ — искрящо бели.

— Никога не пиеше чай или кафе, за да не ѝ пожълтеят зъбите. И никога не е носила шини.

Ким изглеждаше като дете, което отваря коледни подаръци. Тя кликна два пъти и на монитора се появи друга снимка. На нея Хайди беше в цял ръст, облечена с шорти, каубойски ботуши и розова блузка с връзки. Палците на ръцете ѝ бяха пъхнати в предните джобове, копчето беше разкопчано, а ципът смъкнат наполовина, разкривайки доста бяла плът под пъпа ѝ. Коремът ѝ беше плосък, краката мускулести. Не беше типът немска фройлайн или американската мажоретка от снимките в стаята ѝ. Тук приличаше на сексапилна двайсет и пет годишна жена.

— Краката ѝ бяха невероятни — каза Ким.

— На колко години е на тази снимка?

— Почти седемнайсет.

— Значи на шестнайсет.

— Да. Няколко месеца преди да... — Ким поклати глава. — Беше толкова красива.

По лицето на Ким нямаше и следа от завист. Само възхищение.

Тя отново кликна и Бек стреснато се отдръпна. На тази снимка Хайди беше облечена със същите дрехи и беше в същата поза, но блузката ѝ беше развързана и гърдите ѝ бяха на показ.

— Имаше перфектни цици — каза Ким. — И то напълно естествени.

Бек — окръжен съдия Джон Бек Хардин — се почувства неудобно да гледа голите гърди на едно шестнайсетгодишно момиче, макар и на снимка.

Ким отново кликна. Тази снимка беше дори по-лоша.

— Виж това дупе — отбеляза Ким. — Също перфектно.

На тази снимка Хайди беше с гръб към камерата и беше извила горната част на тялото си. Блузката я нямаше, а шортите бяха смъкнати така, че голото ѝ дупе се виждаше. Носеше черни прашки.

— Носела е прашки?

— Всички носят прашки. Продават ги в „Уолмарт“.

— Дай следващата — каза Бек.

Но когато следващата снимка изскочи на монитора, на Бек му се допря да не я беше виждал. Хайди беше напълно гола, с лице към камерата. Русата ѝ коса обрамчваше идеалното ѝ лице... голи гърди... тънка талия... и гениталии без нито едно косъмче.

— Бразилска кола маска — поясни Ким.

Бек издиша тежко, изправи се и тръгна към двора. Трябваше да се овладее. Стоеше на предната веранда на малка къща в малък тексаски град наред нищото, а това момиче му показваше голи снимки на най-добрата си приятелка, която беше мъртва, все едно е майка, която гордо му показва снимки на новороденото си бебче. Това за нормално ли се смяташе в днешно време? Дали докато беше стоял изолиран в чикагската кантора цели седемнайсет години, външният свят рязко се беше променил и той не беше разбрал? Това ли правеха тийнейджърките в днешно време, снимаха се голи и си правеха бразилска кола маска? Когато Бек се върна до Ким, тя се усмихваше.

— Ходихме в Остин да ни правят кола маска. Беше странно.

— Защо?

— Ами ти би ли искал някаква непозната корейка да ти пипа интимните части и да...

— Не. А вие защо отидохте?

— Ами всички от списание „Плейбой“ го правят, и звезди като Бритни и Парис. Папараците са ги хващали да слизат от колите си без гащи. Представяш ли си колко забавно би било?

— Да не носиш бельо ли?

— Не, да си известен и фотографите да те следват непрекъснато.

— Тя защо искаше да стане известна?

Ким го погледна, все едно беше луд.

— Всички искат да бъдат известни.

— Аз не искам.

— Ти си стар. — Погледът ѝ започна да блуждае. — Ако си известен, хората те познават... завиждат ти... харесват живота ти. Имаш кой да се грижи за косата ти, за грима и ноктите ти. Други вършат всичко вместо теб. Можеш да имаш каквото поискаш, когато си го поискаш. Ти си нещо специално. Не си никой в един задръстен град, където козите и футболът са най-важните неща в живота.

Тя посочи бензиностанцията.

— Баща ми цял живот поправя колите на хората в този задръстен град и какво е постигнал? Тази тъпа бензиностанция и тази тъпа къща.

— Защо не се запишеш в колеж?

— И да работя цял живот?

— Имаш ли приятели? Гадже?

— Приятелката ми умря. И не искам да имам приятел, не и тук.

— Но защо?

— Какво ми е? За да се омъжа, да народя цяла тумба деца, да стана дебела и да скучая до края на живота си с някой немец, който пие бира от обяд и ме мачка цяла нощ? Не, благодаря. Вече съм живяла такъв живот.

Тя запали нова цигара.

— Съжалявам, Ким.

— Вината не е ваша.

— Къде направихте тези снимки?

— Не съм ги правила аз, а майка ѝ.

— Майка ѝ?

— Да, с дигитална камера. Аз ги качих на компютъра. Но изобщо не съм ги пипала. Тя си беше такава.

— Майката на Хайди я е снимала гола?

Ким сви рамене.

— В „Плейбой“ се снимат голи.

— Да не би майка ѝ да е искала да я снима за „Плейбой“?

— Майка ѝ смяташе, че ако позира за „Плейбой“, ще отиде да живее в имението в Холивуд...

— Кое имение?

— Имението на „Плейбой“. Майка ѝ смяташе, че там ще я открият. Тя беше вманиачена на тема Хайди да стане звезда.

— Майка ѝ ли я насърчаваше?

— Хайди беше билетът ѝ, за да напусне града... предполагам, че и моят също. Щеше да ме вземе със себе си в Холивуд, когато станеше звезда. Щях да ѝ бъда момче за всичко.

— А това не те ли притесняваше?

Поредното свиване на рамене.

— Не. Всички звезди имат антураж. А и щях да живея в Холивуд. По-добре, отколкото да живееш в град, в който дори няма ресторант „Хутърс“.

— Какво искаш от живота, Ким?

Тя издиша дим, погледна Бек със сините си очи и заяви:

— Искам да съм богата. Искам да имам всичко. Искам да съм като онези хора по телевизията.

— Беше ли с Хайди в нощта, когато умря?

Изражението ѝ се промени и Бек разбра от опита си с враждебни свидетели, че ще го излъже.

Тя поклати глава.

— Ннне.

— И нямаш представа къде е била?

— Ннне.

Ким вече не го гледаше в очите. Лъжеше. Но защо?

— Хайди пиеше ли?

— Изобщо не, дори бира. За да не напълнее.

— Наркотици?

— В никакъв случай. Не сте ли виждали как хората се състаряват от метамфетамините? Като Ди Ди. Хайди знаеше, че красотата ѝ е нейният билет, за да се махне от този град.

— Умряла е от свръхдоза кокаин, знаеше ли това?

Тя кимна.

— Но никога не си я виждала да употребява кокаин или други наркотици?

— Не.

— Имаше ли си приятел?

— Не. Не искаше нищо да я обвързва с тоя град. Каза, че иска да вижда Фред в огледалото за обратно виждане.

— Фред ли?

— Фредериксбърг.

— Излизаше ли с мексикански момчета?

— В този град?

— А с някое момче от колеж?

— Кое момче от колеж би дошло тук?

— Ким, Хайди е правила секс в нощта, когато е умряла, знаеше ли?

— Предположих, след като шерифът изиска ДНК проба от всеки мъж в града. Гледала съм го по „От местопрестъплението: Маями“. Харесвам тоя сериал.

— Очевидно не е била изнасилена.

Ким кимна.

— Което означава, че Хайди се е срещнала с мъж. Къде би могла да срещне мъж във Фредериксбърг?

Отново не го поглеждаше. Сви рамене. Бек реши да я стресне.

— Ким, има още нещо, което трябва да знаеш. Хайди е била с двама мъже през онази нощ.

Сега вече тя го погледна.

— Двама мъже?

Бек кимна.

— Явно е правила орален секс с първия мъж по-рано и след това е правила секс без предпазни средства с втория, онзи, който я е захвърлил в канавката.

Ким сведе поглед. Прехапа долната си устна и изтри една сълза от бузата си. Изглеждаше като тринайсетгодишно дете. Без да вдига поглед, тя попита:

— Треньорът знае ли?

— Не.

Тя го погледна.

— Не му казвайте, чувате ли? Това ще го съсипе. За него тя беше малката му принцеса. Винаги ѝ викаше така. Тогава ми се струваше съзливо, но сега ми харесва, харесва ми, че е изпитвал такива чувства към нея. Моят баща искаше да стана монтьор.

— А тя не беше ли принцеса?

— Пиеше хапчета. Майка ѝ започна да ѝ купува след...

Ким се усети. Хвърли цигарата си в калта, затвори лаптопа, стана и влезе в къщата. Очевидно разговорът беше приключил.

Когато Бек се върна в кабинета си, пенсионираният съдия Бруно Стуц седеше в стола му, вдигнал крака върху бюрото. Очите му бяха затворени. Беше белокоп седемдесетгодишен мъж с остри черти на лицето.

Бруно Стуц беше от старите немци.

Бек високо се прокашля. Стуц отвори очи и се усмихна. Бавно свали краката си от бюрото на Бек и се изправи. Беше висок и слаб и беше облечен в строг черен костюм — неговият костюм наистина приличаше като на погребален агент.

— Извинете, господин съдия — каза Стуц. — Свикнал съм да подремвам в това кресло всеки ден.

Стуц заобиколи бюрото и се ръкува с него.

— Бек Хардин... съдия.

— Бруно Стуц... съдия. — Той поклати глава. — След четирийсет и седем години е трудно да наричам някого друг съдия. Виж какво, предлагам да ти викам Бек, а ти на мен Бруно. Какво ще кажеш?

— Нямам нищо против... освен в съдебната зала. Седни, Бруно. Как е сърцето ти?

— Още бие.

— Сигурно по-добре, откакто се пенсионира от съдийството.

— О, това просто звучеше по-добре от истината.

— А каква беше истината?

— Куентин Маккуейд ми предложи половин милион заплата, за да му бъда адвокат.

— Негов или на Слейд?

— На всички в семейството. Нещо против да седна?

Бек поклати глава. Стуц изстена, докато се настаняваше в стола. Бек заобиколи и седна зад бюрото си. Интуицията му подсказваше да държи Стуц на дистанция. Първите думи на стария съдия му подсказаха, че е бил прав.

— Бек, Слейд не ти трябва в съдебната зала. Искам да отмениш заповедта си. Искам това заседание за разглеждане в съда на мировия съдия, точно както го бях планирал. Погрижи се да стане още днес.

Бек се втренчи във възрастния мъж, който издаваше заповеди на окръжния съдия, все едно си поръчваше наденица с кисело зеле за вечеря. За кого се мислеше, по дяволите?

— Бруно, заседанието за разглеждане на делото на Слейд Маккуейд ще се проведе в петък сутринта в съдебната зала на окръжния съд на горния етаж. И това е *ex parte* разговор между съда и едната страна по случая. А аз не водя такива разговори.

Стуц се усмихна.

— По дяволите, синко, нищо никога не се решава в съда без подобни *ex parte* разговори. Точно затова адвокатите съдействат при предизборните кампании, за да си купят правото на *ex parte* със съдията.

— Не и с мен.

Стуц се наведе и се изправи с документ в ръка. Хвърли го на бюрото: **СЪГЛАСИЕ ЗА EX PARTE РАЗГОВОР**. Окръжният прокурор се отказваше от всякакви възражения, в случай че Стуц проведе личен разговор с Бек във връзка със Слейд Маккуейд.

— Окръжният прокурор и аз сме на едно и също мнение. Виж, Бек, решихме да простим на Слейд тази простъпка, за да може да продължи с футболната си кариера.

— Но той преби от бой едно дете. Не заслужава да му се прощава.

— А ти заслужаваше ли?

— Никога не съм пребивал никого.

— Но все пак нарани някого.

— Беше различно... и беше преди двацет и четири години.

— Имам добра памет. — Стуц тежко въздъхна. — Виж, Бек, можем да се измъкнем от тая каша по лесния и по трудния начин. Това беше лесният начин. Трудният няма да ти хареса.

— Да не би да заплашваш щатски окръжен съдия?

— А ти да не би да заплашваш мирови съдия?

— Това ли е версията на Шмит?

— Да, естествено. Знаеш ли, заплашването на Уолт със записа е нещо, което аз бих направил. Не го очаквах от теб.

— Записът е обществено притежание, Бруно. И разкриването на съдържанието му не е заплаха.

— Не, не е. А и Уолт сам си е виновен, че е наговорил тези глупости, когато е знаел, че го записват. Забравил бил, че касетофонът работи. — Стуц поклати глава. — Уолт не е най-умният скотовъдец в областта.

Бек се изправи.

— Мога ли да направя нещо друго за теб, Бруно?

Стуц не се изправи.

— Как е Джей Би? Скотовъдец, който става производител на вина. — Той поклати глава. — Когато Пеги почина, светла ѝ памет, и ти напусна града, не смятах, че ще се справи. Но Джей Би е як мъж и това е факт. И все пак, знаеш ли, Бек, винаги се намира достатъчно остро длето за всяко яко дърво.

— Накъде биеш, Бруно?

Стуц погледна Бек и той видя злобата, за която Грейди му беше разказал, същата онази злоба, която Бек беше видял в деня, когато Стуц прати Мигел Сервантес в затвора.

— Запознах се с майка ти, когато беше едва на шестнайсет и живееше с роднините си в онези земи, където отглеждаха кози. Беше през 1963 година, двайсет и втори ноември. Помня този ден много добре, защото беше денят, в който убиха онова комунистическо копеле в Далас. Тя дойде в съда същия следобед с родителите си. Всички си бяха вкъщи да гледат новините за Кенеди. Красиво момиче беше майка ти. Излъчваше онази светлина, която жените излъчват по две причини в живота си: когато се женят и когато ще имат бебе. Пеги нямаше да се жени този ден, Бек.

Бек се отпусна в стола.

— Беше решила да остави бебето за осиновяване. Беше дошла, за да подпише документите. Беше петък. Беше родила бебето предишната неделя в ранчото с помощта на някаква мексиканска акушерка и една симпатична двойка от Одеса осинови детето. Момиченце, доколкото си спомням. Документите бяха поверителни и никой не разбра. Доколкото си спомням също, Пеги беше облечена в бяла сватбена рокля, когато се омъжи за Джей Би в църквата „Сейнт Мери“.

На Бек му се беше случвало да остане изненадан много пъти в съда; клиентите винаги имаха някакви тайни, които не споделяха с адвокатите си. Но тези тайни винаги се разкриваха. Очите на Бек се наляха със сълзи, когато стана и втренчи поглед в Бруно Стуц.

— Бях чувал, че си злбно копеле, но ти си не само злобен. Ти си зловещ.

— Много си прав. Плаша хората в този окръг вече четирийсет и шест години, защото знам тайните на всички. Затова съм толкова ценен

за Маккуейд. Когато приключа с този случай, ще знам и неговите тайни.

— Когато умреш, това място ще е доста по-приятно за живеене.

— Не чакай да се случи скоро.

— Изчезвай оттук... преди да те изхвърля.

Стуц бавно се изправи и се запъти към вратата. Обърна се.

— Пазя тази тайна вече четирийсет и четири години. Не бих искал Джей Би да научи истината за Пеги на тази възраст. Това е от онези неща, което може да докара края на един мъж, да научи нещо такова за любимата си мъртва жена.

— Сватбена рокля. Осми размер. Никога не е обличана. Купена за шестстотин и петдесет, продават я за сто и петдесет. Е, тук нещо определено се е объркало. Става ти тъжно за момичето, нали?

Джей Би четеше обявите, когато Бек излезе на верандата и се тръшна в люлеещия стол на Пеги.

— Чудя се дали просто се е надявала или е била достатъчно сигурна, че ще се жени, та си е купила сватбена рокля. А сега трябва да я продаде. Става ми мъчно за нея, а дори не я познавам. Като си представя само, че може да съм срещал момичето, което носи това бреме.

Джей Би поклати глава и погледна Бек.

— Ти самият изглеждаш така, сякаш носиш тежко бреме.

Бек кимна.

— Проблеми ли имаш?

— Да, имам проблеми.

Джей Би се обърна в стола си с лице към Бек.

— Да ги чуем.

— Днес при мен дойде Бруно Стуц.

— От петдесет години се надявам той негодник да умре.

— И аз искам да умре, макар че току-що се запознах с него.

— И?

— Заплаши ме, за да прекратя случая на Слейд.

— И с какво те заплаши?

— Каза, че ще разкрие една тайна, която пази вече четирийсет и четири години.

— Четирийсет и четири години? Значи не е за теб. Следователно трябва да е за мен.

Бек усети сълзите отново да парят очите му.

— Не е и за теб.

Джей Би остави вестника.

— Значи е за Пеги.

— Какво?

— Джей Би...

— Каж ми.

Бек изтърси всичко на един дъх:

— Каза, че мама е забременяла на шестнайсет и е дала бебето за осиновяване. Документите били поверителни.

Джей Би рязко си пое въздух. Примигна няколко пъти, след това стана и отиде до мрежата против комари. Остана дълго загледан в мрака, след това тежко въздъхна и се обърна към Бек.

— От шейсет години едва се сдържам да не фрасна Бруно по тъпата му муцуна. Но понеже беше съдия, не ми се струваше много уместно. Сега обаче мога да го направя.

— Съжалявам, Джей Би.

— Не, аз съжалявам, че си го научил от Бруно.

— Ти си знаел?

— Естествено, че знам. Пеги ми каза, когато ѝ предложих да се оженим. Държеше между нас никога да няма никакви тайни.

— Но защо не си ми казал?

— Не сме разговаряли от двацет и четири години, Бек, кога можех да ти кажа?

— Преди да замина.

— Та ти беше едно осемнайсетгодишно момче, разярено срещу целия свят, защото майка ти беше умряла. Щеше ли да разбереш? Направила е грешка, Бек. Беше просто човек, като теб, и много по-добра от мен, и е направила грешка точно както сме правили ние и ще продължаваме да правим. Но тя беше най-добрият човек, когото съм познавал.

— Значи имам полусестра.

Джей Би кимна.

— Живее в Одеса. Омъжена е, има пет деца. Казва се Пеги. Тя ме откри преди дванайсет-тринайсет години. Законът позволявал на

децата да намерят родните си майки. Искаше да научи всичко за нея.

Бек клатеше глава.

— Бек, надявам се този факт да не те накара да уважаваш майка си по-малко.

— Не, разбира се. Тя е оставила детето си за осиновяване, за да има то по-добър живот. Сигурно не ѝ е било лесно.

— Това ѝ беше голяма болка, но ти успокояваше тази болка, Бек. Тя те обичаше и за двамата.

Джей Би седна.

— Бруно не ти е казал цялата история. По онова време той беше млад и много харесваше Пеги. Тя обаче не искаше да има нищо общо с него. Когато се омъжи за мен две години по-късно, той го прие лично... и побесня. Оттогава е такъв.

Джей Би взе вестника и отново го разгърна.

— Да, следващия път, когато видя Бруно, ще го фрасна в муцуната. Предполагам, че няма да ме вкарат в затвора, след като познавам съдията.

Бруно Стуц отново седеше в кабинета на Бек, когато той пристигна следващата сутрин.

— Трябва да наема по-добра охрана — отбеляза Бек.

Стуц не стана. Седеше със самочувствието на човек, който държи козовете.

— Е?

— Пеги не е имала тайни от Джей Би. Той се е срещнал с дъщеря ѝ преди дванайсет години.

Стуц въздъхна и поклати глава.

— Ето това е проблемът с тайните — днес хората изобщо не могат да пазят тайни.

— Някакви други заплахи, Бруно?

Стуц присви очи.

— Не ме притискай, съдия. И ти, и мексиканците ще съжалявате.

— Само за твоя информация, Бруно, Джей Би каза, че следващия път, когато те види, ще ти разбие носа.

— Джей Би ме заплашва?

— Беше по-скоро обещание.

Стуц се изправи и излезе точно когато Мейвис влезе в кабинета. Тя вдигна ръце зад гърба на Стуц и се прекръсти, все едно да се предпази от злото. Бек все повече започваше да харесва Мейвис. Беше колкото висока, толкова и дебела, по половин ден работеше в ранчото за кози и си падаше по Джей Би. Как можеше да не я харесва?

— Какво имаме тази сутрин, Мейвис?

— Разводи. Мразя разводите.

Бек облече черната тога и те отново изкачиха стълбите — Бек вървеше напред — и влязоха в съдебната зала. Бек седна зад съдийската маса, на която бяха подредени осем златисти папки. Злато за разводите.

На скамейката на заседателите нямаше оковани затворници, пазени от заместник-шерифа Клинт, и областният прокурор не беше

там да му хвърля подозрителни погледи. Присъстваха същите адвокати, но представляваха различни клиенти. Вчера имаше криминални дела, днес разводи — това беше животът на провинциалните адвокати. Пейките за публиката бяха подредени като за сватба: роднините на младоженеца от едната страна, тези на булката от другата. Съпрузите отляво, съпругите отдясно.

Мейвис обяви първото дело:

— „Данц срещу Данц“.

Мъж с развлечен вид и здраво стисната челюст, облечен с дънки, ботуши и карирана риза, стана от местата за публиката и се приближи към съдийската маса; изглеждаше, сякаш можеше да надвие цял бик. Задържа вратичката пред една привлекателна, но леко пълна жена, която вероятно е била красива преди двайсетина години и преди да натрупа десетина килограма. Бек погледна папката: „Линет Данц срещу Ърл Данц“. Бяха женени от двайсет и пет години и имаха четири деца на възраст двайсет и три, деветнайсет, четиринайсет и единайсет. От двамата придружаващи ги адвокати единият му се стори познат.

— Мистър Полк.

— Господин съдия.

Бек отвори златистата папка, още един случай, наследен от съдия Стуц.

— Всичко изглежда наред. Трябва само да подпиша решението и разводът ви ще бъде окончателен.

Бек потърси по бюрото си химикалка, но не откри. Погледна Мейвис. Тя опипа тупираната си коса, откъдето извади една химикалка и я подаде на Бек.

Миг преди да сложи подписа си, той вдигна поглед към мистър и мисис Данц.

— Двайсет и пет години... били сте гаджета в гимназията?

— Да — каза Ърл.

— Децата ви тук ли живеят?

— Не и най-големите. В днешно време децата хукват към големите градове веднага щом завършат гимназия. Най-голямото ни момче е агент по недвижими имоти в Далас и изкарва добри пари. Момичето учи в Техническия университет. Само отлични оценки.

— Струва ми се, че се гордеете с тях.

— Да.

- Сигурно сте били добри родители.
- Стараехме се.
- Децата ви притесняват ли се от този развод?
- Доста.
- Какво ще правите с по-малките?
- Ами мама... искам да кажа, Линет...

Линет се намеси:

— Момчетата ще останат при мен. Ърл не може да сготви дори ако животът му зависи от това, но ще ги взема да ги вижда. Момчетата имат нужда от баща си.

— Той добър баща ли е?

Тя кимна.

— Момчетата са целият му живот.

— Аз изгубих съпругата си. Трудно ми е да отглеждам децата си сам.

— Ние ще се грижим заедно за децата.

— Това е добре.

Мейвис придърпа Бек за тогата.

— Не прави това — прошепна тя.

— Кое?

— Не се прави на доктор Фил.

Бек не ѝ обърна внимание и погледна семейство Данц.

— Двамата с жена ми се поскарвахме от време на време, но сега, като я няма, си спомням само хубавите моменти. Сигурно и вие сте имали хубави моменти.

— Разбира се, господин съдия, женени сме от двайсет и пет години.

— Веднъж ходихме на Хаваи — каза Линет, — между второто и третото дете.

— С жена ми също отидохме на Хаваи. Прекарахме страхотно. — Бек повдигна вежди. — Много романтично.

Линет се изчерви.

— И ние прекарахме много романтично, съдия — рече Ърл.

Двамата съпрузи се вторачиха един в друг като младоженци. Бек им предостави няколко минути и извърна очи към Мейвис, които сякаш тържествуваха: „Нали ти казах“.

— Сигурни ли сте, че искате да подпиша решението? Двайсет и пет години са много време. Имате много спомени. Знаете ли, чувал съм, че Хавай си е в Тихия океан. — Можете да отлетите, за да видите дали и романтиката е още там.

Бек забеляза, че лицето на Линет омекна, и си помисли: *Доктор Бек спасява един брак!* И без да съзнава, че сам се закопава, той задълба още повече.

— Искам да кажа, ако се откажете сега, все едно... ами все едно осребрявате облигации, преди да им е дошъл падежът.

Адвокат Полк, който дремеше през цялата тази брачна консултация, сега изведнъж ококори очи, отстъпи крачка назад и направи на Бек жест, сякаш си прерязва гърлото. Бек не му обърна внимание.

— Все едно продавате някаква инвестиция, преди да е дошло времето да берете плодовете ѝ.

Линет Данц рязко се обърна към Бек и постави юмруци на хълбоците си като сумо борец пред противника си.

— Точно това казах и аз на Ърл. Инвестираха съм дваайсет и пет години от живота си в този брак и искам някаква отплата.

Ърл се напрегна и стисна квадратната си челюст.

— Разбирате ли, господин съдия, точно в това е въпросът. Жените смятат брака за проклета инвестиция. А мъжете го смятат за приключение. Аз не съм ничия облигация. Не съм нейно вложение. Аз съм един проклет мъж, който иска приключение! Искам малко вълнение в живота си, преди да умра! За дваайсет и пет години единственото вълнение, което получавам, е да гледам рекламите за бельо в неделния вестник! — Той се усети и добави: — За дамско бельо.

Линет каза:

— Само за това говори, господин съдия, за приключения! За вълнение. Прокарахме си кабелна телевизия и сега по цял ден гледа канала на „Плейбой“. И това ако е приключение! Иска да си купя прашки! — Тя се обърна и посочи дупето си. — Този задник в прашки — това ли е представата ти за възбуда?

Бек погледна към Мейвис за помощ, но тя беше заровила лице в шепите си. Лицето на Ърл сега пламтеше и челюстта му беше така

здрaво стисната, че можеше да чупи орехи със зъби. Той се протегна и удари с кривия си пръст по решението за развод.

— Подпиши проклетия документ!

Бек бързо подписа решението, разтрогвайки брака на Ърл и Линет Данц. Те излетяха от съдебната зала.

Мейвис се загледа след тях и поклати глава.

— Аз лично бих носила прашки, за да задържа Ърл в леглото си.

Бек я зяпна и потръпна при мисълта.

Ким Краузе лъжеше. Знаеше къде бе отишла Хайди онази нощ. Може дори да е смятала да отиде с нея. Но защо би лъгала? Познаваше ли мъжа... мъжете, с които Хайди е била същата нощ? Да ги предпази ли се опитваше? Или пък Хайди? Или самата себе си?

Бек отвори папката с делото и потърси показанията на Ким. Тя твърдеше, че е взела Хайди около обяд в навечерието на Нова година и че двете са отишли в града. Хайди била облечена с дънки, тениска и маратонки. Бек прегледа отново доклада от местопрестъплението: тялото на Хайди беше открито, облечено с пола и блуза, а не с дънки и тениска. Върна се към показанията на Ким: тя твърдеше, че повечето магазини били затворили рано за Нова година, затова двете позяпали витрините по Мейн стрийт и хапнали в бирарията. Около четири следобед на Ким й станало скучно и се прибрала. Хайди пожелала да остане още. Казала, че ще се обади на майка си да я вземе. Тогава за последен път Ким разговаряла с Хайди. Била си вкъщи през останалата част от вечерта. Баща й го беше потвърдил.

Клод Краузе не му приличаше на лъжец.

Но за Ким беше сигурен, че лъже.

* * *

Бек излезе от съдебната палата и пресече моравата. Кафяви дъбови листа се носеха на северния вятър и падаха из двора на съда.

Трафикът по Мейн стрийт се състоеше от три коли, спрели на червения светофар на най-натовареното кръстовище в града. Час пик.

Той измина две пресечки на изток и зави по чакъления път към книжарницата. Имаше нужда от кафе и искаше да разпита Джоди за Хайди. Шерифът му беше казал, че често ходела в книжарницата. Бек откри Джоди на касата.

— Здравсти, Джоди. Едно малко обезмаслено лате, моля.

Тя вдигна поглед.

— Струва ми се, че сте прекалено докаран за Фредериксбърг, господин съдия.

Тя отново наведе глава. *Господин съдия?*

— Джоди, добре ли си?

— Добре съм.

— Не ми изглеждаш много добре. — Бек Хардин не беше експерт по жените, но познаваше кога една жена е бясна. — Искаш ли да поговорим за нещо?

— Да, искам. — Тя се провикна: — Ёла, в двора съм!

— Може ли първо да ми направиш кафето?

— Не.

Тя заобиколи бара и излезе; Бек я последва до пейката. Седнаха мълчаливо, докато тя обмисляше как да започне.

— Бек, опитах се да ти помогна за Меги.

Той кимна.

— Да, вече има известен напредък.

— Не искам нещата отново да се влошат.

— В смисъл?

— Защото ще разбере, че баща ѝ ходи с учителката ѝ. Целият град говори.

— Но как може да говорят, като още дори не сме излизали?

— Градът е малък. — Тя го погледна. — Бек, не смяташ ли, че Гретхен е прекалено млада за теб?

— И аз ѝ казах същото.

— И тя какво ти отговори?

— Че има нужди. Физически нужди.

Джоди кимна.

— Иска секс.

— Не е имала мъж вече повече от година.

— И какво, решил си да свършиш малко общественополезна работа ли? Да се държиш като добър съсед с учителката? Да носиш

учебниците ѝ до колата, да чистиш дъската, да удовлетворяваш нуждите ѝ...

— Тя е на двайсет и пет.

— А ти си на четирийсет и две.

— Чувствам се като на шейсет и две.

— Но тя те кара да се чувстваш по-млад?

Той кимна.

— Просто ме кара да се чувствам отново на деветнайсет. Тогава не бях толкова уморен.

— Съпругът ми твърдеше, че секретарката му го карала да се чувства млад.

— Той е бил идиот.

— Известно ми е, но ти откъде го знаеш?

— Защото те познавам. — Той леко се усмихна. — Джоди, мога ли да те попитам нещо?

Тя кимна.

— Ще нараня ли Ани? Имам чувството, че сякаш ѝ изневерявам.

— Изневерявал ли си ѝ някога?

— Не.

— Никога?

— Не.

Тя го погледна подозрително.

— Нито дори прегръдки и целувки със секретарката или разпускане с някоя от адвокатките на няколко питиета след работа?

— Не. Нищо. Обичах я. Още я обичам.

Джоди въздъхна.

— Тогава Ани няма да страда. Вбесяваме се, ако ни изневерявате, докато сме още живи.

— Тя не е била щастлива.

— Ани ли?

— Споделила е с Джей Би в писмата. Работех много, често отсъствах от къщи. Писала му е, че е свикнала да спи без мен.

— Ох. Трудно е да си омъжена за адвокат.

— Ти била ли си щастлива със съпруга ти?

— Може би в началото. Но не продължи особено дълго.

— Сега изглеждаш щастлива.

— Сигурно защото не живея с адвокат.

Тя се поизправи и Бек забеляза, че вместо обичайните дънки беше облякла пола и късо дънково яке върху черна тениска. Пак беше с червените каубойски ботуши.

— Много хубав тоалет. Изглеждаш по-млада.

— Ха, та аз съм само на... — Тя се усети. — Добър опит.

— Благодаря. Сдобрихме ли се?

Тя неохотно се усмихна и кимна.

— Радвам се. Познаваш ли Ким Краузе?

— Да. Все се влачеше след Хайди. Никой не я забелязваше. Хайди получаваше цялото внимание.

— Дали е ревнувала от Хайди?

— По-скоро благоговееше пред нея.

— Има голи снимки на Хайди. Майка ѝ я е снимала.

— Майката на Хайди?

Бек кимна.

— Майка ѝ искала Хайди да позира за „Плейбой“.

— Да, веднъж от „Плейбой“ дойдоха да снимат в Остин. Момичетата от Тексаския университет се редяха на опашка. Интервюираха ги по телевизията и всички твърдяха, че родителите им смятали, че голите снимки били страхотна възможност за тях. Помня, че тогава си помислих: „Възможност за какво?“. За Правния факултет в Харвард ли? Или за Медицинския институт?

— Мислех, че жените искат равни права, за да бъдат лекари и адвокати... и собственици на книжарници.

— Момичетата вече не искат да са обикновени жени. Искат да са като Парис Хилтън.

— Защо?

— Защото е богата и известна.

— Ким казва, че не носи бельо.

— Ким ли?

— Не, Парис Хилтън.

— Момичетата тук носят прашки, които се показват на кръста им, все едно се рекламират. Знаеш ли как викат на триъгълничето при ластика? Процеп за монети. Все едно там момчетата трябва да пускат пари, за да си платят за секса.

— В Чикаго на мачовете на Люк всички майки носеха прашки под панталоните.

— Майки на футболисти с прашки. — Тя поклати глава. — Мислех, че феминизмът се бори за финансова свобода. Излиза, че всичко е само секс. Прашките победиха феминизма.

— И как да предпазя Меги от всичко това? Да не ѝ позволявам да носи прашки ли?

— Не и докато е още петгодишна. — Тя се усмихна. — Не можем да ги предпазим, Бек. Можем само да се опитаме да ги научим да се пазят сами, да мислят разумно и да вземат правилните решения. И когато вземат грешни решения, което е неизбежно, да разговаряме с тях и вероятно да ги наказваме, а след това да ги прегръщаме. И винаги да ги обичаме.

— „Твоята майка лама ли е?“ — попитах аз приятеля ми Дейв. „Не, не е лама“ — беше отговорът на Дейв.

Бек четеше любимата книжка на Меги „Майка ти лама ли е?“ от Дебора Гуарино. Беше я прочел пет пъти тази вечер и сега започваше отначало.

— Джей Би има лама на име Сю — обади се Меги.

— Така е.

— Може ли да ми купите пони?

— Нали имаш козле.

— Но не мога да яздя Франк.

— Може би когато пораснеш.

— Ти кога се научи да яздиш?

— Ами горе-долу на твоята възраст, но аз израснах тук, в провинцията.

— Другите деца в училище могат да яздят.

— Те също са деца от провинцията.

— Ами аз какво съм?

— Ти си моето дете.

Бек откри имейл от март предишната година:

Скъпи Джей Би,

Първата химиотерапия. Бек дойде с мен, но си излезе по средата. Мисля, че се разплака. Ще победи тази болест, Джей Би, дори това да ме убие (шега).

Щракна върху друг имейл, написан три седмици по-късно, през април.

Косата ми започна да окапва. Мисля да я обръсна цялата, ще заприличам на футболист. Днес беше втората химиотерапия. Чувствам се толкова уморена. Бек е на дело за милиарди долари. Казах му, че ще се справя сама. Сега ми се иска да му бях казала истината.

И месец по-късно, през май:

Вече съм плешива като бебешко дупе. Купих си перука. Мразя я. Прекалено е топло с нея, главата ми се поти. Приличам на старец с кофти тупе. Отидох в един магазин за байкъри и си купих кърпа за глава. Видях една тениска, на която отзад пишеше: „Ако четеш това, значи гаджето ми е изпаднало“. Започнах да се смея толкова силно, че седнах на пода и накрая се разплаках. Собственикът на магазина е един космат мъж с татуировки. Дойде при мен и ме попита дали да извика линейка. Свалих перуката си и закрепях: „Не могат да ми помогнат!“. Не трябваше да го правя. Той седна на земята до мен и каза, че жена му умряла преди три години. Рак на гърдата. Поплакахме си заедно. Плешивата и звярът. Не ми позволи да му платя за кърпите за глава. Меги иска да си обръсне главата и да ходи с кърпа на училище. Не разбира. Люк започва да се плаши. Бек вече го е страх да ме докосне.

18

Бек си беше сложил гумени ръкавици.

Беше 8:30 ч. на следващата сутрин и той беше в кабинета на шерифа. Грейди му показваше кутия с надпис ГИЗЕЛ, ХАЙДИ ФЕЙ, с веществените улики от местопрестъплението. Той извади голям найлонов плик с цип. Дръпна ципа, извади бяла блуза и я повдигна. Той също носеше ръкавици. Светлината прозираше през материята.

— Нищо не оставя на въображението — каза Грейди.

— Къде е била открита пробата от ДНК?

Грейди посочи едно петно точно под якичката от дясната страна.

— Ето тук.

После сгъна блузата във въздуха и я постави обратно в плика.

— Чук, че излизаш с Гретхен.

— Познаваш ли я?

— Бек, аз съм шериф в малък провинциален окръг — познавам всички.

— А познаваш ли Ким Краузе?

— Двете с Хайди бяха приятелки. Твърди, че не е била с Хайди онази нощ и не знае къде е отишла.

— Лъже.

— Откъде знаеш?

— Подлагал съм на кръстосан разпит достатъчно лъжесвидетели, за да знам.

— Но защо ѝ е да лъже?

— Не знам. Подложи ли я на детектора на лъжата?

— Нямаше причина. Клод потвърди, че си е била вкъщи онази нощ. Но ако искаш, ще я привикам и ще я постресна.

— Не. Първо трябва да си изясня някои неща.

Другият плик съдържаше черна минипола, която изглеждаше прекалено малка за шестнайсетгодишно момиче. Грейди разтегли плата и след това рязко го отпусна. Материята отново се сви.

— Ластична е.

Грейди извади друг черен предмет от плика; малки черни прашки с червена лъскава звездичка отпред.

— Не съм показвал дрехите ѝ на Обри.

— Защо?

— Ти би ли искал да знаеш, ако момиченцето ти носи подобни дрехи? — Той сви рамене. — А и той никога не ме попита. Може да е знаел каква е, но да не го е признавал.

— Само това ли е носела?

— Само това открийме.

— Според показанията на Ким Хайди е носела дънки онзи ден.

Грейди кимна.

— Обри и Ранди твърдят същото. Предполагам, че се е преоблякла. Всички момичета така правят. Излизат от къщи с дънки, за да мине пред родителите им, а после се преобличат за парти в Остин.

— Но няма ли обувки, чанта?

— Не.

— Жена ти някога излизала ли е навън боса и без чанта?

— Не.

— Не изглежда нормално, нали?

— Бек, в този случай няма нищо нормално. Както и в този на Слейд.

Същата седмица в местния вестник не се споменаваха за нападението на Слейд срещу Хулио Еспиноса, нито за предстоящото разглеждане на делото му. Така че когато в девет часа онзи петък сутринта Бек се изкачи по спираловидното стълбище до втория етаж на съдебната палата на окръг Гилеспи, залата беше почти празна.

Беше петият му ден на тази длъжност.

Седна зад съдийската маса. Окръжният прокурор беше зад масата на обвинението, а Бруно Стуц — на мястото на защитата. Слейд седеше до него с вид на екшън герой в костюм. Куентин Маккуейд беше точно зад тях на пейките за публиката; до него седеше някаква тийнейджърка.

Само шепа хора заемаха пейките за публика. На предния ред от другата страна на пътеката срещу Куентин Маккуейд седеше млада жена с тефтерче в едната ръка и химикалка в другата, несъмнено репортерка. Някъде по средата Бек разпозна Хулио Еспиноса; до него седеше възрастен белокос латинос, бившият конгресмен Феликс Делгадо, а зад тях — трима други латиноси, чийто вид ясно казваше: *La raza Unida*. Облегнат на стената до входа, стоеше шериф Грейди Гюнтер.

Бек се обърна наляво: в ложата на съдебните заседатели нямаше никой — разглеждането на делото се провеждаше пред съдията, а не пред заседателите — но мястото на съдебния стенограф също беше празно. Той се обърна надясно.

— Мейвис, къде е съдебният стенограф?

Окръжният прокурор се изправи.

— Ваша Светлост, информирах Бърнис, че няма да имаме нужда от услугите ѝ днес.

— Вие сте я информирали?

— Да, сър. Както знаете, господин съдия, това е неофициално разглеждане, така че съдия Стуц и аз се съгласихме, че няма нужда от стенограма на заседанието.

Бек се обърна към Мейвис.

— Обади се на Бърнис и ѝ кажи да дойде.

— Господин съдия — отново се обади окръжният прокурор, — днес тя е извън града. Замина на дълъг уикенд в Сан Антонио.

Бек отново се обърна към Мейвис.

— Обади се на Бърнис и ѝ кажи, че е уволнена. Наеми нов съдийски стенограф, който да е наясно, че работи за съдията, а не за окръжния прокурор.

— Господин съдия, ако предпочитате, може да отложим заседанието.

— Не, ще продължим. Законът ми позволява да обобщя показанията на всеки свидетел.

— Много добре, Ваша Светлост.

Бек видя, че окръжният прокурор смигва на Стуц.

— Освен това ще направим аудиозапис на заседанието. Мейвис, слез долу и донеси един касетофон.

Мейвис се изправи и изчезна зад Бек. Окръжният прокурор вече нямаше повод да намига.

— Ваша Светлост, наказателнопроцесуалният кодекс не допуска записването на подобни заседания.

— Но и не го забранява. Добре ще е да имаме запис, за да бъде точен докладът ми.

Окръжният прокурор отиде до масата на защитата; заедно със Стуц, Слейд и Куентин Маккуейд те се скупчиха като футболен отбор, който се готви да разиграе заучена комбинация. Мейвис се върна и постави касетофона на свидетелската скамейка и натисна бутона „Запис“. Седна на мястото си и обяви:

— Дело номер четирийсет и три шейсет и едно, „Щатът Тексас срещу Слейд Маккуейд“. Нападение с тежка телесна повреда. Заседание по разглеждане на делото.

— Господа, моля, представете се — каза Бек.

Окръжният прокурор се изправи.

— Нилс Айхман-младши, прокурор на окръг Гилеспи, представляващ щата.

Стуц се изправи на свой ред.

— Съдия Бруно Стуц, защитник.

След тях думата взе Бек.

— Настоящото разглеждане има за цел да се установи дали съществува основателна причина да се отнесе делото към съдебните заседатели. Няма да определяме наличие на вина или липса на такава. Слейд Маккуейд, имате право да направите изявление по отношение на обвиненията срещу вас, но не сте длъжен да го правите. Всичко, което кажете, може да се използва като доказателство срещу вас. Разбирате ли това?

Стуц кимна на Слейд, който каза:

— Да, сър.

— И ако все пак решите да направите изявление, то трябва да предхожда показанията на свидетелите. Искате ли да направите изявление?

— Не, сър.

— Много добре. Мистър Айхман, представете позицията на щата.

— Ваша Светлост, щатът призовава Хулио Еспиноса.

Латино момчето стана и мина през вратичката, отделяща съдията от подсъдимите. Вървейки към центъра на съдебната зала, той приличаше на жертвено агне. Смуглата му кожа рязко се открояваше на бялата му риза. Беше стройно, красиво момче. Освен счупения нос и няколко пресни белега по лицето му, по него нямаше физически доказателства за жестокия побой, който му беше нанесен само преди четири седмици. Мейвис го накара да се закълне.

— Кълнете ли се да казвате истината, цялата истина и нищо освен истината в името на Бога?

Хулио отговори:

— А!

— Мистър Еспиноса, бихте ли повторили по-силно, моля? — каза Бек.

— А!

Бек внимателно се вгледа в момчето.

— Мистър Еспиноса, челюстта ви още ли е с шини?

— А!

Хулио разтегна устни, сякаш се опитваше да се засмее; Бек видя телчетата, поддържащи малки скоби, захванати за челюстите му, и тънките ластици, прихванати за долната и горната скоба, които

придържаха челюстите една към друга. Бек се обърна към окръжния прокурор.

— Как ще свидетелства с тези шини на челюстта?

Окръжният прокурор сви рамене.

— Затова исках разглеждането да се насрочи за януари, Ваша Светлост, за да може челюстта му да заздравее.

Окръжният прокурор погледна Бек, сякаш искаше да каже: „А сега какво ще направите, господин съдия?“. Хулио извади от задния си джоб тефтерче и химикалка и направи знак, сякаш пише нещо.

— Ще дадете показанията си писмено?

— А!

Мейвис подръпна Бек за тогата, след което посочи документа върху бюрото му. Писмените показания на Хулио под клетва.

— Тъй като целта на заседанието е да се определи дали това дело да се отнесе до съдебните заседатели, а не за да се определи вина или липсата на такава, ще приема писмените показания на мистър Еспиноса, дадени под клетва и подписани от него в нощта на предполагаемото нападение.

— Възраavam — изправи се Стуц. — Така се отнема правото на клиента ми да оспори думите на свидетеля.

— Той седи точно пред вас, мистър Стуц. Възражението се отхвърля. — Бек се обърна към Мейвис. — Съгласно процедурата, моля, прочетете клетвените показания на мистър Еспиноса.

— Защитата оттегля възражението си, Ваша Светлост — каза Стуц.

Стуц не искаше клетвените показания да бъдат прочетени пред съда. Бек тъкмо щеше да накара Мейвис да прочете показанията, но долови погледа на Грейди. Той почука часовника на ръката си и кимна към мексиканските активисти. Заложена бомба със закъснител. Бек се обърна към Хулио.

— Мистър Еспиноса, клетвените ви показания отразяват ли точно и вярно случилото се през онази нощ?

— А!

— Това „да“ ли означава?

Хулио кимна.

— Мистър Еспиноса отговори утвърдително. Клетвените показания на Хулио Еспиноса са включени в доказателствата. Някакви

въпроси, мистър Айхман?

— Не, Ваша Светлост, вие се справихте със случая ми доста добре.

— Благодаря. Мистър Стуц, свидетелят е ваш.

— Нямам въпроси, Ваша Светлост.

Окръжният прокурор извика четиримата заместник-шерифи, арестували Слейд в нощта на нападението. Всеки от тях даде показания, че когато пристигнали в киното, Слейд биел Хулио и крещял, че е мексиканска маймуна и неграмотен испанец. Стуц не разпита заместник-шерифите. Окръжният прокурор също се отказа от по-нататъшни въпроси и Стуц повика първия си и единствен свидетел.

— Защитата призовава Ники Ърнст.

Тийнейджърката, която седеше до Куентин Маккуейд, стана, приближи се до свидетелската скамейка и се закле пред Мейвис. Беше руса, със сини очи, истинска немска девойка. Стуц се приближи към нея.

— Мис Ърнст — каза той, — на колко години сте?

— На осемнайсет.

— И сте в последния клас на гимназията?

— Да, сър.

— Мис Ърнст, бяхте ли в кино „Стейджкоуч“ в събота вечерта, осемнайсети септември?

— Да, сър.

— И сте разговаряли с Хулио Еспиноса?

— Да, сър, в снекбара.

— Познавахте ли мистър Еспиноса преди това?

— Да, сър, и двамата сме в последния клас. Посещаваме някои от допълнителните часове заедно. Мислех, че е приятно момче.

— А сега не мислите така?

— Да, сър.

— И кога променихте мнението си?

— Същата вечер.

— Бихте ли казали на съда какво направи Хулио Еспиноса, за да ви накара да промените мнението си?

Тя сведе глава, сякаш се срамуваше.

— Той ми отпрати неприлични предложения... със сексуален подтекст.

Стуц придоби изражението на дядо, който разговаря с внучката си.

— Знам, че ви е трудно, мис Ърнст, но, моля ви, повторете пред съда какво точно ви каза мистър Еспиноса.

— Отидох до бара да си взема пуканки и когато ми ги подаде, той каза, че изглеждам секси.

— Секси. Е, мис Ърнст, доста момичета на вашата възраст биха сметнали това за комплимент, нали така?

— Да, сър, но той каза още нещо.

— Още нещо? Моля, продължете, мис Ърнст.

— Той каза, че иска да... ъъъ, да прави секс с мен.

— И това ли бяха думите, които използва?

— Ами не точно, сър.

— Какви точно бяха думите му?

— Използва неприлична дума.

— Неприлична ли?

— Да, сър.

— Моля, повторете пред съдията какво точно ви каза Хулио.

Ники си пое дълбоко дъх, все едно думите, които предстоеше да произнесе, отвращаваха всяка фибра в тялото ѝ.

— Хулио каза „искам да те чукам“.

Откъм публиката се чу изръмжаване. Хулио стоеше прав, с широко разперени ръце и тревожно изражение. Ники сведе очи.

— Моля ви, седнете, мистър Еспиноса.

Феликс Делгадо дръпна Хулио на мястото му и Стуц продължи:

— Слейд Маккуейд чу ли го да казва това?

— Да, сър. Слейд тъкмо се приближаваше. Предполагам, че Хулио не го видя.

— И Слейд се вбеси?

— Да, сър. Много.

— Значи изказването на мистър Еспиноса провокира действията на Слейд?

— Да, сър.

— Нямам повече въпроси, Ваша Светлост.

Ники хвърли поглед към Слейд, той ѝ намигна. Бек беше изслушал стотици часове свидетелски показания под клетва; знаеше кога даден свидетел е бил подготвен. Ники Ърнст беше подготвена.

— Мистър Айхман.

— Нямам въпроси, Ваша Светлост.

— Щатът няма ли да разпита единствения свидетел на защитата?

— Не, Ваша Светлост. Показанията на мис Ърнст изглеждат достатъчно достоверни, за да се усъмним, че тук съществува зла умисъл.

Окръжният прокурор погледна Бек, сякаш искаше да му каже: *Не разбираш ли? Това е начинът да се измъкнем.* Бек се обърна към свидетелката.

— Мис Ърнст, защо не споменахте за това пред заместник-шерифите онази вечер?

— Ваша Светлост — прекъсна го окръжният прокурор, — позволете да се приближим.

Бек махна с ръка и двамата пристъпиха напред.

— Господин съдия — прошепна окръжният прокурор, — това е начин всички да се измъкнем.

— Не и Хулио.

— Но целият град.

Бек им махна да се върнат на местата си. Бруно Стуц го изгледа свирепо.

— Запомнете думите ми, господин съдия, ако продължите да разпитвате този свидетел, мексиканското момче ще съжалява.

— Седнете. — Бек се обърна към Ники. — Мис Ърнст, защо не споменахте за това пред заместник-шерифите онази нощ?

— Предполагам, защото бях много разстроена.

— Мис Ърнст, обсъждали ли сте показанията си преди това заседание с мистър Маккуейд или мистър Стуц? Или със Слейд? Или с адвокатата му?

Момичето погледна към Слейд и Стуц.

— Мис Ърнст, не чакайте отговор от обвиняемия или от адвокатата му.

— Ами... може и да сме поговорили... малко.

— Някой намекна ли ви да свидетелствате, че мистър Еспиноса ви е провокирал?

— Да ми е *намекнал*? Ами не знам...

— Мис Ърнст, тази година ли завършвате гимназия?

— Да, сър.

— И какви са плановете ви? Да отидете в колеж?

— Да, сър, в Тексаския университет.

— Приета ли сте?

— Да, сър, сред първите десет процента.

— Вие сте сред най-добрите ученици в класа си?

— Да, сър.

— Значи сте умно момиче?

— Предполагам.

— Какви са плановете ви за кариера?

— Искам да стана лекар.

— Значи колеж и след това медицински институт?

— Да, сър.

Бек взе Наказателния кодекс и прелисти няколко страници.

— Мис Ърнст, вие сте на осемнайсет, нали?

— Да, сър.

— Значи разбирате, че макар да сте още ученичка, според закона вие сте пълнолетен гражданин?

— Ъъ... да, сър.

— Мис Ърнст, знаете ли какво е лъжесвидетелстване?

— Не точно.

— Това е да излъжете под клетва на съдебно заседание. Както направихте днес.

— О!

Тя ухапа нокътя на палеца си.

— Мис Ърнст, според Наказателния кодекс дадено лице лъжесвидетелства, ако даде фалшиви показания под клетва. Вината на свидетеля се утежнява, ако фалшивите му показания са от съществено значение, което означава, че показанията ще определят изхода от заседанието. Утежняващо вината лъжесвидетелстване е престъпление от трета степен, наказуемо със затвор от две до десет години. Разбирате ли, че ако впоследствие се докаже, че сте излъгали, цитирайки думите, отправени от Хулио към вас онази нощ, може да бъдете обвинена в лъжесвидетелстване?

— Ъъ... не, сър... искам да кажа, да, сър.

Сега и двете й ръце бяха пред устата ѝ и Бек чуваше звука от всеки прегризан нокът.

— И ако бъдете призната за виновна, ще бъдете осъдена на две до десет години затвор.

Момичето отпусна ръце.

— Затвор?

— Да, мис Ърнст. Женският затвор в Хънтсвил.

Лицето ѝ стана пепелявосиво.

— Никой не спомена затвор.

— Мис Ърнст, това не е игра. Не става въпрос да изпълнявате онова, което Слейд иска от вас. Става въпрос за бъдещето ви. Вие сте умно момиче, помислете си, преди да захвърлите бъдещето си, като излъжете пред този съд. Осъденият за лъжесвидетелстване не постъпва в колеж. Отива в затвора.

Ники гледаше втренчено Слейд. Когато се обърна към Бек, в очите ѝ имаше сълзи.

— Мис Ърнст, знаете ли какво означава думата „оттеглям“?

— Да, сър. Да вземете нещо обратно.

— Именно. Кодексът също така гласи, че ако свидетел, дал фалшиви показания, ги оттегли и каже истината, преди да е приключил с показанията си, той не е извършил престъплението лъжесвидетелстване. Разбирате ли какво означава това?

— Ако кажа истината сега, няма да отида в затвора? — прошепна Ники едва чуто.

— Да, точно така. А сега, мис Ърнст, преди да ви освободя, има ли нещо, което бихте искали да промените в показанията си?

Ники отново беше започнала да гризе ноктите си. Беше свела глава, сякаш се молеше.

— Мис Ърнст?

Най-накрая тя вдигна глава и хвърли поглед към Слейд. После се обърна към Бек.

— Да, сър, бих искала да променя нещо.

— И какво е то?

— Хулио не ми каза тези думи. Той е добро момче. Ние сме приятели. — Тя погледна към Хулио. — Или по-скоро бяхме. Но Слейд, той е маниакално ревнив. Отначало това ми харесваше, но после стана... малко плашещо. Нали разбирате?

— Кучка такава!

Ники се отдръпна на свидетелската скамейка и ръцете ѝ политнаха нагоре, все едно да се предпази от удар. Слейд беше скочил до масата на обвиняемия.

— Мистър Маккуейд, седнете!

Слейд свирепо изгледа Бек, но когато Грейди се приближи до масата на обвиняемия, Слейд седна. Бек се обърна към Ники.

— Мис Ърнст, как да разбирам твърдението ви, че ревността на Слейд станала плашеща?

— Ъъъ, нищо.

— Погледнете ме, мис Ърнст.

Момичето се обърна на свидетелския стол, докато застана лице в лице с Бек. Той придърпа стола си възможно най-близо до нея и се приведе напред. Бяха на не повече от метър един от друг.

— Откога ходите със Слейд?

— От около година.

— Удрял ли ви е някога?

— О, не, сър. Той никога не би ме ударил.

— Виждали ли сте го да удря някой друг, други ученици?

— Удря стени.

— Стени?

— Да. Пробива дупки в стените, когато е в лошо настроение.

— Слейд често ли изпада в лошо настроение?

— Ами... нали знаете... понякога.

— Мислите ли, че Слейд преби Хулио, защото е латинос?

— О, не, господин съдия, Слейд не е такъв. Неговите идоли са тъмнокожи спортисти.

— Чухте ли Слейд да нарича Хулио мексиканска маймуна и неграмотен испанец онази нощ?

— Да, сър, но всички им викат така.

— В училище ли?

— В града.

— Значи Слейд преби Хулио без никаква причина?

— Вината не беше негова.

— На Хулио ли?

— На Слейд.

— Мис Ърнст, Хулио има счупен нос, мозъчно сътресение, два избити зъба, три счупени ребра и разбита челюст, която все още е с

шини, и той дори не може да свидетелства днес. По чия вина?

— Исках да кажа...

— Какво искахте да кажете?

Тя сви рамене.

— Мис Ърнст, Слейд преби ли Хулио?

— Да, сър.

— Значи вината е негова?

— Ами да, но...

— Но какво?

— Той...

— Мис Ърнст! Трябва да разбере истината, иначе ще анулирам споразумението и ще вкарам Слейд в затвора още днес!

Изведнъж тя изпадна в паника.

— В затвора? Не можете да го направите! Той има мач довечера!

— Футболните мачове нямат никакво значение в съда, мис

Ърнст.

— Но, господин съдия, вината не е негова! Той не може да се контролира, когато е в цикъл.

— В цикъл?

Окръжният прокурор скочи.

— Господин съдия, мисля, че, въъ, мис Ърнст се поизмори...
Може би има нужда от почивка.

— Тишина. — Бек се обърна към Ники. — Мис Ърнст, какво искате да кажете „в цикъл“?

Лицето на Ники изглеждаше измъчено. Очите й умоляваха Слейд за помощ и тя отново гризеше ноктите си. Куентин Маккуейд ръгаше Стуц от мястото си на първия ред. Стуц се изправи.

— Ваша Светлост, тормозите свидетеля ми. Мисля, че получихте показанията, които да послужат за целите на това заседание.

Бек не му обърна внимание.

— Мис Ърнст, погледнете ме.

Тя се обърна към Бек.

— Мис Ърнст, какво имате предвид под „в цикъл“?

— Когато е напопан — прошепна тя, без да вдига глава.

— Имате предвид стероиди?

Тя кимна.

— Слейд беше ли взел стероиди онази нощ?

Тя кимна отново.

— Моля, отговорете на глас.

— Да.

— Откъде знаете?

— Аз му ги бих.

— Инжектирали сте го?

Тя кимна.

— Страх го е от игли. Преди караше другите момчета в залите в Остин да му ги бият, но след като ще ставам лекар...

— Къде го инжектирахте?

— В дома му.

— Не, по тялото му?

— Отзад.

— Значи е бил в стероиден цикъл онази нощ?

Тя кимна.

— В цикъл е всеки месец... като менструален цикъл, аз така го наричам. По този начин тялото му няма да стане зависимо от стероидите, иначе тестисите му ще се смаят като грахови зърна. Поне така твърди той.

— Откога Слейд е на стероиди?

— Откакто ходим.

— И когато е инжектиран, става агресивен?

— Абсолютно, особено когато е в период на натрупване.

— Натрупване?

— Когато взема няколко вида по едно и също време. Би трябвало да действа по-добре. Разбирате ли, пирамидите...

— Пирамиди?

— Да, започва един цикъл с малка доза, след което я увеличава, докато стигне върха. След това спира. Когато е на върха, тогава изпада в лошо настроение. Полудява. Нарича го „стероидна лудост“. Тогава не се виждам с него по, да речем, два-три дни. Затова отидох на кино без него. Става много злобен... и блъска в стените. И става маниакално ревнив. Обикновено тренира с големи тежести през тези дни, защото тогава може да натрупа маса. Но когато ефектът се изпари, много затъва.

— В смисъл че става депресиран?

— Да, сър. Когато действието отmine, той е добре, но дните на върха са като влакче на ужасите.

— И този ден той е бил на върха?

— Да, сър. Много висока доза.

— Добре, мис Ърнст, значи сте инжектирали Слейд със стероиди онази събота сутрин. Видяхте ли се през деня?

— Не и до момента в киното. Както ви казах, не се виждам с него в такива дни.

— В киното онази нощ вие говорехте с Хулио на бара и Слейд просто го сграбчи, прехвърли го през бара и започна да го бие?

— Беше побеснял.

— Мис Ърнст, откъде Слейд се снабдява със стероиди?

— От спортните зали в Остин, където ходят откачалките.

— Откачалките?

— Онези културисти. Слейд ги нарича откачени.

— Знаех си, че момичето е слабото звено.

Час по-късно Куентин Маккуейд стоеше на вратата към кабинета на Бек с навито на руло списание, все едно търсеше куче, което да удари.

— Нещо против да вляза, господин съдия?

И той влезе, без да изчака покана. Куентин Маккуейд изглеждаше точно като богат предприемач и излъчваше самочувствие и състоятелност. Беше висок над метър и осемдесет, но нямаше телесната маса на сина си. Тъй като се занимаваше с недвижими имоти, надали вземаше стероиди.

— Не искахме заседанието да се документира, решихме, че като разкараме стенографа, въпросът е приключен. Това с касетофона беше добър ход.

Каза го, все едно поздравяваше треньора на противниковия отбор за добрата игра.

— Бих могъл да ви обвиня в подбуждане към лъжесвидетелстване — рече Бек.

Маккуейд се изхили.

— Извадихте късмет. Да не би никога да не сте инструктирали свидетел?

— Но не съм ги карал да лъжат — защити се Бек.

— Инструктиране, лъгане... — Той сви рамене. — Начин на изразяване.

— Мистър Маккуейд...

— Куентин. Нещо против да ви наричам Бек?

— Да. Аз съм съдия Хардин.

— Съдия Хардин тогава. Може ли да поговорим?

— Защо не? *Ex parte* явно няма особено голямо значение тук.

— *Ex parte*? Това нещо като бивша съпруга ли е? — Маккуейд отново се изхили и седна в един от посетителските столове. — Е, кога ще се произнесете?

— Законът изисква от мен да се произнеса в рамките на четирийсет и осем часа. Така че, след като Слейд не е задържан, ще го направя в понеделник сутринта.

— Някакъв шанс да отложите произнасянето?

— Ако защитникът поиска отлагане.

— Ще поиска.

— Мистър Маккуейд, не виждам причина да отлагам произнасянето на решението си. Очевидно е, че има основателна причина Слейд да бъде изправен пред съдебните заседатели.

Маккуейд въздъхна, сякаш Бек току-що беше казал на корпоративен клиент, че сделката е осуетена.

— Да. Проблемът е, че съдебните заседатели са дванайсет души. Девет от тях немци, така че надали ще му повдигнат обвинение, макар че не изключвам и тази вероятност. Разбирате ли, колкото повече хора бъдат замесени, толкова по-трудно ще можем да контролираме нещата. Никога не се знае кога ще проговори нечия съвест. Не, този риск не ми харесва.

— Такива са шансовете пред всеки американски гражданин, когато извърши престъпление.

Маккуейд леко се усмихна.

— Аз не съм всеки американски гражданин, господин съдия. А Слейд е мой син.

— Мистър Маккуейд, дори срещу Слейд да бъде повдигнато обвинение, какви са шансовете да бъде осъден от съдебни заседатели, мнозинството от които са немци?

— Почти никакви.

— Защото, когато сте дошли тук, сте купили влиянието на местните жители.

— Не мога да купя нещо, ако то не се продава. — Той се усмихна. — Повечето длъжностни лица и бизнесмени в окръга са облагодетелствани от моя бизнес, господин съдия, така е. Но това е просто добър бизнес, същият бизнес, който се прави в Далас или Хюстън, или където и да било в този щат и тази държава. Не е трудно да купиш длъжностно лице, единственият проблем е, че ще се отметне.

— Не бих могъл да знам.

— Разбира се, че знаете. Адвокатите най-добре знаят как се купуват съдии. Тръгнат ли да съдят някоя моя компания, първото нещо, което прави адвокатът ми в Остин, е да разбере кой е съдията и кой адвокат е бил ковчезник при последната му кампания. След това наема този адвокат. Няма значение дали онзи пише завещания, той иска този адвокат да седи на нашата маса пред съдията по време на процеса. Не аз съм измислил тази схема. Адвокатът ми я измисли. А навремето е бил председател на адвокатската колегия. Не се съмнявам, че адвокатската ви кантора е правела същото в Чикаго.

Самата истина.

— Та какво целите, мистър Маккуейд?

— Целта ми е следната: не мога да позволя на съдебните заседатели да отправят обвинения срещу Слейд, защото това би сложило край на футболната му кариера. Репортерите от кабелните телевизии ще се втурнат като мухи на мед — на живо от стълбите пред съдебната палата. От Тексаския университет ще го изхвърлят като пресни конски фъшкии. А без университета няма Национална футболна лига, няма и договор за петдесет милиона, нито допълнителни клаузи. Това не е добра инвестиция.

— Добра инвестиция?

— През последните десет години съм инвестирал половин милион долара в кариерата на момчето.

— *Кариера?* Та той още не е завършил гимназия.

— Но ще играе професионален футбол след две години.

— Значи той е ваша инвестиция?

— Една от тях. И ще трябва да се изплати. Агентът ни вече е сключил договор за реклама на „Гаторейд“, спортните напитки...

— Той има агент?

— Естествено. Не може да му плащат, докато играе футбол в колежа, така че тази реклама е безплатна, просто подготвяме пазара, запознаваме хората с хубавата му физиономия. Преговаряме за сделка с „Найки“, която ще влезе в сила в деня, когато започне да играе професионален футбол. Ще се превърне в златна мина.

Маккуейд подхвърли на бюрото списанието, което държеше: „Спортс Илюстрейтид“. Слейд беше на корицата, с голи гърди и топка в ръка; заглавието гласеше „Естественият“.

— Подложили сте момчето на огромно натоварване, мистър Маккуейд.

— Натоварването е част от играта. Той може да се справи.

— И вие го подготвяте за професионалния футбол още от деветгодишен?

— Луда работа, нали? Но сега нещата са такива. Лични треньори, пасове, тичане, треньори по сила и издръжливост, диетолози — и те не са евтини. Наех най-добрия треньор на куотърбекове да работи с него, откакто навърши дванайсет, по четирийсет часа на седмица извън сезона, за да се научи как да разпознава защитите, да нахъсва отбора, да гледа записи...

— Кога е бил просто момче?

— Това не се изплаща. С парите, които в днешно време се правят от спорт, няма време да бъде дете. Спортът е за младите и силните, затова трябва да го експлоатираш, докато можеш.

— А вие някога експлоатирали ли сте го, мистър Маккуейд? Играли ли сте някога?

Той поклати глава.

— Не бях достатъчно добър.

— Значи изживявате мечтата си чрез Слейд?

— Изживявам я и още как. Той е мой син. Но това е и негова мечта.

— Може да не е чак толкова добър, след като му се налага да взема стероиди. — Бек посочи списанието. — Той не е естествен. Напомпан е.

— Говорим неофициално, нали, господин съдия. — Той отново не изчака отговора. — Слейд имаше същия удар и когато тежеше деветдесет и пет килограма. Но той не може да играе професионален футбол с тези килограми, защото няма да издържи на ударите. Ето това

се промени в играта: куотърбековете трябва да са едри, много едри, за да понасят ударите. Защото момчетата, които ги удрят, са по-едри. Мамка му, та Намат и Стаубах биха могли да хвърлят топката с всеки отбор. Но не биха издържали цял мач при ударите на тези сто и петдесет килограмови играчи. Намат тежеше деветдесет и пет, Стаубах почти сто. А вие колко тежахте?

— Деветдесет.

— Момчетата, които разнасят напитките, тежат повече. Какво беше средното тегло на защитата ви в „Нотр Дам“?

— Сто и двацет.

— Сега куотърбековете от Националната футболна лига тежат толкова. Футболът се играе от гиганти. Да не би човешката раса изведнъж да е пораснала? Или само спортистите?

— Мистър Маккуейд, преди двацет години в „Нотр Дам“ ни водеха лекции за стероидите. Наистина действат, но страничните ефекти са много опасни — стероидната лудост е реалност. Непосредствено след инжектирането нивото на тестостерона се повишава като това на горила и човекът се превръща в горила. А когато действието отmine, често следва депресия. Това е цикъл на ярост и депресия, точно както каза Ники. Някои спортисти дори са се самоубивали. Но и да не страдат от страничните действия, стероидите увреждат здравето.

— Мамка му — изсмя се Маккуейд, — ако онези огромни кучи синове те размажат на тревата, пак няма да е добре за здравето ти. Но това е сделката, която сключваш с футбола, жертваш тялото си за слава и пари. Докато Слейд стане на трийсет, ще има поне сто милиона. Аз ги направих чак на петдесет.

— Имате сто милиона долара?

— Двеста. Вече съм на петдесет и пет.

— Мистър Маккуейд, вие сте му баща. Би трябвало да не му позволявате да взема стероиди.

— Господин съдия, кажете на един гимназист, че има магическа отвара, която ще сбъдне всичките му мечти, и какво мислите, че ще направи той? Стероидите са американският начин — използваме науката, за да направим телата си по-добри. Не е по-различно от мъжете, които използват лекарства, за да им стават пенисите, или пък от жените, които си имплантират изкуствени гърди.

— Не съм чувал за жена с имплантанти да изпадне в ярост и да пребие някого до смърт.

— Значи не сте срещали първата ми жена. — Той се усмихна. Бек не. — Вижте, господин съдия. Това е злополука, но може да се поправи. Платих лечението на момчето и Стуц преговаря с Делгадо и семейството на момчето за обезщетение.

— Колко?

— Упълномощил съм Стуц да им предложи един милион.

— Един милион долара?

Маккуейд сви рамене.

— Бизнес разходи.

— Уговарят се гражданските дела, мистър Маккуейд, и вие нямате нужда от одобрението ми да се споразумеете по гражданско дело. Това обаче е криминално дело.

— Окръжният прокурор вече е готов да свали обвинението, ако Хулио приеме обезщетението.

— Окръжният прокурор не може да оттегли обвинение без одобрението на съда.

— Затова съм тук.

— Внимавайте, подкупването на длъжностно лице е престъпление.

Маккуейд се усмихна.

— В Капитолия в Остин го наричаме лобирание. Но аз не ви предлагам нищо, господин съдия. Предлагам да се споразумея с мексиканчето, за да може моят син да продължи да играе футбол.

— Как? След тази сутрин целият свят ще знае, че Слейд е на стероиди.

— Това няма да излезе извън залата.

— Ники свидетелства под клетва в открито заседание. Вестниците от Остин и Сан Антонио...

— Не бяха в залата.

— Но репортери от местния вестник присъстваха и те...

— Няма да направят абсолютно нищо.

— Защо?

— Защото Стуц вече заплаши, че ще ги съди за клевета, ако публикуват нещо за Слейд и стероиди.

— Не можете да спечелите подобно дело.

— Аз и вие, и Стуц го знаем, господин съдия, но те не го знаят. И не могат да си позволят да рискуват. Малък градски вестник, ще се разорят само докато се защитават. Така че сме се погрижили за тях.

— С парите си купувате всичко, което искате, така ли?

Куентин Маккуейд се усмихна.

— Почти всичко. Представете си какво биха означавали един милион долара за мексиканчето и семейството му.

— Както казах, това е гражданско споразумение, мистър Маккуейд. Няма нищо общо с криминалното дело срещу Слейд.

— Господин съдия, ако криминалното дело не се анулира, няма да има гражданско споразумение.

— Хулио може да ви съди.

— Може да съди Слейд, не мен. Слейд притежава един хамър, а той няма да покрие таксите на мексиканчето в колежа.

Маккуейд се изправи и тръгна към вратата; след това се обърна.

— Господин съдия, не ви трябва да знаете какво друго може да се купи с моите пари.

Бек влезе във фитнес клуба за втори път тази седмица. Не забеляза, че никой не му се усмихна или помахна, нито подвижна сърдечно „здравейте, съдия Хардин“, защото умът му беше фокусиран върху едно-единствено нещо — същото, което обсебва съзнанието на повечето деветнайсетгодишни момчета по двайсет и четири часа в денонощието.

Претърсваше с очи овалната зала за тренировки в опит да открие синята пеперуда. Зърна я и тръгна към нея. Пеперудата летеше надолу-нагоре, надолу-нагоре в бавни ритмични движения, крилете ѝ грациозно се движеха над... това дупе. Гретхен Йънг правеше клякания върху една постелка пред огледалото на стената.

— Здравей, Гретхен.

Погледите им се срещнаха в огледалото пред нея; тя не се усмихна. Държеше щанга върху раменете си зад врата, в двата края на която бяха сложени метални тежести от по 25 килограма. Тя постави щангата на стойката и се пъкна под нея. Нагласи тежестите и прошепна, без да го поглежда:

— Бек, върви си. Не бива да говоря с теб.

— Но защо?

Тя посочи с глава към залата.

— Виждаш ли онези двама възрастни мъже на степените? Те са от училищното настоятелство. Ако ме видят, че разговарям с теб, ще ме уволнят. Уволниха директорката, защото караше децата да рецитират клетвата на испански, а мен сигурно ще арестуват!

— Уволнили са мис Родригес?

— Да! А сега си върви, преди да са уволнили и мен!

— Но защо заради мен?

— Защото според тях ти ще провалиш футболния сезон. Мъжът на една от учителките работи в съдебната палата. Казах ѝ, че ще излизаме в събота, и тя ме предупреди да не се занимавам с теб.

— Няма да те уволнят. Ходиш със съдията.

— Не, Бек. Съжалявам, но не искам да загубя работата си.

— Но нали имаш нужди.

Лицето ѝ омекна и тя въздъхна.

— Не ми напомняй.

И тя си тръгна. Бек остана да гледа след нея невярващо.

— Толкова са непостоянни, нали?

Отново Джоди.

— Кой?

Тя кимна към Гретхен.

— Децата.

Звучите на „Ома енд Умпас“ изпълваха Марктплац в центъра на Фредериксбърг. Градът празнуваше Октоберфест, родоначалника на всички немски фестивали. Площадът беше изпълнен с бели шатри и туристи. Автентична немска бира, храна, музика, сувенири и костюми напомняха за старата родина. Есенният въздух беше свеж и прохладен, туристите пиеха и пазаруваха, а местните си говореха на немски и правеха пари. Всичко беше спокойно във Фредериксбърг, щата Тексас, тази съботна утрин.

Но не и с Бек.

— Какво си направил? — попита го Люк.

Бек беше довел децата на фестивала. Обядваха на една маса за пикник на открито, заобиколени от недружелюбни местни жители. Бек се чувстваше като генерал Къстър при Литъл Бигхорн, но вместо сиукски стрели към него летяха мрачни немски погледи.

— Какво искаш да кажеш?

— Никой не ти говори. Чух да казват, че ще провалиш футболния сезон. Какво си направил?

— Слейд преби едно момче. Може да се наложи да го вкарам в затвора.

Люк остави хотдога си в картонената чиния и погледна невярващо баща си.

— Супер. Накара ни да се преместим да живеем тук, записа ме в училище с каубои, а сега и това.

— Опитвам се да постъпя правилно, Люк.

— А аз се опитвам да изкарам пети клас.

— Люк, аз...

— Да си бяхме останали в Чикаго. Искам мама да беше тук. Искам ми се ти да беше умрял вместо нея.

Думите на Люк го жегнаха, но той не се обиди; беше казал същите думи на баща си, когато майка му беше умряла.

— Мама ще се върне — обади се Меги.

Бек погали главичката ѝ и тихо каза на сина си:

— Аз също, Люк. Така щеше да е най-добре за всички. Но тя умря и сега имате само мен.

— Аз си имам и Джей Би.

Бек извърна поглед от сина си и видя Обри да се приближава, накуцвайки, към масата им. Очевидно беше пиан. Подпираше се на бастуна си с дясната ръка, а в лявата носеше три кутийки бира. Остави бирата на масата и седна до Бек. Миришеше на бъчва. Подпря бастуна си на масата, отвори едната кутийка и отпи. Изобщо не забеляза, че в очите на Люк има сълзи.

— Не си точно най-любимият съдия в града.

— Да, но съм единственият.

— Не те видях на трибуните снощи.

— Реших, че не съм добре дошъл.

— Спечелихме. Слейд хвърли за седем тъчдауна и сам отбеляза два.

— Чух.

— Ким знаеше ли нещо за Хайди?

— Ти знаеше ли, че Слейд взема стероиди?

Обри се обърна към групата, която свиреше в другия край на шатрата, и се втренчи в танцьорките в традиционни немски носии, които танцуваха полка като професионалисти. После се обърна към Бек.

— Може ли да си говорим за Хайди?

— След като приключим със Слейд. Знаеше ли?

Обри отпи голяма глътка.

— Предполагах.

— И не си го попитал?

— Както ти казах, никой не се отчита пред мен.

— Ами другите играчи? Те употребяват ли?

— Възможно е... вероятно.

— И от училището не ги ли тестват?

— Вече няколко години има програма за случайни тестове, но никога не сме имали положителен резултат за стероиди.

— Слейд някога бил ли е проверяван?

— Не.

— Ами другите играчи?

— Не.

— И защo?

— Защото при всяко тестване избират едни и същи момчета. Мексиканчета, които играят европейски футбол.

— Не ми звучи много случайно.

— И не е. Едно шейсет и пет килограмово момче със сигурност не се помпа и затова ги проверяват. Казваме на родителите, че пробите на нашите момчета са отрицателни, и те са доволни. Точно това искат да чуят. Както в армията „Не питай и не приказвай“, само дето при нас е „Не проверявай и няма да разбереш“. Докато не знаят истината, могат да продължават да си вярват, че всичко тук е наред.

— Но защo проверяват играчите на европейски футбол, като знаят, че другите се помпат?

— Защото бащите на играчите на европейски футбол не управляват града.

— Кой избира момчетата, които да изследват?

Обри извърна поглед.

— Аз.

Бек се втренчи в стария си приятел. Обри отпи от бирата.

— Виж, Бек — каза накрая, — ако тествам някой футболист, ще ме уволнят още същия ден.

— Трябва да се изправиш срещу тях.

— Ти изправяше ли се срещу корпоративните си клиенти в Чикаго? Бек, никой не иска да се стигне дотам. По-лесно е да гледаш на другата страна.

— Обри, като гледаш на другата страна, все едно им казваш, че могат да лъжат.

— Бек, те нямат нужда аз да им го казвам. Виждат, че професионалистите правят страшни пари от това, че мамят. Тогава защo да не го правят и те?

— Защото в дългосрочен план вреди на здравето им.

— Дългосрочният план за тези момчета е следващата седмица.

— Тогава, защo не е правилно.

— Не е правилно само ако ги хванат.

— Това ли казваш на играчите си, Обри?

— Не им го казвам аз, Бек, целият свят им го казва. Имат телевизия, четат вестници... е, поне повечето. Виждат бизнесмени,

политици, спортисти, които мамят, нарушават закона и забогатяват. Защо да не могат и те? Това им казва целият свят — да забогатеят. Направете каквото е нужно, но забогатейте. — Той въздъхна. — Щатът прокара закон, ако не завършат класа, да не могат да играят, така че децата трябва първо да вземат изпитите си, за да играят. Затова училищното настоятелство просто ги освобождава от някои предмети, за да могат да играят, дори ако не са ги взели. Какво е това, ако не измама? Измама за печалба. Това е истинският свят и тези деца не са глупави. Разбират как стоят нещата.

— И ти погледна на другата страна, за да спечелиш щатския шампионат, да си намериш работа в колеж и да си върнеш Ранди?

— Може би. Не че бих могъл да ги спра.

— Трябваше да изхвърлиш Слейд от отбора.

— Ще ти кажа нещо, Бек, ще изритах Слейд от отбора в деня, когато го вкарах в затвора за това, че преби онова мексиканче.

— Може и да се случи.

— Не и в този живот, Бек. Не и в този град.

— Няма да се пречупя заради Куентин Маккуейд... нито заради немците.

— Не. Те ще те накарат да се пречупиш.

— Как?

— Не знам, Бек. Но ще измислят начин. Така стават нещата тук. Така постигат своето... с треньори по футбол и съдии.

Обри се изправи, допи бирата си и хвърли кутийката в едно кошче за боклук.

— Бек, защо се притесняваш за група момчета, които вземат стероиди? Тревожи се за убиеца на Хайди. Имаме само осемдесет и шест дена!

Бек беше бесен на стария си приятел, беше бесен на себе си и беше бесен на Ким Краузе, защото го бе излъгала.

Когато Бек стигна до къщата, завари Грейди Гюнтер, облегнат на джипа на шерифството на окръг Гилеспи, с клечка за зъби в устата. Децата изскочиха от колата и хукнаха по чакъления път към винарната; козлето Франк се втурна да догони Меги.

— Чувал съм, че в Чикаго е хубаво по това време на годината — каза Грейди.

Бек се усмихна.

— Да, наистина е хубаво.

Грейди кимна към портата.

— Джей Би наистина ли има питбули?

Бек поклати глава.

— Сложил е табелата, за да плаши агентите на недвижими имоти.

Грейди се изсмя.

— Голяма работа е този Джей Би, с тези ризи, дето ги носи, а сега и с булдозера.

— Какъв булдозер?

Ревът на дизелов двигател се извиси като торнадо от задната част на къщата. Грейди се опита да го надвика:

— Ето този булдозер! Какво, по дяволите, ще прави с него?

Бек извика в отговор:

— Нямам никаква представа.

Тръгнаха по чакъления път, за да се отдалечат от шума.

— Хубав парцел — рече Грейди. — Не съм идвал насам. Колко земя има Джей Би, хиляда акра?

— Осемстотин. Обединили са парцелите на Хардин и Дехерт, когато се оженил за мама. Пеги Дехерт. Познаваше ли я?

— Естествено. Познавах и баща ѝ. Изненадахме се, че ѝ разреши да се омъжи за пришълец. Не се случваше много често в ония години.

— Защо?

— Заради земята. Немците са дошли в Тексас, защото са можели да притежават земи тук. И земята се превърнала в нещо като семейните бижута. И първите заселници се борели с всички сили, за да запазят земята в рода.

— Искаш да кажеш в немски ръце?

— Искам да кажа, в рода. Тук често са се женели помежду си, за братовчеди — и то за първи братовчеди — за да задържат земите в рода.

— Не бях чувал.

— Това е тайната ни, за която никой не говори. Беше нещо като неписан закон някъде до мое време. Още се случва понякога. Дори се

шегуваме, че никой не може да покани роднините си на гости, защото трябва да покани целия град. — Той се засмя. — Майка ми и баща ми са били братовчеди, както и техните родители. Предполагам, затова се опитвам толкова упорито да не се правя на идиот, защото ме е страх, че може и да съм такъв.

— Мисля, че си се отървал.

— Странно, нали?

— Кое?

— Земята е била толкова важна за родителите ни и за техните родители да я запазят в немски ръце. А сега я продаваме на калифорнийците. — Той отново се засмя. — Баронът сигурно се обръща в гроба си. — Той поклати глава. — Вчера се справи доста добре с Ники.

— Тя е още дете.

— Но ти си професионалист.

— Подлагал съм на кръстосан разпит професионалисти — политици и директори на корпорации.

— Разбра ли защо Ким лъже?

— Не.

— А реши ли какво ще правиш със Слейд?

— Ще го изправя пред съдебни заседатели.

— И това е окончателното ти решение?

— Ще бъде, в понеделник.

— Куентин знае ли... за понеделник?

— Да.

Грейди ритна в праха. Белият прах покри ботуша му.

— Значи затова е всичко.

— Кое?

— Един от заместник-шерифите ми минал покрай къщата на Куентин тази сутрин. Имало голямо събиране. Познал колата на Стуц и джипа на окръжния прокурор. Така уреждат нещата.

— Кой?

— Старите немци. Градският съвет е само място, където обявяват публично онова, което са решили насаме.

— Грейди, нямаше ме доста време, но дори в Тексас има закон за открити заседания.

— Може и да има, Бек, но никой не се оплаква, защото, ако го направят, ще се отнасят с тях като с пропаднала мръсница, завърнала се у дома за празниците. Никой няма да търгува с тях, момчетата им няма да могат да спортуват в училище, момичетата им няма да станат мажоретки. Така стават нещата в малкия град.

— И какво мислиш, че кроят?

Грейди поклати глава.

— Не знам, но определено замислят нещо... нещо, което да те спре да подпишеш тази заповед в понеделник сутринта.

— Е, няма какво да ме спре.

— Не се заричай, Бек.

Грейди си тръгна и Бек мина зад къщата. На петдесет метра в южна посока баща му управляваше булдозера като професионалист. Бек му махна и той изключи двигателя.

— Какво правиш?

Джей Би широко се усмихна.

— Страшна машина, нали?

— Какво ще правиш с нея?

— Бейзболно игрище.

— За Люк ли?

— Като стане готово, сам ще поиска да играе. Гледах го в един филм, по кабелната. Едно момче построи бейзболно игрище, за да се върне баща му. При него се получи, така че предполагам, ще стане и с Люк.

— Това е само филм, Джей Би.

— Много хубав филм.

Бек отиде до винарната да прибере децата и Франк. Люк работеше с Хектор, а Меги и Франк си играеха с Джозефина, така че Бек се качи до офиса на Джей Би. Седна пред компютъра, но този път не посегна към имейлите от Ани. Потърси информация за стероидите. Откри осемнайсет милиона интернет страници. Чете цял час.

Анаболи, стероиди, инжектиране... рецептори, които пренасят стероидите до ядрото на клетката... правят реакция с ДНК, за да

стимулират производството на протеини в клетката... протеини плюс упражнения водеха до увеличаване на мускулната маса.

Но това беше игра с човешката ДНК.

Свръхдоза... стократно по-високо от нормалното ниво на тестостерон... цикъл... натрупване... един милион спортисти от училищата в САЩ използват стероиди. Странични действия: акне, оплешивяване, висок холестерол, високо кръвно налягане, увреждания на сърцето, рак, рязка смяна на настроеността, депресия... убийствена ярост.

Бек се втренчи в последните две думи на екрана: „убийствена ярост“.

Пет часа по-късно Джей Би се люлееше на стола на задната веранда.

— Още ли караш за поправка камиона на Клод Краузе? — попита Бек.

— Да.

— Клод би ли излъгал заради Ким?

— Клод не би излъгал и заради себе си. Затова е най-бедният монтьор в града.

Джей Би вдигна поглед от вестника.

— Така и не те попитах как мина срещата с Гретхен.

— Никак.

— Отказа ли се?

— Тя се отказа.

— Аха.

— Притеснява се, че ще я уволнят, ако я видят с мен. Заради вчера.

Джей Би кимна.

— Какво ще правиш?

Бек сви рамене.

— Нищо. Щом тя не иска...

— Не, имах предвид Слейд.

— О, ще го изправя пред съдебните заседатели.

21

— Господин съдия, ако изправите Слейд пред съдебните заседатели, все едно връщате мексиканците в Мексико.

В понеделник сутринта Бек завари Бруно Стуц, Куентин Маккуейд и окръжния прокурор в кабинета си.

— Онези мексиканци — започна Стуц — никога няма да стигнат до Мейн стрийт. СИМК ще организират внезапна проверка на фабриката за пуйки преди Деня на благодарността.

— СИМК?

— Службата за имиграционен и митнически контрол — обясни окръжният прокурор. — Преименуваха се, когато минаха под шапката на Министерството на вътрешната сигурност.

— Ще извикате федералните, за да депортират тези хора?

— Ще настане голяма веселба покрай арестуването и депортирането на мексиканците. Хулио ще бъде на топа на устата.

— Делгадо все още може да организира протеста.

Стуц се изсмя.

— В града няма да останат и шепа мексиканци... а градската полиция ще се справи с тях, ако стъпят на Мейн стрийт. Ха, предполагам, че Хулио дори няма да е тук. Ще вземе братята и сестрите си и ще последва родителите си в Мексико. Проблемът с Хулио се изпарява — в буквален смисъл.

— И вие ще организирате депортирането на тези бедни хора само за да опазите кариерата на Слейд?

— *Само?* — повтори Куентин Маккуейд. — Слейд ще направи повече пари през първата си година в Националната футболна лига, отколкото всички мексиканци в този град, взети заедно, ще направят през целия си живот.

— Ако депортирате мексиканците, все едно затваряте фабриката за пуйки. А и много други фабрики. Немски фабрики.

Стуц сви рамене.

— Косвени щети.

— Ето сделката, господин съдия. Предложението ми към момчето все още е в сила. Един милион долара, за да уредим всички граждански иски срещу Слейд, а вие и окръжният прокурор сваляте всички криминални обвинения. Сделката е добра. Да я сключим.

Окръжният прокурор кимаше като кукла на конци.

— Онова са граждански иски, а това е криминално дело.

— А, господин съдия, ако углавното дело не бъде анулирано, няма да има и гражданско обезщетение. Ще има внезапна проверка на СИМК. Парите ми могат да купят и това.

Стуц каза:

— Ще ви донеса писмена молба да отложите произнасянето веднага след като съобщя на Делгадо добрата новина.

Тримата мъже се изправиха.

— Щом се обадим на СИМК — заяви Куентин, — няма как да спрем този влак. Федералните ще дойдат в града и мексиканците си заминават.

— Хулио изяде боя, а родителите му ще бъдат депортирани. Това ли наричате справедливост?

Куентин сви рамене.

— Животът не е справедлив.

— Кучи син!

Бек току-що беше провалил обяда с хотдог на шериф Грейди Гюнтер.

— Това е работа на Стуц. Той иска полицейската проверка повече, отколкото Джордж У. Буш искаше Саддам Хюсеин. Съжалявам, че те забърках в тая гадост, Бек. Трябваше да оставя нещата така, както са ставали сто и шейсет години. Човек просто иска поне веднъж всичко да стане както е редно.

Грейди забучи клечка за зъби в устата си.

— Грейди, мексиканците вършат цялата физическа работа в този град. Без тях немците ще трябва да плащат много по-високи надници.

— Така е. Белите няма да работят за мексиканска надница.

— Наистина ли мислиш, че ще депортират тези хора, ако това им струва пари?

— Досега точно парите ги спираха. Но както ти казах, няма да е за пръв път немците да стрелят, преди да мислят. Нали знаеш как стоят нещата, когато става дума за американци срещу мексиканци в Тексас? Здравият разум не участва в уравнението.

— Мислиш ли, че Стуц и Куентин блъфират?

— Не знам за Куентин, но Бруно определено не блъфира. Той е опасно копеле, защото никога не блъфира. Наистина ще се обади на СИМК и после няма връщане назад. Мексиканците ще си заминат за Мексико.

— Единственият начин да спра това е да сваля обвиненията. — Но в главата на Бек се въртяха само две думи: „убийствена ярост“. — Ами ако Слейд нарани някой друг?

— Кълна се, Бек, ще го арестувам и собственоръчно ще му счупя ръката, с която хвърля. — Грейди изплю клечката в кошчето за боклук. — Погледни на нещата по този начин, Бек. След два месеца Слейд ще се запише в Тексаския университет. Тогава ще е техен проблем. Ако пребие някого в Остин, дори парите на Куентин няма да стигнат да купи онези луди либерали. Ще го разпънат на кръст.

— Той преби Хулио, а сега ще се разхожда на свобода, защото баща му има двеста милиона долара.

— Куентин е истински глупак, ако плати и цент на онова мексиканче — заяви Бруно Стуц. — Ако бях на негово място, щях да извикам СИМК и да приключа с цялата сган. Но Куентин е бизнесмен. Обича договорите за обезщетение с клаузи за конфиденциалност.

Стуц се беше върнал с молбата за отлагане на делото.

— Какво каза Делгадо? — попита Бек.

Стуц се изхили.

— Не остана особено доволен.

— Той заплашва с протести, а вие с Маккуейд заплашвате с проверки на СИМК.

— Човек не трябва да отправя заплахи, които противникът може да осуети.

— Бруно, една полицейска проверка ще съсипе този град.

— Чудесно. И без това този град вече не ми харесва.

— Тогава се премести да живееш другаде.

— Не! Искам пришълците да се махнат, мексиканците и калифорнийците, и онези навлеци от Остин по Мейн стрийт. Те са само шепа проклетли либерали, които носят политиката си и татуировките си в града ми. А немците им продават земите си, за да си купят тъпи лексуси.

Стуц стана.

— Мамка му, опитвам се да се отърва от мексиканците вече трийсет години, но всички останали искат да оставим нещата така, защото са пристрастени към евтиния мексикански труд. На моята възраст не давам и пет пари какво искат всички останали. Аз искам мексиканците да изчезнат. Туристите също. Искам този град отново да стане немски.

— Бруно, обичаш ли мексиканска храна?

Той повдигна рамене.

— Енчиладас. И онези малки пържени ролца с пълнеж от пиле...

— *Flautas*?

— Да, точно тези. И *sopapillas*. Харесвам храната им, Бек, но тях ги мразя. Мразя това, което направиха с моя град.

— Какво? Че правят покриви на немските къщи? Че колят немските пуйки? Че берат немските праскови?

— И убиват немските момичета. Чуй какво ти казвам, някой мексиканец я е изнасилил и убил.

— Хайди ли? Тя не е била изнасилена. Сексът е бил по взаимно съгласие.

— Той я е упоил, а това не е съгласие. Хлапетата тук пиеха бира... няма нужда да ти припомням. После дойдоха мексиканците и сега хлапетата пушат марихуана, смъркат кокаин, вземат метамфетамини, затова пращах всички мексиканци в затвора.

— Като Мигел Сервантес?

Стуц се изхили.

— Да, спомням си те в съдебната зала онзи ден, звездата куотърбек плаче за испанската маймуна. Знаеш ли къде свърши? Умря в Далас. Сделката с наркотици се беше оплескала.

— Може би това, че на осемнайсет го прати в затвора за пушене на джойнт, го вкара в този път.

— Това, че се е родил мексиканец, го е вкарало в този път.

— А как постъпваше с немските хлапета?

— Пращах ги въщи при татковците им. Бащите им се разправяха с тях в кошарите и много им се искаше да ги бях пратил в затвора. Като Мърл Фукс. Местният конгресмен.

— Значи според теб няма нищо лошо Слейд да пребие от бой онова момче?

— Не и публично. — Стуц се ухили. — Винаги ги водехме извън града. — Той посочи с пръст. — Онова момченце е флиртувало с малката Ники, викат му *tachismo*. Виждал ли си колко копелета в испанския квартал са се родили? До един американски граждани, които сучат от държавната цица.

— Немските скотовъдци смучеха от държавата цели четирийсет години.

— Това беше различно. Ние сме американски граждани.

— Тези мексикански хлапета също са граждани. Родени са в САЩ.

Стуц изсумтя.

— Също като баща си, човек на принципите.

— Благодаря.

— Не беше комплимент.

— Шефът ти наистина ли иска полицейска проверка?

— Исква момчето му да играе в Националната футболна лига. — Той поклати глава. — Не съм срещал друг, който така да е луднал по футбола. Но, честно казано, Бек, не харесвам и Маккуейд. Дойде в града и купи всичко с възливите си пари.

— Но ти вземаш парите му.

Той повдигна рамене.

— Аз съм практичен.

— Ти си подлец.

— Представа нямаш колко съм подъл. Предизвикай ме, и ще разбереш. Както и онези испански маймуни.

След като съдът затвори за деня, Бек отиде право във винарната, за да вземе децата. Мина през залата за дегустация и влезе в залата за съхранение. Люк работеше с Хектор.

— Люк, къде е Меги?

— В лозето с Джозефина и Буч.

— Джей Би горе ли е?

— Зад къщата е — рече Хектор, — яхнал е булдозера. Джей Би обича да строи разни неща. Бек, може ли да поговоря с теб?

Хектор поведе Бек към отворените врати на някогашната кошара. Оттам се виждаха петдесетте акра лозя. Момичетата си играеха под зоркото око на Буч.

— Бек, мълвата за момчето на Еспиноса е стигнала до цялата мексиканска общност. Мексиканците имат вяра, че ще постъпиш правилно.

— Проблемът е, че не знам кое е правилно, Хектор.

— Чуват се слухове за полицейска проверка. Хората се притесняват.

— Няма да позволя да се случи, Хектор. Ще намеря начин. Ще открия справедливо решение.

— Ти си съдията, Бек, ти решаващ какъв е законът. Но само Бог решава кое е справедливо.

— Е, Хектор, може и да си прав, но ако СИМК решат да нападнат този град, мексиканците ще бъдат депортирани. И дори Господ не може да спре федералното правителство.

Децата спяха и мъжете от семейство Хардин седяха в люлеещите столове на задната веранда.

— Какво ще правиш? — попита Джей Би.

— Не знам. Едно споразумение би помогнало на Хулио и на семейството му и би държало СИМК далеч от града. Но ако Слейд нарани някого, аз ще бъда отговорен.

Убийствена ярост.

— Ще бъде наистина жалко, ако депортират мексиканците.

— Ами Хектор?

— Той е законно пребиваващ. Изкарахме му зелена карта, после гражданство.

— Как?

— Ако мексиканец има половин милион долара, за да инвестира в бизнес, правителството му дава шанс.

— Хектор има половин милион долара?

— Не, но аз имах. От продажбата на козите. Заех му една част, а приятелите от родния му град събраха останалата. Хектор праща половината от печалбата в Матаморос.

— Един мексиканец с пари може да си купи гражданство, но един мексиканец, който просто иска да работи, е принуден да се крие. Политиците би трябвало да видят колко е глупаво.

Феликс Делгадо беше седемдесет и пет годишен, син на мексикански имигранти, и беше изкарал шестнайсет мандата в Конгреса като депутат от окръг Сан Антонио. И му оставаше една година живот.

— Мозъчен тумор — каза той.

Делгадо беше дошъл от Сан Антонио и чакаше Бек в съдебната палата във вторник сутринта.

— Пътят е прекрасен. Навремето карах много бързо. Сега карам много бавно.

— Заради тумора ли?

— Заради времето. Когато не знаеш кога ще умреш, бързаш напред. Но когато смъртта може да те дебне на следващия завой, човек не бърза.

Бек понечи да изрази съчувствието си, но Делгадо го спря.

— Не ме съжалявай, живях дълго.

— Феликс, нали съзнаваш, че ако проблемът не бъде разрешен скоро, те ще повикат СИМК на проверка. Не мисля, че блъфират.

Делгадо въздъхна.

— Окръжният прокурор заплашва, че ще депортира родителите на Хулио, а аз заплашвам, че ще организирам протестни шествия по Мейн стрийт, Стуц пък заплашва с проверка на Службата за имиграционен и митнически контрол. Като Студената война, увеличаваме заплахите, докато не стигнем до... до ядрена война. — Той поклати глава. — Всеки път, като чуя Джордж Буш да казва по телевизията „ядрена бомба“, седмици наред заеквам.

— Часовниковият механизъм е задействан, Феликс. Испанският квартал ще бъде сринат със земята.

— Битката не е равностойна, когато човек като Маккуейд има парите да пречупи федералното правителство.

— Той ще спечели тази битка. А Хулио и родителите му ще загубят.

— Да, така е.

— Искаш ли да одобря споразумението и да отхвърля обвиненията срещу Слейд? Това ли е справедливостта, която искаш за Хулио?

Делгадо въздъхна.

— Що за име е Слейд?

— Име на футболист.

— Ааа. Футбол. Добър ли е?

— Много.

— Значи ще отиде в колежа безплатно?

— Да.

— А Хулио ще трябва да си плати. Странно, нали? Хулио иска да строи ракети в НАСА, но трябва да си плати образованието. Слейд иска да играе футбол и не трябва да плаща.

— Хулио е умно дете. Не може ли да получи от стипендиите за малцинствата?

— Не иска да е задължен на американците.

— Значи няма да приеме безплатно образование? Но това е фалшива гордост.

— Не е вярно, знам го от опит. Аз отидох в Конгреса, готов да се боря за моите хора, но направих компромис с принципите си заради услуги и власт. Обичах властта и не исках да я изгубя. Затова не можех да кажа в какво наистина вярвах. Не можех да постъпя правилно. Както ти се опитваш сега.

— Просто не мога да разбера кое е правилно.

— Когато напуснах Конгреса, се освободих от онези дългове. Отново започнах да търся справедливост за латиносите в Тексас. Борих се срещу тази имиграционна истерия, която залива страната, борих се срещу расизма, борих се срещу огражденията по границата. Провалих се. И занижих изискванията си. Сега търся справедливост за всеки латинос поотделно.

— И каква е справедливостта за Хулио Еспиноса?

— Аз съм, както казват по телевизията, в противоречие.

— Но аз съм съдията, Феликс. И трябва да реша това противоречие.

— Хулио иска споразумението.

— Говорим за гражданско споразумение, Феликс. А делото е криминално. Ако пусна Слейд, той няма да бъде наказан и няма да му попречим да нарани някой друг. А това не е справедливост.

— Справедливо ли е да принуждават латиносите да живеят в отделен квартал? Да трябва да работят във фабриката за пуйки срещу мексиканска надница? Ходил ли си в испанския квартал, виждал ли си къде живее Хулио?

— Не.

— Тогава отиди в дома на Хулио, седни на канапето, както направих аз, и му кажи, че семейството му винаги ще трябва да живее в испанския квартал. Кажи му, че родителите му ще трябва да работят във фабриката за пуйки до края на живота си. Кажи му, че не може да постъпи в колеж. Кажи му, че не може да работи за НАСА. Кажи му, че и той ще трябва цял живот да работи във фабриката за пуйки. Кажи му, че това е справедливостта за него. — Делгадо въздъхна. — Той ми каза така: „Сеньор Делгадо, искам да съм «видимият Хулио».“

— Какво означава това?

— Че тук никой не го признава за човешко същество само заради цвета кожата. Все едно американците не го виждат. Казва, че ако скоро не напусне този град, ще експлодира.

Бек кимна.

— Чувствах се по същия начин, когато бях на неговата възраст, но по различни причини.

— И напусна ли града?

— Да.

— Как?

— С футболна стипендия за „Нотр Дам“.

— А, да, „Файтинг Айриш“. Добри католици. И беше ли добър?

— Не много добър католик, но добър футболист.

— Но се върна в родния си град?

Бек кимна.

— Преди три месеца.

— Какво те доведе отново тук?

— Съпругата ми почина.

— О, не.

— Да.

— На колко години беше?

— На трийсет и седем.

Делгадо поклати глава.

— Животът не е справедлив. Ти си млад мъж, прекалено млад, за да живееш без жена. Аз самият казах на жена си да си намери друг, когато си отида. Животът е прекалено кратък, за да бъдем самотни.

— Няма ли да се чувстваш предаден?

Делгадо се засмя.

— Няма да чувствам нищо. Ще бъда мъртъв. Но тя ще бъде жива. Животът е за живите, Бек, и единственото нещо, което искам, е тя да бъде щастлива. Никой не бива да остава сам.

— Феликс, мога ли да те попитам нещо лично?

— Питай.

— Каква част от парите на Маккуейд ще влязат в твоя джоб?

— Никаква.

— Не ти ли плащат?

— Какво са парите за един умиращ човек? Имам пари, Бек. Нямам време. Ако поема сетния си дъх със знанието, че съм помогнал на Хулио да отиде в колеж и на семейството му да се измъкне от испанския квартал, ще умра щастлив. Няма да съм попарил надеждите им.

— Ами ако Слейд нарани някого другого? Тогава отговорността ще бъде моя.

— Ами ако от Службата за имиграционен и митнически контрол направят проверка на фабриката за пуйки и на испанския квартал? Отговорността също ще бъде твоя.

Той беше съдия в малък тексаски окръг; работата би трябвало да е лесна. Но не беше.

Бек седеше в стол на балкона пред съдебната зала на втория етаж. Беше подпрял краката си върху ниския парапет. Мислеше за Хулио Еспиноса и Хайди Гизел: как можеше да получи справедливост за тях?

Не знаеше какво решение да вземе по случая с Хулио, затова се замисли върху убийството на Хайди. Беше сигурен, че Ким Краузе го е излъгала, но Клод Краузе се беше заклел, че дъщеря му си е била

вкъщи през онази нощ. Значи не е била с Хайди. Не го беше излъгала, но може би го лъжеше, че не знае къде е била Хайди и с кого.

Папката на Хайди лежеше в скута му. Прелисти страниците и стигна до показанията на Обри. Обри твърдеше, че е гледал футбол през целия ден. Хайди излязла с Ким на полувремето на финала между колежите, някъде по обяд. Била облечена с блуза, дънки и маратонки. Ранди Гизел потвърждаваше, че Хайди е напуснала дома по това време и че е била облечена по този начин. Беше казала, че не се е притеснила, когато Хайди не се върнала до десет часа, когато самата тя си легнала. Предположила, че Хайди е останала да спи при Ким, както често се случвало.

На Бек това му се стори странно. Когато работеше до късно в града, ако не се обадеше на Ани до осем часа, тя му се обаждаше, макар той да работеше до късно всяка вечер. Беше четирийсет и четири годишен адвокат и все пак съпругата му се тревожеше за него. Хайди беше шестнайсетгодишна тийнейджърка, не трябваше ли майка ѝ да провери къде е? Не беше ли в реда на нещата да се притеснява за нея?

Налагаше се да говори с Ранди.

Слезе до кабинета на Мейвис. Тя си беше тръгнала, но той намери телефонния указател на Остин. Прелисти страниците, търсейки името Гизел, Ранди. Не го откри. Отиде в кабинета си и включи компютъра. Зареди страницата на Травис Каунти, където се пазеха данъчните декларации за всички недвижими имоти в района. В Остин беше областната управа.

Той написа „търсене на собственици“ и след това „Гизел, Ранди“. На нейно име нямаше никаква собственост. Помисли за момент и написа „Барнс, Ранди“. Излезе един недвижим имот: къща на Лейкшор Драйв в Остин на стойност 3,25 милиона долара. Записа си адреса. Дали беше същата Ранди Барнс?

— Кучка.

Бек беше чул изстрела и изтича навън. От люлеещия стол на верандата Джей Би беше видял един койот, който дебнеше козлето Франк на последната дневна светлина. Зареди пушката си и уцели койота от петдесетина метра. След което отиде и срита животното.

— Да, наистина е кучка.

На ловджийски език младите койоти се наричат вълчета, мъжкарите са кучета, а женските кучки. Тази беше женска.

— При това едра — каза Джей Би. — Вероятно около трийсетина килограма.

Животното приличаше на голямо куче с пухкава опашка. Козината ѝ беше гъста и сива, червеникава около ушите и по-бледо сива по корема ѝ. Койотите не бяха едри като вълците, но бяха силни за големината си и жестоки месоядни животни.

— Често ли се срещат наоколо?

— Реката съвсем се е смалила надолу по течението заради сушата — отвърна Джей Би — и те идват нагоре за вода. Тази е пила вода от реката, надушила е Франк и е решила да го хапне за вечеря. Ако беше убила Франк, щеше да има голяма олелия. Май не трябваше да позволявам на малката да пуска Франк в стаята си.

— Меги е пуснала Франк в стаята си?

— Да. Каза, че и златната рибка е била в нейната стая.

— И ти какво ѝ каза?

— Че златната рибка не ака по пода. — Джей Би се разсмя. — Казах ѝ, че козичката би предпочела да живее на двора и че не е правилно да я затваряме вътре. Само дето за малко не я изгубихме.

Джей Би огледа околността.

— Отваряй си очите на четири, Бек, заради децата.

ЩАТСКИ ШАМПИОНАТ В РЪЦЕТЕ НА СЪДИЯТА

СЪДИЯ ХАРДИН РЕШАВА СЪДБАТА НА СЛЕЙД И ФУТБОЛНИЯ СЕЗОН

На следващия ден местният вестник беше публикувал на първа страница репортаж за случая на Слейд Маккуейд. Съобщаваха се подробности за „предполагаемото“ му нападение срещу Хулио Еспиноса и противоречивите показания на Ники Ърнст, но стероиди не се споменаваха.

— Странно как се действа в един малък град, нали?

Бек вдигна поглед от вестника и видя окръжния прокурор на вратата.

— Ще разследваш ли употребата на стероиди от Слейд? — попита го.

Окръжният прокурор поклати глава.

— Не.

— Той използва стероиди, вероятно и част от другите играчи, а ти няма да направиш нищо?

— Няма да се меса в това, господин съдия, и ти не можеш да ме принудиш. Ако няма обвинения, ти нямаш юрисдикция.

— Ники свидетелства под клетва, че е инжектирала Слейд със стероиди. Трябва да отнесеш въпроса към съдебните заседатели.

— Искаш съдебните заседатели да разследват дали футболистите от гимназията използват стероиди?

— Да.

— Господин съдия, бащите на тези момчета са съдебните заседатели. — Окръжният прокурор отиде до прозореца и се загледа навън. — Не усложнявай нещата, господин съдия. Одобри

споразумението, анулирай делото и се занимавай с безнадеждното си търсене на убиеца на Хайди Гизел. Този случай е приключен.

— Не и докато не го анулирам. А аз още не съм говорил с Хулио и родителите му.

— Току-що разговарях с Делгадо. Съгласни са. — Той се обърна към Бек. — Виж, господин съдия, израснал съм тук и не искам този град да отиде по дяволите. Куентин дойде, за да плякосва и граби. Щом продаде имотите около голф игрището, ще се премести някъде за следващата си голяма сделка. А Стуц е просто един старец, който е бесен на целия свят, защото светът се променя. Но той би запалил собствената си къща, за да докаже, че има право. Пред нищо няма да се спре. Ще извика СИМК.

— Ами ако Слейд нарани друг човек?

Убийствена ярост. Бек не можеше да се отърси от тази мисъл.

— Няма да се забърква в неприятности през следващите два месеца. Ще спечели шампионата и ще замине за Остин. И тогава няма да се занимаваме с него.

— Той е извършил престъпление. А аз съм съдията и моя отговорност е да потърся справедливост.

— Добре тогава, ще обясниш на мексиканците какво е справедливост, докато се качват на автобусите на СИМК на път за границата. — Той поклати глава. — Виж, господин съдия, не знам дали си разбрал, но лайното вече се е размърдяло. — Окръжният прокурор посочи вестника. — Всички говорят за това, дори в испанския квартал. Полицейският началник ми се обади рано-рано тази сутрин. Когато полицаите са минали през квартала, мексиканците са хвърляли камъни по тях. Подобно нещо никога не се е случвало тук. Човекът каза, че се готвят за бунт по Мейн стрийт, наред празничното пазаруване и ловния сезон. Дай да смесим мексиканците с шепа пияни ловци на елени, и по Мейн стрийт ще се лее кръв. Това ли искаш, господин съдия? Защото точно това ще получиш!

Бек се изправи.

— Искам да се видя със Слейд.

Слейд Маккуейд дойде на обяд с баща си и адвокатата си. Беше облечен с черни спортни шорти и черна тениска, опъната по тялото му

като черна кожа. Слейд обаче не се държеше като наперения млад футболист, с когото Бек се беше запознал преди няколко дни на тренировката. Беше смирен и притихнал.

— Съдия Хардин, този разговор е неофициален — заяви Бруно Стуц. — Нищо от това, което каже Слейд, не може да бъде използвано срещу него. Съгласен ли си?

Бек кимна и те седнаха.

— Господин съдия, извиних се на Хулио — рече Слейд. — Не съм такъв човек.

— Освен когато си инжектиран със стероиди?

— Съветвам клиента си да не отговаря на този въпрос — обади се Стуц.

— Срещата е неофициална, Бруно.

— И все пак, господин съдия, ти го молиш да признае престъпление.

— Искам да разбера за стероидите в отбора.

— Е, той може да има желание да разговаря по въпроса... хипотетично.

— Хипотетично?

— Да. За целите на този разговор ще предположим, че стероидите са били или се използват...

— Знам какво означава „хипотетично“, Бруно. Е, Слейд, когато си инжектираш стероиди, колко често изпадаш в стероидна ярост?

Слейд погледна Стуц, преди да отговори.

— Хипотетично, ако използвах стероиди, хипотетично бих изпадал в стероидна ярост. Но ако това би се случило и нараня някого, хипотетично бих променил дозата.

Бек, Куентин Маккуейд и Бруно Стуц втренчено изгледаха Слейд.

— Браво, Слейд — възкликна Стуц. — Успя да използваш думата „хипотетично“ три пъти в две изречения.

Слейд изглеждаше доволен от себе си.

— Благодаря.

— Други играчи ползват ли стероиди? — попита Бек.

— Хипотетично, да.

— И какво използват?

— Хипотетично, Дека-Д, Дека-Дураболин, Норболетон, Уинстрол, Дианабол, Андро, HgH.

— Звучиш като аптекар. Какво е HgH?

Слейд, изглежда, се забавляваше.

— Къде сте били през последните двацет години, господин съдия?

— В една адвокатска кантора.

— Хормон на растежа. Прави мускулите по-стегнати. А по-стегнатите мускули са по-бързи. Професионалистите го използват, защото трудно се открива при тестовете. Хипотетично.

— Слейд, и стероидите, и хормонът на растежа са незаконни.

— Но са необходими. Господин съдия, минималният ръст на куотърбековете от Националната футболна лига е сто и деветдесет сантиметра и сто и десет килограма. Аз бях деветдесет и пет килограма, сега съм сто и двацет. Мечтата ми е да стана професионален куотърбек и тези вещества ми помагат да я осъществя. Както помагат и на много други играчи. Срецах съм се с колежански отбори в цялата страна и всички играчи казват едно и също — първото, което тренерите ги съветват, е да натрупат маса. Не казват, че трябва да започнеш да приемаш стероиди, но всички знаят какво означава да натрупаш маса. И как да я натрупаш. Защо според вас не пускат първокурсниците да играят? За да се приспособят към колежанския живот, за да изкарват добри оценки или за да си намерят приятелчета? Тази година им е нужна, за да се напомнимат.

— И откъде вземаш стероидите?

— От фитнес зали в Остин.

— Дай ми имена.

Слейд сви рамене.

— Потърсете в жълтите страници, така направих аз.

— Не. Имената на хората, които ги продават.

Това определено развесели Слейд.

— Господин съдия, няма да получите имена.

— Значи просто отиваш в която и да било фитнес зала в Остин и си купуваш стероиди?

— Само от тези за бодибилдинг. Инжектираме се още в съблекалните.

— Толкова ли е лесно?

— О, боли. Не мога да се инжектирам сам и карам другите момчета или Ники...

— Не, питам толкова ли е лесно да си намериш стероиди.

— А, да, няма проблем. По дяволите, господин съдия, в днешни дни по-трудно е да си намериш лекарства срещу грип. Наркоманите ги използвали, за да правят метамфетамини.

— Вие се друсате?

— Стероидите не са дрога, не като кокаина или хероина. Никога не бих вкарал подобно нещо в тялото си. Ям нискомаслени продукти, сложни въглехидрати и спазвам протеинова диета. Имам само четири процента мазнини в тялото.

— Храниш се правилно, но използваш стероиди. Това е измама.

— Това е състезание. Господин съдия, играта вече е друга. По-голяма, по-силна, по-бърза. С каквито средства е нужно. Такава е сделката.

Бек въздъхна. Дълбоко в сърцето си съзнаваше, че момчето е право.

— Слейд, рушиш здравето си за краткотрайни успехи.

— Господин съдия, гледах един филм за супермоделите. Пушат по пет кутии цигари на ден, за да са слаби. Защо това не е незаконно? Цигарите убиват хората. Стероидите просто те правят по-едър. Но тютюневите компании имат свои лобисти.

Куентин се усмихна.

— Браво, момчето ми.

— Слейд, стероидите са опасни.

— Не и ако се използват правилно.

— Но ти получаваш стероидни пристъпи на ярост.

— Само на върха на пирамидата. А те бързо отминават.

— Можеш да оплешивееш.

— Защо според вас толкова много спортисти си бръснат главите?

— Можеш да станеш стерилен.

— Не искам деца.

— Можеш да станеш импотентен, зависим от стероиди, тялото ти няма да може да произвежда тестостерон.

— Вземам клоמיד на всеки цикъл.

— Какво е това?

— Лекарство против стерилитет. Стимулира естественото производство на тестостерон. Кара тялото ми да прави каквото трябва.

— Имаш отговор за всичко, нали, Слейд? Тогава отговори ми, какво ще правиш, ако нараниш още някого?

— Това няма да се повтори, господин съдия, кълна се.

— Но ако се повтори, Слейд, баща ти няма да може да те откупи. Ще отидеш право в затвора. Разбираш ли?

— Да, сър.

— Ники каза, че страдаш от депресия. Вярно ли е?

— Понякога. Когато не вземам стероиди. Но когато ги вземам, се чувствам прекрасно.

— Как се чувстваш?

— По-добре е от секса.

Бек погледна Куентин Маккуейд и обърна ръце с дланите нагоре. Куентин просто сви рамене.

— Мамка му, господин съдия, и на мен ми се приисква да вземам стероиди.

Бек се обърна към Слейд.

— Когато си депресиран, минавала ли ти е мисълта за самоубийство?

— *Самоубийство?* С моето бъдеще? Няма начин. — Слейд се усмихна. С усмивката на бъдеща звезда от Националната футболна лига. — Господин съдия, прекалено много се харесвам, за да се самоубия.

— Слейд, ако се съглася на споразумението, обещавах ли да спреш стероидите?

— Да, господин съдия, обещава — намеси се Стуц.

— Попитах Слейд.

Слейд погледна адвокатата си, после баща си; и двамата се опитваха да го накарат да обещае. Слейд се обърна към Бек.

— Не, господин съдия, няма да ви обещаая, защото няма да спазя обещанието си.

Куентин силно изпусна въздух и вдигна ръце.

— Добре че момчето може да играе футбол, защото иначе никога няма да се оправи в света на бизнеса. Казвал съм му поне хиляда пъти, че преуспяващият бизнесмен трябва да може да погледне един човек в очите и да го излъже убедително.

Бек имаше нужда от кафе, затова вървеше към книжарницата. Не беше минал и половин пресечка, когато го спря някакъв търговец, който държеше вестник.

— Съдия Хардин, чух, че мексиканците планират улични протести и демонстрации, и то през уикенда за Деня на благодарността!

— Работя по въпроса — отвърна Бек.

Продължи да върви, но човекът изкрещя след него:

— Когато протестираха в Хюстън срещу онзи закон за имиграцията, затвориха всички магазини! Това не трябва да се случва тук!

Бек извървя още една пресечка и отново беше спрял.

— Съдия Хардин, търговците по Мейн стрийт гласуваха за вас. Искахме промяна, но не и бизнесът ни да фалира. Старите немци също не биха искали това да се случи. Те знаят как да спазват реда!

— Ред ли искате, или граждански права?

— Искам да си изкарвам прехраната!

Продължи да върви, важно беше да не спира. Четири пресечки по-нататък и след разговори с още четирима търговци Бек зави по каменния път към книжарницата. Поне този собственик на магазин щеше да бъде приятелски настроен.

— Не мога да повярвам, че си способен на такова нещо!

Джоди скочи срещу него още преди вратата да се затвори. Тя отново го издърпа навън.

— Може ли първо да пия кафе?

— Не!

Джоди го замъкна към пейката.

— Нима позволи на Куентин Маккуейд да те купи?!

— Джоди, Маккуейд не ме купува, той...

— Откупва Слейд.

— Не, той...

— Какво? Какво прави Куентин?

— Опитва се да откупи Слейд.

— Значи не си се съгласил?

— Не.

— И няма да се съгласиш?

— Не съм казал подобно нещо.

— Бек!

— Джоди, първо трябва да знаеш всички факти.

Тя скръсти ръце. Лицето ѝ беше почервеняло почти колкото косата ѝ. Докато Бек ѝ разказваше последните събития, ръцете ѝ се отпуснаха на коленете ѝ и лицето ѝ пребледня.

— Проверка във фабриката за пуйки? Можеш ли да я предотвратиш?

— Те са федерални служители, Джоди. Не отговарят пред щатски съдия.

— Бек, не можеш да допуснеш това да се случи.

— Ами ако Слейд нарани още някого?

— Тогава какво ще правиш?

Бек погледна часовника си: 4:30 ч. следобед.

— Училището е свършило. Отивам да говоря с Хулио.

— Кога ще махнат шините от челюстта ти? — попита съдията.

Хулио Еспиноса показа четири пръста.

— След четири седмици?

Хулио кимна. Бяха във всекидневната. Хулио седеше на един стол, а в скута му имаше футболна топка. Съдия Хардин седеше на канапето до майката на Хулио, която люлееше бебе. Черната коса на майка му беше мокра. Винаги се къпеше веднага щом се върнеше от фабриката, за да се отърве от миризмата на пуйки възможно най-бързо. Мария Еспиноса беше на трийсет и шест години, но сега, в дебелия розова хавлия и с измито лице, приличаше на момиче. Тихичко пееше приспивна песничка на Хуан.

Двегодишната Росита се беше покатерила в скута на съдията, но той не се притесняваше, че може да повърне върху скъпия му костюм. Съдията огледа малката къща — оскъдни мебели, една-две играчки, голи стени, украсени единствено от икона на Дева Мария и разпятието; четиригодишната Маргарита и шестгодишния Жилберто, които седяха с кръстосани крака пред малкия телевизор и гледаха „Улица «Сезам»“; десетгодишният Хорхе, който си бъркаше в носа — и Хулио видя в очите на съдията съжалението на американците.

Хулио извади тефтерче и химикалка и написа: *Не ми трябва съжалението ви, господин съдия. Трябват ми парите на Маккуейд. Искам майка ми и баща ми да не работят във фабриката за пуйки и да не живеят в испанския квартал. Искам да отида в колеж. Искам да ме забелязват.*

Откъсна страницата и я подаде на съдия Хардин. „Да ме забелязват.“ Бек се обърна към майката на Хулио.

— Мисис Еспиноса, двамата с мистър Еспиноса съгласни ли сте да сключите споразумение?

Майката спря да пее и погледна първо съдията, а после Хулио. Каза нещо на испански.

Той написа: *Mi madre се притеснява да говори с вас, съдия. Английският ѝ не е много добър. Но тя иска това, което искам аз.*

Съдията прочете бележката и каза:

— Хулио, Слейд ти е нанесъл жесток побой. Трябва да бъде наказан.

Хулио написа: *Челюстта ми ще заздравее. Ако Слейд отиде в затвора, животът на семейството ми няма да се подобри. Но парите на баща му ще ни помогнат. Това искаме.*

Той откъсна страницата и я подаде на съдията, след което написа: *Сеньор Делгадо казва, че заплашват с внезапна проверка, ако не подпиша споразумението. Родителите ми се страхуват. Всички в квартала се страхуват. Ако има проверка, наказаните ще сме ние, а не Слейд. Не позволявайте това да се случи.*

Съдията прочете бележката и посочи топката.

— Играеш европейски футбол ли?

Хулио кимна.

— Някога правили ли са ти тестове за стероиди?

Хулио се засмя и написа: *Да, пет пъти миналата година, два пъти досега тази година. Проверяват само мексиканските играчи.*

Хулио изгаряше от срам всеки път, когато треньорът идваше в класа и го посочваше и той трябваше да мине покрай американците, докато едрите футболисти му се подиграваха, защото знаеха, че самите те никога няма да бъдат тествани.

Съдията прочете бележката и въздъхна.

— Тук живеете осем души? Къде...

Хулио написа: *Спим?* Той откъсна страницата и я подаде на съдията, който прочете думата и кимна. Хулио отново написа: *Баща ми работи нощни смени във фабриката за пуйки и спи през деня. Майка ми работи през деня и спи в спалнята с бебетата. Останалите спят тук.*

— А ти къде спиш?

Хулио стана и направи жест на съдията да го последва. Излязоха от всекидневната, минаха през кухнята и влязоха в малка баня. Хулио посочи ваната.

— Спиш във ваната?

— А.

Когато се върнаха във всекидневната, майката на Хулио кърмеше Хуан, очите му бяха затворени, а устата му беше плътно прилепена към зърното на едрата ѝ тъмна гърда. Съдията отвърна поглед.

— Хулио, хайде да излезем навън.

Излязоха в малкия двор. Нямаше алея за коли и той беше паркирал навигатора на тревата на два метра от предната врата на малката къща.

— Искаш ли да се поразходим?

Тръгнаха по тясната асфалтирана улица покрай малки къщи, по-скоро бараки, колиби и навеси. Върху парцели за еднофамилни къщи бяха скупчени по няколко постройки. Част от тях някога са били на колела, други бяха килнати под странни ъгли, а трети представляваха пътнически каравани с потънали в земята колела, все едно роднини бяха дошли на гости и бяха забравили да си тръгнат. Някои бяха малки пристройки или гаражи за по една кола, превърнати в нещо като домове. Част от тях бяха боядисани в ярки цветове, но повечето бяха мрачни и с голи стени. Пред някои беше аранжирана сцената на Рождество Христово; Мария, Йосиф и бебето Исус бяха изкуствени, но козите, пуйките и пилетата бяха истински. В дворовете дечица си играеха и си говореха на испански. Пазеше ги някакво момиче на възрастта на Хулио в напреднала бременност.

— Тези деца американски граждани ли са?

Хулио написа отговора в тефтерчето и го подаде на Бек. *Да, родени са в САЩ. Исабел е на 15, мексиканка е. Младите момичета*

искат да родят бебета още с идването си. Мислят, че правителството ще им разреши да останат, ако родят децата си тук.

— Повечето хора под наем ли живеят?

Хулио написа: *Повечето жилища са тяхна собственост. Законът им забранява да работят тук, но им позволява да притежават къщи. Кой издава тези закони?*

— Няма голяма логика — кимна Бек.

Хулио написа: *Караваните са под наем. В тях живеят по петнайсет души. Работят във фабриката и пращат парите си в Мексико.*

— Но как може в тези каравани да живеят по петнайсет души?

Хулио написа: *Караваните са само за спане. Всеки плаща по 400 долара на месец за една постелка на пода. На американския хазяин. Той притежава много такива каравани в квартала.*

— По четиристотин долара? Но това прави шест хиляди на месец. За толкова пари биха могли да наемат най-хубавата къща в града.

Хулио написа: *Не могат. От градската управа не позволяват петнайсет мъже да живеят в една къща на север от потока, но тук нещата стоят различно, за да има работници за фабриката.*

В дворовете бяха паркирани стари автомобили, някои бяха качени на циментови блокчета. Кокошки и кози се разхождаха из дворовете като домашни любимци, в един двор кротко пасеше бик. Навсякъде се търкаляха боклуци. В един празен парцел беше засята царевица, чиито високи зелени стъбла бяха подредени в правилни редове. В друг парцел растеше агава. Хулио написа: *Педро прави домашна текила от агавата.*

По верандите имаше готварски уреди, а в дворовете бяха подредени мебели — канапета, фотьойли, люлеещи столове — все едно бяха стаи, чиито стени бяха излетели. По просторите се ветрееше пране. Очевидно тук хората живееха навън, освен когато гледаха телевизия, тъй като много от къщите имаха сателитни чинии по покривите.

Бяха само на пет пресечки на юг от бляска и лукса на Мейн стрийт, но сякаш вече не бяха във Фредериксбърг. Бяха в Мексико. През последната година в училище Бек беше ходил на екскурзия до

Нуево Ларедо. Там условията за живот бяха същите. Оглеждайки се наоколо, имаше чувството, че цял квартал от Нуево Ларедо е бил преместен в центъра на Фредериксбърг. Мексиканците продължаваха да живеят като в Третия свят, само дето имаха повече телевизионни канали.

Минаха по улиците на квартала: „Буена Виста“, „Санта Роса“, „Света Мария“, „Света Герелда“. В края на пътя беше фабриката за пуйки, сива сграда без прозорци, от която се издигаше бял пушек, който се виеше в синьото небе. Сградата беше заобиколена от висока ограда с бодлива тел. Фабриката приличаше на затвор.

Хулио посочи една каравана и написа: *Тук всеки може да се снабди с фалшива карта за самоличност, осигурителен номер и шофьорска книжка, за да работи във фабриката.*

— И това се прави така явно?

Разбира се. Управителите на фабриката пращат новите работници тук, за да могат после да казват пред правителството, че не са знаели, че работниците са нелегално пребиваващи. Такава е играта.

Новото продължение на Милам Роуд осигуряваше пряк път през центъра на града и минаваше през испанския квартал, точно както междуцатските магистрали винаги минават през най-бедните части на градовете. Милам Роуд беше единственият широк път с тротоари и канавки в квартала.

Хулио написа: *Когато вали, водата се стича до потока, но не достатъчно бързо. Къщите и караваните често се наводняват.*

Бек никога не беше ходил в испанския квартал. Не беше сигурен, че той изобщо бе съществувал преди двайсет и четири години. Но нищо чудно винаги да са били тук — тези хора, които живееха и работеха само на пет пресечки на юг от Мейн стрийт, но не ходеха по Мейн стрийт, не ядяха в ресторантите по Мейн стрийт и не пазаруваха в магазините по Мейн стрийт. Разхождайки се по Мейн стрийт, човек никога не би предположил, че това място съществува. Хулио беше прав: те бяха невидими.

А момчето спеше във ваната.

— Два милиона долара за мексиканчето? — попита Куентин Маккуейд. — И тротоари, канализация и асфалтирани улици в испанския квартал? На какво ти приличам, на отдел за общественополезен труд ли? Тротоарите и канализацията не са евтини, господин съдия. Става въпрос за два-три милиона долара. Предложих един милион, а ти ми излизаш с пет. Сделката не е особено справедлива.

— Както сам каза, Куентин, животът не е справедлив.

Куентин поклати глава и се засмя.

— И ако се съглася, делото на Слейд ще бъде анулирано?

— Да. И агентите на СИМК няма да идват в града.

Куентин се усмихна.

— Много си безмилостен, господин съдия. Харесваш ми. Догодина, когато немците те изгонят от поста ти, може да дойдеш да работиш за мен.

— А може и да не дойда. Освен това за теб вече работи най-безмилостният човек в окръга.

— Да, но Бруно е лоялен колкото питбул. Би се обърнал срещу мен, ако му изнася.

— Откъде знаеш, че аз не бих го направил?

— О, ти си един от онези редки екземпляри, господин съдия — честен човек, обременен от нуждата винаги да постъпва правилно. Тайните ми биха били на сигурно място при теб.

— Сключваме ли сделка?

Куентин Маккуейд стана, погледна Бек право в очите и каза:

— Да, сключваме.

Куентин протегна ръка през бюрото на Бек. Бек понечи да я поеме, но се поколеба. Имаше чувството, че сключва сделка с дявола. Може и така да беше. Но това беше работа на адвокатите. Не беше сигурен, че един съдия трябваше да постъпва така. Разтърсиха ръце.

Куентин каза:

— А, ще ми трябва и онзи запис, господин съдия, от разглеждането на делото. Не мога да позволя да го излъчат по националната телевизия.

Бомбата със закъснител беше неутрализирана в понеделник сутринта.

Хулио Еспиноса подписа споразумение с клауза за конфиденциалност, с което се отказваше от всички искове срещу Слейд Маккуейд. Куентин Маккуейд преведе 2 милиона долара по новата сметка на Хулио в банка „Чейс“ и подписа договор, обвързвайки се да построи пътища, тротоари и канавки в испанския квартал. Съдия Джон Бек Хардин издаде заповед, отменяща всички криминални обвинения срещу Слейд Маккуейд, и предаде единственото копие от записа от предварителното разглеждане на Куентин Маккуейд. Всички останаха доволни: жертвата и родителите му, нарушителят и баща му, окръжният прокурор и немците, Мейн стрийт и латиносите. Но защо съдията не беше доволен?

— Здравейте, съдия Хардин.

Бек кимна на жената. Сега родителите на Хулио можеха да си позволят няколко акра земя и хубава къща. Хулио и братята му можеха да постъпят в колеж. Празничното пазаруване по Мейн стрийт щеше да процъфтява. Старите немци щяха да си получат щатското първенство и парите си от къщите около голф игрището на Куентин. Мексиканците нямаше да бъдат депортирани и испанският квартал нямаше повече да се наводнява.

— Господин съдия.

Бек кимна на мъжа. И все пак беше ли постъпил правилно? Беше ли използвал закона неправомерно? Беше ли злоупотребил с властта си? Беше ли черната тога единствената разлика между Куентин Маккуейд и Бек Хардин?

— Постъпи добре, Бек — каза Джоди.

Бек тичаше по пътеката до Джоди в спортната зала.

— Здравсти, Бек.

Внезапно Гретхен се беше появила между тях, вдигнала онези сини очи към него.

— Сигурна ли си, че не е опасно да разговаряш с мен?

— О, безопасен си... засега. Но за утре нищо не се знае в този град.

— Как се справяте без мис Родригес?

— Никой не говори испански, но аз се боря за моите деца. — Тя поклати глава, но после му се усмихна. — Е, Бек, какво ще кажеш за онази вечеря, събота вечер?

Гретхен се наведе към Бек, а Джоди се надвеси толкова много, че Бек се изплаши да не падне от пътечката, и прошепна:

— Все още имам нужди.

Джоди се прокашля толкова силно, че да я чуе цялата зала. Бек я погледна над главата на Гретхен и улови смъртоносните искри в очите ѝ. Той въздъхна.

— Гретхен, мисля, че съм прекалено стар за теб.

Гретхен го изгледа от главата до петите.

— Струваш ми се в доста добра форма за възрастен човек.

— О, благодаря, отново започнах да тренирам...

Още едно силно прокашляне от Джоди. Той погледна първо нея и после Гретхен.

— Но въпреки това съм прекалено стар за теб.

Гретхен поклати глава.

— Обади ми се, ако промениш мнението си.

И тя се отдалечи. Пеперудата също. И дупето.

Джоди отново се прокашля и го изгледа свирепо.

— Зяпаш задника ѝ.

— Просто си мислех за... нуждите ѝ.

— Да бе.

Джоди увеличи скоростта на пътечката.

— След училище заведох Люк да ловим риба на реката — каза Джей Би.

— С мен не пожела да дойде.

— Аз не съм опасен. Знае, че не съм убил майка му. Мисли, че ти си можел да я спасиш. Бил си неговият герой, а героите това правят. Майка му е умряла само защото е имала лошия късмет да хване рак, но за едно момче не е лесно да го осмисли.

Бек поклати глава.

— Говорихте ли си?

— Да.

— За какво?

— За сърдечни работи. Сърцето му е разбито, Бек.

— Не знам как да му помогна.

— Има нужда от жена в живота си.

— Прекалено малък е, за да ходи на срещи, Джей Би.

— Мисля си за Джоди.

— Искаш да излиза с лесбийка?

— Тя е умна жена, има и дете. Хубаво би било момчето да прекарва известно време в книжарницата. И бездруго във винарната сега не е натоварено.

— Смяташ ли, че Джоди би се съгласила?

— Така ми каза.

Бек четеше мейлите на Ани, писани през летните месеци, когато ходеше на химиотерапия на всеки три седмици, и след това през шестте седмици облъчване, всеки ден. Намери едно писмо от септември:

Скъпи Джей Би,

Още се боря. Опитвам друг вид химиотерапия. Костите ме болят. И започнах да надебелявам. Не мога да ям, но наддавам, защото съм на стероиди заради гаденето. Не е ли глупаво? Това е най-тъпата болест, която съм имала. И единствената.

Децата започнаха училище, Бек ходи на работа и вече само най-издръжливите ми приятели идват да ме виждат. Останалите се плашат, като ме гледат.

И едно писмо от октомври.

Джей Би, не могат да спрат тази гад! Започва да ме вбесява!

Извинявай. Креця и ругая, когато съм сама. Четох за лечение в Мексико. Клизми с кафе. (Никога не съм се сещала да правя това с еспресото си!)

Бек не може да отгледа децата ми. Няма никаква представа какво значи това.

На следващата сутрин Бек вече беше успял да се отърси от мисълта за Слейд Маккуейд. Документите бяха подписани, парите платени, случаят — приключен. Хулио Еспиноса беше получил справедливост, или поне такава, каквато законът можеше да му осигури. На ред беше Хайди Фей Гизел. Разполагаше само със седемдесет и шест дни да намери справедливост и за нея.

Вече не му излизаше от ума.

Заради дълга към баща ѝ? Или заради страха му, че няма да успее да възпита добре Меги и тя също може да свърши в канавката? Или защото не можа да намери справедливост за Ани, защото ракът не спазва законите на хората, нито на природата, и сега той искаше да открие някаква справедливост в живота си? Макар да не бе наясно с причината, Хайди Фей Гизел вече се беше превърнала в част от живота му.

Бек шофираше към Остин, за да се види с Ранди Барнс. Караше по Мейн стрийт, която беше безлюдна в осем и трийсет сутринта, и увеличи скоростта, когато Мейн стрийт се вля в магистрала 290 на изток и пресече Барънс Крийк, но изведнъж натисна спирачки и отби до табелата за излизане от града. Обри вече беше оставил свежи цветя до белия кръст.

Бек излезе от колата.

Спусна се до плитката канавка, където беше открито тялото на Хайди. Приклепна и прокара ръка по тревата. Преди четири години, девет месеца и шестнайсет дни тук беше умряло едно момиче. Но тревата под тялото ѝ не беше умряла. Тревата беше продължила да расте, слънцето продължаваше да изгрива и залязва, а светът да се върти. Животът продължаваше без нея, точно както продължаваше без Ани. Той знаеше как беше свършил животът на Ани, но как беше свършил животът на Хайди Гизел?

Отново разигра възможния сценарий от онази нощ в главата си. Хайди и Ким отиват в бирарията. (Грейди беше разпитал персонала, но

никой не си спомняше да ги беше виждал.) Ким си тръгва и Хайди се хваща с първия тип. След това се среща с втория мъж, вероятно колежанин от Остин, дошъл за новогодишното парти. Пият, смъркат кокаин и правят секс в колата му. Тя припада, той се опитва да я събуди, но разбира, че е мъртва. Изпада в паника. Исква бързо да се измъкне от града и тръгва по магистрала 290 към Остин. В колата му има мъртво момиче, от което трябва да се отърве. Вече е късно и вали силно. Стига до първия безлюден участък от магистралата и отбива. Заобикаля откъм нейната страна. Проверява за минаващи коли и после измъква Хайди от колата. Прекатурва я в канавката и скача обратно в колата.

Бек се качи в навигатора, запали двигателя и отново се отправи на изток.

Опита се да мисли като мъжа от онази нощ: можеха ли полицаите да я свържат с него? Някой в бирарията би ли си спомнил, че ги е виждал заедно? Било претъпкано и той е платил в брой, така че не можеха да го проследят по кредитната карта. Не, нямаше как да я свържат с него. Спокойно продължава нататък. Усмивва се, протяга се да пусне радиото и... вижда чантата и обувките ѝ на пода. Доказателства, които поставят нея в колата му, а него — в затвора, доказателства, които ги свързват.

Той отново изпада в паника.

До Остин остават малко повече от сто километра; щатски полицаи патрулират за пияни шофьори в новогодишната нощ. Ами ако го спрат? Ще го накарат да даде проба за алкохол, която ще отчете, че е пил. Ще го арестуват и ще претърсят колата. Ще открият чантата и обувките ѝ. После и тялото. Ще го обвинят в убийството на момичето. Той отново отбива.

Бек спря за втори път.

Точно пред него се простираше мостът над река Педерналес, на два-три километра на изток от канавката, където бяха открили Хайди, и Барънс Крийк, където хората на Грейди бяха претърсвали и не бяха открили нищо, най-вероятно защото нямаше какво да открият. Онзи тип не беше хвърлил чантата и обувките на Хайди в Барънс Крийк, беше ги хвърлил в река Педерналес. Не е бил местен и нямало как да знае за сушата. Заради дъжда най-вероятно бе решил, че реката е

дълбока и течението силно. Но по време на суша беше нужна повече от една дъждовна нощ, за да напълни коритото на Педерналес.

Бек изключи двигателя и излезе. Слезе до брега. Освен една тясна ивица вода, която се носеше на десетина метра под моста по средата на речното корито, бреговете бяха сухи и спечени, кораби като пустиня.

Беше постъпил добре, че обу дънки и ботуши вместо костюм. Брегът беше стръмен и той на два пъти се подхлъзна и падна, докато се спускаше към коритото. Изтупа праха от дънките си и се ориентира по моста, опитвайки се да прецени на какво разстояние онзи тип би могъл да хвърли чантата и обувките. Придвижи се на юг до предполагаемото място и се обърна. Бавно тръгна към моста по западния бряг, оглеждайки всеки сантиметър.

Не намери нищо.

Продължи търсенето от източната страна. Пак нищо. Мина под моста и започна да търси на север. Чантата и обувките може би бяха отнесени надолу по реката; тя сигурно беше текла по-бурно след онази нощ. Тръгна по западния бряг на двестатина метра по реката. Нищо. Пресече тясната река и тръгна назад към моста по източния бряг. Изведнъж спря.

Заплетена в купчина отломки той зърна една черна обувка.

Той разчисти боклуците. Обувката беше с висок ток. Черна кожа. Мръсна. Вдигна обувката с химикалката си и я понесе пред себе си както беше занесъл мокрите дрехи на Меги до пералнята тази сутрин. Стигна до моста и се изкачи по брега. Постави обувката върху капака на колата и намери една найлонова торбичка за боклук в жабката. Сложи обувката в нея и затегна връзките. Влезе в колата и сложи торбичката на мястото до шофьора. Запали двигателя и потегли по магистралата на изток към Остин. Погледна найлоновата торбичка. Дали това беше обувката на Хайди?

* * *

Сградата от розов гранит на Капитолия на Конгрес авеню и Единайсета улица бележи северната граница на центъра на Остин. Десет пресечки на юг река Колорадо представлява южната граница; в

града реката се нарича Лейк Остин. Седем пресечки на изток междуцатската магистрала 35 пресича града от север на юг. Бедните живеят на изток от магистралата; богатите — на запад. Най-богатите обитават огромни имения, гледащи към Лейк Остин.

Ранди Барнс живееше в едно такова имение с изглед към водата, на Лейкшор Драйв. Това ли беше бившата Ранди Барнс Гизел? Бек зави по алеята. Паркира зад сребрист мерцедес-бенц купе, последен модел, под нещо като тунел към вътрешния двор. Излезе от колата и взе найлоновата торбичка. Беше 11:00 ч. сутринта. Срещата му с експерта по съдебна медицина на окръг Травис беше насрочена за един часа и той беше решил да се види с Ранди преди това. Не се беше обадил предварително. Не знаеше защо.

Къщата приличаше на вила в средиземноморски стил, с бяла гипсова мазилка и червен керемиден покрив, палмови дръвчета и пищни тропически растения от двете страни на покритата с плочи пътека към входната врата.

Бек натисна звънеца. Вратата се отвори и пред него застана ниска испанка на средна възраст, облечена в черна униформа с бяла престилка.

— Здравейте, Ранди тук ли е?

— Сеньора още е в леглото. Може да дойде по-късно?

Жената понечи да затвори вратата.

— Бихте ли й предали, че Бек Хардин я търси?

— Сеньора не обича будят я.

Отвътре се чу познат глас:

— Кой е, Лупе?

Лупе почти затвори вратата, но Бек я чу да казва: „Бек Хардин“.

Внезапно вратата се отвори широко. На белия мраморен под, загърната в дебела бяла хавлия, стоеше Ранди Барнс — същата Ранди Барнс, макар да личеше, че са минали доста години от последната им среща. И все пак беше очевидно от кого Хайди беше наследила красотата си; Ранди имаше сините очи и русата коса на дъщеря си, но четирийсетте й години й личаха. Беше понапълняла леко, но изглеждаше точно толкова здрава, колкото дъщерята на скотовъдеца, която беше преди двайсет и четири години. Тя протегна ръце да го прегърне.

— Бек!

Той също я прегърна.

— Влизай. — Тя погледна черната торбичка. — Това боклук ли е?

Лупе затвори вратата и те влязоха в просторна, окъпана в слънце стая с бели стени, бял сводест таван и бели мебели. Множество прозорци гледаха към басейн, чиято вода проблясваше на сутрешните лъчи, а отвъд него се виждаше Лейк Остин. Ранди го поведе към меко канапе до прозорците. Седнаха в двата му края.

— Мина доста време, Бек.

— Двайсет и четири години.

— На гости ли си, или за постоянно?

— За постоянно. Във Фредериксбърг.

— Мислех, че никога няма да се върнеш.

— Съпругата ми почина.

— О, Бек, съжалявам.

— Имам две деца. На пет и на десет. Имах нужда от помощ.

— От Джей Би? Още ли е жив?

Бек кимна.

— Променил се е.

— Двамата говорите ли си?

— Навремето дума не обелваше, а сега не мога да му затворя устата.

— Това е хубаво. Как е Обри?

— Не е много добре.

— Не съм го виждала от развода, но продължавам да следя във вестниците дали печели. Не знам защо.

— Отборът му е фаворит за щатския шампионат.

Ранди взе пакет цигари, извади една, почука я по опаката на ръката си и я запали. Дръпна дълбоко, издиша облак дим и каза:

— Предполагам, че си тук заради Хайди.

Бек кимна.

— Обри ме помоли да разследвам случая.

— Изплащаш стари дългове?

— Може би. Сега съм съдията.

Тя се усмихна.

— Стуц да не е умрял?

— За съжаление, не. Намерил си е по-добре платена работа.

— Той и в гроба си ще рови за мръсотия. Как стана така, че те избраха?

— Поради липса на друг кандидат.

Тя посочи дънките на Бек.

— Като си говорим за мръсотия...

Бек беше пренесъл калта от реката върху бялото канапе на Ранди. Той скочи и започна да изтупва праха.

— Не се притеснявай, Бек — каза Ранди. — Да не си играл в калта?

— Край реката. Намерих това.

Бек постави торбичката върху канапето и я отвори.

— Ранди, това обувката на Хайди ли е?

— *Какво?*

Ранди се наведе и протегна ръка, сякаш да я докосне.

— Недей — спря я Бек. — Може да има отпечатьци.

Ранди внимателно огледа обувката.

— Къде я намери?

— Край реката, където се пресича с магистрала 290. Обувките й така и не са били намерени, затова реших, че онзи тип сигурно ги е хвърлил в реката.

— Там ли я откри?

— Надолу по течението, на около стотина метра. Нейна ли е?

— Мисля, че да.

Ранди се изправи и отиде до прозореца.

— Тя беше толкова красива, Бек... Обри показа ли ти снимките й в къщата?

Бек кимна.

— Тя можеше да бъде звезда.

— Тогава как свърши в тази канавка?

Ранди направи крачка към едно растение в саксия и забучи фаса в пръстта. Махна към Бек да я последва. Изкачиха се по мраморно стълбище с парапет от ковано желязо и влязоха в мебелирана изцяло в бяло стая. Стените бяха покрити със снимки на Хайди: лицето на Хайди; Хайди наведена, за да се вижда цепката между гърдите й; Хайди с вид на секси двайсет и пет годишна жена; Хайди като зашеметяваща сексбомба; Хайди полуголата бъдеща звезда на „Плейбой“.

— Ким ми показва портфолиото ѝ.

Ранди не трепна.

— Аз я снимах. Тялото ѝ беше перфектно. Можеше да стане плеймейт на годината.

— Искала си да позира за „Плейбой“.

— Не бъди толкова шокиран, Бек. Това щеше да я изстреля право в Холивуд. Щяхме да отидем заедно. — Очите ѝ се насълзиха. Тя се обърна, отиде до леглото и седна. — Аз умрях с нея.

Ранди скри лице в ръцете си и заплака. Бек се поколеба, после отиде и седна до нея. Обгърна раменете ѝ и тя се облегна на него.

Навремето Ранди и Обри винаги излизаха заедно с Бек и Мери Джо. Но Ранди винаги докосваше Бек или се отъркваше в него и го гледаше по начин, който го караше да се чувства неловко. Сега тя вдигна лице към него и отново го погледна така. След това застана пред него и свали халата си. Беше гола. Седна в скута му и го целуна настойчиво. Той долови парфюма ѝ и усети дъха от последната ѝ цигара. Тя се притисна в него и го повали на леглото. Той я отблъсна и се изправи.

— Ранди, не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Както и да е. Ще те чакам долу.

Бек слезе на долния етаж и оттам в покрития двор пред басейна. Застана на ръба на верандата и вдъхна хладния въздух. Насред езерото по посока на течението гребяха спортисти, а няколко платноходки се плъзгаха в далечината; белите им платна подхващаха вятъра и слънцето.

— Съжалявам, Бек.

Ранди беше облякла дънки и тениска.

— Хайди не ти ли се обади онази нощ?

— Не. Предположих, че е останала в дома на Ким.

— Защо не се обади да провериш?

Тя въздъхна.

— Беше новогодишната нощ, Бек. Бях пила и съм заспала на канапето. Събуди ме обаждането.

— Според показанията ти тя е била облечена с дънки. Но са я открили облечена с пола.

— Преоблякла се е.

— И ти си знаела?

— Предположих. Правех същото, когато бях на нейната възраст. Както и Мери Джо, не помниш ли?

Бек кимна.

— Обри иска да намери онзи тип.

— Той трябва да си намери нов живот.

— Иска да се върнеш при него.

— Никога няма да се върна.

— Той ще дойде тук.

Тя се изсмя.

— Обри в Остин? Не ми се вярва.

Бек не беше забелязал следи от мъжко присъствие в къщата, затова се опита да разбере.

— Какво правиш тези дни?

Но истинският въпрос беше: *Откъде можеш да си позволиш тази къща?*

Ранди не отговори.

* * *

Центърът по съдебна медицина на окръг Травис се намира на ъгъла на Дванайсета улица и Сабин стрийт, на няколко пресечки на изток от Капитолия; триетажната бяла сграда граничи с междущатската магистрала, която разделя Остин на район с нулева престъпност и на район с висока престъпност.

— По-близо до базата ни с клиенти — каза заместник-директорът на центъра доктор Ленард Янофски, което очевидно беше някаква шега от моргата. Той беше дипломиран патолог криминалист, облечен с ръждивооранжевия екип на тексаския отбор „Лонгхорн“ и маратонки „Ню Балънс“. Имаше посивяла коса и мършава вид на бегач. — Досега тук не е идвал съдия. В провинцията явно действате различно.

— Определено е различно — отвърна Бек.

— Не открихте ли онзи тип?

— Още не.

— Колко време ви остава?

— Седемдесет и пет дни.

— Точно така. На Нова година беше. Е, запазили сме тъкан и кръв от жертвата, в случай че го откриете.

— Защо?

— ДНК анализите стават все по-точни с всяка изминала година. Разрешили сме доста замразени случаи със старо ДНК и нови тестове.

— Разкажете ми за Хайди.

Бяха в кабинета на заместник-директора. Бек седеше в стола за посетители, а доктор Янофски — зад бюрото си, разгърнал папка с доклада си от аутопсията.

— Да видим. Тялото е докарано на 1 януари 2003 година в 1:17 часа следобед и е било идентифицирано от Обри Гизел, баща на жертвата, и Ранди Гизел, нейна майка.

Бек беше виждал мъртвото тяло на жена си, но не можеше да си представи да влезе в моргата и да идентифицира тялото на дъщеря си.

— Външен преглед... Мъртвата е облечена в бяла блуза, черна пола, черно бельо. Ръцете и краката са увити в торбички. Бижута... сребърни халки на ушите, гривна на глезена. Тялото е на нормално развита жена. Височина 1,70 метра, тегло 55 килограма. Няма видими рани, драскотини, синини. Няма белези от самозащита по ръцете й. Гениталии... няма белези от охлузване или удари. Окосмяването по пубиса е обръснато.

— Открихте ли някакви косми от онзи?

— Не. Открих няколко памучни влакна от кърпа. Тя се е избърсала или той я е избърсал.

— Опитал ли се е да скрие уликите?

— Защо да се мъчи? Оставил е достатъчно във влагалището й. — Той отново погледна доклада си. — Вътрешен преглед... няма наранявания по органите. Няма перфорация на назалния септум.

— Какво означава това? — попита Бек.

— Означава, че не е употребявала наркотици или поне не редовно. Назалните й пътища не са увредени, което би било признак за редовно вдишване на кокаин.

— Вдишване?

— Смъркане. Може да й е било за пръв път.

— Защо мислите така?

— Прашинки кокаин бяха открити вътре и около ноздрите ѝ, по гърдите ѝ и от вътрешната страна на блузата ѝ.

— Което означава?

— Че е кихала. Наркоманите не кихат, когато смъркат. За да не хабят дрогата. Но в ноздрите ѝ не бяха открити следи от прах.

— А това какво означава?

— Че не е вдишала прах. Била е мъртва, преди да я хвърлят в канавката.

— Възможно ли е сама да е отишла до мястото, където е открито тялото ѝ?

— По ходилата ѝ няма кал. До тялото ѝ не е имало обувки.

— Причина за смъртта?

— Сърдечен удар, причинен от остра кокаинова интоксикация. Сърцето ѝ е спряло. Вдишаното количество кокаин е било достатъчно, за да причини внезапна смърт.

— По какво съдите?

— Изследвахме черния ѝ дроб. Както знаете, функцията на черния дроб е да пречиства тялото от токсини, така че той ни казва какво е било в тялото преди смъртта. Открихме високи нива на бензоилекгонин.

— Което е?

— Вещество, до което кокаинът се разгражда, когато попадне в черния дроб.

— Следователно, ако нивото на това бензо вещество е високо, значи е смръкнала голямо количество кокаин?

— Точно така. Черният ѝ дроб се е опитвал да го пречисти, когато е умряла.

— Как може човек да умре от кокаин?

— Когато човек смръкне кокаин, ефектът от действието му се усеща в рамките на пет минути и е в най-силната си фаза след около трийсет минути. Кокаинът блокира отделянето с катехоламин, а това причинява симпатомиметичен синдром. Централната нервна система и сърдечно-съдовата система са чувствително раздразнени. Появява се тахикардия. Сърдечен удар. А следователите са открили диетични таблетки в стаята ѝ. Стимуланти. Те са усилили ефекта.

— Мъчила ли се е?

Лекарят поклати глава.

— Интервалът между вдишването и смъртта е много кратък. Припаднала е, преди да получи затруднения в дишането. Просто е заспала.

— Кога?

— Часът на настъпване на смъртта е между десет и полунощ.

— И какво е официалното ви заключение относно причината за смъртта ѝ?

— Свърхдоза по невнимание.

Бек шумно издиша.

— Мамка му.

— При мен постоянно пристигат такива случаи — каза лекарят.
— Кокаин, хероин, а сега и метамфетамини.

— Да се сещате нещо друго?

Доктор Янофски погледна доклада си.

— Проби, които смятахме за семенна течност, са взети от блузата и косата ѝ. По гениталиите ѝ стигнахме до извода за скорошен сексуален контакт. Запазили сме проби от вагиналният секрет. Има доказателства за предишен В и К и...

— В и К?

— Вакуум и кюртаж.

— Какво значи това?

— Правила е аборт.

Във Фредериксбърг, щата Тексас, можеш да си купиш пистолети и пушки от всякакъв вид и калибър, но не можеш да си купиш студено макиато с карамел в кафене на „Старбъкс“.

Можеш да си купиш ръчно бродирани дънки „Ливайс 501“ за 300 долара, оригинално ръчно изработено колие от племето зунис с тюркоази и сребро за 5000 долара, ръчно издялана статуя в цял ръст на Дева Мария и Исус за 14 129 долара, ръчно изработена маса за бiliarд от мескит с ръждивооранжевата емблема на „Лонгхорн“ за 22 000 долара и двайсет и пет къщи за над един милион долара, но на никаква цена не можеш да си купиш чуждестранен автомобил.

Можеш да откриеш двайсет и осем църкви — южно баптистка, библейска, католическа, на петдесетниците харизматици, църквата Христова, мормонска, евангелистка, лутеранска, методистка,

презвитерианска, църква на адвентистите от седмия ден и дори Нова църква на виното — но не можеш да намериш синагога.

Можеш да подковеш коня си, да обслужат кравата ти и да накълцат елена, който си отстрелял, на наденички, а главата му да бъде препарирана и окачена на стената ти, но не можеш да си направиш пиърсинг или татуировка.

Можеш да си направиш микродермабразио, да си инжектираш ботокс, да си оперираш разширените вени, да си направиш липосукция, лифтинг на лицето и да си имплантираш бюст, но не можеш да направиш аборт. За аборт трябва да отидеш в Остин. И точно това беше направила Хайди Фей Гизел на петнайсетгодишна възраст.

— Майка ѝ я заведе — каза Ким. — Няма да позволи на Хайди да опропасти живота си, както тя била опропастила своя.

Ким седеше зад бюрото в бензиностанцията и пишеше чекове, за да плати месечните сметки. Фалшифицираше подписа на баща си с негово позволение.

— След това започна да пие противозачатъчни хапчета. Майка ѝ я водеше в Остин, за да ѝ ги изписват. Лекарите тук не ги изписват, докато не навършиш осемнайсет. Почитайте Бога и пазете момчетата девствени.

— Хайди безразборен секс ли правеше?

Ким вдигна глава от чека, който попълваше, и се изсмя.

— Безразборен? На колко години сте?

— Това „да“ ли означава?

— Правехме секс... не една с друга, с момчета.

— Много ли?

— Чукахме се, не е кой знае какво.

— От кога?

— Откакто сме живи.

— Двете с Хайди безопасен секс ли практикувахте?

— Момчетата мразят да ползват гуми.

— Не сте ли чували за СПИН?

Тя поклати глава, сякаш отново искаше да каже: „Господи, колко сте стар“.

— И кой беше бащата на бебето ѝ?

— Не знам.

Той я погледна и тя отвърна очи. Отново лъжеше.

— Според показанията ти тя е била облечена с дънки и маратонки, но е била намерена с пола.

— Сигурно се е преоблякла.

— Често ли го правеше?

— Постоянно. Треньорът никога не би ѝ позволил да излезе с дрехите, които обикновено носеше навън.

— Носила ли е тази обувка?

Бек извади обувката, но Ким не можа да я разпознае.

— Може да е на някой от видеоклиповете — предположи тя.

— Какви видеоклипове?

— За прослушването ѝ.

Тя се протегна под бюрото и извади лаптопа си. Отвори капака, натисна няколко клавиша и лицето на Хайди изпълни екрана над надписа „Хайди Фей“.

— Това е музикалното ѝ видео.

Хайди пееше и при това съвсем прилично. Гласът ѝ беше остър и музиката пулсираше. Беше облечена с бюстие и минипола и правеше тласъци с бедрата си, все едно симулираше секс. Видеоклипът беше изпълнен с други кадри на сексапилната Хайди. Изглеждаше професионално, освен...

— Уловила си се в огледалото.

За части от секундата едно лице се бе появило в огледалото на стената зад Хайди.

— Искате ли да видите стриптийза ѝ?

— Не. — Бек посочи екрана. — Обувките ѝ са с високи токчета.

Ким стопира кадъра, на който се виждаха обувките. Изглеждаха точно като обувката в торбичката за боклук.

— Доста си добра с компютрите и снимането на видеоклипове, Ким. Не си ли мислила да работиш това?

— В колежа имат такива курсове.

— В Остин може да има работа за хора с подобни умения.

— Мислите ли?

Бек караше по Мейн стрийт и спря на червения светофар на кръстовището с Крокет стрийт. Някаква жена, която бягаше за здраве,

изтича по тротоара пред градския съвет. Краката ѝ бяха мускулести, а дупето ѝ стегнато. Напоследък мислите на Бек непрекъснато се лутаха между закона и секса, все едно сърфираше по каналите на телевизора и всеки път той изпитваше чувство на вина: Как можеше един мъж да остане верен на мъртвата си съпруга? Светофарът светна зелено, той натисна газта и погледна към жената. Господи, това беше Джоди. Тя го видя и му махна. Той ѝ махна в отговор.

Той тръсна глава. *Да зяпа така една лесбийка.*

Бек паркира зад съдебната палата и понесе торбичката с обувката към центъра за правоприлагане. Беше след работно време; Грейди си беше тръгнал. Бек написа бележка на шерифа и дежурният се подписа, че е получил обувката. След това Бек отиде до съдебната палата. Чистачката беше в кабинета му.

— Аз върна после — каза тя. — Няма проблем, тук цяла нощ.

— Не, няма нужда, Карлота, продължавай.

Карлота беше мексиканка на средна възраст. Бек седна в стола си, извади папката на Хайди от чекмеджето и я постави на бюрото. Отвори я и записа бележките си за деня. Загледа се в снимките от местопрестъплението и проснатото в канавката тяло.

— *Muy bonita.*

Бек вдигна поглед. Карлота сочеше снимките.

— *Señorita* от канавка. Беше много красива.

— Помниш ли я?

— *Si.* Старият съдия, той беше *muy enojado*. Луд. Казва, че я убил мексиканец. Но аз не мисля.

— Защо?

— Заради дълга черна кола.

Бек се сепна.

— Каква кола?

— На улица. Чистех кабинет онази нощ. Много късно. Отвън дъжд и много светкавици. Дълга черна кола спря на улица, точно там.

Тя посочи навън. Бек стана и отиде до прозореца, гледащ на север. Мейн стрийт беше на трийсетина метра от мястото, където стояха.

— Шофьорът, голям *hombre* с гола глава, той изтича отзад и влиза вътре. Но врата още отворена. Светлината вътре и коледни светлини, и светкавици, аз видяла него.

— Какво видя?

— Като по телевизията. Коленичи и натиска.

— Натиска?

— *Si*.

Тя доближи ръцете си една до друга и започна да ги движи нагоре-надолу, все едно тупкаше топка.

— Коленичил над някого и натискал... Той й е правил изкуствено дишане!

— След това излезе и изтича отпред. Обърна дълга черна кола точно там и направи, въъ... как се казва?

— Обратен завой?

— *Si*. Колата тръгна нататък.

Тя посочи на изток. Към Остин.

— Помниш ли колко часът беше?

— *Si*, часът, *Uno*.

— Един през нощта?

— *Si*.

— Но защо не си казала на никого?

— Аз нелегално тук. Старият съдия, той депортира мен.

— Но защо го разказваш на мен?

— Ти не като стар съдия. Не мразиш мексиканци. Ти добър съдия.

Черната лимузина, която Карлота беше видяла онази нощ, беше направила обратен завой по Мейн стрийт и беше тръгнала към Остин. Седмица по-късно Бек отново пътуваше към Остин. Във Фредериксбърг, щата Тексас, нямаше лимузини.

Час по-късно той напусна магистрала 290 и зави на север по Саут Конгрес авеню. „Саут Конгрес“, или СаКо, както жителите наричаха тази отсечка от главния булевард на Остин, се намира на юг от Таун Лейк и Капитолия и беше последната останала част от стария Остин. Мотото на СаКо свети в неонова светлина на табелата на мотел „Остин“: *Нека Остин остане необикновен.*

Агенцията за лимузини под наем беше сгушена между две студиа за татуировки на Саут Конгрес авеню. Тя представляваше една преустроена бензиностанция с високи палми на мястото на бензиновите колонки и две черни лимузини отпред. Бек паркира до лимузините, влезе вътре и се представи на рецепцията. Скоро се появи някакъв нисък набит мъж на средна възраст, чийто афтършейв миришеше на автомобилно масло.

— Вие сте съдия?

Вместо с костюм Бек отново беше облечен с дънки и ботуши.

— Бек Хардин.

— Шорти. С какво мога да ви помогна?

— В новогодишната нощ на 2003 година — започна Бек — едно шестнайсетгодишно момиче е намерено мъртво край магистрала 290 на влизане във Фредериксбърг. Умряла е от свръхдоза кокаин.

Шорти поклати глава.

— Дрогата е голям дявол.

— Случаят е стар. Разполагаме само с ДНК на заподозрения.

— Като по онези сериали „От местопрестъплението“.

— Точно. Опитваме се да открием онзи тип, преди да изтече срокът на давност.

— И кога е това?

— В полунощ на Нова година.

— Не ви остава много време.

— Шейсет и девет дни.

— И защо дойдохте при мен?

— В нощта, когато е умряла, на Мейн стрийт във Фредериксбърг са видели черна лимузина, което е необичайно. Най-близкото място, където предлагат лимузини, е тук или Сан Антонио. Започнах оттук, защото момичето е било захвърлено на магистралата към Остин.

Бек показва на Шорти снимка на Хайди.

— Красиво момиче. И моята дъщеря е на нейната възраст. — Той върна снимката на Бек. — Никога не съм отдавал под наем лимузина за Фредериксбърг, но някои хора са пътували с мои лимузини до Далас и след това са се обаждали да ходя да си ги прибирам. Елате, ще проверя какво е записано.

Бек последва Шорти до кабинета му, който беше обзаведен като офис на НАСКАР. Шорти седна зад компютъра на бюрото, сложи очила за четене и започна да почуква по клавиатурата с два пръста като дете, което свири на пиано. После се облегна и посочи монитора.

— Мамка му, бях забравил. Онази година имаше филмов фестивал точно през последния уикенд на годината, свършваше в навечерието на Нова година. По Шеста улица беше пълна лудница. След това преместиха фестивала през октомври. Беше преди две седмици.

— Какъв е този фестивал?

— Филмовият фестивал в Остин. Вече е голяма работа. Пристигат филмови звезди, режисьори, продуценти. Давам под наем доста лимузини.

— И шофьори ли предлагате?

Шорти кимна.

— За по-неизвестните и дори за някои от прочулите се режисьори. Големите звезди си имат собствени шофьори, дори телохранители.

— И на кого сте давали лимузини под наем онази нощ?

Шорти се вгледа в екрана през очилата.

— Нито едно известно име. Хората от филмовата индустрия имат адвокати и записват всичко на името на някоя фирма.

— С кредитни карти ли плащат?

— О, да. Не вземам чекове от онези копелета. — Шорти изсумтя.
— Тези хора са животни.

— В какъв смисъл?

— Ами как само се отнасят с лимузините ми. За един уикенд да я вземе филмова звезда и после не минава без основно почистване. Мокетът е подгизнал от уиски и бира, кожените седалки са прогорени от цигарите им с марихуана, а в купето все едно някой е взривил фабрика за бебешка пудра. Намираме използвани презервативи, бутилки, наркотици, дрехи — пият, друсат се и се чукат вътре. Какво толкова му има на чукането в лимузина? Има такива хубави хотелски стаи, ама качат ли се в лимузина, веднага се превръщат в разгонени песове. — Той поклати глава. — Мамка му, след един уикенд с някоя филмова звезда събирам повече ДНК от една кола, отколкото криминалистите в „От местопрестъплението“ за цял сезон. — Той се разсмя на шегата си.

— Откъде вземат наркотиците?

— Не и от мен, господин съдия. Моите лимузини са заредени с алкохол и бира. Ако искат наркотици, да си ги намират сами. Естествено, повечето си ги носят. В частните самолети няма ограничения за пренасяне на наркотици.

— Звездите, които наемат лимузините ви, вземат ли си момичета?

Шорти се усмихна.

— Естествено. По Шеста улица сякаш има шествие на проститутки, момичетата от колежа се надяват да ги харесат, като по шоуто „Американ Айдъл“. Само дето не пеят.

— Возили ли сте някого онази Нова година?

Шорти провери архива си и кимна.

— Някакъв второкласен режисьор. Шейсетгодишен. Жалък тип. Не би могъл да си намери момиче и в детската градина, но молеше девойките да влязат в лимузината му. Но не става. Тези момичета не са глупави. Знаят си домашното, знаят кой отваря вратите в Холивуд и кой не. Няма да се хабят за господин Никой. Чукат се само със звезди.

* * *

Остин винаги е бил готин и леко хипи, и малко странен, особено за Тексас, място, където политиците носят каубойски ботуши, а каубоите от областта пушат трева и всички, независимо от политическата си ориентация, се напиват и танцуват на Уили Нелсън в „Армадило Уърлд Хедквортърс“. След СаКо най-хипарската, готина и странна част на Остин беше Шеста улица в центъра. На изток от хотел „Дрискил“ по улицата един след друг се редяха ресторанти, барове, студиа за татуировки и нощни клубове с жива музика. „Армадило“ беше поставил Остин на музикалната карта, но Шеста улица беше причината Остин да се превърне в „Световната столица на живата музика“.

Бек беше показал снимката на Хайди на всеки барман от северната страна на улицата и сега вървеше по южната. Влезе в бар „Грозна като смъртта“. Беше обяд и музиката гърмеше. Барманът беше едър плешив тип с татуировки и халки на носа, облечен в тениска с надпис „Грозен като смъртта“. Не позна Хайди на снимката.

— Трябваше да дойдеш преди две седмици за филмовия фестивал. Хиляди момичета като нея се редяха по Шеста улица с надеждата да бъдат забелязани. — Той поклати глава. — Мен ако питаш, тези момичета така и не са забравили „Пепеляшка“ от детството си. Всички искат принцът на бял кон да дойде да ги направи известни и щастливи, като Том Круз и Рене Зелуегър. Той я избрал от някакъв каталог за филма „Джери Магуайър“ и виж я сега.

— Разликата е, че не я е забърсал в някой евтин бар.

— Хей, барът ни не е евтин — каза барманът.

Хайди е искала да стане звезда. Това е била мечтата ѝ. Но само една звезда е можела да осъществи мечтата ѝ. Следователно Хайди Фей Гизел би дошла на филмовия фестивал. Би дошла в Остин, за да се запознае с някоя звезда, някой, който да осъществи мечтата ѝ. Би дошла на Шеста улица и би се наредила на показ пред звездите, облечена с прозрачна блузка, тясна минипола и обувки на висок ток. И би изпъкнала сред другите момичета. Би била избрана. Би влязла в дългата черна лимузина на някоя звезда. Би пила алкохол, би смъркала кокаин и не би му отказала секс. Би направила всичко, за да стане звезда.

Но вместо това беше умряла.

Бек се опита да намери обяснение: защо някой известен мъж, който беше забърсал Хайди в Остин, би я върнал във Фредериксбърг и би я захвърлил в канавката? Какво се бе случило онази нощ?

Може Хайди да е припаднала в лимузината. Може онзи да е разбрал, че е непълнолетна. Не е посмял просто да я изхвърли от страх някой да не я е видял с него или да е запомнил номера на колата. Може да е решил да я върне вкъщи. Може да я е закарал до Фредериксбърг и когато се е опитал да я събуди, тя да е била мъртва. Може шофьорът да е спрял лимузината пред съдебната палата и да се е опитал да я съживи с изкуствено дишане, точно както Карлота беше видяла онази нощ.

Но може би вече е било късно.

Може да са обърнали лимузината и да са се отправили към Остин по магистрала 290. Спрели са и са я хвърлили в канавката. Продължили са по пътя си, но са видели, че обувките и чантата ѝ са още в колата. Може да са спрели на моста и да са изхвърлили обувките и чантата ѝ в река Педерналес.

Може би Ким лъжеше.

Ким плачеше.

— Взех я от тях и се върнахме вкъщи, за да се преоблечем. Тя държеше всичките си секси дрехи у нас.

— С какво беше облечена онази нощ?

Тя се изправи и влезе вътре. Върна се с лаптопа. Седяха на предната веранда в малката къща зад бензиностанцията. Тя хвърли цигарата си в двора, натисна няколко клавиша на клавиатурата и отвори снимка на Хайди, облечена в бяла прозрачна блуза с коланче под гърдите, черна минипола и черни обувки на висок ток. На рамото ѝ висеше малка черна чантичка.

— Ето я от онази нощ.

Тя отново написа нещо на клавиатурата.

— А ето ме и мен.

Тя беше облечена по почти същия начин.

— Знам, че изглеждахме като проститутки. Тротоарен стил.

— И какво направихте?

— Отидохме в Остин, на Шеста улица. Да преследваме звезди, така му викахме. Когато видехме някоя лимузина, позирахме на тротоара с другите момичета. Мъжете от лимузините винаги искаха да забършат Хайди. Но когато сваляха прозорците, се оказваха някакви старчоци, режисьори и продуценти и дори сценаристи — все едно някое момиче би изчукало сценарист.

— Кои известни личности бяха там?

— Еди Стийл, Джо Рейнс, Дети Боудман, Чейс Конъли, Зики Адамс.

— И Хайди знаеше, че са там?

— Точно затова отидохме. Тя смяташе да се хване с някой от тях и да си уреди прослушване.

— Значи търсеше някоя от тези звезди?

— Да. Отидохме в някакъв бар, защото всички говореха, че Теди Боудман е там. И така беше, но той беше с жена си и някакви други хора. Но Хайди седна до него в едно сепаре.

— Никой ли не ви поиска някакъв документ за самоличност?

Тя отново го изгледа, все едно е старец.

— Не и на момичета, които изглеждат като нас.

— Какво стана после?

Тя сви рамене.

— Аз си говорех с някакъв тип на бара и изведнъж Хайди идва и ми казва, че Теди Боудман е задник. И си тръгнахме.

— Правила ли е орален секс с Теди в бара?

— Не ми каза нищо.

— И после какво направихте?

— Преследвахме звезди, както казах. Около десет вечерта една лимузина спря точно пред нас и ние направихме най-добрите си пози. Прозорецът се смъкна само колкото процеп и един пръст се показа и посочи Хайди. Тя отиде до колата с най-сексапилната си походка и надникна. Вратата се отвори и тя скочи вътре. Но ме погледна така, сякаш беше уцелила шестица от тотото.

— Не видя ли кой беше в лимузината?

Тя поклати глава.

— Прозорците бяха затъмнени. Но сигурно е бил някой много известен, иначе нямаше да влезе. Няма начин.

— И повече не я видя?

Тя отново поклати глава.

— Опитвах се да ѝ се обадя...

— По мобилен телефон?

Тя кимна.

— Другият ми телефон.

— Имала си два телефона?

— Треньорът не ѝ позволяваше да има телефон, затова аз си купих два и ѝ дадох единия. На фамилна тарифа.

— Но как сте си купили телефони, когато сте били само на шестнайсет?

— Чрез бензиностанцията. Подписвам всички чекове вместо баща ми. Той така и не разбра.

— Добре, значи си се опитала да ѝ се обадиш и...

— И тя не отговаряше.

— И какво направи онази нощ.

— Останах с един тип в Остин.

— Звезда ли?

— Няма значение. На следващата сутрин отново се обадох на Хайди. Тя пак не отговаряше и аз се прибрах вкъщи. Когато влязох в града и видях полицията на магистралата и тялото с руса коса на земята, знаех, че е Хайди.

— Но баща ти е дал показания, че си била вкъщи цялата нощ?

— Той започва да пие от обяд, към седем часа вече е мъртвопиян. Казах му, че съм си била вкъщи, и той това и каза. Има ми доверие.

— Защо си излъгала тогава?

— Защото щяха да го пишат във вестника. Всички щяха да си помислят, че е била мръсница. А аз не исках да говорят така за нея.

— Но може би са щели да открият онзи, който я е захвърлил.

— Как?

— Не знам. Можели са да проследят лимузината.

— Там имаше повече лимузини, отколкото можеш да броиш.

— Но кой е бил в онази лимузина? И какво е станало с чантата ѝ? И с онзи телефон?

Руди Харамильо пазеше чантата и мобилния телефон на момичето. След шейсет и девет дни той щеше да бъде много богат.

Престъпната му кариера беше започнала, когато беше едва дванайсетгодишен и заедно с няколко *амигос* обраха един магазин. Той бързо започна да се занимава с наркотици. При третия арест го затвориха за две години. Но той беше едър и умееше да се бие, така че оцеля. Когато излезе, веднага се върна към стария си живот и за нула време отново го прибраха в затвора. Два удара. Когато излезе, реши да изкарва пари по друг начин: чрез изнудване.

Извади си разрешително за шофьор. Започна да работи към агенциите за лимузини под наем в Лос Анджелис, работи за кратко с няколко филмови звезди и извади късмет с младока. Тиодор Бидърман. Ама че име.

Още първата нощ, докато возеше Тиодор, Руди разбра, че е нагазил в доходно блато. Фуكلът беше прекалено безразсъден с оная си работа. Стотици момичета се качваха на задната седалка на лимузината и онази нощ в Остин, когато русото момиче се качи, Руди си подсигури старините. Тиодор ѝ даде алкохол и кокаин и тя умря още в лимузината. Изхвърлиха я и Руди запрати обувките ѝ в реката. Върнаха се в Остин и той остави Тиодор в хотела. Паркира лимузината и провери задната част на купето за улики.

И ги откри.

Чантичката на момичето беше на пода, а телефонът ѝ беше в гънките на седалката; а на телефона беше запаметена снимка на момичето с Тиодор. Какъв идиот само, беше позволил на момичето да се снима с него. Доказателство, че са били заедно онази нощ. И дори не беше използвал презерватив; беше оставил своя ДНК в момичето. Безспорни доказателства, че Тиодор Бидърман е правил секс с непълнолетна. Че е виновен за изнасилване и вероятно убийство.

Единственият проблем беше, че Руди Харамильо се водеше съучастник в престъплението.

Така че трябваше да изчака срокът на давност да изтече и за двамата. Ако откриеха Тиодор и го тикнеха в затвора, приходите му от 50 милиона годишно щяха да останат в историята; тогава избраният обект на изнудване щеше да остане без пари и планът щеше да се провали. Целият свят щеше да научи истината. И Руди като нищо можеше да стане съсед по килия на Тиодор. Така че му се налагаше да изчака да настъпи Нова година.

Руди щеше да действа на първи януари. Щеше да покаже телефона на Тиодор и да му предложи избор: да плаща на Руди по един милион годишно до края на живота му или да рискува Руди да разкрие информацията, семейството на момичето да го съди за убийство, да намери неговата ДНК и да докаже, че е дал кокаин на малолетна, правил е секс с малолетна и е убил малолетна. Филмовите студии не плащат по 20 милиона долара на филм на убийци и изнасилвачи. Само да дойдеше Нова година, и Руди Харамильо щеше да притежава Тиодор Бидърман като сводник, който притежава улична проститутка.

Той отвори телефона и отново погледна снимката на Тиодор с момичето. Тази снимка щеше да бъде съкровището в живота на Руди Харамильо. Той я пазеше, ценеше я и не я показваше на никого. Но момичето? Тя се беше обаждала на няколко души онази нощ, но дали преди да скочи в колата или след това? Беше късно, но Руди не си спомняше дали беше десет или единайсет. Единственият въпрос, който не даваше мира на Руди, беше дали момичето е изпратило снимката на някого онази нощ.

Бек щракна снимка на децата.

Меги и Джозефина бяха преоблечени като дъвчащите от „Магьосникът от Оз“, Люк беше плашилото, Дани — Тенекиения човек, а Либи беше Дороти. Джоди беше добрата вещица, а Джанел — злата вещица от запада. Книжарницата беше украсена като Изумрудения град.

Беше първият ден на Все светии на семейство Хардин без Ани.

Джоди седеше на пода, заобиколена от деца, на които четеше страшни приказки. Джанел рисуваше лицата им като на дъвчащите. Други деца гледаха „Магьосникът от Оз“ на големия екран на телевизора. Джоди беше помолила Джей Би да се преоблече като магьосника, но той беше отвърнал: „И да видя, няма да повярвам!“. Затова той раздаваше бонбони, облечен в поредната крещяща хавайска риза, която беше достатъчно плашеща за децата. Бек беше официалният фотограф.

Този празник беше напълно безопасен за децата. Бонбоните бяха безопасни, мястото беше безопасно и децата бяха в безопасност. Единствените деца, които не присъстваха на празника, бяха онези, чиито родители смятаха Все светии за преклонение пред дявола. Те бяха завели децата си на Марктплац за честване на Алелуя нощи.

Джоди прекъсна приказката и отиде до Бек. Той я снима и се помъчи да надвика шума от филма и смеха на децата.

— Много секси вещица.

Тя зяпна от изненада.

— Как ме нарече?

— Казах, че си секси вещица.

— Ааа, чу ми се „секси кучка“. — Тя се усмихна. — Благодаря.

— Как се справя Люк с работата тук?

— Говорим си.

— Той говори с всички освен с мен.

— Ще се върне при теб, Бек. Просто имай търпение. Но когато се върне, не го отблъсквай. Прегърни го. Точно това му трябва. Джей Би наистина ли му строи бейзболно игрище?

Бек кимна.

— Със скамейки, като в онзи филм.

— Обожавам Джей Би.

Скъпи Джей Би,

Бек ще води децата из квартала в нощта на Все светии. За пръв път. Когато умра, Бек ще бъде съкрушен. Мисли си, че адвокатите на ищците са трудна работа, но чакай да видиш, когато се срещне с майките от училищния комитет. (Боли ме, когато се смея.) В сравнение с грижите за децата по двайсет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата, 3000 часа годишно като адвокат ще му се сторят почивка. Няма никаква представа как се гледат деца. Вече имам специалист по болката.

Бек отказва да говорим за смъртта ми.

Мария Еспиноса се закашля от вонята на пуешки изпражнения.

Тя пъхна ръка в поредната студена пуйка, заби пръст в дупката и издърпа екскрементите, останали във вътрешностите на мъртвата птица. Същия ден беше извадила мръсотииите на почти петнайсет хиляди мъртви пуйки, но птиците продължаваха да се точат по линията. Тя не ги броеше. Знаеше, че това е дневната норма на фабриката в месеците преди Деня на благодарността. Ако нормата не се изпълнеше днес, в утрешния ден поточната линия щеше да се движи още по-бързо.

Ръцете я боляха както винаги след дванайсет часа на линията, от работата и от студа. Бяха намалили температурата до 10 градуса; ниската температура забавяше развитието на бактерии и вече не им се налагаше да спират поточната линия по средата на смяната, за да мият нечистотиите по пода. Сега линията изобщо не спираше и през всяка смяна можеха да се чистят повече пуйки, затова Мария стоеше сред купчина пуешки лайна от дванайсетчасовата си смяна. Погледна часовника на стената: 2:47 ч. Смяната ѝ свършваше точно в 3:00 ч.

Това щеше да бъде последният ден на Мария във фабриката за пуйки.

Преди деветнайсет години, когато беше едва седемнайсетгодишна, Мария беше дошла във Фредериксбърг заедно с Рафаел, за да работят във фабриката за пуйки. Представители на фабриката бяха дошли в Пиедрас Неграс, за да набират работници; те твърдяха, че американците бяха дали амнистия на нелегалните преди няколко години и със сигурност щяха да го направят отново. Бяха им обещали работа, добро заплащане и жилища. Показаха им снимки на кокетни къщички и на чиста, нова фабрика с усмихнати работници; но това не беше тяхната къща или тази фабрика, нито пък тези работници. Тяхната къща не беше хубава. Тази фабрика не беше нова. И работниците не се усмихваха.

Но днес Мария се усмихваше.

С парите, които сеньор Маккуейд беше платил на Хулио, вече не беше нужно да работи във фабриката. Трябваше обаче да работи до края на месеца, иначе нямаше да ѝ платят. А тя си искаше последния чек. Беше си го спечелила с труд.

От утре щеше да е майка домакиня. Щяха да напуснат испанския квартал и да заживеят в провинцията. Рафаел щеше да построи малка къща с двор, където децата да си играят, вместо да се шляят по Роузстрийт. Две новодошли семейства от Мексико вече искаха да наемат къщата им от американския им хазяин, щом се изнесат.

Тя отново погледна часовника на стената: 2:52 ч.

Деветнайсет години живееше с миризмата на пуйки, която сякаш беше полепнала по нея, и тя не можеше да се отърве от отвратителната смрад. Искеше последните осем минути да литнат, за да премахне миризмата на пуйки завинаги.

И защото много ѝ се пишкаше.

Миенето на пода по средата на смяната, когато поточната линия спираше, макар и за кратко, беше единствената почивка за работниците. Бързаха да отидат до тоалетната и да обядват, защото трябваше да се върнат, когато миенето приключеше и поточната линия отново тръгнеше. Когато отмениха миенето по средата на смяната, отнеха и единствената им почивка.

Сега, щом поточната линия тръгнеше, тя не можеше да напусне мястото си, за да яде или да ходи до тоалетна. Не можеше да остави непочистените пуйки да минат нататък. Не пиеше вода преди смяната си, за да не ѝ се налага да пишка през дванайсетте часа на поточната линия. Не обичаше да кляка на мястото си и да пикае в купчината пуешки лайна върху бетонния под, макар че всички работници през дневната смяна на линията също бяха мексиканки и също приклякваша да пишкат.

Но днес нямаше да издържи до края на смяната.

Не искаше да пишка през дрехите си, защото тогава щеше да ѝ е студено и мокро. Затова бързо смъкна панталоните и бельото си, хвана се за парапета и приклезна. Изпишка се върху пуешките изпражнения, като внимаваше да не намокри гумените си ботуши. Когато свърши, бързо вдигна гащите и панталона си и се огледа. Беше пишкала на пода множество пъти, но все още се притесняваше. Никой обаче не я беше видял. Работничките не изпускаха пуйките от поглед.

Днес по поточната линия минаваха отглеждани на свобода пуйки.

Беше пропуснала пет пуйки. Работниците от контрола на качеството може би щяха да извадят мръсотията от тези пуйки, но можеше и да не го направят. Те минаваха по линията толкова бързо, че тя имаше по-малко от три секунди да извади мръсотията от всяка птица, защото следващата вече пристигаше. Работата на поточната линия зависеше изцяло от скоростта: *Mas Rapido! Mas Rapido! Mas Rapido!* И от нараняванията. Много работници се нараняваха, но никой не се оплакваше, нито отсъстваше и ден от работа; който се оплакваше и отсъстваше, биваше уволнен.

Мария не обичаше да вади мръсотията от пуйките, но това беше далеч по-добро от работата на линията за колене на пуйките или за изкормване, където по цял ден стояха в кръв и вътрешности или режеха главите и ноктите на пуйките. На тези поточни линии имаше много злополуки и Мария често повръщаше. Тук тя повръщаше по-рядко, обикновено когато беше бременна.

Искаше да има още едно детенце.

Рафаел смяташе, че сега могат да имат. Тази нощ щеше да бъде и неговата последна смяна във фабриката. В този момент той беше в съблекалнята и си обличаше бялата униформа и гумени ботуши и ръкавици; той работеше в нощната смяна за почистване. През следващите дванайсет часа той щеше да мие и търка поточната линия. Тя щеше да целуне Рафаел на излизане от фабриката. Но когато се върнеше вкъщи на следващата сутрин, двамата щяха да загърбят поточната линия. Щяха да загърбят испанския квартал. Щяха да бъдат свободни мексиканци, така беше казал Рафаел.

Дневната смяна започваше точно в 3 ч. всеки ден и не приключваше, докато часовникът на стената не покажеше отново 3 ч. Поточната линия никога не беше спирала преди края на смяната през деветнайсетте години от работата ѝ тук. Но сега линията внезапно спря. Провесени за шиите, пуйките леко се залюляха и спряха. Сякаш цялата фабрика замря. Работниците замръзнаха по местата си, все едно животът беше спрял.

Поточната линия беше спряла.

Мария погледна часовника: 2:56 ч.

На седем пресечки от фабриката за пуйки Бек погледна часовника си. Чикаго се намираше в същата часова зона като Тексас. Той взе телефона и набра един номер. Когато рецепционистката в старата му адвокатска кантора отговори, той помоли да го свърже с Рут Мур.

Хайди Гизел не беше убита от местен жител на Фредериксбърг, от незаконно пребиваващ мексиканец или от колежанин от Остин. Беше убита от филмова звезда от Холивуд. Мъж, който ѝ беше дал смъртоносна доза кокаин, беше правил секс с нея и който беше повече от три години по-възрастен от Хайди. Коего го правеше виновен за убийство и изнасилване. Надали щяха да го осъдят за убийство, но със сигурност щяха да го осъдят за изнасилване на малолетна заради ДНК пробата му. Една филмова звезда щеше да отиде в затвора, ако Бек успееше да го намери за петдесет и девет дни, да вземе проба от неговата ДНК, да я изследва и тя да съвпадне с тази от тялото на Хайди, а след това да го изправи пред съдебните заседатели, които да го признаят за виновен.

Трябваше да вземе ДНК проби от петте най-големи филмови звезди в Холивуд. Но как да го направи? Не можеше просто да отиде при човека с комплект за вземане на проба, да му каже да си отвори устата, да вземе част от слюнката му, да прибере пробата в плика за доказателства и да му благодари. Нито пък да натисне бутона на интеркома пред портата на холивудското му имение и да поиска малко от урината му. Да се обади на холивудския му агент и да помоли за една снимка и стъкленница кръв също бе неосъществим вариант.

А да издаде заповед за ДНК проба беше немислимо. Първо, Бек беше съдия, а не полицаи и не би трябвало да разследва убийството на дъщерята на приятеля си. И макар да имаше правомощия над случая, когато заподозреният бъде обвинен, засега той не можеше официално да се заеме с разследването.

Второ, съществуваше Четвъртата поправка на Американската конституция: „Да не се издават съдебни постановления... без достатъчно основание...“. А тук нямаше достатъчно основания за издаване на заповед за обиск за вземането на ДНК проба от нито една от тези звезди. Самият факт, че Хайди и тези петима души са били в Остин в нощта на смъртта ѝ, не представляваше достатъчно основание

за вина. Той нямаше доказателства, че Хайди е била в компанията на когото и да било от тези мъже; разполагаше единствено с признанията на Ким, че Хайди е седяла на масата на Теди Боудман в бар на Шеста улица.

И трето, дори един съдия от Тексас да издадеше заповед, тя трябваше да бъде потвърдена от съдията в Калифорния, а нито един съдия в Калифорния нямаше да я потвърди в ущърб на филмова звезда с могъщи калифорнийски адвокати, които най-вероятно са назначили съдията и лесно можеха да го отстранят от поста.

Бек не можеше да мине през обичайните законови канали.

Трябваше да вземе ДНК от пет известни личности: Теди Боудман, Джо Рейнс, Еди Стийл, Зики Адамс и Чейс Конъли. Не се съмняваше, че Хайди е била с един от тях през онази нощ. ДНК от един от тях щеше да съвпадне с пробата, намерена в тялото на Хайди. Беше ги проучил по интернет. Бяха на възраст между двајсет и девет и трийсет и осем. Преди пет години всички те бяха големи звезди. Всички бяха женени и за тях се носеха слухове, че злоупотребяват с наркотици. И за всички се знаеше, че са били в Остин през онази нощ.

Един от тях снимаше филм в Чикаго.

За разлика от полигамиите мъже в Юта, адвокатите в САЩ могат да имат две законни съпруги: една вкъщи и една в офиса; втората се нарича секретарка. Повечето адвокати правят секс само с тази вкъщи. Рут Мур беше съпругата на Бек в работата му. Беше се грижила за абсолютно всичко в професионалния му живот. Беше писала документи, подавала молби, организираща заседания (в офиса и по телефона), насрочвала обеда, срещи и пътувания, изпълняваше дребни задачи и купуваше подаръци за децата и другата му съпруга вкъщи. В продължение на седемнайсет години всяка дейност, която не струваше 800 долара на час, се делегираше на Рут Мур. Тя вдигна телефона.

— Бек, мили боже! Как си?

— По-добре сме. Ти как си, Рут?

— Добре съм. Как са децата?

— Люк е доста мълчалив, а Меги...

— Още ли е с куклата?

— Да.

— А ти практикуваш ли?

— Не, съдийствам.

- Станал си съдия ли?
- Другата възможност беше работа в „Уолмарт“.
- Добър избор. Сигурно е скучно да си съдия в малък град.
- Не толкова, колкото предполагам. Точно затова ти се обаждам.

Имам нужда от помощта ти.

- Разбира се, Бек, каквото кажеш.
- Дълга история, но най-важното е, че ми трябва ДНК на един човек.

— Някой от кантората ли?

— Не. На Зики Адамс.

— Зики Адамс? Шегуваш ли се? Защо?

— Не се шегувам, Рут, и не ти трябва да знаеш защо.

— Искаш да взема неговата ДНК проба?

— Той снима филм в Чикаго.

— В центъра. В обедната почивка всички момичета ходят там да гледат.

— Ти ще ходиш ли днес?

— Да.

— Можеш ли да се приближиш до него?

— Вдигат барикади, но той идва до феновете да подписва автографи и да се снима с тях. Много е мил.

— Чудесно, вземи найлоново пликче и пинцети. Още ли имаш в бюрото си?

— Разбира се.

— Добре, вземи ги и наблюдавай Зики. Оглеждай се за всичко, което може да има негово ДНК.

— Като например?

— Дъвка, косми, угарка от цигара, слюнка, кръв...

— Кръв?

— Е, не го порязвай. Просто го наблюдавай внимателно. Ако изплюе някоя дъвка, използвай пинцетите, сложи я в пликчето и ми я прати с експресен куриер в Съдебна палата, окръг Гилеспи, Уест Мейн стрийт 101, Фредериксбърг, Тексас. Ще можеш ли?

— Мога. Кога ще ми обясниш за какво става въпрос?

— Някой ден, Рут. И много ти благодаря.

— Бек... грижи се за себе си.

Бек затвори и набра друг номер. Една филмова звезда бе паднала, оставаха още четири. Всички живееха в Лос Анджелис. Бек познаваше един човек в Лос Анджелис, частен детектив, когото беше използвал по един случай за корпоративен шпионаж. Човекът се беше завирал по контейнерите с боклук, за да намери доказателствата, нужни на Бек, за да спечели делото. Той отговори на първото позвъняване.

— Уес, Бек Хардин е на телефона.

— Бек, откога не сме се чували?

Уес крещеше. Сигурно шофираше по магистралите на Лос Анджелис с мустанга си кабрио.

— Пет, не, шест години! — изкрещя Бек в отговор.

— Не е нужно да викаш!

— Извинявай. Уес, имам нужда от услугите ти.

— Имаш ги, приятел. Какво ти трябва?

— ДНК.

— Специалитетът ми. От кого?

— Еди Стийл, Джо Рейнс, Теди Боудман и Чейс Конъли.

— Добре ли чух? Искаш ДНК от четирите най-големи филмови звезди в Холивуд?

— И ми трябваха за вчера. Щом вземеш някоя проба, а аз не се съмнявам, че ще успееш, изпрати ми ги с експресна куриерска служба.

— Бек му даде адреса на съдебната палата.

— Тексас? Какво, по дяволите, правиш в Тексас?

— Дълга история.

— Правилата същите ли са?

Правилата бяха следните: Уес не питаше Бек защо му трябват ДНК пробите и Бек не питаше Уес как се сдобива с тях.

— Да, същите са.

Уес изкрещя:

— Ще ги взема!

И наистина щеше да го направи.

Хулио Еспиноса погледна часовника: 3:29 ч.

Седеше незабележим в дъното на класната стая с останалите латиноси, докато учителката немкиня преподаваше на американчетата

на предните чинове. Тя отиваше назад и разговаряше с Хулио само преди щатските изпити за проверка на знанията.

— Нужен си ни, Хулио! — казваше тя.

Да, имаха нужда от отличния му резултат на изпитите, за да повиши средния успех на латиносите и да представи американците в добра светлина: „Виждате ли! Ние обучаваме мексиканците!“. Два милиона долара в банката не променяха факта, че за американците той беше просто един мексиканец.

Звънецът обяви края на часа. Всички се втурнаха към вратата, все едно виеше пожарната сирена. Хулио излезе последен.

— Здравсти, Хулио!

Той се обърна и срещна сините очи на Ники Ърнст. Отвърна на поздрава мълчаливо заради пристегнатите си челюсти. Ники беше много красива в униформата си на мажоретка, която беше облякла за мача същата вечер. Хулио вдъхна аромата ѝ и почувства слабост.

— Кога ще ти свалят шините? — попита тя.

Хулио вдигна един пръст.

— Една седмица? Чудесно! Точно навреме за завръщането у дома.

Не че Хулио щеше да ходи на събитието. Нито пък някой от мексиканците. Ники се приближи към него, а Хулио се отдръпна плътно до шкафчетата покрай стената на коридора. Тя докосна ръката му и той почувства как тялото му се съживява.

— Хулио, така и не ти казах колко съжалявам, че наговорих всичко това за теб в съда. Наистина съжалявам. Извинявай. Бащата на Слейд и онзи злобар Стуц много ме изплашиха, казаха, че от мен зависи да спася футболната кариера на Слейд и футболния ни сезон. Но въпреки това не трябваше да го правя. Можеш ли да ми простиш?

Хулио кимна.

— Поканил ли си някоя за бала за завръщането?

Хулио поклати глава.

— Ами и мен никой не ме е поканил.

— Ейд!

— *Ейд*? А, искаш да кажеш Слейд?

Хулио кимна.

— Няма да ходя с него на бала, нито пък някъде другаде. Разделихме се. Е, Хулио, искаш ли да ме заведеш на бала?

Сърцето на Хулио подскочи. Но мозъкът му бързо премисляше. Той извади тефтерчето си и написа: *Ами приятелите ти?*

— Е, ако не те приемат, значи не са ми приятели, нали? Знаеш ли какво, Хулио, готова съм да се махна от този град.

Хулио отново написа: *Ами родителите ти?*

— Да, родителите ми ще пощръклят — отвърна Ники. — Но аз съм на осемнайсет и вече съм възрастен човек, както каза съдия Хардин. Сама мога да вземам решения. Така че ще трябва да го приемат. Харесвам те и искам да бъда на бала с теб.

Хулио изведнъж се изплаши. Ники зърна страха по лицето му.

— Не се притеснявай. Не е нужно да идваш вкъщи. Аз ще дойда да те взема, искаш ли?

В момента обаче Хулио не се притесняваше от родителите немци на Ники. Друго бе предизвикало страха му: Слейд Маккуейд, който тичаше по коридора, запътил се право към него. Ники се обърна точно когато Слейд стигна до тях. Тя протегна ръка пред него както полицаят на кръстовището пред училището спираше колите и удари Слейд в корема.

— Спри, Слейд! Остави Хулио на мира! Не се шегувам!

Слейд не й обърна внимание.

— Хулио, чух баща ми и Стуц да си говорят снощи. Днес СИМК ще направят внезапна проверка на фабриката за пуйки и на испанския квартал.

Хулио надраска в тефтера си *КОГА* и го показа на Слейд.

— Казаха при застъпването на смените.

Хулио рязко си пое въздух, задави се и започна да кашля. Не можеше да диша. Отчаяно се опитваше да отвори уста, но не можеше. От тялото му излизаше свистящ звук, докато се мъчеше да си поеме дъх.

— Хулио, астма ли имаш? — извика Ники.

Той се облегна на шкафчетата и се плъзна по гладката им метална повърхност. Слейд го сграбчи под мишниците и го вдигна. Ники обгърна лицето му с нежните си ръце.

— Хулио, какво има? Какво става?

Главата на Хулио конвулсивно се мятеше напред-назад, докато той отчаяно се бореше за въздух. Трябваше да се спаси. Ники трябваше да го спаси. Протегна ръка към задния си джоб и взе

ножичките, които докторът му беше дал и му беше казал да носи винаги със себе си, в случай че се задави или повърне; трябваше да среже с тях ластиците, които придържаха челюстите му. Той ги подаде на Ники.

— Какво, Хулио? Какво да направя?

Той разтвори устни и посочи ластиците.

— Искаш да ги срежа ли?

Той кимна. Ники се приближи до лицето му и се взря в устата му. С пръстите на лявата си ръка тя разтвори устните му, а с дясната опря ножиците към зъбите му и срязва ластиците. Той падна на земята.

Отвори уста за пръв път от осем седмици и вдиша въздух като изваден на сушата удавник. След няколко минути дишането му се успокои. Ники го потупваше по гърба; Слейд беше приклепнал до тях. Няколко други ученици се бяха спрели и ги зяпаха, все едно в коридора беше станала автомобилна катастрофа.

Хулио погледна Ники и каза:

— От теб ще стане добър лекар. — След това се обърна към Слейд. — Проверката на СИМК ще бъде при застъпването на смените, така ли?

— Да, кога се сменят?

— Сега! Трябва да вървя!

— Ще те закарам — каза Слейд.

— Идвам с вас — каза Ники.

Слейд дръпна Хулио, все едно беше дете, и те излязоха тичешком от училището и се втурнаха към паркинга, където беше оставен големият черен хамър на Слейд. Ники скочи на мястото до шофьора, Хулио — на задната седалка, и Слейд запали двигателя. Вместо да заобиколи, за да стигне до изхода, Слейд се качи на тротоара, пресече направо затревената площ и даде газ към фабриката.

— И какво ще правим сега? — попита Ники.

— Слейд, заведи ме при съдията — рече Хулио. — Той ще знае как да постъпим.

Бек погледна часовника на стената на излизане от задната врата на съда. Беше 3:43 ч. Забеляза, че Грейди слиза от джипа си на

паркинга между съдебната палата и Центъра за правоприлагане. Той му извика и тръгна към него. Облегнаха се на колата.

— По обувката няма нищо — каза Грейди. — Не мога да повярвам, че я намери. Реката е на три километра на изток от мястото, където открихме трупа. Добра логика, Бек. — Той се усмихна. — Когато немците те махнат от поста ти догодина, можеш да дойдеш да работиш при мен.

— Ще открия онзи тип.

— Мислиш ли, че така ще изплатиш дълга си?

— Може би. Може да ми даде отговорите на някои въпроси.

— За да не направиш същите грешки с твоето момиче?

Бек кимна.

— Разбрах някои неща за Хайди. Онази нощ е била с филмова звезда. Ким ми каза, че се е качила в някаква черна лимузина в Остин около десет часа, а една черна лимузина е била видяна на Мейн стрийт около един часа същата вечер.

— Филмова звезда? Но защо, по дяволите, Ким е мълчала?

Бек поклати глава.

— Защо едно момиче би искало така отчаяно да се махне от този град, че да спи с непознат?

— Хлапетата искат забавление. Тук им е скучно.

— Но тук е втората Санта Фе.

Грейди се засмя.

— Не смятам, че богатшите ще хукнат насам само за да ги изхвърли от пътя някой каубой с питбул в пикапа, дето се е разбързал кой знае накъде. Това е просто един приятен провинциален град, Бек. Нищо повече. Но на децата не им стига. Искат повече. Също като тебе навремето. Кой е видял лимузината тук?

Бек кимна към съдебната палата.

— Карлота.

— *Карлота*? Но защо не ми е казала?

— Притеснявала се е, че Стуц ще я депортира.

— Казал съм на мексиканците, че пет пари не давам за имиграционния им статут. Но за Стуц не мога да ги виня...

Звукът от свирещи гуми прекъсна Грейди. Черен хамър рязко зави от „Сан Антонио“ и спря пред тях.

— По дяволите, какво става? — викна Грейди.

Зад волана беше Слейд Маккуейд, а до него седеше Ники Ърнст. Хулио Еспиноса изскочи от задната врата. Лицето му беше като на обезумял. Едва говореше.

— Съдия Хардин, ще правят проверка на фабриката за пуйки!

— Кой?

— От СИМК.

— Кога?

— Сега!

Бек погледна Грейди.

— Не знаеше ли?

— Не, мамка му! Да тръгваме!

Грейди изтича до джипа; Бек се провикна към Слейд да ги следват и скочи до него. Грейди пусна светлините и сирената и излетя от паркинга.

Фабриката за пуйки се намиреше на седем пресечки от Мейн стрийт. Грейди зави по „Милам“, прекоси испанския квартал и ускори. На входа на фабриката той рязко натисна спирачки и джипът спря сред облак прах пред барикадата на Министерството на вътрешната сигурност.

Черни джипове блокираха портала към фабриката. Поне стотина федерални агенти с черни якета с бели надписи ПОЛИЦИЯ и СИМК бяха навлезли в района на фабриката. Всички до един бяха въоръжени; някои бяха облечени с якета от противовъздушната артилерия с камуфлажни панталони и носеха бойни пушки. Обстановката наподобяваше военен преврат. До високата ограда от вътрешната страна бяха подредени пет автобуса.

Излязоха. Хамърът със Слейд, Хулио и Ники спря зад тях. Бек и Грейди отидоха до един от агентите на барикадата.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите? — викна Грейди.

Агентът го огледа.

— А вие кой сте?

— Аз съм проклетият шериф на окръг Гилеспи, ето кой. И вие сте под моя юрисдикция. А това е окръжният съдия.

Агентът отстъпи и каза нещо в радиостанцията си. След няколко секунди друг агент притича от нещо, което приличаше на команден пост. Той носеше противовъздушно яке и деветмилиметров пистолет на кръста. Обърна се към Грейди.

— Агент Лукас, Вътрешна сигурност, СИМК. А вие сте?

— Аз съм бесен. — Грейди посочи фабриката. — Стотина агенти с бойни оръжия и предпазни жилетки? Не смятате ли, че е малко пресилено за шепа мексиканци, въоръжени с умрели пуйки?

Агент Лукас не обърна внимание на сарказма.

— Вие ли сте окръжният шериф?

— Да, аз съм.

Агент Лукас се обърна към Бек и го огледа. Бек отново беше с дънки и ботуши.

— Вие сте съдия?

— Съдия Бек Хардин.

— Федерален?

— Щатски.

— Разбирам. И какво мога да направя за вас, господа?

— Можете да ми обясните — не се стърпя Грейди — какво, по дяволите, си мислите, че правите, като извършвате нападение в район под моята юрисдикция, без да сте ме информирали.

Агент Лукас реагира с усмивка — запазената марка на федералните служители.

— Първо на първо, шерифе, целите Американски щати са под наша юрисдикция. И второ, според федералните закони, които имат предимство над щатските, правим проверка на работно място. Операция „Връщане на подателя“.

— Връщане на подателя? — обади се Бек. — Колко мило. Това са човешки същества, не поща.

Агент Лукас не му обърна внимание.

— И трето, ние информирахме местните правоохранителни органи. Тоест шефа на полицията. Тази фабрика не е ли в границите на града?

— Да. Но обикновено...

— Вече не. След единайсети септември вече информираме само когото трябва.

Бек посочи фабриката.

— Тези хора не са терористи. Те са просто мексиканци, които обработват пуйки.

— И работят в страната нелегално — каза агент Лукас. — Изпълняваме федерално съдебно постановление, господин съдия. Това

анулира правомощията ви.

— Наясно съм със закона, агент.

— Радвам се. Тогава да се погрижим за националната сигурност.

Бек се изсмя.

— Да не мислите, че тези мексиканци планират терористична атака, докато изкормват пуйки?

Агент Лукас почервеня.

— Не се месете, господин съдия! Върнете се в малката си съдебна зала и се оправяйте с глобите за паркиране и разводите или каквото там правите в този процъфтяващ град. Но не пречете на операцията ми, защото ще арестувам жалкия ви задник и ще ви изправа пред истински съдия!

Бек пристъпи към агент Лукас, но Грейди застана между тях.

— Тези хора работят в тази фабрика вече трийсет години. Защо сега?

— Изчакахме времето между двете смени, за да хванем всички незаконни работници.

— Но защо днес?

— Получихме информация, че тези работници извършват кражби на самоличност, крадат карти за самоличност и номера на социални осигуровки, за да си изкарат разрешителни.

— Информация? От кого?

— Източникът ни е поверителен.

Слейд мина покрай Бек и каза:

— От баща ми и Стуц.

— Те ли са организирали операцията? — попита Бек.

Слейд кимна.

— Чух ги да си говорят снощи.

Грейди се изплю.

— Изиграха те, Бек.

Агент Лукас каза:

— Извинете ме, господа. Имам работа.

— Какво ще се случи с тези хора? — попита Бек.

— Ще ги откарат с автобуси до центъра за задържане в Сан Антонио, ще ги обработят и ще ги депортират. Утре сутринта ще са в Нуево Ларедо.

Хулио пристъпи напред.

— Нуево Ларедо? Родителите ми, те са във фабриката. Какво ще правим без тях?

— Кой вие? — попита агент Лукас.

— Ние, техните деца.

Агент Лукас изглежда Хулио и тръгна към него. Бек и Грейди му препречиха пътя.

— Той е законно пребиваващ, агент. Американски гражданин е. Както и братята, и сестрите му.

— Щом казвате, господин съдия. Агентите ми са в испанския квартал и търсят бегълци. Извикахме и хора от Агенцията за закрила на децата. Те ще проверят всяка къща в квартала.

Агент Лукас изглежда Хулио като спортен рибар, който току-що е изпуснал голям улов.

— Роден в САЩ. — Той посочи фабриката с палец. — Петдесет и седем от жените там са бременни. Ако родят бебетата си тук, те ще бъдат американски граждани. Като теб и мен — той кимна към Хулио — и него. Ако ги родят в Нуево Ларедо, ще са мексиканци като майките си. Това е достатъчна причина за тази проверка.

— Тези хора имат право на адвокат, дори да са тук нелегално — намеси се Бек.

— Междувременно подписват документи, с които се отказват от право на адвокат и се съгласяват незабавно да бъдат откарани вън от страната.

— Но вие сте насочили оръжие срещу тях! Това не значи доброволно съгласие. И те не могат да се откажат от правото си на адвокат, когато дори не знаят, че имат такова право.

Агент Лукас обърна ръце с дланите нагоре, сви рамене и се отдалечи.

— Ако се противят срещу депортирането — каза Грейди, — ще останат в затвора една година, след което пак ще ги депортират. По-добре да ги закарат с автобусите до Мексико още тази нощ и да се свърши. Могат да се върнат след няколко седмици.

— Вижте! — изкрещя Хулио.

Работниците излизаха от фабриката в колона по един. Облечени в бели униформи и каски и черни гумени ботуши, те се провираха между шпалир от агенти на СИМК към автобусите; на кръста им имаше вериги, за които с други вериги бяха оковани ръцете и краката

им, все едно федералните агенти бяха арестували Ханибал Лектър, а не Рафаел и Мария Еспиноса.

— *Madre! Padre!*

Родителите на Хулио не го чуваха, нито видяха. Изчезнаха в един автобус. Хулио започна да хлипа. Бек прегърна момчето. Ники го прегърна от другата страна.

— За всичко съм виновен аз.

Бек се обърна към Слейд.

— За всичко съм виновен аз — повтори Слейд.

Не говореше на никого специално. Отиде до хамъра и гневно изрита гумата; после се наведе и зарови лице в ръцете си.

Черен дизелов пикап със затъмнени прозорци се приближи и спря. Прозорецът откъм шофьора бавно се спусна. Бруно Стуц. Бек пусна Хулио и се приближи към него. Никога не беше удрял възрастен човек, но в момента едва се сдържаше.

— Ти ли организира това?

— Определено бях аз.

Бек отчаяно искаше да удари този мъж, но каза:

— Надявам се скоро да пукнеш.

Стуц само се изсмя, даде на скорост и отпраши по пътя. Дизелът ускори бавно и преди да се осъзнае, Бек се наведе, взе камък колкото топка за бейзбол и го метна по джипа. Не уцели.

— Мамка му!

Слейд се появи до Бек. Взе друг камък със същата големина, подхвърли го няколко пъти в огромната си дясна ръка, прицели се в джипа на Стуц, който вече беше на петдесетина метра и се отдалечаваше все по-бързо.

— Вече е извън обсег — отбеляза Бек.

Слейд сграбчи камъка, пристъпи напред и го хвърли. Той се извиси високо в небето и после падна право върху задното стъкло на джипа. Бек чу хрущенето от счупено стъкло. Стоповете на колата светнаха. Една дълга ръка се протегна през прозореца и Стуц размаха среден пръст, после продължи по пътя. Бек се обърна към Слейд.

— Имаш страшна ръка, синко.

— Всичко започна, когато набих Хулио. Аз съм виновен. — После се обърна към Хулио. — Извинявай, Хулио. — След това се качи в хамъра си и отпраши по чакъления път.

Грейди се приближи към тях, клатейки глава.

— Съдията ни хвърля камъни по колите?

— Това проблем ли е, Грейди?

Той поклати глава.

— Дава ми надежда за правната ни система.

Черните джипове на СИМК се оттеглиха от портала и петте автобуса излязоха от фабриката. Хулио се оглеждаше за родителите си, но не ги видя.

— Хулио, ще върна родителите ти — каза Бек.

— Как?

— Познавам разни хора. — Той се обърна към Грейди. — Ходи ли ти се до Сан Антонио?

Грейди погледна часовника си.

— Там ли ще вечеряме?

— Да.

— Идвам. Готов съм на всичко, за да избегна ястията на жена ми.

Отидоха до джипа на Грейди. Хулио понечи да тръгне към испанския квартал.

— Ще се справиш ли, Хулио? — попита Бек.

Хулио избърса лицето си и отвърна:

— Трябва да намеря децата.

Ники изтича след него.

— Ще ти помогна.

Бек влезе в джипа и извади мобилния си телефон.

— Наистина ли имаш познати там? — попита Грейди.

Бек кимна.

— Един от партньорите ми в Чикаго беше бивш служител от кабинета на министъра на правосъдието. Политическо назначение. Много важни личности му дължат услуги, а той на мен. Ако някой може да освободи родителите на Хулио, това е той.

— Знаеш ли, Бек, започвам доста да те харесвам.

Бек посочи.

— Следвай автобусите.

* * *

Децата вече спяха, когато Бек се върна вкъщи същата нощ, след като двамата с Грейди оставиха Рафаел и Мария Еспиноса в дома им в испанския квартал. Джей Би седеше на задната веранда и четеше вестник.

— Върнахте ли ги? — попита той.

Бек се отпусна в люлеещия стол.

— Да, върнахме ги. Вкъщи са. Петък вечер е, а испанският квартал е като призрачен град.

— Показваха проверката по телевизията — по новините в Сан Антонио. Интервюираха Феликс Делгадо. Беше доста разстроен. Каза, че това е трагичен провал на справедливостта.

Отново тази дума.

— Грейди е добър човек — каза Джей Би. — Ти също си добър човек, Бек. Гордея се, че си мой син. Ще ми се заслугата да беше моя, но ти сам си станал такъв.

Бек погледна към баща си.

— Имаш много по-големи заслуги, отколкото предполагаш, Джей Би.

Бек забеляза, че очите на баща му се наливат със сълзи.

— Това означава много за мен, Бек.

Бек се облегна и въздъхна.

— Знаеш ли, Джей Би, не искам да съм съдия. Този град вече не ми харесва.

— Вината не е в града, Бек, а в шепа хора, които живеят тук. Няколко дъртаци като Стуц, които не могат да приемат факта, че светът се променя, и продължават да носят карираны ризи, докато всички останали носят хавайски. Но тези дъртаци скоро ще пукнат и млади хора като теб и Джоди ще поемат щафетата и ще поведат този град в правилната посока за деца като Меги, Люк и Либи. — Баща му го погледна. — Ако изоставиш този град, Бек, изоставяш тях.

— Децата добре ли прекараха деня?

— Да... а, Гретхен те поздравява... каза да ти предам де... от нейно име... е, нали се сещаш. Приготвих на децата бургери, след това ги заведох на мача. „Гоутс“ спечелиха, четирийсет и два на нула. Слейд тича за шест тъчдауна.

— Тичал е за шест тъчдауна?

— Да. Не хвърли топката нито веднъж през целия мач. Стори ми се малко странно. Хващаше топката и просто тичаше, дори когато трябваше да подаде. И не избягваше играчите от другия отбор. Тичаше право срещу тях, все едно искаше да ги удари. Или пък да ги убие.

Убийствена ярост.

29

ФАБРИКА ЗА ПУЙКИ

ВНЕЗАПНА ПРОВЕРКА

ЧАСТ ОТ НАЦИОНАЛНА КАМПАНИЯ ЗА СТРОГ КОНТРОЛ ВЪРХУ ИМИГРАЦИЯТА

от Мери Алис Мюлър
член на редколегията

Агенти на СИМК — Службата за имиграционен и митнически контрол, направиха внезапна проверка на фабрика за пуйки в петък. Те заявиха, че в резултат на операция „Връщане на подателя“ са заловени 839 нелегално пребиваващи мексикански граждани. Задържаните са били откарани в Сан Антонио и след това в Нуево Ларедо за „доброволно депортиране“.

От Агенцията за защита на децата са направили опити да открият всички деца на задържаните, за които се предполага, че са около 2000 на брой. На малолетните ще бъде предоставен транспорт до Нуево Ларедо, за да се върнат при родителите си. Най-малко 600 деца не са били намерени по време на проверката.

Местните жители Джоди Лий и Джанел Джоунс са ходили от врата на врата в испанския квартал в петък вечер, събота и неделя, за да наглеждат децата и да им носят храна. Мисис Лий казва: „Това е срамота. Да отнемат родителите от децата и да не оставят никой да се грижи за тях — и това е Америка? Как може правителството просто да откара тези хора без предупреждение?“.

Други жители изразиха подкрепата си за проверката. „Крайно време беше — заяви един скотовъдец на търга във вторник. — Трябваше да направят тази проверка още преди двайсет години. Мексиканците бяха тук незаконно, получаваха безплатни купони за храна и медицинско обслужване в нашата болница, а децата им се учеха безплатно в училищата ни. Ние работим, за да си изкарваме хляба. А те чакаха от правителството. Определено няма да ми липсват.“

Чиновник от хюстънския офис на фабриката „Пуйки Фредериксбърг“ заяви, че са „шокирани“ от разкритието, че работниците им са в страната нелегално. Чиновникът не направи друг коментар, освен че фабриката и по-специално клонът във Фредериксбърг, който съществува от петдесет години, най-вероятно ще бъде затворен и собствеността продадена на неназован купувач. Запитан дали последните заплати на работниците ще бъдат изплатени на техните деца, чиновникът отказа коментар. От СИМК обявиха, че за момента не се предвиждат съдебни действия срещу собственика на фабриката.

Мърл Фукс, член на Камарата на представителите от Фредериксбърг, каза по мобилния си телефон от Вашингтон на път за акция за набиране на средства: „Законите ни трябва да бъдат прилагани и онези, които ги нарушават, трябва да поемат последствията. А незаконно пребиваващите определено източват обществените ресурси“. Мистър Фукс добави, че работи „усърдно“, за да възобнови дотациите за производителите на вълна мохер в следващия бюджет на Министерството на земеделието.

Икономическото въздействие на проверката във Фредериксбърг не е изчислено. Собствениците на два мексикански ресторанта са били принудени да закрийт бизнеса си, защото целият им персонал е бил депортиран. Очаква се местните строители да повишат цените, тъй като ще трябва да плащат по-големи надници на законните работници.

Единствената добра новина е, че от СИМК са направили проверката в деня преди откриването на ловния сезон, така че не се очакват неблагоприятни икономически последици за ловците.

Ед Хюбер от Асоциацията на производителите на пуйки каза, че закриването на фабриката най-вероятно ще извади от бизнеса десетина ферми за пуйки. И цените на пуйките за Деня на благодарността със сигурност ще се повишат.

В началното училище обичайните разговори на испански днес не се чуваха. „Повечето ми ученици просто изчезнаха — каза двуезичната учителка в детската градина Гретхен Йънг. — Борех се за тях всеки ден, но как се бори човек срещу федералното правителство?“

Пет дни по-късно Бек вдигна поглед от вестника и видя Кеунтин Маккуейд да стои на прага на вратата. Беше дошъл да злорадства.

— Добро утро, господин съдия.

— Гледахте ме право в очите и ме излъгахте.

— Ръката ми не беше върху Библията. — Той се изхили. — Господин съдия, наистина ли мислехте, че можете да ме принудите да похарча три милиона долара, за да направя подобрения в испанския квартал заради шепа мексиканци?

— Подписахте споразумение, което изрично изисква да поставите паваж, тротоари и канавки на определени улици в квартала. Маккуейд, ако не изпълните задълженията си по договора, ще ви изправя пред съда.

— По-полека, съдия. Тези тротоари и канализация ще бъдат направени.

— Но току-що казахте...

— Казах, че няма да похарча три милиона долара в испанския квартал заради шепа мексиканци. — Той се усмихна. — Разбирате ли, господин съдия, испанският квартал е самото олицетворение на разруха. Порутени къщи, каравани и бараки — виждали ли сте как

живеят тези хора? По улиците се разхождат кози и кокошки, нарушенията на закона нямат чет и брой. Адвокатът ми в Остин казва, че законът разрешава даден град да продаде занемарените парцели на предприемач, който може да ги застрои наново.

— На предприемач като вас?

— Точно като мен. Всъщност на самия мен.

— Значи парите за испанския квартал ще бъдат похарчени за...

— За благоустройство. Земята в испанския квартал ще бъде обявена за неизползваема, сградите разрушени и всичко продадено на мен. Тези улици — „Буена Виста“, „Санта Роса“, „Света Мария“, „Света Герелда“ — ще бъдат асфалтирани и ще имат тротоари и канализация, според изискванията. Просто това вече няма да е испански квартал. Ще бъдат вили на богаташи от Хюстън и Далас. Обмислям да ги построя в стил хасиенда. Какво ще кажете?

Маккуейд искрено се забавляваше.

— Кой ще плати огромна сума пари, за да живее до фабриката за пуйки?

— О, тази фабрика е вече в историята. Никога няма да бъде отворена отново. Прекалено много нарушения на законите за безопасност на труда, остарели съоръжения, замърсяване... в момента вода преговори да я купя. Тя също ще бъде разрушена.

— В съда ще оспорят обявяването на земята за занемарена.

— Не се надявайте. Повечето от бараките са собственост на мексиканците, които бяха депортирани. Няма да са тук, за да водят съдебни битки. Освен това адвокатът ме увери, че един щатски съдия като вас не може да направи абсолютно нищо по въпроса, защото Върховният съд на САЩ го смята за напълно законно.

Той се усмихна.

— Странно как действа законът, нали, господин съдия? Вие използвахте политическото и юридическото си влияние, за да освободите родителите на момчето, мексиканци, които са тук незаконно. Аз използвах моето влияние, за да обявя дома им за неизползваем, законно. — Маккуейд поклати глава. — Не е ли Америка велика страна?

— Затова ли извикахте агентите на проверка, за да откраднете домовете на тези хора?

— Да. И всичко е заради вас.

— Заради мен ли?

Той кимна.

— Никога не бих се сетил, ако не бяхте се опитали да ме изнудвате. Мамка му, та аз дори не знаех къде живеят мексиканците. Когато включихте тротоарите и канавките в споразумението, реших да мина през испанския квартал и тогава видях тази възможност — огромен парцел само на няколко пресечки от магазините по Мейн стрийт. Така че ви дължа голяма благодарност, господин съдия.

Маккуейд тръгна да си ходи, но на вратата се спря и се обърна.

— Разбирате ли, съдия, всичко това е ваше дело. Вие предизвикахте проверката на фабриката за пуйки, вие вкарахте мексиканците в автобусите, вие ги депортирахте и обявихте домовете им за негодни за живеене. Вие направихте всичко това, когато се опитахте да използвате съдебната си власт, за да направите живота им по-добър. Мислехте си, че можете да го постигнете, но всъщност сте безсилен. — Той въздъхна. — Само ако бяхте ме оставили да платя онзи милион на момчето, можехме отдавна да приключим и всичко това нямаше да се случи.

— Маккуейд... и вашият ден ще настъпи.

Маккуейд поклати глава.

— Не мисля, господин съдия. Между мен и този ден стоят двеста милиона долара.

* * *

Феликс Делгадо беше седял срещу Бек в неговия кабинет точно преди месец и тогава той смяташе, че има една година живот. Но нямаше. Оставаше му само един месец.

Маккуейд си тръгна и Бек излезе да се разходи, за да събере мислите си. Купи си вестника от Сан Антонио и седна на една пейка до кръстовището на Мейн стрийт и „Лано“. Беше слънчев и топъл ноемврийски ден. Дебели мъже в камуфлажни ловни екипи се разхождаха по Мейн стрийт, един пикап с проснат на предния капак отстрелян елен мина надолу по улицата, отправил се без съмнение към кланицата, чието мото беше *Елените отсядат тук*.

Феликс Делгадо беше починал преди два дни. Съпругата му беше заявила пред репортера от вестника, че проверката на Службата за имиграционен и митнически контрол така е разстроила мъжа ѝ, че той загубил всякакво желание за живот. Последните му думи към нея били: „Аз излъгах надеждите им“.

Бек също беше излъгал надеждите им.

— Добре ли сте, господин съдия? — попита Мейвис.

Бек кимна.

— Какво имаме за този следобед?

— Изслушвания за гаранции и искове. Наказателни и граждански.

Те се изкачиха по стръмното стълбище до съдебната зала на горния етаж. Бек седна зад бюрото си. Пред него стоеше Били Рей Бенкър. Бек прочете няколкото страници в червената папка.

— В първия ден от сезона за лов на елени ти си застрелял крава?

Били Рей беше взел кравата за елен и беше вкарал един тежък поразяващ куршум .30–06 право в главата на животното. Кравата беше собственост на съседа му.

— Заприлича ми на елен — смотолеви Били Рей.

— Беше ли пил?

— Бях буден.

— Стрелба под въздействие на алкохол.

Адвокат Полк — за кой ли път — застана пред съдийската маса:

— Господин съдия, ако вкарваме в затвора всеки пиян ловец в окръга, ще трябва да разширим затвора.

— Отказвам освобождаване под гаранция. Вие сте опасен за обществото. Ще останете в затвора, докато бъдете призован в съда или се признаете за виновен.

Заместник-шериф Клинт изведе Били Рей.

— Изслушване за пускане под гаранция — обяви Мейвис и подаде на Бек следващата червена папка: „Щатът Тексас срещу Игнасио Перес“. До адвокат Полк застанаха окръжният прокурор и един латиноамериканец с белезници.

— Нали ви казах, господин съдия — пръв се обади окръжният прокурор, — всички се връщат.

Игнасио Перес отново беше изправен пред съда по обвинение в притежание на неразрешени вещества с намерение за търговия. Беше арестуван с пет килограма метамфетамини.

Бек се обърна към адвокат Полк.

— Усвоихте ли испанския?

— Ами не, господин съдия.

— Тогава как ще разговаряме с мистър Перес?

— Май не толкова добре.

Мейвис се намеси:

— Мога да извикам библиотекарката Инес. Тя знае испански и английски.

Пет минути по-късно Инес Куинтанила стоеше до Игнасио Перес.

— Попитай го защо — помоли Бек.

Инес преведе въпроса на испански. Една дума в отговора на Игнасио привлече вниманието на Бек: *coyote*.

— Бил е арестуван — започна Инес — по време на проверката на СИМК и е бил депортиран до Нуево Ларедо. Страхувал се да остане там заради *narcotraficantes*. Затова на няколко пъти се опитал да дойде на север, но го спирали на границата. След това наел *coyote* да го преведе, но той му поискал хиляда долара, а Игнасио нямал толкова. И онзи му казал, че може да му плати, като пренесе малко метамфетамини.

— И какво е трябвало да прави с тях, когато стигне тук?

Инес и Игнасио отново заприказваха на испански. След малко тя обясни:

— Някой е трябвало да го потърси в испанския квартал и да вземе метамфетамините.

— Кой?

Отново испански.

— Не знае кой.

Бек погледна Игнасио Перес и усети как сърцето му се вкоравява. Обърна се към Инес:

— Кажи му следното. Дадох му шанс, но той ме направи на глупак. Мога да го преживея, но не мога да преглътна факта, че носи метамфетамини в града ни. Няма да получи повече шанс.

Инес повтори думите му на Игнасио и той се разплака. Но днес Бек не можеше да прояви съчувствие.

— Гаранцията се отказва. Поради риск от укриване.

Заместник-шерифът отведе Игнасио Перес. Окръжният прокурор понечи да си тръгне, но Бек го попита:

— Какво стана с Хесус Рамирес, „побойника с бурито“?

Окръжният прокурор се загледа за момент в обувките си и отвърна:

— Депортиран е.

— А жена му и децата?

— Макарена също е била депортирана. Католическата църква, онази, старата, в която литургията е на испански заради незаконно пребиваващите, е взела децата. Както и двеста други.

— Боже господи.

— Много точно казано. — Окръжният прокурор тръгна да си върви, но отново се обърна. — Не исках това... проверката.

И излезе от съдебната зала.

Бек постави лакти на масата и зарови глава в ръцете си. Беше предал всички тези деца. Плачеше му се и в същото време изпитваше нужда да удари някого. Яростта надделя: кръвното му се вдигна и той всеки момент щеше да избухне. Имаше нужда от свеж въздух. Вдигна глава и се изправи лице в лице с Мери Джо и Станли Джобст.

— Мери Джо... Станли... Какво има?

Те сведоха глави и затъпкаха на едно място. Двама адвокати ги представляваха. Мейвис потупа Бек по ръката с една папка. Златиста на цвят. Папка за развод. *Мери Джо Джобст срещу Станли Джобст.*

— Какво е това? *Развод?*

Те вдигнаха глави. Мери Джо плачеше, Станли също бе на ръба.

— Тя започна диета — рече той.

— Искате да се разведете, защото е започнала диета?

— Заради теб.

— Развеждате се заради мен?

— Започна диетата заради теб.

— Какво общо имам аз с количеството храна, което Мери Джо поема?

— Тя иска... иска отново да бъде слаба. За теб.

— За мен ли?

Е това вече беше прекалено. Бек се изправи.

— Не! Не вярвам на ушите си! Няма да го направя!

Той хвърли златистата папка над главите им и я запокити почти до пейките за публиката. След това посочи с пръст Мери Джо.

— Мери Джо, аз не те обичам. Обичам една мъртва жена. Имаш четири деца, които имат нужда от теб, и мъж, който те обича. Прибери се вкъщи и се грижи за тях. Разреши проблемите си, помири се със себе си, потърси помощ. Но се махай от съдебната ми зала! — Двамата стояха като замръзнали. Бек посочи вратата. — Махайте се!

Бек се промуши през прозореца и седна на градинския стол на задния балкон. Остана там с лице на изток, докато слънцето се спусна зад съдебната палата и сенките се източиха до Дървото на орела и след това достигнаха Мейн стрийт. Остана там, докато премисли петте седмици като съдия в този провинциален тексаски град и всичките си неуспехи. Остана там, докато Джоди не се провря през прозореца и не седна до него.

— Мейвис ми се обади. Добре ли си, Бек?

— Не.

Дълго мълчаха и накрая Бек каза:

— Бяхме на осемнайсет. Оставах няколко дни, преди да замина за „Нотр Дам“, а той за Тексаския университет. Бях ядосан на целия свят и бях пил бира. Карах стария пикап. Не успях да взема завоя на Ранч Роуд 16, излязох от пътя и ударих едно дърво. От неговата страна. Избягах. Обри едва не загуби крака си. Повече не можеше да играе. Отнех всичките му мечти — за колеж, вероятно и за професионален футбол. Беше достатъчно добър. Но аз го лиших от всичко това.

— Предявиха ли ти обвинение?

Бек поклати глава.

— Дадох ми шанс.

— И ти мислиш, че ще поправиш нещата, като откриеш убиеца на Хайди?

— Въобразявах си, че като се върна, ще поправа много неща. Но единственото, което правя, е да обърквам нещата още повече, за моите деца и за децата на мексиканците. Мястото ми не е тук.

— Какво ще правиш?

— Ще намеря този тип, заради Обри. Ще го намеря през следващите петдесет и четири дни и ще го изправа пред съда. След

това ще се върна с децата в Чикаго. Мястото ми е там.

— Ани искаше всички да живеете тук.

— Ани е мъртва.

Седмица по-късно в съдебната палата за съдия Бек се получи колет, който съдържаше найлонов плик с цигара и бележка, която гласеше: „Бек, цяла седмица ходихме на снимачната площадка, но Зики не се появи. Когато най-накрая дойде, се скъсахме да крещим, за да се приближи до нас. Пушеше. Хвърли цигарата си на земята и аз я взех (с пинцетите). Това е фасът на Зики! Сигурно бих могла да го продам за 1000 долара в eBay, така че си ми длъжник. Рут“.

Рут беше незаменима съпруга в офиса.

Бек грабна плика и отиде до офиса на Грейди. Дорийн му махна да влезе.

— Сля закуската с обяда.

Бек мина по коридора и влезе в кабинета на Грейди, където замръзна на място. Шерифът на окръг Гилеспи Грейди Гюнтер наистина ядеше, но не се тъпчеше с мазен хотдог. Хранеше се със сребърни прибори върху колосана покривка. Под брадичката му беше пъхната бяла кърпа.

— Грейди, да не ядеш киш?

Грейди кимна.

— Откъде го взе?

— От готвача.

— В затвора има готвач?

Грейди отново кимна.

— От трийсетина дни. — Той се провикна: — Дорийн, кажи на Лестър да донесе още една порция за съдията!

След това каза на Бек:

— Носи си собствени чинии и сребърни прибори. И тенджерите, и тиганите.

След миг на вратата се появи закръглен младеж с раирана затворническа униформа с надпис ЗАТВОР ОКРЪГ ГИЛЕСПИ, черни чехли и бяла готварска шапка. Държеше чиния с киш.

— *Oui, monsieur?*

Грейди посочи с вилицата и ги запозна с пълна уста:

— Бек, това е Лестър Фриц. Лестър, запознай се със съдия Хардин.

Лестър леко кимна на Бек и му поднесе чинията с пая. Бек остави найлоновия плик на бюрото.

— Благодаря, Лестър.

— Какво има за вечеря, Лестър? — попита Грейди.

— Пиле кордон бльо, ризото и шоколадово суфле.

— Мамка му, звучи страхотно. Може ли за утре да направиш от онези понички?

— *Oui, monsieur.*

Лестър се поклони и излезе.

Грейди каза:

— Не е французин, но на гей ми прилича. Собственик е на френския ресторант на „Лано“. Баща му е животновъд, но Лестър не се погаждаше със старите немци от търга, така че баща му използва парите от мохера и го изпрати в готварското училище в Ню Йорк. Върна се преди пет години и откри ресторанта. Винаги е пълно, макар да се изръсваш по сто долара, за да се нахраниш там. Лестър малко прекалява с тези приказки на френски, но наистина умее да готви. Пускам го нощно време, за да не се налага да затвори ресторанта. И не казвам на надзорника му.

— Защо е в затвора?

— Синя гаранция.

— Какво означава това?

— Нарушил е гаранцията си за условна присъда. Наричаме ги „сини“, защото навремето бяха със сини якета. Ако надзорникът обвини свой подопечен в нарушаване на условията на гаранцията, законът постановява да го арестуваме и задържим в окръжния затвор.

— Какво е направил Лестър?

— Нищо. Под гаранция е по обвинение за злоупотреба с наркотици, но е в затвора, защото надзорникът му прилага затворническа терапия два пъти годишно.

— Затворническа терапия?

— Праца го да постои в затвора, за да се увери, че не кривва от правия път.

— А той кривва ли?

— Съмнявам се, особено откакто отвори ресторанта. Но ако надзорникът го опандизи, аз не мога да направя нищо. Комисията за пускане под гаранция не отменя гаранцията, защото „не е направил нищо“, но въпреки това законът постановява да излежи трийсет дни в затвора. Хубавото е, че готви за всички — и за пазачите, и за затворниците. Много е добър. Прави ми списък с продуктите, а аз пращам някой от заместник-шерифите до магазина. Ползваме средствата от фонд „Вътрешна сигурност“.

Дорийн надникна в стаята.

— Шерифе, Морис Лейки е на телефона, пита дали може да дойде и да излежи синята си гаранция. Чул, че Лестър е в затвора.

— Кажу ми, че е добре дошъл.

Дорийн изчезна и Бек попита:

— Хора под гаранция се обаждат, за да се предадат?

Грейди кимна.

— Случва се всеки път, когато Лестър е вътре.

— В Чикаго никой не се предава доброволно, независимо колко добра е храната.

— Да ядеш ястията на Лестър три пъти на ден и да гледаш сапунките по цял ден, това му дай на Морис. Щом се разчуе, че Лестър е в затвора, ще се събере опашка от желаещи.

— Предават се доброволно заради затворническата храна?

— Мамка му, Бек, и аз бих лежал трийсет дни, за да ям ястията на Лестър. Далеч по-добри са от тези на жена ми. Ела утре да хапнеш понички, страшни са. — Грейди посочи найлоновия плик с вилицата си. — Какво носиш?

— Фасът на Зики.

— И?

— Искам ДНК анализ на слюнката по този фас, за да разбера дали съвпада с пробите от тялото на Хайди.

— Ти сериозно си се заел да хванеш този тип.

— Да, сериозно съм се заел.

— Добре. Ти си съдията. — И след това добави: — Лестър ще дойде след малко с прясно кафе. И пържени филийки.

Уес пиеше кафе на един плаж в Малибу.

Уес Уагнър беше човекът за мръсната работа. Търсенето на мръсотия беше негов специалитет. Заравяше се в кофите за боклук и бърникаше из пликовете с мръсотия. Чакаше пред хотелски стаи и евтини къщи под наем с фотоапарат. Представяше се за човек от поддръжката или телефонен техник, или човек, който търси изгубени кучета. По цели нощи преследваше евтини проститутки и залавяше по някой съпруг или изпълнителен директор, пъхнал пениса си не където трябва. Правеше каквото беше необходимо, но винаги изравяше нещо мръсно.

Знаеше как да върши работата си.

Освен това знаеше за човешката ДНК: можеш да получиш ДНК от кръв (течна или засъхнала), кожа, слюнка (от облизани пликове, цигари и пури), семенна течност (течна или засъхнала), косми (с фоликули), нокти, кости, зъби, урина и екскременти (Уес не пипаше това); не можеше да се извлече ДНК от косми без фоликули, кръв без бели кръвни телца или засъхнала урина.

Тази сутрин той щеше да вземе ДНК проба от Джо Рейнс.

Стоеше зад едно въже, опънато между барикади. Снимаха високобюджетен филм и Уес не беше сам. Край него се тълпяха стотина оскъдно облечени групита с надеждата да привлекат погледа на Джо, докато отиваше от снимачната площадка до климатизираната си каравана след снимките на сцената. Прекрасни момичета, надяващи се да се превърнат в последната избраница на Джо. Трябваше само да смигне, да посочи някое или да изпрати личната си охрана да му го доведе.

Викове на момичетата заглушиха мислите му: *Джо! Джо!*

Джо Рейнс крачеше към тях. Беше само по бански. Доколкото Уес беше подразбрал, във филма той играеше спасител. Беше едва на трийсет и тялото му беше загоряло от слънцето и добре оформено с помощта на личен треньор. Той забави крачка, когато приближи момичетата. Погледът му зашари по тълпата; момичетата се блъскаха да застанат отпред, където можеше да ги види и да оцени телата им. Уес забеляза погледът на Джо да се спира на една червенокоса девойка. Странно, но дори да имаше стотина страхотни блондинки и една-единствена червенокоса, звездите винаги избираха нея. Защо ли?

Джо отиде до караваната, изкачи стъпалата и влезе, но не затвори вратата. Охраната се върна по същия път и се отправи директно към

червенокосата.

Уес поклати глава. *Знаех си.*

Червенокосата изчезна в караваната и групитата вкупом въздъхнаха. Днес късметът им беше изневерил. Дори Джо Рейнс не можеше да го вдига след всяка сцена.

Останалите момичета бавно се разпръснаха, мърморейки, че ще опитат отново на следващия ден. Уес зачака. Беше наясно с филмовия бизнес и знаеше, че Джо има само трийсетминутна почивка преди следващата сцена. Щом режисьорът и екипът му приготвеха камерите на нужното разстояние и ъгъл, Джо щеше да бъде повикан да си каже репликите. Които в момента би трябвало да изучава, вместо да се занимава с някаква червенокоса. Но Джо Рейнс беше звезда. Можеше да прави каквото си поиска.

Както и предположи, трийсет минути по-късно охраната се появи и почука на вратата на караваната. След малко Джо излезе и се отправи към снимачната площадка. Уес го чу да казва: „Побързай“.

Голяма благодарност.

Червенокосото момиче се появи на вратата; косата ѝ беше разрошена и тя нагласяваше блузката си. Охраната заключи караваната след нея. Тя тръгна към барикадите. Уес пристъпи напред и вдигна въжетата, за да мине.

— Давам сто долара за бикините ти.

Тя спря и го изгледа, като че ли беше някой перверзник.

— Ти си болен. Освен това съм с прашки.

— Давам сто долара за прашките ти.

Тя продължи напред.

— Двеста.

Тя спря.

— В брой?

Уес бръкна в джоба си и извади две новички стодоларови банкноти.

— Джо използва ли презерватив?

Тя се изсмя.

— Звездите никога не слагат презерватив.

— Подскочи няколко пъти — каза ѝ Уес.

— Какво?

Уес посочи с ръка.

— Подскочи няколко пъти. За да може гравитацията да свърши работата си. Искам тези малки Джота.

— Ти наистина си болен.

— Триста долара.

Тя подскочи.

Той изчака петнайсетина секунди и каза.

— Достатъчно.

Извади още една стодоларова банкнота и подаде парите. Тя ги грабна от ръцете му. Той извади найлонова торбичка с цип от задния си джоб. Беше с размер на торбичка за фризер. Не искаше да докосва това нещо. Прашките.

— Подай ги.

Тя пъкна ръка под полата си и издърпа прашките. Уес ѝ подаде торбичката.

— Сложи ги вътре.

Тя пусна прашките в торбичката, все едно правеше дарение на Армията на спасението по Коледа, след което се отдалечи. Той закопча торбичката и отиде до мустанга си нагоре по улицата. Постави торбичката в кутия на „ФедЕкс“ с адреса на Бек Хардин, написа „Джо Рейнс“ и „500 долара“ на гърба на визитката си и я пъкна в кутията. След това отиде до най-близкото представителство на „ФедЕкс“ и изпрати пробата от Джо Рейнс в Тексас.

* * *

Само две седмици по-рано агентите на Службата за имиграционен и митнически контрол към Министерството на вътрешната сигурност на Съединените щати бяха пристигнали във Фредериксбърг и бяха извършили внезапна проверка, при която бяха арестували осемстотин трийсет и девет мексикански граждани и ги бяха депортирали в Мексико. Бяха разделени семейства, съдби бяха объркани и бяха фалирали фирми. Но футболът в Тексас продължаваше.

Когато влязоха в стадиона „Галопин Гоутс“ за последния мач на сезона срещу основния съперник „Кервил“, Бек изпита чувството, че този мач ще бъде различен. Огромен плакат гласеше „Футболният мач

на седмицата на гимназията с помощта на «Найки»“. Върху подвижни стойки из цялото игрище бяха поставени телевизионни камери. Игрището беше осветено, като че ли беше пладне.

Училищен футбол по националната телевизия.

От разговорите, които долавяше по пътя към местата им, националната публичност, която мачът щеше да донесе на Фредериксбърг, се смяташе за огромен успех: повече купувачи за уикенда след Деня на благодарността. Никой не споменаваха депортираните мексиканци.

Заеха местата си. Съдия Хардин отново беше приет член на местната общност, поздравяваха го с усмивки и ръкостискания. Джоди и Либи си размениха местата със съпругата на един от треньорите и седнаха до него.

Отборът на „Гоутс“ изпълни началния кик-оф. При първата атака Слейд затича по десния фланг и не спря, докато не прекоси главата линия след седемдесет и шест ярда. Отиде до страничната линия и изрита хладилника „Гаторейд“, след това застана сам на десетина метра от съотборниците си. Обри се обърна към Слейд, после погледна към Бек. Обърна ръцете си с дланите нагоре.

С всеки тъчдаун на Слейд, четири през първите две части, яростта му ескалираше и в съзнанието на Бек отекваха две думи: *убийствена ярост*. Когато Слейд отново отбеляза точка през третата част и отборът му поведе с 35:0, той застана на края на игрището и заудря гърдите си като Тарзан. Дадоха му картон за неспортсменско поведение. Мачът беше пълно поражение за противниковия отбор и Обри се опита да извади куотърбека от играта, но Слейд отказа да излезе. Отново отбеляза точка; този път хвърли топката по един противников играч. Изкараха го от играта. Той тръгна по страничната линия и с ритник събори пейката на отбора си. По националната телевизия.

Бек видя Куентин Маккуейд няколко реда над него. Синът му току-що беше отбелязал пет тъчдауна, но в изражението на баща му нямаше гордост. Куентин приличаше на инвеститор, който наблюдава сгромолясането на фондовата борса.

Еди Стийл беше на трийсет и пет, имаше съпруга и три деца. Младата блондинка на масата до него, чиято палава дясна ръка разтриваше левия му крак, не беше жена му, нито дъщеря му. Беше любовницата му. Еди живееше с жена си в Лос Анджелис, но ѝ изневеряваше в Ла Джола.

Седмица след като беше взел ДНК от Джо Рейнс, Уес последва Еди Стийл по крайбрежната магистрала. Еди беше отишъл в апартамента на любовницата си и беше задоволил основните си нужди, така че семенната течност не можеше да бъде източник на ДНК. Уес мина на план Б: кръв.

Ресторантът имаше тераса с изглед към океана. Беше малък частен ресторант, където човек можеше да вечеря с любовницата си, без да бъде засечен от папараци. Уес седеше на маса в дъното с пряка видимост към Еди и момичето. Той извади една едра банкнота и се изправи. Тръгна към Еди и момичето и точно когато минаваше покрай масата им, пусна стотачката. Тя литна към земята. Момичето я видя и инстинктивно се наведе да я вземе. Уес бързо приклепна и лицето му почти докосна нейното, когато двамата едновременно хванаха банкнотата.

— О, извинявайте — каза той. — Ваша ли е?

— Да.

Уес зачака. Момичето също. Накрая Еди се наведе към тях и когато сянката му скри светлината, Уес рязко се изправи и удари с глава идеално моделирания от пластичен хирург нос на Еди. Коего, в комбинация с редовния му навик да смърка кокаин, му докара гадно кървене от носа.

— Мамка му! — извика Еди и хвана носа си. През пръстите му шурна кръв. Уес бързо я попи с чиста бяла памучна кърпичка, която извади от джоба си, и я притисна към носа на Еди, преди онзи отново да изпсува.

— Човече, съжалявам. Добре ли сте?

Еди го изблъска.

— Махнете се от мен!

Всички ги зяпаха, към масата се втурнаха сервитьори. Уес се отдалечи с кърпичката и стодоларовата банкнота. Хвърли поглед назад. Момичето оглеждаше около стола си за парите.

— Погледни тези снимки на дечица с огромни пушки и мъртви животни.

Джоди вдигна вестника пред Бек. По време на ловния сезон местният вестник издаваше специална рубрика със снимки на деца с елените, които бяха убили.

— Знаете ли — продължи Джоди, — че има програма, наречена „Вземете детето на лов“? Аз ли не съм добре, или това наистина е възмутително?

— Ти не си добре — отвърна Обри.

— И така се възпитават деца? Защо не нарекат програмата: „Научете детето да убива“? Може да измислят и други: „Заведете децата на бар“ или „Научете децата да смъркат кокаин“. Гледам тия снимки вече десет години и продължавам да се отвращавам.

— Джоди — рече Обри, — ловът е традиция по тия места.

— Прославяйте Бога и подайте амунициите. С всички онези дебелаци в камуфлажни дрехи Мейн стрийт прилича на сборище на убийци в униформи. И защо училищата ги разпускат за парада на животните, а не за деня на Мартин Лутър Кинг? Та това е национален празник, за бога.

— Вероятно защото в окръга има стотици животни и никакви чернокожи — отвърна Обри... — освен Джил де.

— Да, защото се страхуват, че ще ги депортират в Африка. — Тя поклати глава. — Още не мога да повярвам, че тези хора ги няма, че още има деца без родители. — Тя пак се зачете във вестника. — Я вижте, публикували са лимитите на товара за елени, глигани и мексиканци...

Обри поклати глава.

— Ей, днес си голяма кибритлийка.

Джей Би се провикна от кухнята:

— Хайде, момчета и момичета. Да ядем пилето за Деня на благодарността.

Семейство Хардин винаги ядяха пуйка за Деня на благодарността. Но не и този път. Бек беше стоял на щанда за замразени птици в магазина и дълго беше гледал пуйките, но сърце не му даде да купи пуйка. Затова Джей Би беше изпекъл пиле. Пиле за Деня на благодарността.

— Е, няма особена логика, но е вкусно — рече Джей Би.

Джоди, Джанел и децата им бяха донесли задушени сладки картофи, плодова салата и тиквен пай. Обри беше донесъл бира.

След обяда всеки си избра място около огромния телевизор и гледаха мача на „Каубойс“ срещу „Колтс“. Фредериксбърг беше географски по-близо до Хюстън, отколкото до Далас, но „Каубойс“ беше любимият отбор на местните, макар че имаха куотърбек мексиканец. Той, разбира се, не обявяваше заучените комбинации на испански.

Испански не се говореше сред играчите на „Каубойс“, нито по Мейн стрийт във Фредериксбърг, щата Тексас, през този уикенд след Деня на благодарността. По улиците и по тротоарите нямаше мексиканци. Онези, които не бяха депортирани, бяха невидими. Само бели туристи пазаруваха по Мейн стрийт. Търговията процъфтяваше. Всичко беше прекрасно във Фредериксбърг, щата Тексас. Но не и за Обри.

— Недей да криеш нищо от мен, Бек. Каж ми какво знаеш.

Слънцето беше оранжево и ниско в небето. Седяха на предната веранда и гледаха как ламата на име Сю гони едно дебело прасе по чакъления път. Обри обърна глава и изплю струйки кафяв тютюн, които се стекоха по белите колони на верандата.

— Ще ти кажа нещо, което знам със сигурност, Обри. Ако не уцелиш и се изплюеш на верандата на Джей Би, той ще ти вземе бастуна и ще те напердаши.

— Без да му мигне окото, а?

— На бас, че ще го направи.

Обри се изправи и закуцука към парапета. Той изплю бучката тютюн за дъвчене и седна отново в стола си.

— Каж ми какво знаеш, Бек.

Какво дължеше на стария си приятел? Истината за дъщеря му? Или само крака му? Животът, който можеше да има, или животът, който беше имал? Бек не знаеше отговора.

Бек разказа на Обри за мечтата на Хайди да стане звезда (но не и за голите ѝ снимки и аборта); разказа му, че Хайди е отишла в Остин за филмовия фестивал, разказа му за черната лимузина и за черната лимузина във Фредериксбърг същата нощ (но не и за дрехите, с които е била облечена, и че беше правила секс с двама мъже); разказа му за обувката, която беше намерил, върху която не бяха открити отпечатыци (но не и за двете различни ДНК, открити в тялото ѝ); разказа му и че Хайди е била с филмова звезда в онази нощ.

— Била е убита от филмова звезда?

Бек кимна.

— Кой?

— В момента събирам проби от ДНК.

— Как?

— Не питай.

— Остават ни само четирийсет и четири дни да го открием.

— Знам.

След това разказа на Обри за къщата на Ранди.

— Как може да си позволи подобна къща?

— Не знам — отвърна Обри. — Та тя не поиска нито цент при развода. Нямахте търпение да се махне. Но тя е красива жена. Не съм си и мислел, че ще стане сервитьорка. — Той замълча, след това каза: — Тя пита ли за мен?

Сега прасето гонеше ламата на име Сю по чакъления път. Джоди надникна през вратата. Бек смигна на Обри и каза:

— Джоди, ти гласува ли за Рейгън през осемдесет и четвърта?

— Осемдесет и четвърта ли? Не, бях само на... — Тя поклати глава. — Без малко да ме хванеш, Бек. Къде е Люк?

— Във винарната.

— Джей Би току-що се върна оттам.

— Може да е на бейзболното игрище.

— Няма го. Проверих.

Бек стана.

— Не е ли вътре?

— Не.

Обри също стана.

— Джоди, Джей Би докара ли гейтъра?

— Да.

— Обри, вземи го и върви към западното пасище. Аз ще отида до реката. Започва да се стъмва.

Обри закуцука по верандата. Бек прескочи парапета и затича в обратната посока. Обиколи къщата и мина покрай бейзболното игрище и надолу по склона, набирайки скорост. Каубойските му ботуши силно отекваха по дървените греди на моста над Снейк Крик. Когато прекоси потока, той хукна с всички сили към реката. Пресече напярко през кипарисите и плачещите върби по брега на реката и го видя. Люк стоеше на каменния мост от другата страна на реката, прикован към варовиковата скала от три койота.

Бек видя страха по лицето на сина си.

И почувства онзи познат прилив на адреналин, реакцията на човешкото тяло, когато се готви за бой или за бягство. Щеше да се бие. С тия ботуши щеше да се хлъзга по скалите, затова той затича в плитките води, без да забавя темпото. Койотите го чуха и се обърнаха към него. Той размаха ръце и изрева срещу животните, едното се отдели и избяга. Другите останаха. Бяха гладни. Те оголиха зъби срещу него; втурнаха се към Бек, а той към тях.

Той заби юмрук в главата на единия койот, но другият го удари силно и те паднаха в реката. Койотът се хвърли към врата на Бек, но той го отблъсна и скочи на крака точно в момента, когато другият се втурна към него. Бек го сграбчи за врата, втренчи се в жълтите очи и почувства ноктите да се впиват в кожата му, почувства как кръвта му шурва, а заедно с нея и цялата ярост, заровена дълбоко в Бек Хардин през последните двайсет и девет години. Той хвана койота с две ръце и изкрещя, завъртя го в кръг и блъсна главата му в плоската скала, на която стоеше Люк.

Черепът на животното се разби като орех.

Бек чу другият койот да ръмжи и се обърна точно когато той се спусна към него. Протегна се да го сграбчи, но чу гърмеж, койотът подскочи във въздуха и падна в реката. Не помръдна. Бек погледна към брега. Джей Би свали пушката от рамото си; Джоди стоеше до него, а Обри — в гейтъра. Бек се обърна към сина си. Люк плахо пристъпи към него и след това се отпусна в ръцете му. Бек се строполи на скалата, изведнъж останал без сили. Прегърна силно сина си. Момчето хлипаше, а тялото му потръпваше.

— Добре ли си, Люк?

Той кимна през сълзи.

— Мъртви ли са?

— Да, мъртви са.

— Тръгнах по реката след мен. Не бях ги чул. Когато се обърнах, ми препречиха пътя. Не знаех какво да направя.

— Постъпил си добре.

Синът му изплака.

— Защо не спаси и мама?

— Ракът не е като койотите, Люк. Не можах да го преборя вместо майка ти. Не можах да го хвана. Искях. Искях да го убия, преди той да убие нея. Но не можах.

— Аз обвинявах теб.

— Знам.

Джей Би и Джоди нагазиха в реката и се приближиха. Обри куцукаше след тях. Джей Би ритна двата койота.

— Кучки.

— Бек — каза Джоди, — кървиш.

Бек се погледна. Ризата му беше разкъсана и мокра от водата, а от гърдите и ръцете му течеше кръв. Той пусна сина си и съблече ризата. Натопи я в реката и избърса кръвта. След това свали ботушите си и изцеди водата от тях.

— Ей, тия ботуши вече за нищо не стават.

Обри му подаде ръка и подвикна към Джоди:

— Ето защо децата тук се учат да стрелят.

Скъпи Джей Би,

Видях в бъдещето. Това е моят последен Ден на благодарността и последният самотен празник за теб. Догодина Бек и децата ще са при теб. По дяволите, току-що повърнах в мивката.

Обичам те, Ани

В понеделник след Деня на благодарността Уес Уагнър се намираше на друга снимачна площадка, този път в една винарна в долината Напа. Теди Боудман играеше ролята на винарски патриарх, който се влюбва в дъщерята на най-големия враг на баща си, собственик на съседната изба. Смесица от „Ромео и Жулиета“ и „Отбивки“. Кой измисляше тези глупости?

Филмът трябваше да е романтична комедия, но единственото смешно нещо беше, че Теди Боудман трябваше да пикае в чаша всеки път когато представителят на студията поискаше. Теди непрекъснато се лекуваше от наркотична зависимост, още от първия си хит, когато беше на двайсет и три. Сега беше на трийсет и седем. Филмовите му договори вече включваха клаузата „урина в чаша“: за да докаже, че е чист през цялото време на снимките, Теди трябваше да пикае в чаша по няколко пъти на ден. Голям мъж да пикае по команда. Но за 20 милиона долара Уес би се изпикал и на обществено място. Кое то беше правил повече от веднъж, и то без пари.

Уес забеляза представителя на студията, защото беше единственият мъж в костюм. Каква работа само, да чакаш пролука да вземеш урина от някакъв тип! Сцената беше заснета и Теди напусна снимачната площадка. Представителят на студията го пресрещна. Той несъмнено поиска от Теди да пикае в чашата, защото Теди изглеждаше ядосан. Мъжът проследи Теди до караваната му и се качи вътре с него. След няколко минути мъжът излезе с малко бяло пликче. Държеше го, сякаш бе дамска превръзка.

Уес последва мъжа до паркинга. Караше беемве кабриолет. Уес обичаше, когато обектът улесняваше работата му. Мъжът се качи в колата и огледа косата си. Уес заобиколи от другата страна и бързо заби един пирон в задната гума. После каза:

— Хей, спукана ви е гумата.

— Какво?

Мъжът излезе и заобиколи отзад.

— Да, нацелили сте пирон.

— Мамка му.

Уес се върна при своя мустанг. Мъжът се повъртя минута-две, след което се отправи към винарната, очевидно за да потърси някой да му смени гумата. Уес отиде при беемвето. Наведе се, отвори бялото пликче на мястото до шофьора, взе чашката с урина и сложи вътре друга. С неговата собствена урина. Когато резултатите излезеха, Теди Бодман щеше да дава обяснения.

— Господин съдия, тук пише, че резултатите от първата проба са били готови вчера. Но част от персонала излиза в почивка. Ще имаме другите резултати догодина.

— Ще бъде прекалено късно. Имам само двацет и един дни до края на давностния срок. Тези резултати ми трябва преди Нова година!

Две седмици по-късно Криминалната лаборатория на Управлението за обществена безопасност толкова изоставаше, че Бек още не беше получил резултатите от ДНК анализа на Зики Адамс, Джо Рейнс, Еди Стийл и Теди Боудман. Уес все още търсеше Чейс Конъли.

— Господин съдия — каза директорът на лабораторията, — ако ставаше въпрос за убийство, щяхме да сме по-експедитивни. Но изнасилване... моля ви.

— Знаете ли чии са ДНК пробите?

— Не.

— На филмови звезди.

— Като например?

— Ще ви кажа, като излязат резултатите.

Директорът се засмя.

— Добре, господин съдия, ще ги притисна.

Бек затвори телефона. Лабораторията беше на крак, сега оставаше само окръжният прокурор.

— Нашата кралица на красотата — повтори окръжният прокурор — е била избрана в Остин от една от най-известните филмови звезди в света?

— Да.

— И той й е дал кокаина, който я е убил?

— Да.

— И е правил секс с непълнолетна?

— Да.

— Дори да сте прав, господин съдия...

— Нилс, крайно време е да започнеш да ме наричаш Бек.

— Дори да се окажеш прав, Бек, съвпадението на ДНК пробите не е достатъчно, за да бъде осъден. Няма доказателства. Един господ знае как си се сдобил с пробите.

— От надежден източник.

— Да бе, все едно е достатъчно, за да се явя пред съда.

— Достатъчно е да се предявят обвинения. Трябва ни само достатъчно основание. Можем да обвиним онзи, чиято ДНК съвпада, след това ще подпиша заповед за обиск, за да даде официална проба, с която да потвърдим.

— Бек, ако свикам съдебните заседатели да обвинят една от онези известни личности и се окаже, че сме хванали грешния човек, ще изглеждам по-тъп от онзи прокурор, когото лишиха от права след неправомерното обвинение срещу спортистите от университета „Дюк“. А и бездруго всичко изглежда съмнително. Няма начин лабораторията да направи анализите навреме.

Окръжният прокурор се загледа зад Бек, все едно потънал в размисъл. Най-накрая каза:

— Имаш гости. — Той кимна към прозореца.

Бек се обърна. Джоди стоеше пред прозореца по екип за джогинг. Усмихна се и вдигна чаша кафе. Бек отвори прозореца.

— Късо обезмаслено кафе лате — каза Джоди. — Минавах насам и реших, че нашият съдия убиец на койоти може да има нужда да се ободри.

Бек ѝ благодари и взе кафето. Тя се отдалечи тичешком и Бек се загледа след нея. Когато извърна поглед, окръжният прокурор се беше смръщил.

— Нали не си... сещаш се — той направи няколко удара с юмрук... — с лесбийката?

— Не, не съм. И тя се казва Джоди.

Бек имаше нужда от окръжния прокурор и затова реши да заложи на егото му.

— Нилс, онзи прокурор не е имал ДНК за доказателство. А ти ще имаш. Сигурно доказателство, че една филмова звезда е правила секс с шестнайсетгодишно момиче, което е починало от свръхдоза кокаин в лимузината му. Представи си медийното внимание, което делото ще привлече. Холивудска звезда на съд в окръг Гилеспи. Стотици

телевизионни камери, хиляди репортери... а ти ще си звездата на шоуто. Ще те дават по националната телевизия всеки ден.

Изражението на окръжния прокурор се промени; Бек буквално виждаше как обмисля възможностите.

— Националната телевизия, казваш?

— Националната телевизионна мрежа.

— Дали бихме могли да ги пуснем да снимат процеса?

Питаше като дете, което иска разрешение да яде сладолед. Бек сви рамене.

— Естествено, защо не.

— Ще бъде по-зрелищно и от процеса срещу О'Джей Симпсън. Всички тези звезди са бели, така че няма да е нужно да включвам хора от малцинствата сред съдебните заседатели. Мога да сложа само от моите хора — дванайсет сърдити немци, които вършат Божието дело!

— Алелуя, братко.

Очите на окръжния прокурор се замъглиха.

— С подобен процес бих могъл да прескоча съдийството и да отида право в губернаторското имение. Ще бъда окръжният прокурор, осъдил филмова звезда, който и да е този тип. Името ми ще се прочуе из целия щат.

— Из цялата страна.

Окръжният прокурор насочи пръст към Бек.

— Да намерим този тип! Ще държа съдебните заседатели в готовност. Ще предявим обвинения срещу този кучи син дори в неделя, ако се наложи!

Окръжният прокурор официално беше въввлечен. Точно в този момент шериф Грейди Гюнтер влезе в стаята и постави на бюрото на Бек чиния с палачинки, увита във фолио, и един документ.

— От Лестър. Палачинки със сладко от ягоди. А това току-що пристигна. ДНК анализът от цигарената угарка не съвпада. Зики Адамс не е нашият човек.

— По дяволите.

— Лестър не е ли направил повече палачинки? — попита окръжният прокурор.

— Направил е — отвърна Грейди. След това се обърна към Бек и му намигна. — Знаеш ли, че убийството на койот с голи ръце те прави буквално непобедим на следващите избори?

Окръжният прокурор стана и се отправи към вратата.

— Ако нещата протекат както трябва, можеш да задържиш поста до края на живота си, защото аз ще се кандидатирам за губернатор на следващите избори. Обади ми се, когато разполагаш със съвпадение от ДНК пробите.

Три дни по-късно Грейди влезе в кабинета на Бек и отново постави една чиния и един документ на бюрото му.

— Байганети. Семенната течност от прашките не съвпада. Джо Рейнс не е нашият човек.

— По дяволите.

Още два дни по-късно Грейди влезе в кабинета на Бек и постави още една чиния и още един документ на бюрото му.

— Еклери с крем. Кръвта не съвпада. Еди Стийл не е нашият човек.

— По дяволите.

* * *

Четири дни по-късно Грейди Гюнтер влезе в кабинета на Бек и постави поредната чиния и още един документ на бюрото му. Бек вдигна поглед.

— Палачинки с ягоди?

— Със сирене крема. Наслаждавай им се, защото днес е последният ден на Лестър.

Бек вдигна документа.

— Няма ли съвпадение?

Грейди се усмихна.

— Има.

— Какво? Хванахме ли го? Теди Боудман е правил секс с Хайди?

— Само орален. ДНК пробата му съвпада с тази от блузата на Хайди.

Бек се отпусна в стола си.

— По дяволите.

— Да. И нямаме правомощията да му повдигнем обвинение — тази свирка е станала в Остин, тоест в окръг Травис.

— Може и да успее да направя нещо.

— Съдия Хардин, клиентът ми не е съгласен този телефонен разговор да се записва. Ако го направите, ще нарушите федерален закон и ще ви съдим.

— Не записвам разговора.

Бек беше открил името на агента на Теди Боудман и телефонния му номер в интернет. Той се обади на агента, който отказа да предаде на Теди да се обади на Бек, докато Бек не му каза, че се обажда във връзка с „една свирка, която Теди е получил преди пет години в Остин от шестнайсетгодишно момиче, починало от свръхдоза кокаин в лимузината на филмова звезда същата вечер“. Час по-късно адвокатът на Теди осъществи настоящата конферентна връзка. Теди Боудман също беше на линия, но говореше само адвокатът му.

— И така, Теди има бетонно алиби за онази нощ. От 9 до 11 часа вечерта той е бил на вечеря в Остин в имението на губернатора с губернатора на Тексас, неговата съпруга, кмета на Остин и съпругата му, и още двеста души. След вечерята е отишъл на прожекция в кино „Парамаунт“ заедно с губернатора, кмета и съпругите им. Прожекцията продължила до един часа след полунощ. В лимузината на Теди се е возел губернаторът на Тексас, господин съдия, а не някакво шестнайсетгодишно момиче.

Алибито беше доста добро; всъщност Бек не смяташе, че Теди е убил Хайди.

— Пратих ви снимката на момичето по имейла. Разпознавате ли я, мистър Боудман?

— Не.

— Тогава защо вашата ДНК съвпада с пробата от семенна течност, взета от блузата ѝ?

Адвокатът на Теди се намеси:

— Как сте се сдобили с ДНК проба от Теди?

— Не е ваша работа.

Не че Бек знаеше как Уес се беше сдобил с урината на Теди.

— Можем да ви съдим и да разберем.

— Но няма да го направите. Отговорете на въпроса ми, мистър Боудман.

— Вижте, на онзи фестивал имаше много навити момичета, винаги има. Някаква блондинка ми извъртя една свирка в сепарето на един бар. Не беше кой знае какво.

— Често ли се случва?

— Непрекъснато.

Звучеше искрено.

— Но не разпознавате Хайди?

— Не. Всички изглеждат еднакво, с глава в скута ми.

Теди се изхили, Бек — не.

— Какво се случи след оралния секс?

— Попита ме дали мога да ѝ уредя прослушване.

— И вие какво и отговорихте?

— Казах ѝ, че това е било нейното прослушване.

— Много мило. И после?

— Тя си тръгна. След малко отидохме на вечерята.

— Кой вие?

— Мениджърът и жена ми.

— Жена ви е била с вас в сепарето, докато някакво момиче ви е правило орален секс?

— Господин съдия, ние не сме толкова консервативни по отношение на секса тук, в Холивуд, колкото вие в Тексас.

— И повече не сте виждали това момиче?

— Не.

— Е, Теди, ДНК анализът доказва, че сте правили секс с малолетна.

— Бяха я пуснали в бара, откъде да знам, че е била малолетна?

— Няма значение дали сте знаели, или не.

— Това е тъпо.

— Това е законът.

Адвокатът на Теди се намеси:

— Господин съдия, ДНК анализът не доказва нищо. Теди признава, че е правил орален секс с русо момиче в онази нощ, но това не означава, че става въпрос за същото момиче. През онази нощ е имало стотици руси момичета. Може част от семенната течност на

Теди да е останала по седалката в сепарето или по ръба на масата и момичето да е седнало в сепарето, след като Теди си е тръгнал, и да е изцапала блузата си по този начин. Може момичето, което е правило орален секс с Теди, да е излизало от бара и да е кихнало срещу вашето и то да се е изцапало по този начин. Може момичето да е избърсало устата си и по ръката ѝ да е останала семенна течност, която после е оставила върху блузата на вашето момиче. Или...

— Разбирам накъде биете.

— Добре. Така че изобщо не си и помисляйте да разпространявате тази история, господин съдия, защото ще ви съдя в калифорнийски съд за клевета. А там нямате съдебен имунитет.

— Теди, нека ви попитам нещо.

— Какво?

— Имате ли деца?

— Три.

— Мислите ли, че те ще се гордеят с вас, ако знаеха това?

— Мисля, че те се гордеят, че живеят в имение със слуги.

— На колко години сте?

— На трийсет и седем.

— Пораснете.

Теди се засмя.

— О, а какво бихте направили вие, господин съдия, ако някое страхотно момиче ви предложи секс? Бихте ли отказали?

Гретхен помагаше на децата да се качат в колите на родителите си. Бек я видя от мястото си в колоната. И си спомни думите на Теди Боудман. Бяха ли юридическото му образование и по-малкият доход единствената разлика между Бек Хардин и Теди Боудман?

Той премести навигатора с няколко сантиметра напред. Забеляза Меги с огромната раница на гръб — приличаше на малка планинарка.

Гретхен ѝ отвори задната врата, за да се качи.

— Здравсти, Бек.

— Здравей, Гретхен.

Тя помогна на Меги да закопчае колана на детското столче.

— Как вървят нещата?

— Резултатите от щатските изпити излязоха. Мексиканците не са се справили добре, така че от щатската администрация са погнали училищната администрация, а тя е погнала нас. Забавляваме се. Не съм те виждала във фитнеса напоследък.

— В съда е доста напечено.

— Съботните ми вечери са все така свободни.

— Аз все така съм на четирийсет и две.

— А аз все така имам нужди.

Тя му намигна и затвори вратата.

Уес не успяваше да открие Чейс Конъли.

Бек му звънеше за резултат по два пъти на ден през последните четири дни, но Чейс Конъли просто беше изчезнал. Докато Джей Би не го откри.

— Ето го нашето момче! — провикна се той от къщата.

— Какво?

— Дадоха го по телевизията.

— Кой?

— Чейс Конъли.

Бек скочи от люлеещия стол и влетя вътре. На екрана Джей Лено седеше зад бюрото си, а до него — млад рус мъж с черна тениска под кожено яке, с дънки и каубойски ботуши. В устата му се мъдреше дълга пура. Бек усили звука.

— О, мамка му, Джей — тъкмо казваше Чейс, — аз съм само едно провинциално момче, което обича да плува голо в потока до ранчото.

Думите му изтръгнаха писъци от момичетата в публиката.

— Моеш да извадиш момчето от Тексас, Джей, но не моеш да извадиш Тексас от момчето.

Не моеш.

— Голямо ранчо ли имаш в Тексас? — попита Лено.

— В покрайнините на Остин е, но не е голямо. Само седем хиляди акра.

Лено се засмя.

— И това не е голямо ранчо?

— Не и в Тексас. Джей, Тексас е голям щат.

— *Гигантът.*

— По-голям.

— Не, филмът.

— Кой филм?

— „Гигантът“.

— Голям е.

Бек извади мобилния си телефон и натисна клавиша за бързо избиране на номера на Уес. Лос Анджелис беше два часа назад. Уес отговори на второто извънмяване.

— Уес, аз съм Бек. Върви в студиото, където снимат шоуто на Лено. Чейс Конъли е там в момента!

— На запис е, Бек, проверих. Чейс е в Африка, някакво турне срещу СПИН, в което участват знаменитости.

Затвориха. Бек изгледа шоуто на Лено докрай. Чейс беше на трийсет и три години и печелеше по 20 милиона долара на филм плюс процент от печалбите. Беше женен и имаше четиригодишна дъщеря, която обожаваше. Дните му на плейбой, както увери той Лено, бяха отдавна отминали.

Което изтръгна стонове от женската аудитория.

Скъпи Джей Би,

Трябва да бъдеш готов, когато пристигнат. Нямаме много време. Ще ти напиша имейл с всичко, което трябва да знаеш за децата, какво ядат, за училището, имунизации, и т.н. Можеш ли да им приготвиш стаи? Ще ти изпратя снимки, ще поръчам каквото трябва и ще ти го изпратя. Искам всичко да е като у дома.

Ще мине известно време, докато Меги осъзнае, че съм си отишла завинаги. Бъди търпелив и остави малкото й мозъче да го проумее.

Люк ще разбере истината и ще се разяри. Ще се затвори в себе си, той е като Бек. Гледай да се занимава с нещо. И го карай да спортува. Заведи го на някое бейзболно игрище, там се чувства най-щастлив. Мислех си, дали не можеш да му направиш бейзболно игрище? При 800 акра сигурно има достатъчно място. Щом можеш да направиш винарна, можеш да направиш и бейзболно игрище. Ще видиш колко е добър Люк.

Бек отказва да приеме действителността.

С обич, Ани

Всички окръзи в Тексас си имат служба за оценяване. И всяка такава служба има уебсайт. В тези уебсайтове са качени списъци на всички недвижими имоти в окръга. На следващата сутрин Бек претърси интернет страницата на Травис Каунти, но не откри собственост, вписана на името „Чейс Конъли“. Чейс обаче беше казал, че притежава ранчо в покрайнините на Остин.

Бек продължи с окръзите, граничещи с Травис Каунти, като постепенно разширяваше кръга. Не намери никаква информация за Чейс Конъли. Или Чейс лъжеше, че притежава ранчо край Остин, или ранчото беше собственост на някоя фирма на Чейс или... Чейс Конъли не беше истинското му име.

Изведнъж на Бек му хрумна една мисъл. Ужасна мисъл, която искаше да пропъди от съзнанието си. Но трябваше да провери.

Отново влезе в сайта за оценка на имоти на Травис Каунти. Написа името „Ранди Барнс“. На екрана се появи собствеността на Ранди. Той премести курсора надолу. Общата стойност на земите и на вложенията в тях беше 3 250 000 долара. Общите годишни данъци върху собствеността за Травис Каунти, за болницата и за училището бяха на стойност 56 000 долара. Датата на сделката беше 15 март 2003 година.

Той отиде до кабинета на Мейвис и я помоли да му даде папката с бракоразводното дело на семейство Гизел. Занесе златистата папка в кабинета си.

Написа на лист няколко дати.

Хайди беше умряла на 31 декември 2002 година.

Тялото ѝ е било открито на 1 януари 2003 година.

Била е погребана на 5 януари 2003 година.

Ранди беше подавала молба за развод на 10 януари 2003 година.

Решението за развода било подписано от Стуц на 12 март 2003 година, точно шейсет дни след подаването на молбата, което беше минималният законен помирителен срок. Ранди се беше отказала от

всички свои права върху общата собственост; не беше поискала своя дял от къщата на стойност 157 000 долара, от разплащателната им сметка с 952 долара и от спестовната им книжка с 4231 долара, както и от пенсионния фонд на Обри на стойност 47 850 долара. Тя просто искала бърз развод. Натоварила дрехите си на своя фолксваген от 1991 година и си тръгнала. Къщата в Остин била прехвърлена на името на Ранди Барнс на 15 март 2003 година, три дни след развода.

Бек излезе и каза на Мейвис, че отива в Остин.

— Да нямаш някоя приятелка там? — попита тя.

Още щом Ранди отвори входната врата, Бек заяви:

— Изнудвала си Чейс Конъли.

Ранди издиша струйка цигарен дим.

— Споразумях се с Чейс Конъли.

Тя се обърна и влезе във всекидневната. Бек затвори вратата и последва Ранди на терасата. Беше облечена с пуловер, дънки и обувки с висок ток.

— Откъде знаеше, че Хайди е била с Чейс?

— Тя ми изпрати снимка на тях двамата в лимузината. Имаше камера на мобилния телефон. Адвокатът ми каза, че тази снимка е достатъчна, за да бъде издадена заповед за обиск и вземане на ДНК от Чейс, а щом неговата ДНК съвпадне с намерената в тялото на Хайди, той щеше да бъде затворник, а не филмова звезда.

— Къде е снимката?

— На сигурно място. И аз няма да я предам, Бек.

— Тази снимка е достатъчна, за да предявим обвинения срещу Чейс.

— И да провалите сделката ни.

— Колко ти плати?

— Двайсет и пет.

— Милиона?

Тя кимна.

— Продала си Хайди за двайсет и пет милиона долара?

— Приех споразумение за смърт по непредпазливост срещу двайсет и пет милиона долара.

— Но защо не разкри снимката, след като ти е платил?

- Имаме договор за конфиденциалност.
- И къде е този документ?
- Също на сигурно място.
- Чейс Конъли не е истинското му име, нали?

Тя поклати глава.

- И как е истинското му име?
- Не знам.
- Но си подписала споразумение с него.

— Всичко стана чрез една адвокатска кантора в Лос Анджелис. Не ми позволиха да видя истинското му име. Подписах и те преведоха парите на адвоката ми. Той ги преведе по моя сметка... след като си удържа своя дял.

- Нямаш ли копие от споразумението?

— Моето копие се пази от доверено лице, което може да ми го предостави, само в случай че Чейс спре плащанията. Той плати пет милиона наведнъж и оттогава трябва да плаща по един милион на година в продължение на двайсет години. Ако проговоря, парите спират. Няма да мога да поддържам тази къща. Ако проваля кариерата на Чейс, той ще провали живота ми. Адвокатът ми каза, че това е така наречената мексиканска сделка.

— Ранди, не мога да повярвам, че си оставила убиеца на Хайди да се измъкне безнаказано.

- Какво можех да направя, Бек?

— Да отидеш при шерифа, да му дадеш снимката, за да обвини Чейс в убийство.

— Да бе, все едно съдебните заседатели щяха да признаят Чейс Конъли за виновен.

- Онези моралисти щяха да го осъдят.

— Не и когато националните медии се спуснеха над онова градче. И на тях щяха да им се запривиждат звезди като на всички останали.

- Можеха да го осъдят за изнасилване на непълнолетна.

— Може би, а може би не. Но целият свят щеше да каже, че Хайди е била мръсница. А аз не исках това.

- Не, искала си парите.
- Бек, тя беше мъртва. Мечтите ми си отидоха с нея.
- И колко още ти дължи той?

— Шестнайсет милиона.

— Плати ли ти вече за тази година?

— Да.

— Ще му излезе по-евтино, ако убие и теб.

— Той не е убиец, Бек. Той е просто една филмова звезда. Освен това онзи мобилен телефон, снимката и пълни признания се пазят в сейф. Адвокатът ми ще разгласи всичко, ако нещо се случи с мен или Чейс не плати — той си иска неговата една трета. Не съм глупава, Бек, ако умра, парите отиват при Обри.

— Той няма да ги вземе.

— Тогава може да ги раздаде.

— Знаеше ли за аборта?

— Аз я заведох.

— Кой е бащата?

— Не знам.

— Мисля, че знаеш.

Бек се загледа в Лейк Остин. Белите платна на десетина платноходки проблясваха на слънцето.

— Ранди, ако не предявим обвинение срещу Чейс до полунощ на Нова година, той ще бъде свободен. Имаме дванайсет дни да потърсим справедливост за Хайди.

— Справедливост. — Тя поклати глава. — Ще провалиш сделката ми, така ли?

— Винаги съм съветвал клиентите си да вземат парите наведнъж.

Бек се върна във Фредериксбърг и отиде направо в кабинета си. След час ровене в интернет намери имената на двама мениджъри под името Чейс Конъли. Единият беше бившият агент на Чейс на име Били Грей с адрес и телефон в Лос Анджелис. Бек знаеше от опит, че хората често таят лоши чувства към бившите си работодатели и могат да бъдат източник на унищожителна информация. Били лично отговори на позвъняването.

— Мистър Грей, аз съм съдия Бек Хардин от Тексас.

Били тежко въздъхна.

— Кой е този път?

— Какво искате да кажете?

— Кой от клиентите ми е свършил някаква глупост в Тексас?

— Чейс Конъли.

Били се изсмя.

— Радвам се.

— Защо се радвате?

— Защото той вече не ми е клиент.

— И кога го напуснахте?

— Не съм го напуснал. Той ме уволни преди четири години. Аз го направих това, което е днес, звезда, която прибира по двайсет милиона на филм, но аз не получавам моите десет процента.

— Защо ви уволни?

— Защото Клуни спечели класацията „Най-сексапилният мъж на годината“ вместо него. Оттогава е направил пет филма, дължи ми десет милиона.

— Съмнявам се, че ще ви плати доброволно.

— И аз. Тиодор има множество скъпи адвокати.

— Имате ли домашния му... Кой е Тиодор?

Били се изсмя.

— Истинското му име не е Чейс Конъли. Аз измислих това име. Истинското му име е... О, подписал съм договор за конфиденциалност... но той пък ми дължи пари... така че защо да не ви кажа каквото знам? Истинското му име е Тиодор Бидърман. Богаташче от Хюстън. Баща му е лекар.

— Били, имате ли телефоните на Чейс... на Тиодор?

— Може вече да не са актуални.

Били му продиктува два телефонни номера.

— Той има ли личен шофьор?

— Руди Харамильо.

— Имате ли телефона му?

Телефонните номера, които Били даде на Бек, бяха прекъснати, а на името на Чейс Конъли нямаше други. Бек се обади на център „Справки“ за Хюстън и помоли за телефона на доктор Бидърман. Набра номера; отсреща се чу женски глас:

— Ало?

— Мисис Бидърман?
— Да.
— Аз съм съдия Хардин от Фредериксбърг.
— А, Фредериксбърг. Двамата с доктора обожавашме да пазаруваме там. Преди да почине.
— Съжалявам да го чуя.
— Рак. Преди шест месеца.
— Мисис Бидърман, опитвам се да открия Чейс... Тиодор.
— Ще трябва да отидете до Холивуд. Дойде си вкъщи за погребението, но той мрази Тексас. Не знам защо.
— Имате ли телефона му в Лос Анджелис?
— И вие сте съдия?
— Да, госпожо.
— Защото побеснява, когато давам личния му номер.
— О, ще се зарадва да ме чуе.

* * *

Бек набра личния номер на Тиодор в Лос Анджелис. Отново отговори жена.

— Ало?
— Мога ли да говоря с Чейс, моля.
— Той е извън града. Нещо да предам?
— Мисис Конъли вкъщи ли е?
— Аз съм Хелън Конъли. С кого разговарям?
— Аз съм съдия Хардин от Тексас. Трябва да говоря с Чейс.
— Той е извън страната. За какво се отнася?
— Въпросът е личен.
— Замесена ли е жена?
— Защо питате?
Тя въздъхна.
— Защото познавам съпруга си.

Беше приемал жена си за даденост. Тя винаги беше до него и той смяташе, че винаги ще е така. Но един ден нея вече я нямаше. Нямаше я, за да го целуне за довиждане, когато тръгваше за работа сутрин, нито да го посрещне с целувка, когато се връщаше вечер. Не отговаряше, когато разсеяно натискаше клавиша за бързо избиране на мобилния си телефон и набираще нейния мобилен, за да ѝ каже, че ще закъснее. Нямаше я и когато нощем се обърнеше в леглото и протегнеше ръка към нея...

Бек седна в леглото. Къде е Меги? Той забърза по коридора към стаята ѝ. Тя седеше в леглото и говореше с куклата.

— Здравсти, тати.

— Снощи май не се напишка?

— Не. Решихме вече да не се напишкваме. Мама казва, че двамата с Джей Би сте тук, за да се грижите за мен, и че не трябва да се страхувам, че нея я няма.

* * *

Беше 22 декември, а Чейс Конъли все още го нямаше. Оставаха девет дни, а Уес нямаше да отиде до Африка, за да вземе ДНК проба от Чейс.

— Ограничението на скоростта е сто — каза Джей Би.

Бек шофираше. На третата седалка се возеха Либи (която четеше вестник), Дани (който слушаше музика по iPod) и Люк (който играеше на електронна игра). На втората седалка седяха Джоди и Джанел, а между тях беше Меги с куклата. Джей Би беше облечен с обичайната хавайска риза (с цвят на кози дарадонки) и играеше ролята на навигатор (всъщност даваше наставления на Бек).

— Знам ограничението — отвърна Бек.

— Но колата явно не го знае, защото върви със сто и двайсет.

— Джей Би, двамата с ризата ти не е зле да се возите на задната седалка на връщане. Джоди ще седне отпред.

— Тя е по-зле и от Джей Би — обади се Джанел.

Пътуваха към Сан Антонио заедно с по-голяма част от жителите на Фредериксбърг за мача, който щеше да определи щатския футболен шампион. Слейд Маккуейд и „Галопин Гоутс“ бяха фаворитите пред отбора от Хюстън. Опашката от джипове и пикапи се простираше на повече от десет километра по междущатската магистрала.

— Мамо, може ли да отидем в Остин другата събота? — попита Либи.

— Защо? — попита Джоди.

— Да отидем на голф игрището.

— Искаш да играеш голф ли?

— Искам да гледам как Чейс Конъли играе голф.

Бек изви рязко и спря на банкета.

— Чейс Конъли ще бъде в Остин следващата събота? — обърна се той към Либи.

— Ами тук така пише.

— Може ли да погледна?

— Либи вдигна вестника, а Джоди му го предаде. Бек прочете, че следващия уикенд в курорта „Бартън Крик“ в Остин Чейс Конъли ще участва в голф турнир на знаменитости като част от кампанията срещу СПИН. Чейс беше маниак на тема голф и планираше да пристигне два дни по-рано, за да потренира. Щеше да долети в Остин директно от Африка. Мениджърът му бе заявил: „Чейс обожава Тексас. Няма търпение да се върне вкъщи“. И бе добавил, че той току-що бе спечелил титлата „Най-сексапилният мъж на планетата“.

Преди изгрев-слънце на 6 март 1836 година хиляда и осемстотин мексикански войници, водени от генерал Санта Ана, нападнали сто осемдесет и деветимата мъже, защитавали мисията „Сан Антонио де Валеро“, по-известна като Аламо. При първите слънчеви лъчи защитниците били мъртви, сред тях и Джеймс Бауи, Дейви Крокет, Уилям Барет Травис и десетина англичани, осем ирландци, четирима шотландци, един уелсец и деветима *tejano*s, както в далечното минало наричали тексасците латиноси. „Помнете Аламо“ се превърнал в

тексаски боен вик, а Аламо — в символ на всичко велико в Тексас. Сто седемдесет и една години по-късно така се наричаше един футболен стадион.

„Аламодоум“ беше построен от общината в Сан Антонио през 1993 година за 186 милиона долара и представляваше модерен футболен стадион с 65 000 места, създаден със специалната цел да привлече някой професионален футболен отбор в града. Постройте го и те ще дойдат.

Те обаче не дойдоха.

Днес на „Аламодоум“ се провеждат панаири за дома и градината, изложения на лодки, на кучета, състезания по мотокрос и ралита за големи камиони, прослушвания за „Американ Айдъл“, евангелистки походи, летният тренировъчен лагер на „Каубойс“ от Далас, купата на Аламо и финалът на гимназиалния футболен шампионат.

Малко от предоставените 65 000 места бяха празни в този ден. Трибуните на отсрещната страна на игрището бяха изцяло в златно, цвета на отбора на Хюстън, трибуните на „Гоутс“ бяха карирани. Оркестърът на „Гоутс“, в черно-бели униформи, бе на игрището и свиреше преди мача. Мажоретките на „Гоутс“ изпълняваха ефектни акробатични номера до страничната линия, а „Гоут Галс“ — сложни танцови съчетания. Игрището беше заобиколено от телевизионни камери, тъй като мачът щеше да бъде излъчван директно в цял Тексас. Пъстроцветни реклами за коли, камиони, безалкохолни напитки и маратонки украсяваха игрището. Това беше суперкупата на Тексас.

Играеха двата най-добри гимназиални отбора в Тексас, но всички бяха дошли да видят най-добрия играч в района. Всички бяха дошли да гледат Слейд Маккуейд.

Куентин Маккуейд стоеше пред една телевизионна камера и даваше интервю. Слейд загряваше край страничната линия. Той беше спечелил без усилие всичките пет мача на плейофите със зашеметяващ резултат и с всеки мач поведението му на игрището ставаше все по-странно. Обиди, сбивания, ругатни и плюене — той сякаш се мъчеше да се погуби. Всеки път, когато тичаше за топката, той не се опитваше само да отбележи точка, а да нарани някого.

Убийствена ярост.

Когато Слейд излезе на игрището, морето от карирани тениски сякаш затаи дъх и го зачака да избухне. Не им се наложи да чакат

дълго. Първата атака на Слейд беше трийсет и пет ярдов пробег; той стана и блъсна защитника, който се беше опитал да го спре. На следващия опит той отбеляза точка. После хвърли топката в лицето на дръзкия защитник. Реферът вдигна жълт флаг.

Слейд направи още четири точки през първото полувреме. Обиждаше останалите играчи, сбиваше се, ругаеше и получи още четири наказания за неспортсменско поведение. Излезе от игрището и блъсна един от съотборниците си, изрита масата на „Гаторейд“ и метна каската си срещу талисмана на отбора. Обри понечи да го успокои, но той го изблъска и се отдалечи на дващестина метра по страничната линия. Остана там сам, до края на полувремето.

Играта на Слейд приключи при първата атака след почивката. Той пробяга шейсет и седем ярда с топката за поредния тъчдаун. След това се надвеси над последния защитник, който лежеше на земята, и започна да го обижда, след което го изрита. Играчите на Хюстън от страничната линия вкупом се затичаха към тях и Слейд нападна всичките. Започна да удря играчи без каски, на други дръпна маските и ги захвърли, след което вдигна един от играчите и го метна на земята. Приличаше на чудовище от филм на Шварценегер.

Полицаи и хора от охраната изтичаха на игрището и разтърваха Слейд и играчите на Хюстън. Реферът извади Слейд от играта. Той се отпрати към съблекалните, като пътъм се събличаше. Махна каската си и я захвърли на игрището. Съблече фланелата си и махна подплънките от раменете си. След това свали тениската и лентите на китките си. Накрая махна кърпата от главата си. Масивното му мускулесто тяло изчезна под трибуните.

Куентин Маккуейд се втурна след сина си. Не приличаше на мъж с двеста милиона долара.

По пътя към къщи всички се бяха смълчали. Джоди се взеше отпред.

— Добре ли си? — попита тя.

— Слейд е извън контрол. Ще нарани някого.

Когато стигнаха в града, Бек излезе от магистрала 87 и тръгна по Ранч Роуд 12. Зави на север, за да остави Джоди, Джанел и децата им,

но после зави на запад по „Милам“. Беше добил навика да минава през испанския квартал поне веднъж на ден. След няколко пресечки спря.

Испанският квартал беше изчезнал.

Бараките, навесите, караваните, колите, мебелите и дори макетът на Рождество Христово представляваха една огромна камара боклуци. Испанският квартал беше изринат до основи. Шест огромни булдозера загребваха от камарата и пълнеха боклукчийски камиони, които щяха да закарат товара си на градското сметище на изток от града.

— Мамка му — процеди Джей Би.

Бек спря и излезе. Отиде до мястото, където се намиреше къщата на Хулио. Семейство Еспиноса бяха купили пет акра земя извън града и една каравана, в която да живеят, докато Рафаел построи къща; бяха се изнесли от испанския квартал преди две седмици — последни го напуснаха. Бяха си тръгнали и испанският квартал беше изчезнал. И за всичко това Бек чувстваше вина. Усети нечие присъствие.

— Съжалявам, Бек — каза Джоди.

— Искях справедливост за тези хора. Искях да накажа Куентин за греховете на сина му. Но вместо това наказах тях.

Съдия Джон Бек Хардин беше забравил закона за непредумишлените последствия.

Тази година Коледата беше различна.

Три дни след мача Меги и куклата събудиха Бек в шест часа сутринта. Дядо Коледа ги беше намерил в новия им дом, за което тя много се беше притеснявала. Бек се преструваше на щастлив заради децата. Джоди му беше помогнала да купи дрешки и играчки за Меги, той беше избрал за Люк екип за бейзбол и кутия с топки за тренировки. Момчето се усмихна, когато видя подаръците си. Нямаше търпение да изтича на новото си бейзболно игрище. Тогава Меги попита:

— Мама ще се върне ли за другата Коледа?

Усмивката на Люк се стопи.

Бек подари на баща си колан с надпис „Джей Би Хардин“ от вътрешната страна, а Джей Би му подари чифт каубойски ботуши в замяна на онези, които беше съсипал в реката. Джей Би му подаде още един опакован подарък.

— От Джоди.

— Тя ми е купила подарък?

Върху кутията имаше картичка с надпис: „Живееш еднообразно. Джоди“. В кутията имаше ярка хавайска риза. Бек беше още по пижама и халат, когато на предната врата се почука. Меги показваше на Джей Би подаръците си, затова Бек отиде да отвори.

— Сигурно е Обри.

На верандата стоеше шериф Грейди Гюнтер.

— Грейди, весела Коледа. Влизай.

Изражението на Грейди беше сериозно.

— По-добре ти излез, Бек.

Бек излезе на предната веранда и затвори вратата зад себе си.

— Нещо не е наред ли?

Грейди се загледа в далечината и издиша.

— Слейд.

Сърцето на Бек подскочи.

— Наранил е някого.

Грейди поклати глава.

— Мъртъв е.

— *Слейд е мъртъв?* — Бек имаше чувството, че Грейди го е ударил в стомаха. — Как?

— Самоубийство. Дежурният полицаи, който патрулирал из града, видял хамъра му пред стадиона към четири часа сутринта и спрял да провери. Не успял да го намери и запалил лампите на стадиона. Той лежал с разперени ръце и крака на петдесетия ярд, с наградата от шампионата до него. Изстрел в главата.

— Самоубил се е?

— Да. Пистолетът е на Куентин.

Сякаш всички сили се изцедиха от Бек. Той се отпусна в един стол и прокара ръце през лицето си. Навън не беше топло, но той беше плувнал в пот.

— Куентин знае ли?

Грейди кимна.

— Отидох сам да му кажа. Двамата са се скарали жестоко предната нощ заради разрушаването на испанския квартал. Слейд бил доста разстроен, разплакал се. Претърсих стаята му — не е оставил писмо, но стаята му прилича на аптека. Игли, шишенца, хапчета... и дупки в ламперията, където е удрял с юмрук. Куентин се срина и се разплака. Каза, че просто е искал да бъде добър баща, нахъсвал го, за да става все по-добър.

— Притеснявах се, че може да нарани някого. Но не и себе си.

— Не се самобичувай, Бек. Не си могъл да направиш нищо.

— Можех да го вкарам в затвора. Можех да го спра да взема стероиди.

— Бек, ти не си му баща. Куентин му е баща.

— Но Куентин не е съдия. Съдията съм аз. Слейд беше и моя отговорност.

— Ти си просто един съдия, Бек. Не можеш да оправиш света.

При залез-слънце Джей Би ги закара в центъра на града за коледното надбягване. Паркира на Мейн стрийт на финалната линия срещу съдебната палата. Свали задния капак на пикапа и четиримата

от семейство Хардин седнаха и зачакаха преоблечените като Дядо Коледа участници.

Гирлянди от цветни лампички висяха над улицата, други бяха усукани около стълбовете и осветяваха всички къщи, включително съдебната палата; към Дървото на орела бяха насочени прожектори. По Марктплац имаше елхи, украса и светлини; всяко дърво на площада беше обляно в светлина. Имаше дори макет на Рождество Христово.

Стотици хора се бяха стекли в центъра за надбягването. Състезателите, преоблечени като Дядо Коледа, се бяха събрали на стартовата линия на Мейн стрийт пред „Нимиц“. Те внезапно развалиха редиците и се впуснаха в бяг, стадо облечени в червено Дядо Коледовци с бели бради. С бурни ръкопляскания посрещнаха Джоди, щом прекоси финалната линия; беше първа сред жените и получи награда. Меги я прегърна, а Люк вдигна високо ръка за поздрава „дай пет“. Джей Би я поздрави и тя го погледна.

— Какво има?

— Слейд е мъртъв.

Скъпи Джей Би,

Весела Коледа. Получи ли снимката? Това е любимата снимка на Бек. Много ми се иска да ме запомни така, както съм на нея, млада и жизнена. Сложи я някъде, където винаги ще я вижда.

А, не забравяй да подсецаш Бек за подаръците за рождените дни и Коледа, защото винаги аз съм купувала подаръци за децата, а секретарката му купуваше подаръците за мен. Той не знае, че знам. Рут винаги ми се обаждаше и ме питаше какво искам.

Подарих на Меги кукла за Коледа. Тя казва, че прилича на мен. Подарих на Люк тренажор за батиране. Сънувах един сън, Джей Би. Люк беше батер, ти хвърляше, а Бек хващаше топките от външната страна на игрището. Меги седеше на пейките. Джей Би, моля те да построиш онова бейзболно игрище. Направи го заради мен.

Вече имам болнична сестра. Казва се Джули.
С обич, Ани

Бек се беше провалил като съпруг и баща. Беше се провалил и като съдия на малка тексаска провинция. Беше провалил мечтите на Феликс Делгадо и Хулио Еспиноса и 839 мексиканци и техните деца. Беше провалил мечтите на Слейд.

— За всичко съм виновен аз — каза Обри.

— Не ти, аз съм виновен.

— Знаех, че взема стероиди.

— Аз също. И можех да го спра.

— Но аз му помагах.

Беше следобедът на следващия ден. Бек беше отишъл в града и беше минал покрай гимназията, където имаше паркиран сателитен микробус на спортен кабелен канал. Сега Обри седеше срещу него в кабинета му.

— За какво си му помагал?

Обри въздъхна.

— Слейд разкри на останалите момчетата чудесата на науката. Разбрах, че нещо става, когато половината ми играчи наддадоха по десетина килограма през лятото. Заплаших, че ще ги изритам от отбора, но те знаеха, че блъфирам — бащите им управляват този град и всичко в него. А на тях им харесваше как това нещо им действа. Бяха по-едри, по-силни, по-бързи. Стероидите наистина действат.

— И какво, да не стана лекарят на отбора?

— Опитвах се да ги образувам, за да не си навредят. Някакъв тип от клуба по бодибилдинг в Остин казваше на Слейд какво да прави, той казваше на останалите и всички вземаха свръхдоза. В един момент на игрището ми имаше отбор луди. Тогава реших да им помогна.

— И какво направи?

— Обясних им как да влизат в цикъл, да не прекаляват. Проверях стероидите, за да съм сигурен, че не са правени в Мексико от тестиси на бикове.

— Ти ли ги снабдяваше със стероиди?

— Не. Слейд ги доставяше. Купуваше ги в Остин.

— Господи, Обри. Не смятам, че си извършил престъпление, като си им предоставял информация, но е трябвало да ги спреш.

— Бек, те щяха да се друсат независимо дали ми харесваше, или не. Тези момчета искат да се измъкнат оттук, а футболната стипендия е билетът им за навън.

Бек се облегна.

— Какво да направя сега, Обри? Да си затворя очите ли? И двамата трябваше да постъпим правилно. Ние сме единствените хора в този малък град с достатъчно власт да говорят открито и да постъпят правилно — футболният треньор и съдията.

Обри си тръгна, а Бек взе вестника. Цяла рубрика беше посветена на Слейд Маккуейд: футболната му кариера беше проследена от осми клас, когато се беше преместил в града, до последния му сезон, който току-що беше приключил със спечелването на щатския шампионат. Страниците бяха изпълнени със снимки на Слейд; на деветнайсет лицето му беше като на екшън герой, изсечено от камък; на петнайсет той беше слаб, с детинско изражение... и някак познат. Къде ли беше виждал това лице?

И тогава Бек си спомни.

Ким Краузе отвори на почукването на Бек.

— Мога ли да видя видеото на Хайди още веднъж? — попита Бек.

Тя сви рамене, влезе вътре и се върна с лаптопа. Седнаха на стъпалата и отново пусна музикалното видео на Хайди. Бек гледаше внимателно.

— Спри. Точно тук. Лицето в огледалото. Това не си ти. Това е Слейд.

Тя кимна.

— Слейд е бил бащата на детето на Хайди — каза Бек.

Ким се загледа зад него.

— И двамата бяха на петнайсет, най-хубавата двойка в града. — Тя сви рамене. — Просто им беше писано да се съберат.

— Слейд знаеше ли за бебето?

Тя кимна.

— Баща му плати за аборта.

Бек се почувства безкрайно уморен.

— Някога била ли е щастлива?

— *Щастлива?* Кой е щастлив? — Ким натисна няколко клавиша на лаптопа. — Ето интервюто ѝ за Опра.

— Била е при Опра?

— Просто се преструвахме. Тя се упражняваше.

Видеото започна. Образът на Хайди се появи на екрана. Беше в своята синьо-розова стая, по дънки, обувки с токчета и пуловер. Седна на стол до леглото си и погледна в камерата.

— Аз бях Опра — рече Ким.

Прозвуча нейният глас: „Моя специална гостенка днес е Хайди Фей, деветнайсетгодишната звезда от хитовия филм «Имало едно време». Хайди, това трябва да е като сбъднат сън“.

Хайди отговори с усмивка на звезда.

„О, Опра, наистина е така. Мечтата ми наистина се сбъдна. — Тя рязко спря. — Не трябваше да казвам «наистина» два пъти. Звучи селско. — Тя повтори сцената. — О, Опра, така е. Мечтата ми наистина се сбъдна.“

Ким в ролята на Опра каза: „Разкажи ни за детството си в Тексас“.

Хайди: „О, беше прекрасно, Опра. Израснах в малък тексаски град, прекрасен, старомоден град, типично американски. Детството ми беше прекрасно. Родителите ми са страхотни. Подкрепят ме и ме окуражават...“.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Раменете ѝ се отпуснаха. Тя изведнъж се натъжи.

„Баща ми е шибан пазач в затвора, майка ми няма търпение да стане мой мениджър, а в родния ми град живеят шибани скотовъдци, които се страхуват от външния свят. Като изключим всичко това, шибаното ми детство беше прекрасно, Опра.“

Тя погледна към камерата, към Ким. Поклати глава. „Господи, Ким, бих направила всичко, за да се измъкна от този град. А когато отида в Холивуд, ще бъдем само аз и ти, майка ми няма да дойде с нас.“

И тя остана така.

Най-накрая се чу гласът на Ким: „Не мисля, че можеш да използваш думата «шибано» пред Опра“.

Хайди погледна камерата, устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка, тя грабна възглавницата от леглото и я хвърли по камерата. Скочи и събори камерата; те се търкаляха по земята и се смееха като малки момичета.

Сега Бек погледна Ким. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Какво се случи с тях, с Хайди и Слейд?

— И двамата искаха да бъдат звезди. Сега и двамата са мъртви.

Според закона в Тексас съдебен лекар разследва всички самоубийства и ако е наложително за определяне причината за смъртта, извършва аутопсия. Тялото на Слейд лежеше на метална маса в кабинета на съдебния лекар на община Травис. Бек се върна в кабинета си и се обади на доктор Янофски, който го увери, че ще извърши аутопсията и ще бъде готов с кръвните резултати на следващия ден.

На 22 ноември 1963 година губернаторът на Тексас Джон Конъли седял срещу президента Кенеди в президентската лимузина в една колона автомобили в центъра на Далас. Според доклада на комисията „Уорън“ първият куршум на Лий Харви Осуалд уцелил президента Кенеди в гърба, излязъл през адамовата му ябълка, ударил Конъли в гърба, излязъл през гърдите му, пернал китката му и заседнал в бедрото му. „Магическият куршум“ превърнал Харви Осуалд в единствения стрелец, а Джон Конъли — в тексаска легенда.

Търговията с недвижими имоти го разори.

През 1985 година Конъли взел кредит от 93 милиона долара, за да построи комплекс „Бартън Крийк“ в западните покрайнини на Остин, над чувствителния от екологична гледна точка речен басейн, който охраняваше басейна на Бартън Крийк, където от стотици години бяха плували всички, от индианците команчи до Робърт Редфорд. Но там, където индианците и Редфорд виждали девствени земи и прохладни изворни води, Конъли виждал къщи за милиони долари, европейски спа курорт и голф игрище на световно ниво. Организацията за защита на околната среда „Спасете нашите извори“ се противопоставила на проекта за благоустройство, но те не били тексаски легенди. Джон Конъли построил своя комплекс „Бартън Крийк“.

Две години по-късно той го разорил.

Сега Бек гледаше как друга тексаска легенда бясно удряше топките по игрището в голф клуба „Бартън Крийк“. Чейс Конъли беше по-дребен, отколкото изглеждаше по телевизията — не по-висок от метър и осемдесет и седемдесет килограма. Изглеждаше направо мършав. Но пък беше много привлекателен. Спираше, когато феновете го прекъсваха за автографи, подписваше се, усмихваше се и позираше да го снимат.

Бек въздъхна.

Чейс Конъли имаше жена и четиригодишна дъщеря. Справедливо ли щеше да бъде да вкара в затвора съпруга на тази жена и бащата на това детенце? Хайди беше изглеждала като двацет и пет годишна сексапилна жена. Беше го преследвала. Доброволно се беше качила в лимузината му, беше пила алкохол и смъркала кокаин, беше правила секс. Преднамерено беше използвала тялото си, за да се добере до прослушване в Холивуд. Хайди беше използвала Чейс, така както той я беше използвал. Бяха си лика-прилика.

Само дето тя е била на шестнайсет, а той на двацет и девет.

Това се беше случило преди почти пет години. Сега Чейс беше на трийсет и четири. Може да беше помъдрял, може тогава да е бил все още незрял младеж, а сега да се беше превърнал в мъж. Може би беше любещ баща и верен съпруг.

А може би не.

Една невероятно красива девойка с прилепнал син спортен екип отиде до Чейс и го прегърна страстно и продължително го целуна по устните. Беше прекалено млада, за да му бъде жена, но не достатъчно, за да му бъде дъщеря. Бек си помисли, че на жена му и дъщеря му ще им е по-добре без него.

За разлика от Чикаго, голф клубовете в Тексас бяха отворени всеки ден, освен на Коледа. На 27 декември температурата беше двацет градуса. Бек беше отишъл в клуба и беше научил кой е професионалният треньор на смяна през този ден — мъж на средна възраст и голям почитател на футболния отбор на „Нотр Дам“. Помнеше Бек Хардин. Бек му даде автограф, а той записа Бек точно преди часа на Чейс. Срещу 300 долара на час.

Бек отиде с количката до първата стартова площадка на игрище „Футхилс“ — 460-ярдов пар 4 от предназначените за професионалисти, защото смяташе, че Чейс ще се хвърли на тях. Искаше да го хване на игрището, затова направи началния удар и отиде с количката до топката, която се търколи в ниско окосения участък. При следващия удар топката му попадна в грийна и след още два уцели дупката. Изчака Чейс при втората стартова площадка.

Чейс пристигна с пура, понесъл отворена кутийка бира. Изкашля се в ръката си, затова Бек не понечи да се здрависат.

— Мразя да играя сам, защото не мога да залагам срещу себе си. Вие обичате ли облозите? — попита Бек.

— По стотачка на дупка с натрупване?

— Устройва ме.

Бек кимна към момичето в количката.

— Това съпругата ви ли е?

— Това си е екстра.

— Екстра ли?

— Екстра на занаята — момичета, лимузини, джетове.

— Сигурно сте на добра работа.

Чейс го изгледа с недоумение.

— Аз съм Чейс Конъли... филмовата звезда.

— Филмова звезда ли? Шегувате ли се? Какво ви води в Остин?

— В събота има голф турнир на знаменитости. Някаква кампания срещу СПИН.

— И в неделя се връщате в Лос Анджелис?

— О, да.

Втората дупка беше на 381-ярдов пар 4. От стартовата площадка Бек запрати топката си в средата на феървея. Топката на Чейс попадна във високата трева.

— Мамка му!

Чейс хвърли пурата, метна се в количката и потегли. Бек се наведе, загаси пурата със стика и я занесе до количката си. Извади едно пликче от чантата си за голф, сложи пурата вътре и дръпна найлоновия цип. Слюнката на Чейс върху пурата щеше да е достатъчна за ДНК анализ.

Докато приключат играта, Бек беше взел и кутийката бира на Чейс, а от начина, по който се държеше с момичето, предположи, че скоро може да получи и проба от семенната му течност. Помисли дали да не се обади на Уес в Лос Анджелис и да го попита как се е сдобил с прашките с пробата на Джо Рейнс, но се разколеба.

След осем дупки Чейс беше вътре с 800 долара. На десетата площадка за начален удар той каза:

— Хайде да удвоим залога.

На осемнайсетата игра на 560-ярдов пар 5 Чейс вече дължеше на Бек 2500 долара.

— Чейс, какво ще кажеш за двойно или нищо на тази дупка? — предложи Бек. — Ако спечелиш, сме квит, ако загубиш, ще ми дължиш пет бона.

Чейс се изкашля и каза:

— Давай.

Чейс замахна като бейзболната легенда Бейб Рут към оградата. Топката излетя, стрелна се в синьото небе и описа дъга силно наляво. И падна право в езерото. Чейс почервеня. Вдигна стика над главата си и го фрасна в маркера на дупката с всичка сила. Металната пластина се разцепи на две. Чейс задържа стика в горната част, но долната рикошира нагоре и го удари силно по устата. Той подскочи. Шурна кръв.

— Мамка му!

Чейс са закашля и изплю кръв. Закри устата си с ръка, а кръвта закапа през пръстите му. Момичето тичешком донесе малка бяла хавлиена кърпа. Чейс грабна кърпата и я притисна към устата си. Кървенето спря, той хвърли кърпата и отиде до количката. Стовари се на седалката, изгълта бирата си и подкара.

Бек отиде до своята количка, взе най-големия плик и молива за записване на точките. Върна се, приклепна и с помощта на молива вдигна кърпата и я пхна в плика. След това изхвърли молива в кофата за боклук до съседната дупка и затвори плика.

Разполагаше с кръвта на Чейс Конъли. Но нямаше да получи резултатите от ДНК анализа, преди Чейс да напусне града. Бек реши да го притисне. С последния удар вкара топката и излезе на нула; Чейс имаше десет точки.

— Пет бона, Чейс.

— Дай ми визитката си, ще ти пратя чек.

Бек извади визитка от портфейла си. Чейс се втренчи в нея, след това вдигна поглед към Бек.

— Съдия ли си?

— Да.

— Къде е окръг Гилеспи?

— На запад оттук.

— Никога не съм бил там.

— Бил си, разбира се. Във Фредериксбърг.

Изражението на Чейс се промени. Както се беше променило изражението на Люк, когато Бек му беше казал, че майка му е починала. Тогава Бек беше видял в очите на сина си разбирането, че в

живота му току-що е настъпил ужасяващ обрат. Бек видя същото разбиране в очите на Чейс.

— Обадил си се на жена ми.

Бек каза:

— На Нова година през 2002-ра, си бил тук за филмовия фестивал. Забърсал си русо момиче на име Хайди Гизел от Шеста улица. Вероятно се е представила като Хайди Фей. Дал си ѝ алкохол и кокаин и си правил секс с нея. Тя е умряла в колата ти. Била е на шестнайсет, а ти си бил на двайсет и девет. Било е изнасилване на непълнолетна. Освен това си виновен за убийство или най-малкото за непредумишлено убийство, но адвокатът ти — същият, който е постигнал споразумение с майката на Хайди срещу двайсет и пет милиона долара — ще ти каже, че не можем да те осъдим за убийство или непредумишлено убийство. Но можем да те осъдим за изнасилване. Така че не си прави планове за Оскарите.

— Нищо не можеш да докажеш.

— Разбира се, че мога. Имам твоя ДНК от тялото на Хайди. — Бек поклати глава. — Не си ли чувал за безопасен секс?

Чейс се изкашля.

— Не можеш да докажеш, че е от мен.

— Обзалагам се, че мога.

— Няма да дам проба за ДНК.

— Вече ми даде. Пурата ти, кутийката от бира, а сега и кръвта ти. Взех кърпата с кръвта ти, Чейс. И отивам право в криминалната лаборатория за ДНК анализ.

— Не можеш да използваш тези тестове срещу мен.

— Ти какво, да не си адвокат? Прав си, не можем да използваме резултатите от ДНК анализа, за да те осъдим, но те са достатъчно основание да предявим обвинения срещу теб. След което ще издам заповед за арестуване. Ще я изпратя в Калифорния и още на следващия ден полицията на Лос Анджелис ще те закопчае пред жена ти и дъщеря ти. Ще те предадат на шерифа на окръг Гилеспи, който ще те доведе тук и ще те хвърли в затвора на окръг Гилеспи. Ще бъдеш признат за виновен и ще получиш максималната присъда за излежаване. Отнел си живота на Хайди. Сега аз ще приключа с твоя — поне с живота ти на звезда.

Чейс се закашля и се олюля към количката си. Когато мина покрай него, Бек му извика:

— Наслаждавай се на последните си дни на свобода, Чейс.

Бек се молеше да не излезе, че е блъфирал. Трябваше да занесе окървавената кърпа в криминалната лаборатория, там трябваше да направят анализа, а съдебните заседатели на окръг Гилеспи трябваше да предявят обвинения срещу Чейс Конъли — и всичко това преди нощта на Нова година. А дотогава оставаха само четири дни.

Бек отиде с количката до колата си на паркинга. Прибра стиковете и смени обувките си. Върна количката в голф клуба и забеляза една черна лимузина, паркирана до аварийния изход. Едър латинос се беше облегал на лимузината и пушеше цигара. Беше плешив, като шофьора на лимузината, когото Карлота беше видяла онази нощ във Фредериксбърг. Съдебните заседатели на окръг Гилеспи можеха да предявят обвинения срещу Чейс и по свидетелски показания, дори без съвпадение на пробите с ДНК. Бек отиде до мъжа.

— Руди?

— Познаваме ли се? — попита онзи.

— Аз ви познавам.

Руди хвърли цигарата си.

— Откъде?

— Току-що играх голф с Чейс. Голяма работа е.

Руди се усмихна.

— Дори да беше два пъти по-добър актьор, отколкото си въобразява, пак нямаше да струва и колкото едно лайно. Но пък е красив, а в Холивуд само това има значение.

— Много момичета ли има?

Руди се изхили.

— Ще ти трябва калкулатор да ги пресметнеш. — Той поклати плешивата си глава. — Целият свят е в краката му.

— Бас ловя, че можеш да напишеш цяла книга.

Руди поклати глава.

— Подписал съм договор за конфиденциалност.

— Добре ли ти плаща за твоята конфиденциалност?

— Работа ли ми предлагаш?

— Предлагам ти шанс.

Руди се смръщи.

— За какво?

— Да не влезеш в затвора.

Руди пребледня.

— За какво говориш?

— Говоря за Нова година преди пет години, точно тук, в Остин. Карал си лимузината, когато той е забърсал едно русо момиче на Шеста улица. Умряла е в лимузината ти, Руди.

— Беше под наем.

— Била е катафалка. Захвърлили сте я в канавката, Руди. А след това сте изхвърлили черните й обувки в реката.

Руди беше в ръцете му.

— Намерих едната обувка, Руди. Лошото е, че в Тексас има суша от пет години. Така че течението на реката не е било достатъчно бързо, за да отнесе обувките. Намерих едната, а от криминалната лаборатория откриха твоите отпечатъци върху нея. Бил си в затвора.

Бек блъфаше, но Руди кимаше.

— Два пъти?

Още едно кимване.

— При третото влизане оставаш, Руди. Щом ДНК пробата от тялото на Хайди съвпадне, ще предявим обвинения срещу него, ще го съдим и ще го вкараме в затвора. Единственият въпрос е дали ще си една килия с него. Или ще действаш умно, ще си изкараш имунитет и ще свидетелстваш срещу него. Ти не си й дал кокаина и не си правил секс с нея, но си съучастник. А аз съм съдията на окръг Гилеспи, където си я изхвърлил. Мога да ти издействам имунитет в замяна на показанията ти.

— Какво ще трябва да направя?

— Да свидетелстваш пред съдебните заседатели. Утре. Или в събота.

— Ще си помисля.

— Помисли си.

Бек му подаде визитката си. Отиде до колата си и се обърна. Направи жест към Руди, посочи себе си, сви пръсти към дланта си, вдигна палец към ухото си, все едно държи телефонна слушалка.

Бек остави окървавената кърпа в криминалната лаборатория и ги помоли за спешен анализ. След това отиде до кабинета на съдебния лекар. Доктор Янофски го посрещна на рецепцията и го поведе към залата за аутопсии. Бек никога не беше наблюдавал аутопсия. Повдигна му се от гледката на едрото тяло на Слейд, проснато на масата и разрязано като убит елен.

— Виждам, че ви прилява, господин съдия — отбеляза доктор Янофски. — Може би е по-добре да излезем.

Излязоха и Бек наплиска лицето си с вода от чешмата. Последва лекаря в кабинета му. Доктор Янофски седна зад бюрото си и взе два документа. Погледна единия, после другия.

— Какво е това, докторе?

— Резултати от изследвания.

— На Слейд ли?

Той кимна.

— И на Хайди.

— Направили сте допълнителни изследвания?

— Само едно. На кръвта, която бяхме запазили. Господин съдия, вчера казахте, че Слейд е бил бащата на детето, което е абортирала.

— Да.

— Сигурен ли сте? Че са правили секс?

— Почти сигурен, защо?

Доктор Янофски смръщи вежди. Постава двата документа на бюрото, побутна ги към Бек и посочи.

* * *

Когато Бек мина с колата през черната желязна врата на фермата на Хардин, вече минаваше пет часа. Тръгна по чакъления път към къщата и зави наляво, после надясно и отново наляво. Натисна спирачки. От това място на пътя се виждаше бейзболното игрище. Люк батираше, Джей Би хвърляше, а Либи и Джоди събираха топките по игрището. Меги с куклата и козлето Франк седяха на пейките зад мрежата. Сънят на Ани се беше сбъднал.

— Мислиш ли, че шофьорът на лимузината ще се обади? — попита Грейди.

— Да.

Окръжният прокурор каза:

— Ще свикам съдебните заседатели в събота.

Мейвис се появи на вратата.

— Господин съдия, търсят ви на първа линия. Мъж на име Руди.

— Бинго — възкликна Бек. След това натисна копчето на високоговорителя.

— Господин съдия, идвам да ви видя. Утре, докато Чейс е на турнира. Ще дойда към обяд. Ще свидетелствам, но искам пълен имунитет. Пригответе документите още днес и ги изпратете по факса на адвокатата ми.

Грейди поклати глава и прошепна:

— Някакъв скапан шофьор на лимузина има адвокат?

— Освен това имам доказателства — добави Руди.

— Какви доказателства? — попита Бек.

— Мобилният телефон на момичето. Вътре има снимка на Чейс и нея в лимузината от онази нощ.

— Донеси го. И ми дай номера на твоя мобилен, Руди.

Руди му го издиктува и затвори.

— Наш е — обяви Бек. — Чейс Конъли е убил Хайди. И сега можем да го докажем.

Окръжният прокурор се усмихна широко.

Обедният час мина и замина в събота, 29 декември, но Руди Харамильо не се появи.

— Върза те, Бек — рече Грейди.

— Държа съдебните заседатели горе вече три часа — каза окръжният прокурор. — Трябва да ги разпусна.

— Чакай да пробвам още веднъж да му се обадя.

Бек натисна копчето за високоговорителя и набра мобилния номер на Руди. Той вдигна.

— Руди?

— Не е Руди, господин съдия. Аз съм Чейс. Руди го няма.

— Убил си го.

Чейс се изсмя.

— Убил? Господин съдия, гледал си прекалено много мои филми. Платих му една почивка в Акапулко. Взе моя самолет. Подарък за пенсионирането. Няма да може да свидетелства пред съдебните ви заседатели.

— Той има доказателства, Чейс.

— Имаш предвид мобилния телефон на момичето, който купих от него за един милион долара? — Чейс се изсмя. — Съжалявам, съдия, ти загуби.

— Още не съм загубил, Чейс. Имам твоята кръв.

— Да, но резултатите от анализа още не са готови, иначе нямаше да водим този разговор. А според моя адвокат нямате никакви доказателства за предумишлено или непредумишлено убийство, нито дори за предоставяне на наркотици на малолетна. Както сам каза, единственият ти шанс е да ме обвиниш в изнасилване, за което са ти нужни резултатите от ДНК, те трябва да съвпадат и съдебните заседатели трябва да ми предявят обвинение преди полунощ на Нова година. Иначе изобщо не можеш да ме пипнеш. Имаш два дни, господин съдия, а утре е неделя.

— Играеш си с огъня, Чейс.

— Обичам да залагам, нали ти казах.

— Надявам се късметът ти да е по-добър от играта ти на голф.

— Днес спечелих пар осем на четири удара. Ще ме гледаш само на кино, господин съдия.

Чейс се изкашля и затвори.

— Голям задник — изръмжа Грейди.

Окръжният прокурор въздъхна.

— Бек, ако не получиш резултатите от анализа през следващите, колко?... петдесет и седем часа?... няма да мога да обвиня филмова звезда в изнасилване, няма да получа национална публичност и няма да се преместя в губернаторското имение. И ти няма да бъдеш преизбран за съдия на следващите избори. Аз ще бъда избран.

След тази кратка реч той излезе и Грейди продължи мисълта си:

— Естествено, Чейс има доста голяма конкуренция за конкурса „Задник на годината“.

Бек се прибра вкъщи и прекара остатъка от деня с децата. В десет вечерта, когато всички спяха, той отиде във винарната. Включи компютъра и отново прочете писмата на Ани. След това положи глава на бюрото и заплака. Чу шум и рязко вдигна глава. Руди Харамильо стоеше на вратата. Държеше пистолет. Бек усети приток на адреналин и сърцето му бясно заби, но се опита да остане спокоен.

— Руди, няма да получиш имунитет, ако убиеш съдията.

— Предпочитам да взема парите.

— Мислех, че Чейс те е пратил в Мексико.

— И той така мисли.

— Значи си на свободна практика?

— Сам вземам решенията за кариерата си.

— Е, Руди, това определено не е умен ход за твоята кариера.

— Аз пък мисля, че ако те разкарам от пътя си, мога да си гарантирам пенсионната осигуровка.

— Пенсионна осигуровка?

Руди кимна с голямата си плешива глава.

— Тази снимка ще ми докарава по един милион на година до края на живота ми.

— Изнудваш Чейс?

Още едно кимване.

— Той каза, че е купил снимката.

— Направих си копие. Чейс не е особено умен.

— Значи убиваш мен и изнудваш Чейс?

— Звучи добре, нали?

— Моето убийство не решава проблема ти, Руди. Онази ДНК проба в лабораторията в Остин е проблемът. А тя няма да изчезне заедно с мен.

— Мисля, че ще изчезне.

— Мисленето може да се окаже опасно за човек като теб.

— Ще видим.

Бек каза:

— Обри, не го удряй прекалено силно. Този чук тежи три килограма.

Руди се изсмя.

— И какво? Сега трябва да се обърна, за да можеш да ми скочиш, като по филмите?

— Не, сега трябва да стоиш мирно, за да може Обри да те фрасне по главата.

И Обри направи точно това. Трикилограмовата желязна глава на чука фрасна Руди точно над дясното ухо и предизвика ужасен тътен. Едрото тяло на Руди се сгърчи и се строполи на земята. Бек стана и изрита пистолета му.

Обри държеше чука в едната ръка и бира в другата.

— Този едва не ми разля бирата — рече той и прескочи тялото.
— Ударих го доста силно, Бек.

— Така е.

От дясното ухо на Руди течеше кръв. Бек приклепна да провери пулса му; но не успя да го напипа. Обади се на Грейди вкъщи и му каза, че Руди се е появил в крайна сметка и че е мъртъв. Грейди отвърна, че веднага тръгва към тях. Бек седна на канапето до Обри.

— Загазил ли съм? — попита Обри.

— Не и за защита на трето лице. Но трябва да се откажеш.

— Да удрям хора с чук?

— Да бъдеш треньор.

Обри се втренчи в бирата си.

— То е единственото, което умея, Бек. — Той посочи с чука към Руди. — Това нищо ли не означава?
— Означава. Благодаря ти, че ми спаси живота, Обри.

Минаваше полунощ, когато Грейди дойде и хората му изнесоха тялото на Руди. Бек седна зад бюрото и набра мобилния телефон на Руди. Чейс отговори.

— Здравейте, господин съдия.

— Руди е мъртъв.

— В Мексико?

— В кабинета на баща ми.

— Познавал е баща ти?

— Не, проследил ме е до винарната на баща ми.

— Баща ти има винарна?

— Да. Опита се да ме убие.

— Баща ти?

— Не. Руди. Руди се опита да ме убие.

— Защо?

— За да може да те изнудва със снимката.

— Но аз я купих от него.

— Запазил е копие.

По телефона се чу въздишка.

— В днешно време на никого не можеш да вярваш.

— Чейс?

— Да?

— Ще те пипна.

Чейс Конъли затвори.

— Тези резултати ми трябва до полунощ!

Бек се беше обаждал в криминалната лаборатория на всеки час през цялата нощ срещу неделя, 30 декември, и през целия ден. Никой не му беше отговорил. Обади се отново в понеделник, 31 декември, в 8:00 сутринта. Остави съобщение. И отново в девет, десет и единайсет. Вече беше обяд. Имаше точно дванайсет часа, за да предяви обвинения срещу Чейс Конъли.

Срещу него седяха Грейди и окръжният прокурор.

— Съдебните заседатели са в готовност — каза Нилс, — но няма да ги викам, докато не излязат резултатите. По факс ли ще ни ги пратят?

Бек кимна.

— Казаха, че експресният анализ отнема четири седмици. Аз им дадох четири дни.

— Тоест не знаем дали ще имаме резултатите днес или след един месец? — попита окръжният прокурор.

— Не са спрели да работят. Последния път, когато говорихме, имаха затруднения с пробата на Чейс, трябвало да направят по-сложни тестове.

— Не звучи много обнадеждаващо — отбеляза Грейди.

— Защо? — попита окръжният прокурор.

Бек поклати глава.

— Защото могат да правят ДНК анализ само върху бели кръвни телца.

— Е, и?

— Ами не знам. Само това казаха.

— Не звучи обнадеждаващо — повтори Грейди.

Чистачката дойде в 6 часа вечерта. Беше бяла жена на име Герти. Карлота беше депортирана при проверката на СИМК.

Обри пристигна в седем часа. Просто влезе и седна на стола в ъгъла. През следващите четири часа и половина те чакаха факсът да звънне. Обри отиде поне десетина пъти до факса, поставен на една масичка под прозореца към Мейн стрийт, за да провери дали е включен и работи. Но факсът не звънесе. В 11:35 вечерта Бек отново се обади в лабораторията. Никой не отговори. Бек погледна Обри, който седеше в ъгъла.

— Няма да стане, Обри. Съжалявам.

— Имаме още двацет и пет минути.

— Имаме двацет и пет минути, за да получим резултатите и да предявим обвинение.

— Съдебните заседатели още ли са горе?

Бек кимна.

Окръжният прокурор беше свикал съдебните заседатели в девет часа в новогодишната вечер. Дванайсетте граждани вече губеха търпение, но бяха дошли, защото Хайди беше дъщерята на треньора.

— Трябва да знам истината за Хайди — каза Обри.

— Истината е, че Хайди е била твоя дъщеря и че си я обичал.

— Каж ми какво знаеш, Бек. Всичко.

— Нищо повече няма да чуеш от мен.

— Имам право да знам, Бек.

— Не, нямаш. Помоли ме да проуча случая и аз го направих, заради онова, което ти сторих...

— И за да получиш някои отговори, заради Меги.

— Да, и заради нея. Обри, ти ме помоли да постигна справедливост заради Хайди и аз се опитах. Научих разни неща за теб, за Ранди и Хайди, които не исках да знам. Но аз съм съдия и ти дойде при мен, за да получиш справедливост. Ще трябва да живея с онова, което научих. Но не и ти.

— Мога да го понеса.

— Не, не можеш.

— Моля те, Бек.

Обри сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Ще ти кажа само едно: забрави Ранди. Не ти трябва да се връща.

— Защо?

— Просто ми се довери. Не ти трябва. И, Обри, никога повече не питай за този случай. Ако факсът не звънне, този случай приключва в полунощ.

И той приключи в полунощ.

Съдебните заседатели се разотидоха. Окръжният прокурор си тръгна, след него и шерифът. Обри не мърдаше от мястото си.

— Прибери се вкъщи, Обри — настоя Бек. — Или отиди на църква. Но това е съдебна палата, аз съм съдия и законът направи каквото можа.

Обри се надигна.

— Какво ще правиш? — попита Бек.

— Ще се прибера вкъщи. Вече не ходя на църква.

— Имах предвид работата ти като треньор.

— Не знам.

— Обри, хайде да не се виждаме, докато не вземеш решение.

— Виж, Бек... вие с Джей Би и децата сте единственото семейство, което имам сега.

— Знам.

Обри излезе и Бек облегна глава назад. Затвори очи. Грейди беше прав: беше научил за хората в този град повече, отколкото искаше да знае.

Факсът извънтя.

Бек отвори очи и погледна часовника. Беше 0:57 ч. Беше заспал. Факсът изплю два листа хартия. Бек стана и отиде до машината. Взе листовите и прочете резултатите от анализа: ДНК пробата на Чейс Конъли съвпаднаше с откритата в тялото на Хайди. Той беше извършителят.

Прочете целия доклад и се почувства потиснат. С факса в ръка, той излезе от кабинета си и изкачи спираловидната стълба до съдебната зала на втория етаж. Коледните лампички на Марктплац от другата страна на Мейн стрийт хвърляха достатъчно светлина и той не запали лампите. Седна зад съдийската маса. Чувстваше безкрайна умора. Хайди Фей Гизел нямаше да получи справедливост.

— Сигурно много харесваш работата си.

Бек подскочи. На вратата на съдебната зала стоеше Чейс Конъли.

— Явно ти харесва да си съдия, след като работиш до толкова късно на Нова година. — Чейс бавно се приближи по пътеката между пейките и огледа съдебната зала. — Знаеш ли, в момента чета един сценарий за съдебен трилър. Героят е адвокат от голяма кантора, който разкрива една тайна. Адвокатската кантора прикрива някаква еко катастрофа, причинена от един от богатите им клиенти. Той решава да разкрие тайната и лошите го погват. Той бяга, крие се, стреля — заглавието е „Рамбо се записва в юридическия факултет“. Или нещо такова.

— В адвокатските кантори рядко се стреля.

— Освен във филмите. — Чейс огледа залата. — И къде седи обвиняемият? Там горе ли?

Чейс се качи в ложата на съдебните заседатели.

— Там седят съдебните заседатели. Какво искаш, Чейс?

— Искам да знам дали да приема тази роля.

— Защо питаш мен?

— Защото ти решаваш каква ще е следващата ми роля: адвокат тип Рамбо или затворник. Кое ще бъде, господин съдия?

— Нито едно от двете.

— Не успях да завърша колежа, господин съдия. Ще трябва да ми обясниш. Отивам ли в затвора?

— Не, Чейс, не отиваш в затвора. Ти си извършил престъплението и ние го знаем, но резултатите дойдоха прекалено късно. Давностният срок изтече в полунощ.

— Значи не можеш да ми направиш нищо?

— Законът не може да ти направи нищо.

— Тогава ще приема тази роля. — Той се изкашля. — Знаеш ли, господин съдия, мога да ти предложа еднократен ангажимент. Да станеш правен консултант за филма. Парите са добри.

— Защо дойде, Чейс?

— Защото не исках дъщеря ми да види как ме арестуват. Реших, че ако се стигне дотам, по-добре да стане тук. Но излиза, че съм дошъл напразно. — Чейс сякаш се освободи от огромен товар. — Хей, господин съдия, какво ще кажеш за един безплатен юридически съвет?

— За какво става въпрос?

— Длъжен ли съм да продължавам да плащам на майката? Все пак двайсет и пет милиона е доста висока цена за една екстра.

— Чейс, платил си доста по-висока цена. За закона си недосегаем, но не и за живота. И фактът е налице.

Чейс се изправи и се усмихна като звезда.

— Харесвам живота си, съдия. Още повече сега. Мамка му, чувствам се като новороден.

— Не си новороден, Чейс. Ти си мъртъв.

Усмивката му угасна.

— Това заплаха ли е, господин съдия?

— Не, Чейс, това е медицински факт. Имаш СПИН.

— Глупости.

— Имам резултата от кръвните ти проби, Чейс. ДНК тестът на белите кръвни телца в кръвта ти — червените кръвни телца нямат ДНК. Затова анализът отне толкова време. В лабораторията трябваше да направят допълнителни изследвания, защото почти нямаш бели кръвни телца. Направили са ти тест за СПИН. Лаборантът е написал в доклада си: „Ако този тип хване грип, направо е мъртъв“. Откога ти е тази кашлица?

— От около месец.

— Отслабнал ли си?

— Седем-осем килограма.

Бек въздъхна.

— Ти си я убил, а тя е убила теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайди е била заразена със СПИН. Ти си й дал кокаин, а тя ти е дала СПИН.

— Кучка!

Чейс се строполи в стола, хвана парапета и отпусна глава в ръцете си.

— Господи!

Изследванията на доктор Янофски на кръвта на Хайди и Слейд показваха, че и двамата са били заразени със СПИН. Бек предполагаше, че Слейд се беше заразил, докато си е инжектирал стероиди с мръсни игли в онези фитнес зали в Остин. След това е заразил и Хайди. А тя беше заразила Чейс Конъли.

Чейс се обърна към Бек с насълзени очи.

- И какво ще правя сега, господин съдия?
— Прибери се вкъщи при жена си и дъщеря си.

Бек се прибра вкъщи при своята жена. Прочете последните ѝ имейли.

Мой скъпи Джей Би,

Джули е с мен. Дава ми морфин. Така е добре. По-добре от цяла бутилка вино. Бек също е с мен. Вече през цялото време. Опитвам се да бъда смела заради него, но не съм. Толкова ме е страх, Джей Би.

И една последна услуга, Джей Би. Моля те, не позволявай на Бек да направи твоята грешка. Насърчавай го да приеме друга жена в живота си, когато дойде времето, някоя, която го обича и обича децата ми. Сигурно ще мисли, че не може да обича друга жена, но той може и трябва. Той спази клетвата си за вяност, но сега аз го освобождавам от нея. Искам да обича отново и да бъде обичан.

С обич, Ани

Бек изключи компютъра. Най-накрая познаваше съпругата си, тринайсет години след като се беше оженил за нея и година след смъртта ѝ. Била е права за толкова много неща, но за едно грешеше: Бек Хардин винаги щеше да обича само една мъртва жена.

— Здравейте, съдия Хардин!

Бек махна на търговеца от Мейн стрийт. В центъра на града беше тихо. Януари беше най-слабият месец в годината; извлеченията от всички кредитни карти от пазаруването по Коледа изискваха сумите да бъдат платени през януари.

— Господин съдия!

Бек отново помахна. Всички познаваха съдията в малкия град и Бек също ги познаваше. Знаеше прекалено много. Той вече не искаше да бъде техен съдия. Този град не беше достатъчно добър за своя съдия, а той не беше достатъчно добър съдия за този град.

— Съдия Хардин!

Бек разсеяно махна, но после забеляза, че Ким Краузе му маха от срещнатата страна на улицата. Изчака я да пресече Мейн стрийт. Носеше купчина книги.

— Здравей, Ким.

— Здравейте, господин съдия. Хубава риза. Малко страшничка, но не колкото онези костюми.

Бек беше облякъл хавайската риза, коледния подарък от Джоди, дънки и новите си каубойски ботуши.

— Исках само да ви кажа, че се записах на онези компютърни курсове в държавния колеж.

— Много хубаво.

— И изтрих портфолиото ни за „Плейбой“, моето и на Хайди.

— Още по-хубаво.

Тя го дръпна за ръкава, за да се наведе, и го целуна по бузата. Когато се отдръпна, в очите ѝ проблясваха сълзи.

— Липсва ми. Хайди.

— Знам.

— Благодаря, съдия.

— Късмет, Ким.

Тя тръгна на изток, а Бек на запад. Беше напуснал този град без майка и се беше върнал в него без съпруга. Беше се променил и родният му град също се беше променил. Беше друг човек и живееше друг живот. Не беше точно животът, за който бе мечтал, но друг нямаше. Имаше децата.

— Съдия Хардин!

Той отново се изтръгна от мислите си и видя Хулио Еспиноса и Ники Ърнст да се приближават към него.

— Хулио, Ники, как сте?

— Чудесно — отвърна Ники.

— Как са нещата в училище?

— Спокойно е — отвърна Хулио, — мексиканците ги няма.

Скоро и аз ще замина.

— В Тексаския университет ли отиваш?

— Не. В „Райс“. Ще си платя обучението.

— Аз също — добави Ники.

— Вие двамата да не би...

— Дали сме гаджета? Да, господин съдия.

— Какво казаха родителите ти, Ники?

— За Хулио или за „Райс“?

— И за двете.

— Ще го преживеят... след двайсет-трийсет години.

— Ники, може ли две думи... насаме?

Бек се отдалечи на няколко метра от Хулио. Ники го последва.

— Какво има, господин съдия?

Бек прошепна:

— Ники, аутопсията на Слейд показва, че е бил заразен със СПИН.

Тя не каза нищо.

— Ники?

Тя седна на една пейка. Бек седна до нея. Тя се втренчи в тротоара.

— Трябва да си направиш тест, Ники.

Тя бавно поклати глава.

— Не сме правили секс. Под никаква форма.

— Знаела си?

— Досещах се. Когато ми каза, че момчетата в онези салони са го инжектирали, си помислих, че това не е добре. Казах му да си направи тест за СПИН, но той не искаше. Затова и аз не исках. — Тя въздъхна. — Знаете ли, под цялата тази маска на футболна звезда той беше мило момче. Но баща му го притискаше прекалено много и стероидите го промениха. — Тя се разплака. Положи глава на рамото му.

— Не излизай от правия път в живота си, Ники.

Тя се изправи и изтри сълзите си.

— Господин съдия, благодаря ви, че ми показахте правия път, онзи ден в съда.

Двамата се върнаха при Хулио.

— Как са родителите ти, Хулио? — попита Бек.

Хулио се усмихна.

— Добре са. Баща ми по цял ден дяла камъни със сеньор Джил. Много е щастлив.

Бек беше запознал Рафаел Еспиноса с Джил Джонсън. Рафаел беше инвестирал 500 000 долара в ново каменоделно предприятие с Джил, което му предоставяше правото той и Мария да получат зелена карта. Федералните го наричаха „Зелена карта чрез инвестиране“, а всички останали — „гражданство за продан“. Благодарение на парите на Куентин Маккуейд Рафаел и Мария Еспиноса успяха да откупят завръщането си в Америка.

— Много добре. А майка ти?

— Бременна е, така че също е щастлива. *Mi madre*, тя казва, че всичко е заради вас. Казва, че вие сте добрият съдия.

Законите са изложени в нормативни актове, кодекси, правила и разпоредби. Но мъдростта не може да бъде открита в книга със закони. Мъдростта е в живота. В смъртта. И във всеки един ден между тях. А справедливостта не се намира в съдебната зала, тя е в човешките сърца.

— Господин съдия, имате ли една минутка?

На вратата на кабинета му стояха Ърл Данц и бившата му съпруга Линет. Държаха се за ръце.

— Ърл, Линет, влизайте — покани ги Бек и се изправи.

— Съдия — каза Ърл, — много бихме искали да ни бракосъчетаете.

— Да ви бракосъчетая?

— Направихме грешка, че се разведохме — рече Линет. — И искаме да я поправите. Преди да излетим за Хавай.

Петнайсет минути по-късно, с Мейвис за свидетел, съдия Бек Хардин извърши първото си бракосъчетание. Когато мистър и мисис Данц излязоха от кабинета му, Бек можеше да се закълне, че Линет носи прашки под панталона си. Мейвис бърщеше очи. Бек я погледна многозначително: „Нали ти казах“.

— Не ми се правете на важен — срязва го тя.

Час по-късно Бек седеше в градинския стол на балкона пред съдебната зала, вдигнал крака в новите си черни каубойски ботуши на парапета. Дъбовете бяха оголени, но навън беше топло, циганско лято през януари в Тексас Хил Кънтри. Четеше първия вестник от новата година. На първа страница имаше снимка на първото бебе за годината. Казваше се Есперанса Пеня.

— Мейвис ми каза, че ще те намеря тук.

Шериф Грейди Гюнтер се промуши през прозореца. Придърпа другия стол и седна.

— Хубав ден.

— Да.

— Не смяташ да напускаш, нали, Бек?

— Мислил съм за това.

— Надявам се да останеш. Харесва ми да работя с теб.

— На мен също, Грейди.

— Е, чу ли голямата новина?

— Каква новина?

— Куентин е анулирал проекта за благоустройство и е напуснал града. Върнал се е в Остин. Обявил е всичко тук за продажба.

— Сериозно? Значи онези жилища около голф игрището му няма да бъдат построени?

— Няма.

— А какво ще стане с голф игрището?

— Затворил го е. Минах оттам тази сутрин. По осемнайсетата затревена площадка пасяха кози.

— Е, поне сега нещата ще се поуталожат.

— Не се надявай. Говори се, че Куентин щял да продава всичко на някакви араби. Искали да строят джамия. — Грейди стана и понечи да мине обратно през прозореца, но спря и каза: — А, и Джей Би е в затвора ми.

— Какво?

— Фраснал е Бруно.

— Къде?

— По носа.

— Не, не, къде го е спипал?

— А, на долния етаж.

— Но какво е правил тук?

— Проследил е Бруно.

— А Бруно защо е бил тук?

— Мейвис каза, че искал да подаде жалба срещу Куентин. Твърди, че Куентин го е излъгал с шестмесечен хонорар. Бас лоя, че ще му е доста трудно да спечели това дело.

— Мислиш ли?

— Естествено.

— И какво направи Бруно, когато Джей Би го фрасна?

— Паднал като торба с картофи според слуховете. Заканил се да стане и да срита задника на Джей Би.

— А Джей Би?

— Казал: „И да видя, няма да повярвам!“.

Бек се засмя.

— Кажи на Джей Би, че ще дойда и ще му платя гаранцията... след час-два. Май ще трябва да го осъдя на общественополезен труд.

— Това кроше в муцуната на Бруно си е общественополезен труд.

Грейди си тръгна, но Бек още седеше на балкона, когато Джоди подаде глава от прозореца десетина минути по-късно.

— Мейвис ми каза, че си тук. — Тя седна и добави: — Хубави ботуши... ризата също.

— Благодаря за ризата и за това, че ми помагаше за децата през последните шест месеца. Нямах да се справя без теб.

— Има ли подобрене?

— Меги не се е напишквала от две седмици. А с Люк вече си говорим.

— Радвам се.

Поседяха известно време в мълчание, после Джоди попита:

— Ще се връщаш ли в Чикаго?

— Обмислях идеята. Но децата изглеждат щастливи тук... А и се привързаха към Джей Би. И той към тях. Просто не съм сигурен, че моето място е тук.

— Бек, повечето хора цял живот търсят мястото, към което принадлежат. За себе си съм сигурна, че моето място е тук. Не е идеалният град, но кой град е идеален. Не могат да ме депортират и не ме гонят. Тук съм и оставам тук, и ще се боря, за да направя този град по-добро място. Твоето място също е тук. В този град и в този съд. Градът е по-добър с теб като съдия.

Бек се замисли над думите ѝ.

— Джей Би казва, че причината не е в града, а в неколцина местни, които се страхуват от промените. И е прав. Прав е за повечето неща. Да, Джоди, оставам. — Бек погледна часовника си. — Коего ми напомня, че трябва да платя гаранцията на Джей Би.

— Джей Би е в затвора?

— Фраснал Стуц в носа.

Тя се усмихна.

— Обичам Джей Би.

— И той те обича. Казва, че ако бил по-млад, щял да се ожени за теб, макар и да си лесбийка.

— Това е много мило... струва ми се.

— Ани е знаела, че секретарката ми е купувала подаръците за нея.

— Искаш да кажеш за Коледа и за рождените ѝ дни? От твое име?

Бек кимна.

— Лоша работа.

— Въобразявах си, че съм прекалено зает, за да се заема сам. Как ми се иска да върна времето и да изживея живота си отново. Този път бих го направил както трябва.

Те отново замълчаха и Бек се замисли за мъртвата си съпруга и за новия си живот, който тя е предвиждала още преди той да го осъзнае. Трябваше да напусне Джей Би, за да разбере какъв баща е бил, и Ани трябваше да умре, за да разбере каква жена е била.

— Гретхен дойде в книжарницата — каза Джоди. — Пита за теб.

— Спомена ли нещо за нуждите си?

Отново онзи поглед.

— Не.

Бек се изхили.

— Е, и бездруго не смятам, че щеше да се получи между нас. Но съм доволен, че Гретхен е учителка на Меги.

— Ани не би искала да останеш сам.

— Да не би да искаш да излизам с Гретхен?

— Не, но не искам да си сам. Бек, трябва ти жена.

Бек се протегна и я потупа по коляното.

— Е, Джанел вече е взела най-хубавата жена в града.

Джоди плесна коленете си и рязко стана, все едно беше казал нещо нередно. Той вдигна очи; тя го гледаше със странно изражение.

— Джанел ходи с един вдовец от Къмфърт.

— Изневерява ти? И то с мъж?

Джоди завъртя очи.

— О, за бога, уж си умен, а понякога се държиш адски задръстено.

Тя си пое дълбоко дъх и издиша като спортист, който се готви за старта. След това се наведе, хвана лицето му и го целуна по устните. После се изправи и каза:

— Аз съм на четирийсет години и те обичам, Бек Хардин.

После ловко се измъкна през прозореца и слезе по спираловидната стълба, преди той да успее да се опомни: досега не се беше целувал с лесбийка.

Стана и се облегна на перилата. Когато Джоди се появи на тротоара, той се провикна:

— Джоди!

Тя спря и след миг погледна към него.

— Но ти си лесбийка!

Няколко минувачи рязко спряха и погледнаха Бек, после и Джоди. Поклатиха глави и продължиха пътя си.

— Така говорят хората, Бек. Но аз никога не съм го казвала.
Сега като се замислеше, наистина никога не го беше казвала.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо си оставила хората да смятат, че си лесбийка?

— Ти да не искаш всеки самотен скотовъдец в района да се влачи в книжарницата да си търси жена?

Имаше право.

— Защо не ми каза?

— Защото исках първо да станем приятели.

Двамата се втренчиха един в друг; получи се неловко, ето защо тя се обърна и бързо тръгна по тротоара. Спря при Дървото на орела. Постоя там, все едно се възхищаваше на скулптурата. После рязко се извъртя и закрочи обратно към Бек. Застана точно под балкона и вдигна глава. Вятърът развяваше червената ѝ коса през лицето ѝ.

— Аз също имам нужди, Бек. Отивам в книжарницата. Затварям в пет. Ако искаш да се погрижиш за нуждите ми, ела. Ако не дойдеш, винаги ще си останем приятели.

Тя се обърна и си тръгна, този път без да спира. Бек я проследи чак до края на Мейн стрийт, където тя изчезна зад ъгъла. Бек се отпусна в стола.

Да се погрижи за нуждите ѝ. На градската лесбийка. Която всъщност изобщо не беше лесбийка.

Мамка му.

ЕПИЛОГ

На първата годишнина от смъртта на съпругата си Бек я погребва в семейното гробище до майка си. Двете щяха да бъдат добри приятелки.

Присъстваха само семейство Хардин — Джей Би, Бек, Люк, Меги и куклата и козата Франк. Джей Би и Бек спуснаха ковчега с тялото на Ани в естествено издълбаната варовикова скала. Джей Би каза колко прекрасна жена е била Ани и колко се гордее, че я е познавал. Обеща ѝ да помага на децата ѝ, докато дойде денят, когато ще се присъедини към нея и Пеги. След това Бек заговори:

— Ани, отдавна трябваше да те доведе тук. След няколко месеца тези поля ще са изпъстрени с метличини, сини като очите ти. Мисля, че ще ти хареса. Мисля, че Хил Кънтри ще ти хареса. Честит рожден ден.

Той избърса лицето си и се обърна, но спря, когато Люк пристъпи напред и каза:

— Не е честно.

— Така е, сине, не е честно.

Бек прегърна сина си. По бузите на момчето се търкаляха сълзи.

— Мамо, ще те накарам отново да се гордееш от мен.

Бек прегърна Меги с другата си ръка. Тя каза с тъничко гласче:

— Мама няма да се върне, нали?

— Не, миличка, няма.

Меги пристъпи напред, целуна куклата и я постави върху ковчега на майка си. Бек погледна към Джей Би, който явно не успяваше да спре сълзите си. Той кимна на баща си: правилно беше предвидил, че козлето Франк ще свърши работа. Бек се обърна и видя Обри пред бялата ограда.

— Днес напуснах — каза той.

Бек кимна на стария си приятел.

— Деца — обади се Джей Би, — хайде да вървим вкъщи и да оставим баща ви за малко сам.

Джей Би мина през портата, хванал Меги с една ръка и Люк с другата, а козата Франк ги последва.

Джей Би шляпна Обри по рамото.

— Обри, разбираш ли от вино?

Четиримата тръгнаха към къщата. Бек седна на пейката и говори на Ани, докато сенките се издължиха. Обеща ѝ, че ще възпита децата както тя би ги възпитала. Обеща ѝ да се бори за децата си, за да не свършат някой ден в канавката. Обеща ѝ, че ще я обича до сетния си дъх.

След това отиде до реката и седна на любимия си камък.

Преди двайсет и четири години той беше избягал от живота си тук, а сега се беше върнал. Бек Хардин си беше у дома. Беше си дошъл с надеждата да намери справедливост. Да живее на място, където хората знаеха кое е добро и кое лошо. Но такова място нямаше. Нито тук, нито в Чикаго, никъде. Добрите умираха млади, а лошите живееха дълго. Животът не е справедлив, а справедливостта не е в живота. В този живот можем да разчитаме само на закона. А законът има съдии.

Той стана и отиде до естествения каменен мост, стъпвайки от камък на камък, стигна средата на реката. Последните слънчеви лъчи проблясваха по водата. Той намери едно плоско камъче, хвърли го от ниско и проследи как подскача по огледалната повърхност на реката. Гледаше как вълничките по водата се разпростират и след това се изглаждат.

Вълни по реката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.